

B Ü Ş R A N U R

ÖLÜM PORTRESİ II

Okyanusun karanlık bir yanı olduğunu boğulmadan öğrenemezsin.

*Eski bir masalda
anmışlar ismimizi.
Ve senden önce bendeki
sen kavramış belimi.
Dudaklarımda
yokluğunun bıraktığı
yanık izleri.
Sevgilim, son bir nefes
kaldı aşka.
Korkarım, yaralanmandan.
Uzatma ellerini bana.*

*Eski bir masalda anmışlar ismimizi.
Ve senden önce bendeki sen kavramış belimi.
Dudaklarımda yokluğunun bıraktığı yanık izleri.
Sevgilim, son bir nefes kaldı aşka.
Korkarım, yaralanmandan. Uzatma ellerini bana.*

B Ü Ş R A N U R
ÖLÜM PORTRESİ
II

İ N D İ G O K İ T A P

Düzenleme
Ny.ozlem

Sevgili okur;

ÖLÜM PORTRESİ serisi, Karanlık Sanrı kitabının yan karakteri olan Atlas Katrivas yani XVI'nın lise dönemini ve geçmişini anlatmaktadır. Bir nevi sıfırıncı kitap olarak düşünebilirsiniz. Kitapları anlamak için ikisini de okumanız gerekmemektedir. Ayrı ayrı okuyabilirsiniz. Fakat her ikisini de okumak isteyen, Atlas'ın Ölüm Portresi'nden sonraki hayatını yani lise-den yıllar sonrasını görmek isteyen okurlar için tavsiye ettiğim okuma sırası:

ÖLÜM PORTRESİ I

ÖLÜM PORTRESİ II

KARANLIK SANRI, şeklindedir.

Keyifli okumalar.

*Bu kitap gözlerindeki ruhu feda etmiş,
göğüs kafesinde kimsesiz kalmış adama...*

16

BÜYÜTTÜĞÜM ÇİÇEKLER

*Bir adam. Karanlığın içinde kalan ruhuma ışık yakıyor.
Okyanus mavisi bir çift göz. Boğulduğumu hissettiğim o suyla
kalbimdeki çiçekleri besliyor.*

Karanlığın içinde kaldığınızı hissettiğiniz zaman zihninizde varlığına tutunduğunuz insan gerçekten sevdiğiniz insandır.

Gözlerimi kapattım.

Dudaklarımdaki his hâlâ dilimin ucunda.

Başımı suyun içerisine daldırdım. Bedenimi aşağıya ittim.

Bacaklarımda arasında hâlâ o tanıdık his.

Başımı suyun içinde sağa sola salladım. Saçlarımda havuzun içinde dağılmasına izin verdim. Nefes alma ihtiyacımı bastırmaya çalıştım. Göğsüm hafifçe yanmaya başladığında kendimi yukarıya iterek başımı havuzun içinden çıkardım ve derin bir nefes aldım.

Gözlerimi etrafta dolaştırdım.

Hiç kimse bize bakmıyordu. Atlas'ın herkesi kendi işine döndürmesine yalnızca iki dakika yetmişti. Böyle olacağını biliyordum. Saçlarımdan aşağıya doğru süzülen sular tenimde gıdıklanma hissi yaratırken Atlas'ın hoyratça öptüğü dudaklarımda hafifçe şiştiğini hissediyordum.

Buradaydı. Benim aksime o olduğu yerde kalmış, dibe batıp yukarıya çıkmamı beklemişti.

Onu sevmek, onunla birlikte olmak biraz da böyle bir histi.

Suyun içine dalıp boğulacağın ana kadar beklemek ve yüzeye çıktığında aldığı son nefesinmiş gibi havayı içine çekmek.

“Neden yaptın bunu?” dedim yeniden yanıma yaklaştığında. Okyanus mavisi gözleri gözlerimin içine baktı. Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyor gibi yüzümü inceledi. Hiçbir şey söylemedi. Ağzından tek bir kelime çıkmadı. Yalnızca ezberlemek istercesine yüzümü inceledi. Bakışları gözlerimde, saçlarımda ve omuzlarımda dolaştı.

“Çıkalım mı?” dediğinde yutkundum. İkimiz de bu durumu yaşamamış mı sayacaktık? Ona bir cevap vermeden kollarımı havuzun kenarına dayadım ve titreyen ellerime aldırmadan kendimi yukarıya çekerek havuzdan çıktım. Vücudumdan aşağıya süzülen sulara aldırmadan şezlongların olduğu tarafa ilerlediğimde bakışlarım etrafta gezindi.

Etrafta öpüşen ve hatta bundan çok daha fazlasını yapan pek çok insan vardı. Bize bakıyor olmalarının sebebi herhangi iki kişinin değil Atlas Katrivas ve Hera Yarkan'ın bir partinin ortasında bunu yapmış olmasıydı.

Kalp atışlarım yeniden hızlandı.

Yutkundum.

Beni öpmüştü. Onlarca insanın ortasında, kimin ne diyeceğini ne düşüneceğini bir an bile düşünmeden beni öpmüştü.

Elim şezlongun üzerindeki havluya gitti ve paketinden çıkararak vücuduma sardım. Ardından şezlongun üzerine uzandığımda Atlas da havuzdan çıkmış benim yanıma gelmişti.

Havlusunu eline aldığımda yattığım yerden onu izledim. Göğsünden aşağıya inen su damlaları bacaklarına ulaşıyor ve oradan da kayarak yerde küçük bir su birikintisi oluşmasına sebep oluyordu.

Elindeki havluyu vücudunda dolaştırdı ve üzerindeki ıslaklığı aldığımda havlusunu şezlongun üzerine sererek uzandı. İçerideki klimalar üşümemize engel oluyordu fakat sıcak suyun içinden çıktığımız için hafif bir ürperti hissetmiyor değildik.

Atlas uzandığı yerden hafifçe bana döndü. Bakışları üzerimde dolaştı. Tekrar ve tekrar vücudumun açıkta kalan kısımlarını izledi. Gözleri, şişmiş dudaklarımın üzerinde dolaştı.

“Neden yaptın bunu?” dedim kısık çıkan sesimle. Bizden başka hiç kimsenin duymadığına emin olmak için bedenimi hafifçe onun

olduğu tarafa çevirmiştim. Yan yana şezlonglarda uzanıyorduk ve yüzümüz birbirimize dönüktü. Etraftaki müzik sesi diğerlerinin bizi duymasını engelliyordu.

“Rahatsız mı hissettirdi?” dedi beklemediğim bir soru sorarak. Yutkundum ve gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Nemli saçlarından süzülen bir damla gözlerine doğru gittiğinde bakışlarım o damlaya takıldı. Yüzündeki damlayı takip ettim. Altdudağının üzerinde durduğunda birkaç saniye dudaklarına baktım.

Beni öpmüştü. Dili arsızca dudaklarımın içinde gezinmişti.

“Konumuz bu değil,” dedim ona net bir cevap vermeyerek. Tek kaşını kaldırdı. Uzandığı yerden elini çeneme uzattı. Bütün ciddiyetimle yüzüne bakmaya devam ettim.

“Konumuz tam olarak bu,” dediğinde gözlerimi kısıtım.

“Tabii ya,” dedim yüzümde alaylı bir gülümseme oluşurken. “Kıskandığın için yaptın.” Tepkisine bakmak istedim fakat yüzünde mimik oynamadı. “Sırf Asaf görsün diye yaptın. Başka hiçbir anlamı yoktu.” Kurduğum cümle kalbimi kırarken içten içe bunun gerçek olmamasını diledim.

“Ne?” dedi Atlas kaşlarını çatarak. Ardından uzandığı yerden doğruldu. Oturur pozisyona geçtiğinde ben de onun gibi uzandığım şezlongtan kalktım ve bacaklarımı onun tarafından sarkıtarak oturur pozisyona geçtim.

“Buradan bakınca böyle görünüyor Atlas,” dedim geri durmayarak. Yeniden kalbimi paramparça etmesinden korkuyordum. “Çünkü ben şu an aksini kanıtlayacak hiçbir şey göremiyorum. Beni öpmen için başka bir neden bulamıyorum.”

“Bulamıyor musun gerçekten?” dedi Atlas alaylı tavrını bozmadan. “Bana aptalı oynama Hera.”

“Ne aptalı oynaması?” Eğer bu sorunun bir cevabı varsa ondan duymalıydım. Çünkü konu Atlas olduğunda onun ağzından duymadığım hiçbir şeye bel bağlamazdım. “Bir sebebi varsa söylesene, ne kaçırıyorsun?”

“Önce sen cevap ver,” dediğinde kaşlarımı çattım.

“Neye?”

“Rahatsız mı oldun? Rahatsız olduysan neden çekilmedin? Elin neden boynuma uzandı?” Gözleri yeniden üzerimde dolaştı. Zihnimde yeniden aynı anlar dolaştı. Suyun içindeydim. Aynı derin suyun içindeydim fakat bu sefer boğulacakmış gibi değil daha fazlasını yaşayacakmış gibi hissediyordum. Bana bunu hissettiren onun dudaklarıydı.

“Neden öptün?” dedim geri çekilmeyerek.

“Öptüm amına koyayım,” dedi Atlas sesini yükselterek. Ardından ayağa kalktığında ben de ayağa kalktım.

“Nereye gidiyorsun?”

Bana cevap vermeden ilerlemeye devam ettiğinde üzerimdeki havluyu elimle tutarak ben de ilerlemeye başladım. O havlusunu şezlongta bırakmıştı. İnsanların arasından geçerek ilerlerken arkamızdan çığlık sesleri yükseliyordu çünkü havuzun ortasında köpük makinası çalıştırılmış, etrafa köpükler saçıyordu.

Atlas havuzun bulunduğu kattan ayrılmadan arka tarafa, duşkabinlerin olduğu kısma ilerlediğinde ona seslendim. “Böyle kaçamazsın!”

“Kaçmıyorum, duş alacağım.” Atlas’ın cevabına aldırmadan açtığı kapıyı elimle durdurdum ve girdiğimiz yerin erkeklere ait olduğunu görmezden gelerek duşkabinlerin bulunduğu odaya girdim.

“Bana cevap ver,” dedim kalın kolunu ince, uzun parmaklarımla kavrarken. Yüzünü bana çevirdiğinde elimi sıkılaştırdım ve tırnaklarımın tenine batıyor olmasına aldırmadım.

“Önce sen cevap versene,” dedi durumu uzatmaya devam ederek. Bakışları yüzümde dolaştı sonra mavi gözlerini gözlerime kilitledi. Kapı ardımızdan kapandığında bana birkaç adım attı. Parti devam ettiği için içeride hiç kimse yoktu. “Rahatsız mı oldun? Bu kadar sorun ettiğin ne? Seni öpmüş olmam mı? Yoksa bir başkasının yanında öpmüş olmam mı?”

Açık açık Asaf orada olduğu için rahatsız olup olmadığımı sorduğunda bakışlarımı gözlerinden çekmedim. Geri çekilen ben olmayacaktım.

“Cevap, Hera,” dedi yüzünü yüzüme yaklaştıırken. “Yalnızca bir cevap istiyorum senden.” Kolundaki parmaklarımı gevşettim. “Seni rahatsız mı etti temasım? Öyleyse söyle çünkü...”

“Çünkü ne?” dedim yutkunarak. Birkaç adım daha atarak aramızdaki mesafeyi sıfırladı. Burnu yeniden burnumun ucuna değdiğinde gözlerimi gözlerinden çekmedim.

“Nerede duracağımı bilirim Hera,” dedi kısık bir sesle. Alnı alnıma değdiğinde gözlerinin koyulaştığını fark ettim. Gözbebekleri büyümüştü.

“Durma,” dedim bir anlık gaffetle. Ve artık geri dönüşünün olmadığını bildiğimden ekledim. “Hiçbir zaman rahatsız hissettirmedi.”

Ardından ellerini belimde hissettim. Sırtım sertçe odanın kapısına çarptığında üstdudağımı dişlerinin arasına aldı. Bedenimi kapıya bastırırken bir elinin kapıyı kilitlediğini çıkan sestten anladım.

Dili dudaklarımın içinde dolaştı. Bu sefer havuzda olduğu kadar nazık değildi. İçine çekmek istercesine dudaklarımı emerken bedenimi kapıya yaslamış, kendi bedenini ise bana bastırmıştı.

Bikininin üzerine kapattığım havlu yavaşça aşağıya düştüğünde onu tutmadım. Ellerimi ensesine götürerek başını kendime daha çok bastırdım. Üstdudağımı dişinin arasına alarak yavaşça kendisine doğru çekiştirdiğinde ellerim saçlarına doğru çıktı.

Ardından onu geriye iterek pozisyonumuzu tam tersine çevirdim ve bir bacağımı beline attım. Artık duvara yaslanan ben değil, oydu. Bacağım onunla kapı arasında sıkışmıştı ve sırtıyla kapı arasında hafif bir boşluk oluşmasına sebep oluyordu. Bikininin üzerinden taşan göğüslerim çıplak göğsüne değiyordu. Sırtını kapıya daha fazla bastırdığımda istemsizce bedenimi onun bedeninin üzerinde hafifçe hareket ettirdim ve içimdeki hissi bastırmaya çalıştım.

Dilimi ağzının içine ittiğimde belimdeki ellerini sırtıma çıkarmıştı. Başımı sağa eğdiğimde o da üzerime eğildi. Dudaklarını nefes almak için birkaç saniye geri çektiğinde derin bir nefes alma ihtiyacı duydum.

Atlas Katrivas beni yeniden öpüyordu ve bu sefer tutkuyu bütün vücudumda hissediyordum.

Bir eli boynumu sıkıca kavradığında başımı geriye yaslamama sebep oldu. Ona izin verdim ve dudaklarını boynuma bastırdı. İstemsizce yutkundum. Dudaklarını boynuma ilk kez bastırdığında bir partideydik. O gün nasıl hissettiğimi hâlâ anımsayabiliyordum fakat şimdi

karşısında yarı çıplak bir şekilde duruyordum ve o boynumu dişlerinin arasına almıştı. Boynumu emerek dilini ustaca tenimin üzerinde gezdirdiğinde inlememek için kendimi tuttum.

Öpüşlerini yumuşatırken yavaş yavaş boynumdan çeneme doğru dudaklarıyla bir çizgi çekti ve yeniden dudaklarımın üzerine geldiğinde bu sefer hırsla değil, yavaşça dudaklarımı emdi.

Geri çekileceğim sırada bana izin vermeyerek beni kendisine biraz daha çektiğinde üzerimizdeki kıyafetleri umursamadan ona uyum sağladım. Elleri sırtımda, belimde ve bikinimin açıkta bıraktığı kalçalarımın dolaştı.

Dudakları, dudaklarımdan ayrılmazken parmakları kalçalarımın üzerinde küçük daireler çiziyordu. Dudağımı bir kere daha ısırduğunda bu sefer kendime engel olamayarak hafifçe inledim ve dudaklarımın üzerinde olan dudaklarının hafifçe kıvrıldığını hissettim.

Ondan etkileniyor olmam hoşuna gitmişti. Dilimi ağzının içerisine iterek hâkimiyeti elime aldığımda üstdudağını dişleyerek kanaması için dişlerimi bastırdım.

Uzun tırnaklarımı sırtında gezdirirken tenine bastırdım çıkan izleri umursamadım. Tırnaklarımı sırtından beline yol çizerken boynumdaki elinden kurtularak dudaklarımı dudaklarından çektim ve beklemeden boynuna bastırdım. Tenini dişlerimin arasına alarak dilimi tenine değdirdiğimde bacaklarımın arasında hissettiğim askı büyüdü.

Dudaklarımın arasında kalan klorlu teninin tadı dişlerimi tenine daha çok bastırmama sebep olurken bu sefer ağzından kısık sesli bir inleme kaçıran o olmuştu.

Kollarını bedenime sararak sırtını kapıdan çektiğinde beni geriye itiyor olmasına aldırmandan dilimi boynunda gezdirmeye devam ettim. Sırtına çıkardığım bacağıma aşağıya indirmiştım. Kalçalarım arkamdaki fayansa değdiğinde soğukluk bedenimin ürpermesine sebep oldu fakat aldırmadım.

Kalçalarımı havuzda yaptığı gibi avuççileriyle kavradığında dilimi teninden çekerek derin bir nefes aldım. İçimdeki his büyüdüğünde geri çekilmeye çalıştım. Derin nefeslerimiz boş odada yankılanırken bedenim onunla soğuk fayansın arasındaydı.

Biraz daha ileri gidersek ne o durabilirdi ne de ben durdurabilecek gücü kendimde bulabilirdim.

Hiçbir şey söylemeden beni göğsüne çekip yalnızca sarıldığında sessiz kalarak ona uyum sağladım. Kalp atışlarının hızını hissediyor olmak yutkunmama sebep oldu.

Bu sıcak teni ne çok gece beklemiştim...

“Seni öptüm çünkü,” dedi ilk konuşmayı başlatarak. Beni göğsünden çekmeden elini elimin üzerinde gezdirdi ve parmaklarımı tutarak karnında dolaştırdı. Karın kaslarının üzerinde gezinen ellerim içimde aynı hissin filizlenmesine sebep olurken başımı sağa kaydırarak elimi kalbinin üzerine yerleştirdi.

Kalp atışlarını avuççimde hissettiğimde yüzümde bir tebessüm oluştu. Başım hâlâ onun bedenine yaslıydı.

“Sana karşı koyamadığımı hissettim,” diye mırıldandığında istediğim cevabı almıştım ve zihnimdeki tüm sorular gitmişti. Çünkü biliyordum ki gerekirse uzak durur, yüzünü çevirirdi ama Atlas bana yalan söylemezdi.

Ona cevap vermedim. Elimi kalbinin üzerinden çekmeden hızla atan kalbinin sesini dinlemeye birkaç dakika daha devam ettim. Yaşanılan şeyleri yeni yeni kavradığımı hissediyordum. Bedenimi kuşatan hisler o an düşünmemi engellemişti.

Mantıklı davranmadığımı biliyordum. Aşkın olduğu yerde mantığın kalmayacağını bildiğim gibi.

“Nasıl çıkacağız?” dedim nefesim normalleştiğinde bedeninden yavaşça uzaklaşarak. Bir kadeh bile içmemiştim fakat sarhoş gibi hissediyordum.

Sırtında tırnak izleri oluşmuştu. İkimizin de dudakları şişmişti ve boynumda onun bıraktığı bir kızarıklık vardı. Yerini morluğa bırakacağını şimdiden tahmin edebiliyordum.

Bakışları arkasındaki boy aynasına kaydı. Sırtındaki tırnak izlerimi gördüğünde kaşları havalandı. Yüzüne keyifli olduğu zamanlardaki yarım gülüşünü yerleştirdi. “Hırçın,” dedi mırıldanarak. Başını hafifçe sağa eğdi. “Aşl,” dedi ve elini yüzüme uzattı. Büyük eli boynumu kavrar-ken başparmağını çeneme bastırdı. “Ve benimle birlikte.”

“Sen çok kibarsın çünkü,” dedim aynaya yansıyan dudaklarıma ve ardından boynuma bakarken. Dudaklarımın kenarında küçük diş izleri vardı.

Dilini üstdudağının arasına sıkıştırdı ve hafifçe güldü. “Bunca zamandır nasıl uzak kalmışım bu tattan?”

“Onu da kendine sormalısın Atlas,” dedim göz kırparak ve ardından kendimi geriye çekerek elini boynumdan kurtardım. “Ne kaçırdığını bilsen.” Yüzündeki gülümseme büyüdü. Dalga geçtiğimin farkındaydı.

“Ama şimdi problemimiz buradan nasıl çıkacağımız,” dedim kapıya bakarak.

“Yürüyerek,” dedi Atlas birkaç adım geriye atarak.

“Hadi canım,” diye mırıldandım. “Şakacı seni, sırtında tırnak izlerim var ve dudaklarımda dişlerinin izi.”

“Sahiden,” dedi Atlas gözlerini dudaklarıma değdirerek. “Senin dudaklarında benim dişlerimin izi var.” Bıraksam bütün gece beni öpebilirmiş gibi konuşuyordu.

“Bizimkiler gelmiştir,” diye mırıldandı elini şortunun cebine atarak. Telefonunu yanına aldığını fark ettiğimde derin bir nefes aldım. “Eşyaları buraya getirsinler. Giyinip direkt çıkarız.”

“Olur,” diye mırıldandım. “Lina’ya yaz,” diye ekledim ardından. Rüzgâr’ın şakalarını çekebilecek durumda olduğumu düşünmüyordum. Zihnim durmuş gibi hissediyordum. Yıllardır beklediğim bir şey yirmi dört saat içinde iki kere gerçekleşmişti. İçimde sonsuza dek bana yeteceğine inandığım bir mutluluk vardı ve neye nasıl tepki vereceğime bile emin değildim. Bir yandan da Atlas’a bunu çaktırmamaya çalışıyordum. Onunla tam olarak hangi konumda olduğumuzu çözemiyordum.

“Artık konumu mu kaldı Hera?” dedi içimdeki ses. “Adamı resmen yedin.”

“Hallertim, üç dakikaya burada.” Atlas’ı başımla onayladığımda içeriye inceledim. Girdiğimden beri o kadar Atlas’a odaklıydım ki tam olarak odaya bile bakmamıştım. İçeride üç tane duşkabin ve el yıkamak için iki lavabo vardı. Çaprazda ise boy aynası bulunuyordu. Birkaç adım atarak Atlas’ın yanından geçtim ve iki elimi yerleştirerek banyonun mermerinin üzerine oturdum.

Atlas sırtını benim ayrıldığıım kısımdaki fayansa yaslayarak kollarını göğsünde birleştirmiş beni izliyordu. Gözleri üzerimde dolaştığında onunla dalga geçtim.

“Sabahtan beri ne bakıyorsun paşam?” diyerek göz kırptığımda yarım ağız gülümsedi. Dudaklarını bükerek başını hafifçe salladı ve bana alaycı bir cevap verdi.

“Güzel bulduk bakıyoruz hanımefendi, sıkıntı mı vardı?”

“Sıkıntı kardeşim,” dedim aynı alaycı tavırla. “Çek arabayı başka kapıya.” Kaşlarını kaldırdı ve gülümsemeye devam etti. Bana cevap vereceği sırada kapının tıklatılmasıyla dikkatimiz o yöne kaydı.

“Benim,” Lina’nın sesini işittiğimde tuttuğum nefesimi serbest bıraktım. Atlas göğsünün üzerinde birleştirdiği ellerini ayırarak kapının kilidini açtığıında Lina içeriye girdi ve kapıyı tekrar kilitledi. Elinde benim çantam ve kıyafetlerim vardı.

Bakışları bir benim bir Atlas’ın üzerinde dolaştı. Atlas’ın kızaran boynuna ve benim dudaklarıma baktığında dudaklarını büzdü.

“Vaov!” diye mırıldandı Atlas’a tişörtünü ve pantolonunu uzatırken. Atlas kıyafetlerini alarak soyunma kabinine girdiğinde oturduğum yerden inerek bana uzattığı kıyafetleri elime aldım.

“Çıkma içeriden,” diye seslendim üzerimdeki bikiniyi Lina’ya arkamı dönerek çıkarırken.

“Okey,” dedi Atlas beni onaylayarak. Bikini üstümü arkaya uzattığımda Lina alıp elindeki poşetin içerisine koydu. Ardından altımı da çıkararak çantamın içinden aldığım iç çamaşırını giydim ve bikini altımı Lina’nın elindeki poşetin içerisine koydum.

“Çıkabiliyor muyum artık?” dedi Atlas içeriden bize seslenerek.

“Bekle biraz.”

“Yazık,” dedi Lina kısıp sesle. “Çocuk içeride mahsur kaldı.”

Üzerime gelirken giydiğim örme elbisemi geçirdiğimde Atlas’a seslendim.

“Çıkabilirsin.” Elimi Lina’nın elindeki çantamın içine daldırıp saç spreyimi ve tarağıımı aldım. Saçlarımı havuz veya denizden çıktıktan sonra kullandığım yumuşatıcı spreyi sıkarak elimdeki tarakla hafifçe taradım.

Atlas giyinme kabininden çıkmış, mayosunu eline almıştı.

“Poşete koy,” dedi Lina, içinde benim kıyafetlerim olan poşeti Atlas’a uzatarak. Atlas mayosunu poşetin içerisine bıraktığında tarağımı ve spreyimi çantanın içerisine yerleştirdim.

“Saçlarımız nemli,” dedi Atlas. “Motorla geldik, üşüyeceksin.”

“Bir şey olmaz,” diye mırıldandım çantamı Lina’dan alırken.

“Çok teşekkür ederim bu arada,” diye mırıldandım Lina’ya. O kadar sıradışı bir durumun içindeydik ki ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Platonik olduğum çocuk önce beni bir partinin ortasında ardından otelin soyunma odasında öpmüştü. Sırtında tırnak izlerim vücudumda ise dişlerinin bıraktığı izler vardı. Kimse görmesin diye arkadaşımızı çağırmıştık ve bu çocuk sevgilim bile değildi.

Durumu zihnimde tartmaya çalıştığımda ortaya çıkan görüntü hiç hoş gözükmüyordu.

“Eve gidelim biz artık,” dedim ardından.

“Gidin, biz sonra konuşuruz.” Lina’yı başımla onayladığımda Atlas odanın kapısını açtı ve ilerledi, ardından Lina ile ben de odadan çıktık. Lina’nın bana soru sormasını istemediğimden hızlı adımlarla Atlas’a yetiştim ve Lina’ya tekrar dönmeden otelin çıkışına ilerledik.

Havuz katının çıkışındaki ayakkabılıktan ayakkabılarımızı aldık ve terlikleri çöp kutusuna bıraktık. Birlikte otelin çıkışına ilerlerken içimi yavaş yavaş saklanma isteği kaplamıştı.

Bundan sonrasının nasıl ilerleyeceğini bilmiyordum. *Benimlesin* demişti. Onunlaydım. Onunla olmaya dünden razıydım fakat bu net bir ifade değildi. Yaşadıklarımızın hazzıyla bir anda kurulmuş bir cümle olabilme ihtimali yüksekti.

Kapıdan çıktığımızda bedenimizi saran soğuğa aldırmamaya çalıştım fakat nemli saçlarım Atlas’ın dediği gibi soğuğu daha fazla hissetmeme sebep oluyordu. Atlas, motoru kapının önüne getiren valeye bahşiş verip anahtarı eline aldı. Ardından motosikletinin arkasındaki çantasına uzandı ve anahtarı takarak kapağını açtı. İçinden üzerinde ünlü bir markanın logosu bulunan bir bere çıkararak bana uzattı. Bereye anlamsız bir ifadeyle bakarak elinden aldığımda motorcu ceketini de bana uzattı.

“Sen ne giyeceksin?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Bana bir şey olmaz,” diye mırıldandı. “Sağlamdır bünyem.”

“Sudan çıktın,” dedim ona karşı çıkarak. “Ceketi sen al. Bana bere yeter.”

“Olmaz,” diye mırıldandı motorun arkasını kapatırken. “Hadi Hera,” diye ekledi ardından. “Eve gidelim artık.”

İç çekerek başımı iki yana salladım ve bileğimdeki tokayla saçlarımı bağlayarak bereyi takıp verdiği ceketü üzerime giydim. Ceket bana fazlasıyla bol olmuştu ve dizlerimin üzerine kadar uzanıyordu. Önünü çekerek kapattığımda Atlas da kaskını taktı.

Ardından diğer kaskı bana uzattı ve alıp taktım. Atlas motora bindiğinde onun arkasına yerleşerek oturdum. Ellerimi karnına doladığımda parmaklarımın altında hissettiğim sıcaklık parmak uçlarımdaki üşüme hissinin geçmesine sebep oldu.

Atlas motoru çalıştırarak hızını artırdığında artık korkmuyordum çünkü ona ve motor kullanma şekline alışmışım. Motor kullanmaya hâkimdi. Hatta araba kullanmaktan çok daha fazla hâkimdi.

Yolculuğumuz sessiz geçti. Şehri ve hızımızdan ötürü gitgide bulanıklaşan insanları izlerken kısa bir sürenin ardından siteye gelmiştik. Fakat motosiklet benim değil Atlas’ın evinin önünde durmuştu.

“Yürüyerek mi gideceğim?” dedim Atlas motoru durdurarak garajın kapısını açan otomatiğe bastığında.

“Birlikte yürürüz diye düşündüm,” diye mırıldandı kaskın altından boğuk çıkan sesiyle. “Hem konuşuruz da.”

“Tamam,” diye mırıldandığımda aceleyle cevap verdi.

“Ama burada da kalabilirsin.”

Gülümsedim fakat o bunu göremedi. Garajın kapısı açıldığında motosikleti içerisine park edip motordan indik. Başımdan çıkardığım kaskı ve bereyi ona uzattığımda aldı ve diğer kasklarını dizdiği kısıma ilerledi. Üzerimdeki ceketü motorunun üzerine bıraktım.

O, kaskı yerleştirirken garajın içinden gelen tıkırtı korkuyla irkilme- me sebep oldu. “Atlas,” diye mırıldandım kaşlarımı çatarak. Ona döndüğümde onun da irkildiğini gördüm.

“Kim var orada?” dedi Atlas elindeki kaskı bırakarak. Tıkırtı yenilediğinde alet edevatlarının olduğu kısıma çevirdi bakışlarını.

“Ne oluyor ya?” dedim tornavidası garajın arka kısmındaki masadan aşağıya düştüğünde. O kısım karanlıkta kalıyordu.

“Dışarı çık sen,” dedi Atlas masanın olduğu tarafa ilerlerken.

“Saçmalama Atlas!” dedim korkarak. “Gel buraya.” Beni dinlemediğinde ben de onun yanına ilerledim.

“Güvenliği arıyorum,” dedim, orada olan her kimse korkmasını isteyerek. Elim telefona gittiğinde Atlas masanın arka tarafına geçmişti. Yere eğildiğinde yutkundum.

“Atlas,” dedim bir tepki vermesi için.

“Lan,” diye mırıldandı Atlas.

“Ne oldu?” Yanına ilerlediğimde birkaç tıkırtı daha işittim. Atlas kahkaha atarak eğildiği yerden kalktığı anda kucığında gördüğüm iki çift kehribar göz, yüzümde bir tebessüm oluşturdu.

“Bu muymuş yüreğimizi ağzımıza getiren?” dedim rahatlayarak. Atlas’ın kucığında kehribar gözlere sahip, bir yavru kedi vardı.

“Çok korkmuş sıpa,” dedi Atlas gri tüyleri olan yavru kediyi bırakmadan bana ilerlerken.

“Atlas,” diye mırıldandım ışığın altına geldiklerinde. “Sokakta kalmış bu.”

“Tasmaşı yok,” dedi Atlas boynuna göz atarak. Elimi kedinin ense kısmına atarak ensesini okşadım. Tırnaklarımı tüylerinin arasında gezdirirken Atlas’a doğru kaldırdım bakışlarımı.

“Sokakta bırakmayalım,” diye mırıldandım gözlerinin içerisine bakarken. “Eğer sen istemezsen bana götürelim ama kedi kumu ve maması yok. Mamayı internette alırım ancak kumu nasıl bulacağım?” Ardı ardına sıraladığım cümleler Atlas’ı gülümsetirken iki eliyle kediyi havaya kaldırdı.

“Sen dışarıda mı kaldın?” dedi kedinin gözlerinin içerisine bakarken. “Sen korktun mu?” Ürkek bakışlarla bize bakan kedinin cins olduğunu görünüşünden anlamıştım fakat hangi cins olduğunu bilmiyordum. “Gel bakalım sen babana.”

Atlas’ın son kurduğu cümle yüzümde bir tebessüm oluştururken garajın çıkışına ilerledi ve ben de onu takip ettim. Kediyi omzuna yatırmış, bir eliyle başını okşuyordu.

“Bizim evde kum kabı olması gerek. Kumu da sitenin yirmi dört saat açık veterinerinden isteriz, mamasıyla birlikte getirir.”

“Bana götürelim sonra,” dedim ona karşı çıkmayarak.

“Bakalım sahibi var mıymış? Birinin üzerine kayıtlıdır belki.”

“Tamam,” diye mırıldandım. Atlas garajın kapısını kapattığında tam olarak kapanmasını beklemeden evine ilerledik.

“Sen nasıl girdin oraya acaba?” dedi Atlas kediyle konuşarak. “İsmin var mı senin? Ne diyelim biz sana?”

“Ya kimsesi yoksa?” dedim üzülerek. Birileri tarafından sokağa bırakılmış olabilirdi.

“Buluruz yuva olacak birisi,” dedi Atlas evinin kapısını açarken. “Ben bakardım ama evde olmuyorum çoğunlukla.”

“Ben evdeyim,” dedim çocuksu bir hevesle. “Ben bakarım.” Atlas gülerken başını iki yana salladığında evin içerisine girmiştik. Salona ilerleyerek kediye taşımaya devam ettiğinde elimi omzunda duran kediye uzattım ve ben de hafifçe başını okşadım.

Salona geldiğimizde kediye koltuğun üzerine bıraktı. Kedi kehribar gözleriyle bir bana bir Atlas’a baktı. Ardından koltuktan aşağıya inerek etrafa göz gezdirdi. Masanın altına ilerlediğinde gülümsedim.

“Korkuyor,” dedim Atlas’a dönerek.

“Alışır zamanla. Açık cam var mı, baksana kaçmasın yine. Ben de veterineri arayayım.”

“Tamam,” diye mırıldandım ve salondaki camları kontrol ettim. Ardından mutfığa baktığımda hiçbir camın açık olmadığını gördüm.

“Camlar kapalı,” diye seslendiğimde bana cevap verdi.

“Mutfak tezgâhında yemek yok değil mi? Onları yemeğe kalkmasın. Neye alerjisi var bilmiyoruz.”

Bakışlarımı tezgâhın ve masanın üzerinde gezdirdim. “Yok,” diye seslendim ve bir kâse alarak içerisine temiz su doldurdum. Ardından salona geri dönerek yere eğildim ve masanın altına ilerleyerek gri tüyleri olan kediye baktım.

Gözlerimin içerisine korkuyla ve merakla bakıyordu. Küçük burnu o kadar tatlı duruyordu ki yanaklarını sıkarak sevmek istiyordum.

“Gel bakalım buraya,” dedim elimdeki tası önüne koyarken. Önce birkaç adım geriye gitti. Meraklı gözlerle bana baktıktan sonra su

kabına yaklaştı. Kenara çekilerek masanın altında onunla birlikte oturduğumda kabın etrafında dönerek su kabının içerisini kokladı.

Biraz bekleyip bakışlarını bana çevirdikten hemen sonra başını su kabına eğerek küçük diliyle kaptan su içmeye başladı. Birkaç yudum içtikten sonra gözlerini bana doğru kaldırdığında elimi ona uzattım.

Bana bakarak miyavladığında gülümsemem büyüdü. “Gel bakalım,” diye mırıldandım. Önce bakmaya devam etti ardından birkaç adım atarak yanıma geldi. Elimini ona uzatarak kucağıma aldığında ürkse de hareket etmedi.

Hırçın bir kedi değildi.

Parmaklarımı başında gezdirerek onu sevmeye başladığımda üzerimi kokluyor, beni tanımaya çalışıyordu. Patilerini göğsüme bastırdığında tebessüm ettim.

“Ne yapıyorsunuz orada?” Atlas’ın sesini duyduğumda bakışlarımı ona doğru kaldırdım. Masanın altında oturuyordum ve kucağımda kedi vardı.

“Bana alışmasını sağlamaya çalışıyorum,” dedim Atlas’a açıklama yaparak. Ardından masanın altından çıktım ve kucağımdaki kediyi bırakmadan ayağa kalktım. Koltuğa ilerlerken Atlas’ın kum kabını koltuğun yanına bırakmış olduğunu gördüm. “Senin kedin mi vardı?” dedim merakla. Koltuğa yerleştiğimde o da gelip yanıma oturdu.

“Yok,” diye mırıldandı. Eli kucağımdaki kedinin başına uzanırken ekledi. “Annemin vardı. Ben de eşyalarını sakladım.”

“Anladım,” diye mırıldandım uzatmak istemediğim için. “Ama istersen o kabı kullanmayalım. Başka bir şey buluruz. Anısı varmış.”

“Gerek yok,” dedi Atlas bana karşı çıkarak. “Annem de bunu yapardı zaten.”

Cevap vermedim. Başparmağı omzumda tuttuğum kedinin başında gezindiğinde Atlas konuştu.

“Biz kime kayıtlı diyoruz ama bu bir yaşından küçük duruyor,” dediğinde başımı salladım.

“Eee?”

“Kediler bir yaşından küçük olduğunda kayıtlı olmuyor. Sahibinin bulması gerekiyor.”

“Bir ismi yok yani?” dedim merakla bize bakan yüzüne çevirerek bakışlarımı.

“Şimdilik hayır,” dedi Atlas. “Ama siteye kayıp ilanı veririz. Sokağa atmadılarsa illaki görürler.”

“Verelim,” diye mırıldandım. Kollarımın arasındaki suratına baktım. Bize hâlâ merakla bakıyordu.

“Ne zaman gelir veteriner?”

“On dakika,” diye mırıldandı Atlas. Saat daha erkendi. Dokuz bile olmamıştı.

“Annenin kedisinin ismi neydi?” dedim Atlas’a merakla. Bunun onu rahatsız edip etmeyeceğini bilmediğimden emin olamayarak sormuştum.

“Kiraz,” dedi Atlas kısaca.

“Buna da isim koyalım mı?” dedim omzuma tırmanmaya çalışan küçük bedenine bakarak.

“Bırak da dolaşsın,” dedi Atlas gülümseyerek. Ellerimi gevşettim, kedi parmaklarımı ayırmamla koltuğun üstüne çıkarak yere atladığında Atlas’a döndüm.

“Sen koy ismini,” dedi bana dönerek.

“Hım,” diye mırıldandım. “Dalga geçersin sen benimle o yüzden sen bul,” dedim başımı koltuğun arkasına yaslayarak. Bacaklarımı ileriye uzattım.

Atlas güldü. “Dalga geçmeyeceğim söyle hadi.”

“Söz ver,” dedim serçeparmağını ona uzatarak.

“Sabır,” dedi Atlas başını iki yana sallayarak ve serçeparmağını bana uzatarak ona uzattığım parmağı kavradı. “Söz.”

“Sipsi olsun mu?” dedim hemen ardından.

“O ne lan?” dedi Atlas anlamayarak.

“Atlas ya,” diye mırıldandım parmağını bırakırken. “Sipsi işte.”

“O ne demek?” dedi yeniden. Gerçekten anlamadığını anladığımda açıkladım.

“Gemici düdüğü,” diye mırıldandım. Yüzünde anlamsız bir ifade oluştu.

“Çocuğa düdük diye mi sesleneceğiz yani,” dediğinde kaşlarımı çattım.

“Sipsi dedik, düdük demedik herhalde.”

“Hayatım,” dedi Atlas başını koltuğa eğerek. “Çocuklarının ismini sana seçtirmememiz gerektiğine emin oldum.”

Kalp atışlarım hızlandığında aynı anda bakışlarım da yumuşadı. Gözlerinin içerisine bakarken ruhumun beslendiğini hissettim. Hiçbir zaman evlilik hayali kuran bir kadın olmamıştım. Çocuklarla olan iletişimim iyiydi fakat kendime ait bir çocuk istemezdim. Bu sorumluluğa hayatımın hiçbir döneminde hazır olabileceğimi düşünmüyordum.

“Onu da babası düşünsün artık,” dedim kaşlarımı kaldırarak. Atlas’ın kaşları çatıldı.

“Kimmiş babası?” dedi bakışlarını üzerimde gezdirirken.

“Bilmem,” diye mırıldandım tek kaşımı kaldırarak. “Sarışın bir adam olabilir,” diye ekledim onunla dalga geçerek. “Renkli gözlü olmasın ama.”

“Ne varmış renkli gözde?” dediğinde gülümsedim. *Aptal.*

“Bilmiyorum ben kahverengi göz istiyorum.” Bilerek onun tam tersi bir adamı anlatıyordum.

“Öyle mi?” dedi koltukta başını kaydırarak bana yaklaşırken.

“Hım,” diye mırıldandım. “Rahatsız mı oldun?”

“Sen yine de mavi gözlü kumrallara bir şans ver derim ben,” dedi gözlerimin içerisine bakarken. Ona cevap vereceğim sırada zilin sesi aramıza girdiğinde Atlas oturduğu yerden kalktı. Onun kalktığı yere Sipsi zıpladığında gülümseyerek başını okşadım.

Gözleri merakla etrafı izliyordu. Küçük bedenini sığdırabileceği bir delik arıyordu ve hâlâ biraz korkuyordu.

Veteriner içeriye girdiğinde bakışlarımı kapıya çevirdim. “Hoş geldiniz.”

Otuzlu yaşlarına yakın olduğunu tahmin ettiğim uzun boylu, kirli sakallı bir adamdı. Elini bana uzattığında uzattığı eli tutmak için ayağa kalktım.

“Hoş buldum, neyi vardı?” dedi elini çekerken.

“Bilmiyoruz,” dedi Atlas derin bir nefes alarak. “Bir sıkıntısı yok gibi gözüküyor. Ya terk edilmiş ya da kapıya bırakılmış. Garajda buldum, korkuyordu ve üşüyordu. Aslında mama ve kum için çağırdım ama bir kontrol de yaptursak iyi olur.”

“Tabii Atlas Bey,” diye mırıldandı. Ardından koltuğun üzerine sinmiş olan Sipsi’ye baktı.

“Gel bakalım buraya,” dedi elindeki çantayı ortadaki sehpanın üzerine bırakırken. Sipsi biraz daha kenara kaydıığında gülümseyerek çantasını açtı. İçerisinden eldivenlerini çıkarıp ellerine geçirdi.

Veteriner rutin kontrollerini yaparak Sipsi’nin sağlıklı olduğunu fakat detaylı kontroller ve aşılar için kliniğe götürülmesi gerektiğini söylediğinde yarın için bir randevu ayarladık. Ardından kumu ve mamasını bırakarak gitti.

Atlas’la birlikte kumunu, mamasını ve suyunu Atlas’ın odasına taşıdık. “Aşağısı çok büyük,” dedi Atlas odaya girdiğimizde. “Korkar belki, burada kalsın.”

“Benim evime götürmeyecek miyiz?” dediğimde Atlas bakışlarını bana çevirdi. Sipsi onun kucağındaydı ve oldukça yorulmuş gözüküyordu.

“Burada kalsana,” dedi Atlas bakışlarını gözlerimden ayırmadan. “Lütfen.”

“Sipsi sende kalsın istiyorsan kalsın, ben eve yürürüm.”

“Sen kal Hera,” dedi Sipsi’yi yatağına bırakırken. “Sen de kal.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Ardından gözümün önünden yaşadıklarımız geçti. Duşkabinlerin olduğu soyunma odasında sırtımı hırsla çarptığı fayans, dudaklarımın üzerindeki baskısı, ağzıma hükmeden dili. Beni sevişi geldi.

Şimdi gitmesem hiçbir şey olmazdı.

Bir gece daha onunla kalabilirdim.

Bu ilişkinin sonu bizi nereye götürürdü bilmiyordum fakat bunu bize çok görmüyordum.

“Tamam,” diye mırıldandım. “Kalırım. Hem Sipsi tek kalmamış olur.”

“Olur,” diye mırıldandı Atlas. “Yani Sipsi. Tek kalmamış olur.” Ardından yatağının üzerinde olan katlı tişörtlerinden birisini bana uzattı. Hiçbir şey söylemeden banyoya giderek üzerime kısa kollu tişörtünü geçirdiğimde göğsümde ve hatta bütün bedenimde deprem yaşandığını hissediyordum.

Aynadaki yansıma baktım. Gözümün önüne onu sevişlerim ve onu andığım geceler geldi. Buradaydık, bir gün olacağına inandığım ama kaçtığım o konumda. Atlas'ın zihnimdekinden farklı çıkmasından korktuğum o yerdeydik.

Ve o beni yanıltmamıştı. O, onda gördüğümünden daha azına sahip değildi.

Odaya girdiğimde Atlas'ın da üzerini değiştirmiş olduğunu gördüm. Fakat bu sefer üstünde hiçbir şey yoktu. Yalnızca altına siyah şortunu giymişti.

Yatağa geçerek yorganı kaldırdığımda Atlas Sipsi'nin başını okşuyordu. Bakışlarım yeniden vücudunda dolaştı. Kendisine gerçekten çok iyi bakıyordu. Biraz daha büyüdüğünde bambaşka bir adama dönüşeceği ne emindim.

Sipsi'yi bırakıp yorganı kaldırdığında kaşlarımı çattım. Odayı yatağının kenarındaki gece lambasının loş ışığı aydınlatıyordu. "Aşağıya inmeyecek misin?" dedim anlam veremeyerek.

"Niye ineyim?" dedi sanki bu olağan bir şeymiş gibi.

"Tamam ben ineyim o zaman," dedim ve kalkmak için doğrulduğumda eliyle kolumu yakalayarak beni yatağa geri düşürdü ve kendisine çekti. Üzerimdeki ince tişörtünün üzerinden hissettiğim teninin sıcaklığı bedenimi uyuştururken mırıldandı.

"Burada kalıyorsun küçük kaplan."

Elini belime atarak beni kendisine daha çok yaklaştırdığında diğer eli yanındaki gece lambasına uzandı ve kapatma düğmesine basarak içerin karanlığa bürünmesine sebep oldu. Çenem göğsüne denk gelirken yutkundum.

Kokusunu içime çektim.

Bir sonbahar akşamı. Yağmur taneleri evinin camına vurmaya başladığında sevdim seni.

Gözyaşlarıma karışan damlalar bana seni anımsatırken yüzümde derin bir tebessüm oluştu. Gözlerimin önünde okyanus mavisi gözlerin... Sanki seni sevmek o okyanusa nefessiz kalacağını bildiğin halde dalmak demek ama dalmazsan da öleceksin, biliyorsun.

ÖLÜM PORTRESİ-2

Doğum günüme yalnızca yedi gün kaldı ve ben doğum günlerinden nefret ederdim. Annemin beni bu dünyaya getirmiş olması bana bir yaşama sebebi vermiyordu çünkü yaşama dair tüm hislerimi kaybetmiş gibiydim.

Nefesim göğsüne değerken ve ellerim çıplak bedenine yaslıyken şimdi yaşamak için bir sebep bulduğumu hissediyorum.

Çünkü seni buldum.

Çünkü beni buldun.

Düzenleme

Ny.ozlem

*"Bir adam. Karanlığın içinde kalan ruhumu
ışık yakıyor. Okyanus mavisi bir çift göz.
Boğulduğumu hissettiğim o suyla
kalbimdeki çiçekleri besliyor."*

ATLAS VE YAĞMURLAR

*Biz seninle aynı şehrin sokaklarında unutulmuş iki bedendik.
Birbirimize baktık. Sen beni görmedin ama ben o sokakta
yalnızlığımı seninle gizledim.*

Yaşanılanları geriye sarıp baktığımda en başa gitmem gerekiyor-
du. İlk kez bir sokak arasında kendime baktığım, kim oldu-
ğumu sorguladığım güne gelene kadar bomboş bir hayat yaşadığıma
inanıyordum.

12 Kasım 2004

Gözlerimi dünyaya bir dairede araladığım o karanlık gece. Kasım
ayının soğuğu bütün şehri sarmışken annem evinin banyosunda doğum
sancılarının geldiğini fark etmiş. Nasıl bir acı çektiğini bilmiyorum ama
teyzemin söylediğine göre bayılmak üzereymiş.

Hastaneye yetişemeyeceklerini anladıklarında hemşire olan teyze-
min yardımıyla doğumu gerçekleştirmiş ve ardından hastaneye götü-
rılmışüz.

Bitmeyen bir gece. Saatlerce süren sancı. Açılan pencereden içeriye
sızan soğuk hava.

Hera Yarkan, dünyaya gözlerini açtı. Herhangi bir sitenin herhangi
bir blokunda bulunan iki artı bir evde. Annesi o dönemde iyi bir mar-
kada genel müdür. Melih Yarkan ile bir gece kulübünde tanışıyorlar.
Biraz vakit geçirdikten sonra telefon numaraları alınıyor ve birkaç hafta
süren konuşmanın ardından birlikte oluyorlar. Daha sonrasında ilişki

bitiyor. İki yetişkin insan. İki taraf için de en başından sonu belli olan bir ilişki.

Fakat kadın için hiçbir şey bu kadar basit değil. O gece Melih Yarkan'ın yanına giderken ona bakmayacağını, onunla konuşmayacağını düşünüyor çünkü adamı gazete haberlerinden tanıyor. İşler beklediğinden daha iyi gittiğinde bırakmak istemiyor.

Hikâye aslında yıllar sonra magazin ekranlarına düştüğü kadar basit değil.

Annem gerçekten de magazinde söylendiği gibi bir fahişe değil. Sosyal medyada yapılan yorumlar gibi bir orospu da değil. O gece istediği tek şey arkadaşlarıyla iddialaşarak umutsuzca yanına yaklaştığı Melih Yarkan'la biraz vakit geçirmekti. Bir gece geçirebilme ihtimallerinin olduğunun farkında bile değil.

Bunun için şansı olduğunu fark ettiğinde ise bırakmıyor. Maddi durumu kötü değil. Kendisine ait güzel bir rezidansta evi var. Kendi etrafında prestijli olduğu bir işi var. Büyük bir yokluğun ve yoksulluğun içinden gelmesine rağmen yükselttiği hayat standartları var.

Fakat durmamış durmak istememiş. Belki yorulmuş, belki daha kolay yoldan kazanmak istemiş ve hamile kaldığını öğrendiği gece bunu babamdan saklamaya karar vermiş.

Bütün bunları bana anlatan o magazin haberleri ülkeye yayıldıktan sonra yüzleştiğim teyzemdi. Babamla beraber olduktan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamış. Bu ne ilk ilişkisiymiş ne de Melih Yarkan aşkından öldüğü adammış.

Teyzemin düşüncelerine göre annem, babamın getireceği güçle gözünü kör etmiş ve bütün savaşını bunun için vermiş. Buna o kadar inanmış ki bir ilişkisi ya da evliliği olmadığı halde hamile kalıyor olmasını, bunun çevresinde yaşatacağı etkiyi umursamamış.

Arkadaşlarıyla oturduğu masada sarhoş olduğunda, bana rağmen alkol aldığı anda bile fütursuzca bu bebeğin ona nasıl bir huzur getireceğinden bahsedermiş.

Ama hiçbir şey istediği gibi olmadı.

Babam hiçbir zaman annemi sevmeydi. O hiçbir zaman o kadar aptal bir adam olmadı. Belki de bu benim hayatım için iyi olandı çünkü

böyle bir hikâyede babam anneme âşık olmuş olsaydı ne kadar eksik büyürdüm hayal bile edemiyordum.

Beni, babamı elde etmek amacıyla doğuran ve bu uğurda öldürmeye kalkan bir kadının babamı, dahası babamın sahip olduklarını elde ettikten sonra ne babamla ne de benimle bir işi olurdu.

Bazen acıtsa da yaşanılanlara gerçekçi bakmaya çalışıyordum ve gerçeklerden kaçmadığımda yüzleştiğim bu oluyordu. Çünkü ne kadar inkâr edersen et gerçeklere yüzünü döndüğünde bilirsin. İcini kemiren çoğu zaman kabullendiklerin değil yok saydıklarıdır.

İnkâr etmeye kalktıklarıdır.

Bütün bunlarla on yedi yaşında, bir eylül akşamında yüzleşmiştim. Sokakta bir başıma kaldığımda, yağmur bütün bedenimi ıslatmışken gözyaşlarımı sakladığına şükrettiğim bir gecede yüzleşmiştim.

Belki sen bilmezsin ama göğsümdeki acıyı sahiplenemediğim o gecede bana bir el uzattın. Ve ben sana ilk kez o gece tutundum.

Hiç tanımadığım okyanus gözlü adam... Annemin kendini bir denizin içinde boğduğunu öğrendiğim gece, bir parkın kenarında kendi ellerimi vücuduma sarmış, kendime kimsesiz olmadığımı anlatmaya çalışırken hayatıma girmiştin.

O gece öğrenmiştim yalnızlığın kimsesizlikle aynı olmadığını. Ve sen ben daha kimsesizliği tanıyamadan bana kimse oldun. Çare oldun ya da yalnızca öyle hissettirdin.

Ama beni buldun.

Seni buldum.

Ve kalbim seni seçti Atlas. Bir şiir gibi şimdi zihnimde dolaşan ismin. Ben buna engel olamadım. Uzaklaşamadım. Kalbim seni seçti. Tenimin altında hissettiğim şu sıcak teni, gözlerinin içerisine bakarken gördüğüm denizleri seçti.

Bunun için ne seni suçlayabiliyorum ne kendimi. Kendime yetmeye çalışırken benim dayanamadığım noktada sen vardın. Hiç haberin yoktu ama hep buradaydın. Odamdaydın, balkonumdaydın.

Her gece sana kendimi açardım. Yağmur yağdığında yine beni o ormanda bulduğunu hissederdim. Sanki yağmur yine bizim üzerimize

yağmış. Etraf zifiri karanlık. Sen motorunu bir kenara çekmişsin. Elini bana uzatmışsın.

Sanki seninle tanıştığım o karanlık gecedeyim.

Hayatım mahvolmuş ama ben böyle güzel bir mahvoluş görmemişim.

Şimdi ise buradasın. Yanımda yatıyorsun. Sanki yıllardır seni içimde büyüten ben değilmişim gibi beni öpüyorsun. Bu, bazen hayal ettiğimden bile fazlası. Bazen kendi içimde istediğimden bile fazlası.

Atlas'ın yüzüne bakarak zihnimde kendimle yaşadığım yüzleşme gözlerini hafifçe aralamasıyla son bulmuştu. Sabah beni uyandıran Sipsi'nin üzerimizde gezinip bacaklarımızın ucunda yatmış olmasıydı fakat Atlas bundan hiç etkilenmemiş ve saatlerce uyumaya devam etmişti. Bense uyuduğu sırada onu izlemiştim.

Sipsi yorganın altına girerek bacaklarımızın arasına sıрнаştığında ona engel olmamıştım. Bunun bencillik olduğunun farkındaydım ama yine de ailesinin onu kaybetmiş değil de terk etmiş olmasını diliyordum çünkü birkaç saatlik varlığı bile bana iyi hissettirmişti.

Daha önce hayvan sahiplenmeyi düşünmemiştim. Yardım kuruluşlarına yaptığım bağışlardan ileriye gitmezdi hayvan sevgim. Bazen mama alır kapının önüne bırakırdım. Daha önce bir canın benimle birlikte yaşamasını hiç düşünmemiştim.

Fakat dün gece uğruna endişelendiğim bu küçük kedi bana sınısacak hissettirmişti. Belki bir sebebi de onu Atlas'la birlikte bulmuş olmamızdı. İlk kez öpüştüğümüz gecede. Üst üste iki kez öpüştüğümüz gecede.

"Günaydın," diye mırıldandı Atlas gözlerini hafifçe kapatarak. Sesi hafif boğuk çıkmıştı. Hâlâ uykusu var gibiydi.

"Günaydın," diye mırıldandım. Sağ kolunun üzerine yatmış, yüzünü bana dönmüştü. Sipsi yorganın altından bacaklarımızın üzerinde yatmaya devam ediyordu. Bazen küçük dilinin bacağıma ıslattığını hissediyordum.

Küçük canavar.

"İyi misin sen?" dedim kızarmış gözlerine bakarak.

Burnunu hafifçe çekti. "Üşüttüm galiba," diye mırıldandı. "Üzerimde bir halsizlik var."

“Al işte!” Ona kızdığım da yüzümü izlemeye devam etti. “Ben sana söylemişim montu sen giy diye. Hiç söz dinlemiyorsun ki. Bir yerin ağrıyor mu?”

“Sırtım sadece,” diye mırıldandı. Bakışlarını üzerimden çekmiyordu. Elini bana uzattığında hareketlerini izledim.

Eli saçlarıma uzandı ve kulağımın üzerini kapatarak hafifçe boynuma değen saçlarımı parmak uçlarıyla alarak geriye itti. Yüzüm açığa çıktığında gülümsedim.

“Ne yapıyorsun?” diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek.

“Hiç,” dedi kısık sesle. “Saat kaç oldu? Düdük beyi götürelim.”

“Atlas ya,” dedim geri çekilerek. Bana gülerek tepki verdiğinde elimi yorganın altından çıkararak çıplak koluna hafifçe vurdum. “Dalga geçmeyeceğim demiştin.”

“Ben hasta bir adamım,” dedi sırtüstü dönerek. “Acı bana.”

“Ajitasyon yapma bana kolpacı,” diye dalga geçtim onunla.

“Her yerim ağrıyor ya, ne ajitasyonu?” dedi Atlas durumu devam ettirerek.

“Tamam ben götürürüm Sipsi’yi, yat dinlen sen.”

“Ha,” dedi Atlas yatakta doğrulduğumda. “Gerek yok. Arabayla gideriz beş dakikada. Yürüme kediyle.”

“Üç adımlık yol. Hastayım deyip duruyorsun.”

“Yok,” dedi Atlas ciddi bir şekilde. Ona gözlerimi devirdiğimde beni kolumdan tutarak üzerine çekti. Ne olduğunu anlayamadan çıplak göğsünün üzerine düştüğümde güldü.

Kalkmak için elimi yatağa yasladığımda bana izin vermedi. “Ne debelenip duruyorsun?” dedi sanki yaptığı çok olağan bir hareketmiş gibi.

“Bıraksana beni,” diye mızızıldandım.

“Hep bir isyan, hep bir şikâyet,” diye mırıldandı dalgayla karışık. Ona cevap vereceğim sırada aramıza giren ses ani bir tepkiyle kalkmama sebep oldu.

“Miyav.”

“Lan,” dedim ayağa kalkmaya çalışırken. “Çocuk bacaklarımın üzerinde oynuyordu.”

“Ne?” dedi Atlas ve o da yattığı yerden kalkmaya çalıştı. Yorganı yavaşça kaldırıp altına bakmaya çalışırken Atlas’a söylendim.

“Çocuğu Allah’ına gönderdin Atlas.”

Ardından yorganın altındaki kulaklarını gördüm ve elimi başına uzatarak yatağa geçirdiği tırnaklarına rağmen kucağıma aldım.

“Kerata,” dedi Atlas ayağına dolanan yorganı yere sürükleyerek ayağa kalkarken.

“Sipsi’ye saçma sapan lakaplar takıp durma,” diye mırıldandım. “Götürelim hadi.”

“Götürelim,” dedi Atlas başını iki yana sallayarak. “Ben hazırlanmaya gidiyorum, sen de hazırlan.” Başımla onu onayladım. Hazırlanmak dediği şey muhtemelen yüzünü yıkayıp üzerine bir tişört geçirmekti. Ben de onun şortlarından birini giyecektim çünkü şu an elbise giymekle ya da saç baş düzeltmekle uğraşacak halim yoktu.

Sipsi’yi yere bırakıp Atlas’ın kıyafet odasına ilerledim. Kapıyı tıkladım ve beni onaylaması üzerine içeriye girdiğimde tahmin ettiğim gibi sadece üzerine tişört giymişti. Şortunu ise üşümek için eşofmanla değiştirmişti.

“Bana da eşofman verebilir misin?” dedim kıyafet odasına göz gezdirirken. Her zaman taktığı saatini odanın ortasındaki takı masasının üzerine bıraktığını gördüğümde gece çıkardığı saati tekrar takacağını anladım.

Dolabını açarak içinden bir eşofman çıkardı ve bana uzattı. “Spor dan önce almıştım,” diye mırıldandı. “Şort kadar bol olmaz. Zayıftık o zamanlar.”

Başımla onu onayladım ve içeriye geçerek kapısını kapattım. Ardından eşofmanı bacaklarımdan geçirerek iplerini sıkıca bağladım. Bu da bol olmuştu fakat iplerini belime dolamam gerekmemişti.

Sipsi’nin henüz bir çantası olmadığı için kucağımızda taşıyacaktık. Atlas giyinme odasından çıktığında ona döndüm. “Çıkalım hadi,” diye mırıldandım. Normal şartlarda bugün okula gidecek, okuldan sonra ise tatile gidecektik fakat şu an ikisini de düşünecek durumda değildim.

Önce Sipsi’yi bırakabileceğimiz bir yer bulur daha sonrasında tatili hallederdik. En kötü ihtimalle ben gitmez ona bakardım.

“Anahtar girişte. Cüzdanı aldım, çıkabiliriz.”

“Ben de çantamı alayım,” dediğimde omuz silktili.

“Gerek yok bana dönmeyecek misin zaten?”

“Eve uğramam gerek. Hem Sipsi’ye bir yer ayarlamalıyız hem de eşyalarımı almalıyım.”

“Tamam işte bavulunu alıp herkes bana gelecek. Malum aralarında araba kullanan tek kişi benim.”

“Vay be Atlas Katrivas,” dedim onunla dalga geçerek. “Hem kredi kartını ver hem taşımacılık yap. Havalı bilirdik sizi ama baya köle olmuşsunuz.”

“Ne sandınız Hera Hanım?” dedi yalandan iç çekerek. “Hep üzerime oynanıyor benim. Yoksa altın kalpli bir çocuğum.”

“Hım,” dedim imayla. “Çok gördük o altın kalbini.”

“Kalbim kırıldı,” dedi yüzünü buruşturarak ve eğilip Sipsi’yi kucağına aldı. Telefonumu üzerimdeki eşofmanın cebine yerleştirdiğimde birlikte odadan çıktık. Aşağıya indiğimizde kapının önündeki terliklerinden giydi ve bana da ev için alınan terliklerden koydu.

“Ayak numaranın uyduğu tek terlik bunlar, dışarıda giy bir şey olmaz. Atarız sonra ya da buraya geldiğinde bahçeye çıkarken kullanırsın.”

İçimde yeniden aynı sevgiyi hissettim. Bu bir bakıma benim sürekli buraya geleceğimi ima etmesi demekti. Ona bir şey söylemeden ayaklarımın ucuna bıraktığı terlikleri ayağıma geçirdim. Kış ayındaydık, dışarıdan komik gözüktüğümüzün farkındaydım fakat şu an tek odağımız bir an önce Sipsi’yi kontrol ettirip eve dönmekti.

Atlas bana çaktırmamaya çalışsa da hasta olduğunu görebiliyordum. Devamlı olarak peçeteyle burnunu siliyordu. Gözleri kızarmıştı. Sesi boğuk geliyordu, muhtemelen burnunun tıkalı olmasındandı.

Dışarı çıktığımızda evin kapısını üzerine kapattı fakat kilitlemedi. Zaten kısa bir yol gidecektik. Bahçe kapısından çıktığımızda kapının önüne park edilen arabayı gördüm ve kaşlarım çatıldı.

“Kim getirdi bunu?”

“Ben söyledim bırakın diye,” dedi Atlas. “Sabah Sipsi’yi götüreceğimiz için.”

“Anladım,” diye mırıldandım. Atlas sürücü koltuğuna ilerlediğinde ben de kapıyı açarak arabaya bindim. Bir elim titreyen telefonuma uzandığında Rüzgâr’ın gruba yazdığını gördüm.

Rüzgâr: Lan siz neredesiniz?

Rüzgâr: Dün de gittiniz zaten erkenden.

Rüzgâr: Tövbeler olsun.

Yazdıklarına gülerek başımı iki yana salladım. Sipsi'yi Atlas'tan almadan önce Rüzgâr'a cevap yazdım.

Hera: Boş yapma Rüzgâr.

Hera: Atlas hasta oldu, bir de gece kedi bulduk onu veterinerine götürüyoruz.

Lina: Sana mı?

Lina'nın cevabını görmek kaşlarımı kaldırmama sebep oldu.

Umut: HASHGDHAGDHGHS

Rüzgâr: Bana söyleyecek söz kalmadı.

Hera: Susun lan, Sipsi'yi tutacağım.

Umut: Sipsi ne la?

Lina: Bir şeyi yok değil mi kedinin?

Onlara cevap vermeden Atlas'ın uzatması üzerine Sipsi'yi kucağıma aldım ve telefonumu şoför koltuğuyla kendi koltuğum arasındaki bölmeye bıraktım. Atlas'ın telefonu gelen mesajlara rağmen hiç titrememişti. Ya grup sessizdeydi ya da direkt olarak bildirimleri kapalıydı.

"Gidelim bakalım," dedi Atlas arabayı çalıştırırken. Eşzamanlı olarak klimayı da çalıştırdı. İçerisi klimadan gelen sıcak havayla yavaşça ısınmaya başlarken Sipsi'nin başını okşamaya devam ettim.

Arabanın motoru çalıştığında kucağımda oturan Sipsi'ye odaklanarak bekledim. Yol zaten birkaç dakikadan fazla sürmeyecekti. En büyük şansımız Sipsi'nin hırçın bir kedi olmamasıydı. Arabanın içinde çantası olmadan seyahat etmek imkânsız olurdu. Başını sevdiğimde hemen mayışmaya başlıyor, gözlerini kapatarak uyku haline geçiyordu.

Atlas arabayı sitedeki veterinerin önünde durdurduğunda telefonumu almadan bir elimle kapıyı açtım. Ardından Sipsi'yi sıkıca kavrayarak arabadan indim. Benim ardımdan Atlas da indiğinde Sipsi soğuk havayla birlikte gözlerini açmış etrafa bakmaya başlamıştı. Meraklı gözleri bahçede ve kliniğin kapısında dolaşıyordu.

Hiçbir şey söylemeden kapıya ilerledik ve Atlas'ın benim için açık tuttuğu kapıdan geçerek danışmaya ilerledik.

"Bugün için randevumuz vardı," dedim danışmadaki kıza tebessüm ederek. "Atlas Katrivas adına."

"Bakayım hemen," dedi kız bana tebessümle karşılık vererek. Ardından önündeki bilgisayara ismimizi yazıp arattı.

"Sipsi miydi küçüğün ismi?" dediğinde başımla onayladım. "Bir yaşından küçük, çipli değil," dediğinden aynı hareketle yeniden onayladım ve eş zamanlı olarak mırıldandım.

"Evet."

"Sizi şöyle alayım o zaman," dedi ayağa kalkarak. Koridorda onun ardından ilerleyerek sağdan ikinci kapıya girdiğimizde içeride muayene için ayrılmış alanı gördüm ve Sipsi'yi içerideki veterinerine uzattım.

İçeride üç görevli vardı. Hepsi veteriner miydi bilmiyordum ama üzerlerinde önlükleri ve ellerinde eldivenleri vardı. Sarı saçlı kadın elimdeki Sipsi'yi almış başını okşayarak tartının üzerine götürmüştü.

"Kontrollerini yapalım sonra seni evine göndereyim," dedi tebessüm ederek. Dün bize gelen veteriner bana dönerek konuştuğunda ben de bakışlarımı ona çevirdim.

"Dikkat ettiniz mi kustu mu hiç?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Kussaydı fark ederdik, ayakucumuzda uyudu."

"O zaman ben rutin kontrollerini yapayım. Olağandışı bir durum görürseniz tekrar getirirsiniz. Gerekli aşılar için de sistemde ismine bir bölüm açalım. Buraya gelirsiniz ve düzenli olarak iç dış parazitlerini yaptırabilirsiniz."

"Tabii." Başımla onayladıktan sonra bakışlarımı Atlas'a çevirdim. Sipsi'yi izliyordu.

"Kilosu gayet yerinde," dedi sarı saçlı kadın tebessüm ederek. "Gel bakalım buraya." Sipsi'yi muayeneye aldıklarında onlara dönerek, "Burada evcil hayvan malzemeleri satan bir yer biliyor musunuz?" diye sordum.

"Hemen yan tarafta bize ait bir yer var. Danışmanın oradan geçebilirsiniz." Başımla bana cevap veren siyah, kısa saçlı kıızı onayladım ve Atlas'a döndüm.

“Sipsi’nin şu anki ihtiyaçlarını halledelim. Tasma alalım belki yine kaçır, kaybolur. Bir de taşıma çantası. Kum kabı da alalım. Seninki evinde kalır.”

“Sipsi’yi sana vereceğimi kim söyledi?” dedi Atlas kaşlarını çatarak.

“Bakmak mı istiyorsun?” dedim şaşkınlıkla.

Kaşlarını gevşeterek gülümsedi. “Dalga geçiyorum ya. Beceremem ki bakmayı. Sana gelip ziyaret ederim keratayı.”

“Anlaştık,” diye mırıldandım. Veteriner Sipsi’nin kontrollerini bitirdiğinde onu bize uzattı.

“Kontrollerini yaptık. Sapasağlam duruyor. Biraz üşütmüş sadece, beslenmesine ve bulunduğu ortamın ısısına dikkat edilmesi yeterli.” Başımın veterineri onayladım.

“Teşekkür ederiz,” diye mırıldandım odadan çıkarken.

“Atlas sen danışmaya kayıt açtır ben de yan taraftan eşya bakayım,” diye eklediğimde Atlas beni başıyla onayladı ve danışmaya ilerledi.

Ben danışmanın yanındaki kapıdan geçerek kliniğin diğer kısmına geçiş yaptığımda gözlerim merakla raflarda dolaştı. Gördüğüm tasmalardan mor renkli olanı elime aldım. Ardından yedekte durması için siyah olanı da aldım ve raflara dizilmiş olan farklı şekillerdeki su ve mama kaplarını aldım.

Rahat uyuması için beğendiğim kedi salıncaklarını satıcıya göstererek içlerinden açık kahve ve beyaz tonlarında olanı seçtim. Ardından kedi taşıma çantalarına göz gezdirdim. Çantaların bulunduğu raflar teker teker ışıktandırılmıştı. Siyah, düz olan çantayı seçerek onayladığımda satıcı seçtiklerimi paketlenmeye başladı.

“Yeni mi sahiplendiniz?” dedi bana tebessümle bakarak. Başımın onayladım.

“Ödül maması var mı sizde?” diye sorduğumda eli rafa uzandı ve kutulardan birisini çıkararak poşetin içerisine koydu.

“Evet var.” Ben ona cevap veremedim Atlas elinde Sipsi ile içeriye girdiğinde onlara döndüm.

“Ha unutmadan,” dedim hemen ardından. “Bir de kum kabı lazım.”

“Tabii, hangisi olsun?” Sağ alt tarafta dizili olan kum kaplarını gösterdiğinde onun da siyah olanını seçtim.

“Sipsi’yi kucağımdan alsana,” dedi Atlas bana dönerek. “Ben poşetleri taşıyayım arabaya.”

“Olur,” diye mırıldandım ve bize merakla bakan Sipsi’yi kucağıma aldım. Atlas ödemeyi yaptığında poşetleri eline alarak arabaya ilerledi. O arabanın kapısını açtığında ben dükkândan çıkarak hızla arabaya ilerledim ve soğuk havada üşütmemesi için arabaya girer girmez kapısını kapattım.

“Ödül mamasını versene!” Atlas poşetlerin içinden ödül mamasını alarak arka kapıyı kapattığında arabanın arkasından dolaşarak şoför koltuğuna geçti. Ardından elindeki kutuyu bana uzattı. Sipsi’yi kucağıma oturtarak paketin ağzını açtım ve burnunun ucuna yaklaştırdım.

Önce mamayı kokladı. Ardından küçük dilini uzatarak yavaşça ucunu emmeye başladı. Gitgide daha çok yalamak istediğinde elimi geriye çekerek güldüm. “Yeter bu kadar Sipsi,” dedim alışması için ismini tekrar ederek.

Bu mamayla ona ismini öğretecektim. Aramıza küçük sesi girdiğinde güldüm.

“Çok tatlı kerata,” dedi Atlas göz ucuyla bize bakarak. Ben ödül mamasının ağzını kapattığımda Sipsi Atlas’ın bacağına zıpladı. Atlas gülererek başını iki yana salladığında rahatsız olmadığı için dokunmadım.

Sipsi önce başını iki yana çevirerek etrafa baktı. Ardından camın kenarına atladı ve oradan direksiyonun ön kısmına geçti. Atlas arabayı kullanırken hiç olmadığı kadar yavaş ve dikkatliydi.

“Mama verdik şımdın he,” dedi Sipsi’ye bakarak. “Göte bak göte.” Vücudunun arka tarafını tek elime alıp hafifçe sıkarak bıraktığımda tekrardan ince sesiyle miyavlamasını işittik.

Atlas arabayı benim evimin önünde durdurduğunda ona çevirdim başımı. “Gelirken mesaj atmıştım. Valizim hazır, Sipsi’ye de üç gün boyunca Begüm bakacak. Her gün bana fotoğraf ve video atacak. Eşyaları bırakıp kapıdan bavulu alacağım.”

“İnme sen o zaman,” dedi Atlas başını bana çevirerek. “Ben eşyalarını bırakayım, bavulunu alayım.”

“Yok,” diye karşı çıktım. “Sesin de iyice kısılıyor, hastasın zaten.”

“Bir şey olmaz bana,” diye mırıldandığında başımı iki yana salladım fakat o bana fırsat vermeden arabadan inerek arabanın önünden dolandı ve dolanırken bana göz kırptı. Kızarmış gözlerine baktım.

Hiç akıllanmayacaktı. Tamam Atlas, en çok sensin.

Arka koltukların olduğu kısma yerleştirdiği poşetleri eline alarak evimizin bahçesinden girdiğinde onu izledim. Evin kapısının önüne geldiğinde elim telefonuma uzandı ve arabanın ön camının olduğu kısma oturmuş olan Sipsi’nin fotoğrafını çektim.

Ardından sosyal medya hesabıma girerek paylaşımda bulundum. İçeride çok fazla kişi bulunmadığı için ne paylaştığıma dikkat ettiğim söylenemezdi.

Ardından gruba girerek gelen mesajları okudum.

Rüzgâr: Ne bok yiyorsunuz?

Rüzgâr: Atlas ve Hera yokken çok sıkıldım bu sınıfta.

Rüzgâr: Hera’m.

Başımı iki yana sallayarak güldüm ve sosyal medya hesabıma yüklediğim fotoğrafı gruba da gönderdim.

Hera: Şuna bakın çok şirin!

Çok geçmeden cevap gelmişti.

Lina: Sana benziyor bu.

Umut: Lan harbiden sana benziyor bu.

Ön kamerayı açarak kendi fotoğrafımı çektim ve onu da göndererek altına espriyle karışık bir not düştüm.

Hera: Benim yavrum çünkü :)

Atlas’ın geldiğini bagaj kapısının kapanmasıyla fark ettim ve telefonumun ekranını kapatarak onun şoför koltuğuna geçmesini bekledim. Arabaya bindiğinde elini kendi kapısının iç kısmındaki bölmeye atarak peçete aldı ve gözlerini sildi.

“Sen böyle nasıl yola çıkacaksın ya?” dedim sonunda kendime engel olamayarak. “Bak biz bu tatili erteleyelim.”

“Yok,” dedi Atlas. “İlaç alırım geçer şimdi. Bir de şirketi arayayım sıcak yemek göndersinler.”

“Gerek yok aramana,” dedim o arabayı çalıştırırken. “Ben sana çorba yaparım.”

Bakışlarını bana çevirip yüzüme baktığında yutkundum ve bir tepki vermedim. Çok da mühim bir şey söylememiştim. Ben hasta olsaydım o bana çorba yapmayacak mıydı?

“O zaman kesin iyileşirim,” dedi bana göz kırparak. Verdiği tepki yüzümde hafif bir tebessümün oluşmasına sebep olurken birkaç dakikanın ardından arabayı evinin önüne park etmişti. Arabadan inerek evine ilerlerken telefonumu açıp Begüm’e mesaj attım.

Hera: Begüm fotoğraf göndermeyi unutma, ne yapıyor şu an?

Begüm: Mama yiyor Hera Hanım.

Ona cevap vermeden ekranı kapattım ve Atlas’ın evine girdim. İçeriye girer girmez hapsiyle Atlas’a döndüm.

“Sen gerçekten çok fena hastasın,” dedim alnına elimin dış kısmını yerleştirirken. Atlas başını olumsuz anlamda iki yana sallayarak geriye çekildi.

“Bir çay içerim, hiçbir şeyim kalmaz.”

“İnat etme işte,” dedim ve hemen ardından kolundan tutarak onu kapıya ilerlettim. “Geç bakayım koltuğa.” Koltuğun önündeyken bana bakarak güldüğünde gözlerimi devirdim.

“Özür dilerim doktor hanım,” dedi Atlas iki elini havaya kaldırarak. “Oturuyorum şimdi.” Ona söylememiştim ama ateşi var gibi hissetmişim.

“Ateş ölçer nerede?”

“Ecza dolabında. Ecza dolabı da mutfakta.” Başımla onu onayladım ve hızlı adımlarla mutfığa ilerledim. Dolaplara göz gezdirerek ecza dolabını bulduğumda içinden ateş düşürücü ve soğuk algınlığı için olan ilaçları elime alıp tezgâhın üzerine bıraktım. Ardından ateş ölçeri de alarak dolabın kapağını kapattım.

“Atlas!” diye seslendim ona mutfaktan.

“Efendim?” Sesi sona doğru kısılırken mutfağın kapısına ilerleyerek kapıdan başımı uzattım ve önündeki peçetelikten peçete aldığını gördüm.

“Hangi çorbayı seversin?”

“Fark etmez,” diye mırıldandı Atlas. “Yemeyeceğim hiçbir şeyin malzemesi yoktur evde.”

“Mercimek var mı o zaman?” dedim gözlerimi kısarak.

“Yoktur,” dedi yüzünü buruşturarak.

“Domates?” Başını olumsuz anlamda salladı.

“Sevmem,” diye mırıldandı.

“Onu sevmem bunu sevmem, zıkkımın kökünü iç ya.” Atlas’a gözlerini devirerek söylendiğimde bana güldü.

“Ben hasta bir adamım,” dediğini işittim fakat çoktan mutfağa girmiştim. Dolapları karıştırarak çorba için hangi malzemeler olduğuna baktım. Dolapta bulduğum tarhana kavanozunu elime aldım ve tezgâhın üzerine bıraktım.

Atlas içeride yatarken ben ona hem çorba hem de karnıyarık yapmışım. Dolaptaki yoğurdu alarak servis tabağının kenarına yerleştirdiğimde hazırladığım yemekleri tepsiye yerleştirerek ilaçları da yanına koydum.

Tepsiyi elime alarak salona girdiğimde Atlas’ın üzerine battaniye örtmüş bir şekilde koltukta televizyon izlediğini gördüm.

“Atlas,” diye seslendim elimdeki tepsiyi sehpanın üzerine bırakırken. Bakışlarını hafifçe kaldırdığında gözlerinin artık tamamen kızardığını ve burnunun ucunda da hafif bir kızarıklık olduğunu gördüm. Yanındaki poşetin içinde birkaç peçete vardı.

“Kalk bakalım,” dedim omzuna dokunarak. “Bir ateşini ölçelim sonra serum için birilerini çağırırız.”

“Tarhana mı?” dedi Atlas kokuyu içine çekerek. Ardından yattığı yerde kalkarken ekledi. “Ve karnıyarık mı?”

“Hım,” diye mırıldandım. “Seviyorum demiştin, hastalığına özel kıyak geçtim sana.”

“Ben hep hasta olurum böyle lan,” dedi elini tepsiye uzatırken. Eline hafifçe vurdum.

“Önce ateşini ölçeceğim,” dedim ve elime ateşölçeri alarak alnının üzerine yerleştirdim. Çalıştırma düğmesine basarak beklediğimde ateşölçerde gördüğüm sayı gözlerimin şaşkınlıkla açılmasına sebep oldu.

“Atlas sen yanıyorsun,” dedim otuz dokuz derece çıkan ateşini gördüğümde. “Kalk hastaneye gidelim.”

“Hım,” diye mırıldandı Atlas beni alaya alarak. “Dünden beri baya yanıyorum ne hikmetse.” Dün yaşadıklarımıza imada bulunduğunu anladığımda gözlerimi devirerek yanına oturdum.

“İç şu çorbayı, eve serum isteyeceğim.”

“Yav yok,” dedi Atlas. “Bekle bir ilaç alayım. Gececek belki. Öyle serum falan beklemeyelim durduk yere. Akşama uçağımız var.”

“Tamam,” dedim kabullenerek. “Sen iç çorbanı.” Kaşığı eline aldığına bana döndü.

“Zehirlenmem değil mi Hera?” Oldukça ciddi bir şekilde sorduğu soru derin bir nefes almama sebep olurken ekledi. “Malum baya kindarsın. Unutmuyorsun da hiçbir şeyi. Güvenemedim sana. Benim dosya da kabarık.”

“Ha biliyorsun yani dosyanın kabarık olduğunu?” dedim gözlerinin içerisine bakarken. “Of! İç şunu Atlas hadi.”

Adas gülererek kaşığını çorbaya daldırdığında arkama yaslanarak elim telefonumu aldım ve gruba girdim.

Hera: Atlas baya hasta ya.

Hera: İptal mi etsek?

Rüzgâr: Neyi var lan?

Umut: Ölmediyse sıkıntı yoktur.

Gülerek başımı iki yana salladım.

Hera: Ateşi var baya, üşütmüş. Yemek yiyip ilaç içecek şimdi. En kötü serum isteyeceğim eve.

Lina: Tamam sen haber verirsin bize. Biz okul çıkışı direkt size geliyoruz zaten Rüzgâr'ın arabasıyla.

“Ne yapıyorsun orada?” Atlas'ın sesiyle ona döndüm. Çorbasını neredeyse bitirmişti.

“Bizimkilere yazdım. Uygulama bildirimlerin mi kapalı senin?”

Başıyla beni onayladı. “Anlık gelen mesajları sevmiyorum,” diye mırıldandı ve ekledi. “Ve bu yediğim en iyi çorba.”

“Dalga geçme benimle ya,” dedim kaşlarımı hafif çatarak.

“Vallahi,” dedi ciddi bir şekilde. “Çok güzel olmuş, eline sağlık.”

Gülümsedim. “Hizmetçin oldum zaten iyice şu hale bak. Sipsi'ye bakıp bize yardım ettiğin için yapıyorum bunları.”

Atlas sesli bir kahkaha attı hafifçe. “Ben karım oldun gibi hissetmiştim ama,” diye mırıldandığında gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

“Ne?” dedim şaşkınlıkla. Hep patavatsızlık yapan ben olmayacaktım, anlaşılmıştı.

“Yarın da yemeği ben yapayım,” dedi bana göz kırparak verdiğim tepkiye aldırmadan.

“Yemeğin bittiyse ilaçlarını iç hadi,” dedim başımla tepsiyi işaret ederek. Bütün yemeğini bitirmişti. Gerçekten sıkı spor yapıyor olmalıydı. Başka türlü bu yedikleriyle böyle bir vücuda sahip olmasının bir açıklaması olamazdı.

İlaçları eline alarak suyla birlikte yuttuktan sonra bana döndü. “Eline sağlık,” dedi ve başını koltuğun arkasına yasladı. Önümüzdeki televizyonda izlediği dizi devam ediyordu fakat ikimizin de ekrana baktığı yoktu.

“Serum taktıralım mı?” Kaşlarını kaldırdı.

“Gerek yok diyorum ya,” dedi elini koluma uzatıp parmak uçlarını kolumun üzerinde dolaştırırken. Gerçek bir temas bağımlısıydı.

“Ceket giy dediğimde de aynısını söylemiştin,” dedim ona gözlerimi devirerek. “Hasta oldun işte.” Güldü bu söylediğime.

“Sana,” dedi yeniden aynı iltifatı ederek. İstemsizce gülümsedim.

“Ne yapacağız biz seninle böyle ya?” dedim bakışlarını gözlerine sabdelerken.

“Neyimi ne yapacaksın?”

“Bu çocuksu halini,” diye mırıldandım. “Bu imajın arkasında sakladığın o adamı.” Derin bir nefes aldı. Cevap vermedi ve konuyu değiştirdi.

“Bana azsın demiştin,” dedi bahçede ona kurduğum cümleleri bana sunarak. “Hâlâ böyle mi düşünüyorsun? Ya da bu gerçek düşüncelerin mi yoksa öfkeyle mi söyledin?”

“O an yaptıkların bunu gösteriyordu,” dedim ona dürüst olarak. “Ben belirsiz biriyle olmak istemezdim ve olmazdım da. Bence sen o dönemde şu an olduğu gibi davranmıyordun ve eğer o adam olmayı seçseydin evet gerçek düşüncelerim olurdu.” Gözlerini yüzümden ayırmadı.

“Ama o adam olmamayı seçtim,” dedi tek kaşını kaldırarak.

“Belki,” diye mırıldandım ve ekledim. “Zaman gösterir.”

“Anladım,” diye mırıldandığında ben de ona bazı sorular sormak istedim fakat bunun için erken olduğunu bildiğimden sustum.

Flört müyüz, sevgili miyiz anlayamadığım bir noktadaydım. Hem birbirimizin bir şeyiydik hem de tam olarak neyiz olduğu kesin değildi ve bu bana hem heyecan veriyor hem de eğlendiriyordu. Olduğumuz konumu artık seviyordum. Keşke en başından her şey bu şekilde başlamış olsaydı.

“Daha iyi hissediyor musun?” dediğimde omuz silkti.

“Bilmiyorum, göğsüm ağrıyor biraz. Kaç gibi gelecek diğerleri?”

“Okul birazdan bitecek yarım saate burada olurlar herhalde.”

Başıyla beni onayladı. “Üzerini değiştir istersen,” dedi bana dönerek. Altımdaki eşofmanını mutfakta rahat hareket edebilmek için çıkarmıştım. Tişörtü bana hafif uzun oluyordu fakat hareketlerime dikkat etmezsem içimi göstereceğini biliyordum. Eğildiğimde kalçalarım hafif açılıyordu.

“Değiştiririm,” diye mırıldandım.

“Rahat edersin diye söyledim,” dediğinde güldüm.

“Açıklama yapmana gerek yok Atlas,” diye mırıldandım. “Zaten başka bir niyetin olduğunu düşünsem aynı evde olmazdık.” Keskin çizgilerimi ona belli ettiğimde gülümsedi.

“Gerçekten hırçınsın,” dedi kısık sesle. “Bir şeye de güzel cevap versen ölürsün değil mi?”

“I-ıh,” diye mırıldandım. “Söylemem.”

Kolunu ağzına kapatarak öksürdüğünde aynı fikri sundum.

“İstersen bu akşam gitmeyelim.”

“Yok,” dedi Atlas gözlerini kaçırmadan.

“Niye inat ettin bu kadar?” dedim kapı zilini işitsem de umursamadan. Gözlerimin içerisine baktı. Söyleyeceği şeye emin değilmiş gibi bakıyordu. Gözlerinden geçen parıltıyı gördüğümde tek kaşımı kaldırdım.

“Tanımak istiyorum Hera,” diye mırıldandı. “Seni bilmek istiyorum. Seninle uzun yolculuğa çıkmak nasıl bir his tatmak istiyorum. Neyi seversin? Nasıl gezersin mesela? Tarihi yerlere mi gidersin yoksa yemek yemekten mi zevk alırsın bilmek istiyorum.”

Yutkundum. Durmadı, devam etti.

“Seni yaşamak istiyorum.”

“Beni bil,” dedim ona bir tepki vererek. “Beni gör ama...”

“Ama ne?” Kapı zili bir kere daha çaldı, ikimiz de umursamadık.

“Gördüğün kadarı olmayacağım hiçbir zaman.”

“Diğerlerinin baktığı yerden bakmayacağım sana,” dedi Atlas.
“Bunu bir kere yaptım. Artık başka.”

“Ne değişti?” dedim bunu gerçekten merak ederek.

“Hislerim,” diye mırıldandı. “İlk kez bir insanı hayatımda ihtiyaç gibi görüyorum. Sanki sen yokken o masada bir kişi eksik. Ve ben bunu en yakın arkadaşlarım için bile hissetmedim. Çözemiyorum, aşk mı, sevgi mi, değer mi?”

“Bu söylediklerine sahip olacak kadar çok şey paylaşmadık,” diye mırıldandım. Onun gözünden bakınca böyle olmalıydı. Çok az vakit geçirmiş sayılırdık.

“Ama büyüleyici olan da bu,” diye mırıldandı. “Geldin ve bir şeyler değişti. Belki komik gelecek ama,” dedi kapı zili tekrar çaldığında. Ardından telefonumuzun melodisi girdi araya fakat umursamadı. “İyi ki o kız o cümleyi kurmuş, iyi ki o gün arabama bindin ve iyi ki o partiye geldin.”

Gülümsedim. Ona söyleyemedim.

İyi ki o gece bana bir mendil uzattın.

İyi ki yağmurun altında ıslandık.

İyi ki o gece beni buldun.

Aynı şehrin sokaklarında unutulmuş iki bedendik. Sen beni görmezdin ama ben o sokakta yalnızlığı senin varlığının arkasına gizlerdim.

18

KABULLENEMEDİĞİN ANILAR

*Dur. Kaçma. Biliyorum teninin altında hissettiğin yakıcı hissin
sebebini. Bir gün herkes yenilir. Tut elimi, kabullen göğsünü küle
çeviren anıları.*

Bu hayatın bana verdiği en iyi anı yaşıyordum ya da öyle olduğunu zannediyordum. Bütün bunlar bir yalandan ibaretse bile o yalana inanmak istiyordum çünkü hak etmiştim. Bütün bu varlığın içinde acının her tonuyla yüzleşen ben de mutluluğu en az onlar kadar hak etmiştim.

Geleceğime dair bir kaygım yoktu. Yarına dair umutsuzluklarım yoktu. Fakat geçmiş bir kısıkaç gibi yakalamıştı boğazımı. İlerlemeye çalıştıkça boğulduğumu hissediyordum. Unutmaya ve yok saymaya çalıştıkça ezildiğimi hissediyordum.

Bir sokağın ortasında bir başıma kalmak istiyordum. Belki de babamdan kendime ait bir ev istememe sebebim buydu. Bana ait hiçbir şey istemiyordum çünkü hiçbir şeyi kendime ait hissedemiyordum.

Sanki olmam gereken yer soğuk sokaklardı. Bir başıma olduğum kişiyle yüzleşmeli, içimdeki hisle savaşmalıydım. Herkes bir gün yenilir bu hayatta. Ben yenilgimi savaş başlamadan ilan etmiştim. Zaman beni bu yenilgiyi ilk kabullendiğim güne yani savaşın başladığı ana götürdü.

Bundan iki yıl öncesiydi. Doğum günüme yaklaşık iki ay kalmıştı. On sekizime girecektim.

22 Eylül 2010

O güne dair hatırladığım şey telefonuma düşen bir mesaj bildirimiydi. Sınıftan isminin kim olduğunu bile hatırlamadığım biz kızın *iyi misin* yazılı mesajı.

Neden kötü olmalıydım çözemediğim bir sabah. Her zamankiyle aynı olmasını umduğum bir gün. İçimdeki boşluk hissini besleyen ve ardı ardına kesilmeyen bildirimler...

O sabah magazin programlarına haberlerimiz düşmüştü. Fotoğrafım televizyon ekranlarında duruyordu ve aile meselemiz bütün Türkiye'nin önünde konuşuluyordu. Babamla daha önce bu konu hakkında yüzleşmiştik fakat hikâyenin eksik tarafları vardı ve ben o eksik tarafları yirmi iki eylül sabahı bir televizyon ekranından öğrendim.

Burası bir cehennem ancak görmesini bilene.

Ateş tenine değmiyorsa seni ısıtıyor sanırsın fakat göğsünü yumuşatan o alevin bir gün orayı yakabileceğini de bilmen gerekir, görmezden gelirsın.

O gün televizyondaki haberleri, sosyal medyadaki yazıları görmezden gelerek hayatuma devam edebileceğime inanmıştım. Bu cehennemle daha tanışmamıştım. O ateşin beni yalnızca ısıttığını sanıyordum. Bir gün yakabileceğine hiç inanmamıştım.

Küçümseyici bakışları hatırlıyorum. Okul koridorunda yavaş adımlarla ilerlerken o koridorlara sığmayışımı fakat boynumu da bükmeysi-mi. İnsanlar üzerime üzerime gelirken etrafta bir uğultu olarak yükselen kalabalığın kulaklarımda soyutlaşmasını hatırlıyorum.

On yedi yaşındaydım. Bütün bunlarla yüzleştüğimde yalnızca on yedi yaşındaydım. Okula ara vermek zorunda kaldığımda, terapi görmek zorunda kaldığımda daha çocuktum.

İnsan büyüdükçe bir önceki yaşının ne kadar da küçük olduğunu anlıyor. Büyüdükçe öğrendim benim yaşadığım anın hiçbir değeri olmamış. Geçmişte ya da gelecekte yaşamışım hep. Ya geçmişi sorgulamışım ya da gelecek için kaygılanmışım. Ve hiçbir zaman bir anın içinde kalamamışım.

Okul koridorunda çaresizce ilerleyen on yedi yaşıma geri dönebilsem, korkma derdim. İnsanların sana hissettirdiğinden çok daha fazlasın. Başım dik yürüdüğüm o koridorlarda göğsümde başlayan yangına su serpmek isterdim.

Güçlü olmak, güçlü gözükmek kadar kolay değil.

Acını kabullendiğinde anlıyorsun.

Okuldan çıktığımda hava yağmurluydu. Şehrin bütün sokakları, gözyaşlarımı saklamak istercesine ıslanmıştı. Babam defalarca kez aramıştı ama ben cevapsız aramalara aldırmamış üstüne üstlük telefonumu kapatmıştım.

O gün sanki hiç olmamam gereken bir yerdeymişim gibi hissediyordum. Bunca yıl evim dediğim ama hiçbir zaman ev gibi hissedemediğim bu insanların arasından artık tamamen soyutlanmış gibi hissediyordum.

Sitenin çıkışına kadar üzerimdeki tişörte sarılarak yürürken üzerime düşen su damlalarına aldırmadığımı hatırlıyorum. Saçlarımdan aşağıya süzülen damlalar boynuma iniyordu. Yerde biriken su yokuştan aşağıya bir bardaktan boşanırcasına akarken yalnızca düşünüyordum.

Anne beni neden sevmedin?

Anne babamı neden sevmedin?

Seninle yeniden başlayabilirdik. Bambaşka bir hayatımız olabilirdi. Kollarını bana sarsaydın, elimden tutsaydın ben o eli hiç bırakmazdım.

Başımı iki yana salladım. Sitenin çıkışına geldiğimde kapıdaki taksilerden bir tanesini çevirerek kimsenin beni bulamayacağına inandığım yerlerden birisinin adresini verdim. Belki de annemi kaybettiğim o yerde onu yeniden aramak istedim.

Bu her katilin gün sonunda cinayet mahalline dönmesi gibiydi. Kaybettiğin her şeyi kaybettiğin yerde bulabileceğine inanıyorsun ama bunun bir sonu yok. Zihnimden ne olduğunu kavrayamadığım düşünceler geçti.

Başımı taksinin camına yasladım. Gözlerim yolda dolaştı. Arabalar yanımdan hızla geçerken gözümde birkaç damla süzüldü.

Anne beni neden öldürmek istedin?

Taksiden indiğimde bakışlarımı etrafta gezdirdim. Hava kararmaya başlamıştı. Kasvetli olan hava içimdeki hüznü besliyordu. Yağmur yağmaya devam ediyor, gök yırtılırcasına şimşekler çakıyordu. Başımı

gökyüzüne kaldırdığımda yüzüme düşen yağmur damlaları gözyaşımla birleşerek süzölmeye başladı.

Babamla buraya yalnızca bir defa gelmiştik. Ormana yakın bir alanda boğazı gören üç katlı bir evdi. Büyük bir arazi üzerine inşa edilmişti fakat kullanılmıyordu. Yıllardır boş bir şekilde bekliyordu.

Akıllarına gelmeyecek bir yerdi. Buraya geldiğimiz gün babam bana yaşananları anlatmıştı. Eksik ve yarım bir hikâyeydi fakat o zamanlar bunun farkında değildim. Annemin öldüğünü ve ölüm sebebinin hastalık olduğunu söylemişti. Beni hiç sevmediğinden bahsetmemiştir.

Ben yıllarca beni hiç sahiplenmeyen bir kadının yasını tutmuştum. Yutkundum. Boğazım ağlamaktan acımaya başlamıştı. Bütün dünyanın yok olduğunu hissediyordum. Evin içerisine girmek için anahtara sahip değildim. Anahtarım olsaydı da içeriye gireceğimi zannetmiyordum.

O gece yalnızca kendimi daha dibe itmek istiyordum. Bayılana kadar sarhoş olmak, daha kötüsünü yaşamak... Belki bir sokakta sabahlamak, yalnızlığı hissetmek istiyordum. Yıllardır göğsümde bir sızıdan ibaret olduğunu zannettiğim o hissi o gün bir halat haline getirip boynuma dolamak istiyordum.

Kapının önündeki tümseğin üzerine oturduğumda önümdeki manzaraya baktım. İstanbul'a bir tepeden bakıyor gibiydim. Aşağıda ayaklarımın altında annemin kendisini öldürdüğü o engin deniz vardı.

Üzerime yağmur yağıyordu. Gözlerim kızarmıştı, üşümüştüm. Ellerimin titrediğini hissediyordum fakat acı geri adım atmama neden olmuyordu.

"Nefret ediyorum," dedim boşluğa neyden nefret ettiğimi bilemerek. "Nefret ediyorum!"

Kıyafetim bakımsız olan yer yüzünden çamura bulanmıştı fakat umursamadım. Ayakkabılarım kir içindeydi. Hava iyice kararmaya başlamıştı. Artık parmak uçlarımı soğuktan hissetmiyordum.

Boğulmak nasıl bir histi?

Yıllarca bu şehrin içinde boğulduğumu hissettiğimi düşünürdüm. Boğazıma kadar yalnızlığa ve acıya battığımı, sevgiyi hissedemediğimi düşünürdüm. Ve bu his bile beni odamda yapayalnız hissettirmeye yeterdi. Göğsümü yakıp kavururdu.

“Anne boğulmak nasıl bir his?” dedim gözümde birkaç damla daha süzülürken. Boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. “Anne canın çok acıdı mı? Bunu bize neden yaptın?”

Bütün ülke nasıl öldüğünü konuşuyor. Sosyal medyada senin hakkında yüzlerce, binlerce yazı yazılıyor. Uğruna savaştığın ne varsa yok sayılıyor. Bir insan nasıl kendisini öldürür? Bunu neden yaptın?

Gözümün karardığını hissediyordum. Şimdi, buradan aşağıya bıraksam kendimi, ormanın içerisine yuvarlansam, önce bedenim toprağa çarpsa, tenim kanasa sonra acısa canım, senin gibi düşünebilir miyim?

Yirmi iki eylül gecesi, ben seninle aynı yerden bakmaya çalıştım hayata. Nasıl yaptın bunu bize? Nasıl yaptın bunu kendine?

Burnumu çektim, adım sesleri duyduğumda göğsümde hissettiğim acı korkuyla karıştı ve oturduğum yerde kalkarak arkama baktım.

Ben o gece ölmeyi istiyordum ve aynı zamanda ölmekten deli gibi korkuyordum. Ruhum yara bere içinde. Ve ben o gece ölmek istiyordum. Yalnız kalmak istiyordum. Kendimi acıya mahkûm etmek istiyordum fakat aynı zamanda biri gelsin ve beni kurtarsın istiyordum.

Ve sonra o geldi. Okyanus gözlü adam...

Cümle kuramadım. Önüme döndüm. Sessizce ağlamaya devam ettim. Elimden tutup beni kaldıracak ve o cehennemin içerisine bırakacak sandım fakat o yanıma usulca oturdu.

Üzerinin çamur olmasına aldırmadı, yağmurun saçlarını ve hatta kıyafetlerini ıslatmasına aldırmadı. Öylece, bir yabancı gibi beni dinlemek ister gibi yanıma oturdu ve baktığım yere baktı.

Sanki ne gördüğümü anlamaya çalışıyor gibiydi.

Üzerinde siyah, kalın, uzun kollu bir tişört ve pantolon vardı. Nereden gelmişti bilmiyordum, beni nasıl bulmuştu bilmiyordum fakat kim olduğunu biliyordum.

Atlas Katrivas.

Fırtınalı bir gecede, ruhumun içindeki depremleri durdurmak istercesine ellerini bana uzattı. Beni o yıkıntının altından kurtardı ve bundan hiçbir zaman haberi olmadı.

“Yalnız kalmak istiyorum,” diye mırıldanmıştım konuşmayacağını fark ettiğimde. “Neden geldin?”

“Üşüyorsun,” dedi kurduğum cümleye aldırmadan. Sesi kısık çıkıyordu. Hasta olduğunu anladığımda bakışlarımı ona çevirmeden konuştum. Yüzümü görsün istemiyordum.

“Hastasın.”

“Böyle giderse sen de olacak gibisin,” dediğinde sanırım gülümsememi beklemişti fakat gülümsememiştim. Oldukça tanıdık bir yabancı. Atlas. İçinde bulunduğumuz bu cehennemın en şanslı adamı.

“Yalnız kalmak istiyorum,” diye yeniledim ona verecek bir cevap bulamadığımda.

“Kal,” diye mırıldandı. “Yalnızlık iyidir. Ama seni öldürebilecek bir uçurumun kenarında ve bu havada değil.”

“Git,” dedim yalnızca. Ve gözümünden birkaç damla daha süzüldü. Ağladığımı anladığından mı bilmiyordum fakat kalkmadı.

“Yok,” dedi ukala bir tavırla. “Ben de oturacağım.”

“Git Atlas,” dedim ona karşı çıkarak. “Bu aptal partilerinize benzemiyor.”

“Oradan bakınca eğleniyor gibi mi gözüküyorum?” dedi bana karşı çıkarak. O gece onun hakkında bildiğim tek şey Haldun amcanın oğlu olduğuydu. Sık sık olmasa da evimize geldiği olurdu fakat pek konuşmazdık. Bu benim iletişimsizliğimden olabilirdi.

“Bok gibi hissediyorum,” dedim savaşımayı bırakarak. Yağmur yağmaya devam ediyordu fakat hızı azalmıştı. Gök çığlık atarcasına gürlüyordu. “Kurtulamayacağım bu histen. Bakamayacağım insanların yüzüne. Yapamayacağım...” Başımı olumsuz anlamda salladım.

“Savaşımak zor değil,” dedi Atlas o gece. Ben beni anlamadığına inanıyordum. “Kurtulman gereken hiçbir şey yok. Yaşanan hiçbir şey senin suçun değil. Geçmişe ait.”

“Benim geçmişim ama,” dedim ona karşı çıkarak. Sesim titremeye başlamıştı. “Bana ait o geçmiş. İnsanın geçmişi sırrıdır. En özel anıdır. Kimse bana bir daha normal bakmayacak. Sen bunu anlayamazsın.”

“Anlayamam,” diye mırıldandı bana karşı çıkmadan. Ellerim titremeye başladığında derin bir nefes aldığını işittim. Ardından gözlerimi hafifçe ona kaydırdım. Saçları ıslanmış ve uzun bukleleri gözlerinin önüne düşmüştü. Evin bahçesindeki aydınlatmaların cılız ışığına karışan arabasının farı birbirimizi görmemize yardımcı oluyordu.

Hava zifiri karanlıktı. Ben ne olduğunu anlayamadan üzerindeki tişörtü çıkarıp başımdan geçirdiğinde ona söylendim.

“Ne yapıyorsun?”

“Şihh,” dedi beni susturmak istercesine. “Donacaksın.”

Üzerinde yalnızca kalın tişörtünün içerisine giydiği ince siyah bir badi kalmıştı. Ve o da yağın yağmurdan ötürü ıslanıyordu.

“Daha fazla hasta olacaksın Atlas,” dedim ona karşı çıkarak. “Al bunu.” Ellerimi üzerime geçirdiği tişörtün uçlarına koyduğumda elini elimin üzerine koyarak beni durdurdu.

“İyiim ben.”

“Kaybolmuş hissediyorum,” dedim onunla savaşmayı bırakarak. Elimin üzerindeki elini çekmedi, aksine belime yerleştirerek beni göğsüne yasladı.

Fırtınalı bir gece. Karanlık bir ev. Başımda ne olduğunu kavrayamadığım bir ağrı. Boğazımda yutkunamadığım anılar. Ve bir de sen. Okyanus gözlü adam.

“Yalnızlığı hisset Hera,” dedi bana karşı çıkmadan. “Yalnızlık iyidir. Kaybolmak sana evin yolunu öğretir.” Derin bir nefes aldı.

“Ama sakın kimsesiz kalma. Böyle ıssız sokaklarda kısıkvırak yakalanma.”

“Geriye hiçbir şey kalmadı ki,” dedim kısık sesle. “Baksana bütün hayatım herkesin zihninde, dilinde.”

“Unutacaklar,” dedi Atlas beni avutmak istercesine. “Bu bir magazin. Senin hayatın değil. En fazla üç gün sürecektir. Her şeyi bildiklerini sanacaklar fakat hiçbir şeyi bilmeyecekler.”

“Karşıma geçip beni yok saymaya çalışacaklar. Duydukları her şeyle beni ezmeye çalışacaklar,” dedim ona yaşanılacakları göstererek. “Acıyan kadar sevinen olacak. El uzatan kadar itmeye çalışan olacak.”

“O zaman o eli bükersin,” dedi Atlas. “Bir kere bükersen bir daha hiç kimse uzatmaz elini sana.”

“İtmek için de tutmak için de,” diye mırıldandım. Çünkü hem suçlu hem güçlü olursun, bilirdim.

“Sana söylemiştim,” dedi o da katıldığını belli ederek. “Yalnızlığı hisset.”

“Ama kimsesiz kalma,” dedim biraz önce kurduğu cümleyi tekrar ederek.

“Neden yapmış bunu?” dedim başımı göğsünden çekerek. Gözlerimi karanlıkta bile parıldayan mavi gözlerine çevirdim. “Bir anne neden yapar bunu?”

“Bu senin cevabını bulabileceğin bir soru değil Hera,” dedi gözlerini benden ayırmadan. “Bütün bunlar yağmurun altında bir başına kalman gereken sorular değil çünkü suçlusu sen değilsin. Babanın ve annenin sorunları bunlar.”

“Çok eksik hissediyorum,” dedim o gün Atlas’a tamamen içimi açarak. Yarın ne olacağını bilmiyordum. Bu adamın ertesi gün benimle olan konuşmasını nasıl kullanacağını bilmiyordum fakat ona içimi açıyordum. “Atlas,” dedim ona bir itirafta daha bulunmak isteyerek. “Ben ölmek istiyorum. Bu acıyla baş edemiyorum. Utanıyorum.”

Bakışları durgunlaştı. Kurduğum cümlelerin anlamını onun afallayan tavrından ancak idrak edebildim. Şimdi kendimi buradan aşağıya bıraksam son bulur muydu acım?

“Önüne çıkan ilk engelde pes mi edeceksin gerçekten?” dedi Atlas kendisini toparladığında. “Hayat daha yeni başlıyor Hera. Gel acılarınınla burada yüzleş. Bu gece içindeki hesaplaşmayı bitirelim. Bak bana...” Çenemi tutarak yüzüne götürdüğünde yağmur iyiden iyiye azalmıştı.

“Ağladığımı gör istemiyorum,” dedim hafifçe burnumu çekerken. Atlas güldüğünde kaşlarımı çattım. Ardından gök gürledi fakat kulaklarımda hâlâ gülüşü vardı.

“Ağlamak mı?” dedi kaşlarını yalancı bir tavırla çatarak. “Yağmur ıslatmıyor mu bizi? Ben gözyaşı falan göremiyorum.”

“Dalga geçme,” dedim ona başımı çevirmeye çalışarak. Fakat çenemdeki eli buna izin vermedi.

“Bak yüzünde yağmur damlaları var,” dedi oyununa devam ederek. “Ve sen bu gece içindeki her şeyi dökeceksin. Bak bana,” bakışlarımı aşağıya indirip yüzüne doğru kaldırdığımda ıslanmış uzun kirpiklerini gördüm. Yüzü hemen önümdeydi. Aramızda birkaç santimlik mesafe kalmıştı.

“Bana söyle,” dedi elini çekmeden. “Karşında annen varmış gibi bak bana ve söylemek istediğin ne varsa bana söyle.”

Gözlerim gözlerini buldu. Okyanus mavisi gözleri. Bakışlarında bir his buldum. O gece o hissin ne olduğunu kendime bile itiraf edemedim fakat onun gözlerine baktığımda gördüğüm tek şey mavilikleri değildi.

O gözlerin içinde boğulduğumu hissettim. Annem böyle derin bir maviliğin içinde vermişti son nefesini. Nefesimin kesildiğini hissettim, göğsümün daraldığını hissettim.

Bir eylül akşamı, gözlerimizden yağmur damlaları süzülürken o gözlerde geçmişimi ve geleceğimi buldum.

“Ciğerini yakan su, kalbinden daha mı az yaktı canını?” dedim Atlas’ın gözlerinin içerisine bakarken. “Ölümü benden çok mu sevdi?”

Atlas’ın yutkunduğunu hissettim fakat bakışlarını benden kaçırmadı. Derin bir nefes aldım, fazlası yoktu. Bu kadardı. Daha fazla ne sorabilirdim anneme bilmiyordum.

Atlas o gece bu konu hakkında bir daha konuşmadı. Ben de konuşmasını istemedim çünkü öyle bir noktadaydık ki kelimeler yetersizdi. Kelimelerin ulaşamayacağı bir noktadaydık.

Bana kollarını sardığını hissettim. Yüzümü teninin sıcaklığı sardı sanki. O gece onu tanıdığım ilk geceydi. Belki henüz farkında değildim fakat ileride anlayacaktım.

Ben ona fırtınalı bir eylül akşamı, gözyaşlarımı silerken âşık olmuştum.

Sonrasında o bizim eve gelmeye devam etti. Beni gördüğünde hafif bir tebessümle göz kırpar, “Bugün ağlamıyorsun,” diye fısıldayıp dalga geçerdi. Zamanla aramızdaki kısa süreli iletişim de koptu ve ben kendime ona âşık olduğumu itiraf ettiğimde o beni görmedi.

Bana bakmadı. Aynı masaya oturduk, birlikte büyüdük. Fakat ben hislerimi tek başıma yaşamaya devam ettim ve odamın küçük balkonunda alkol şişelerini devirirken ona olan sevgimi anlattım. Çiçeklere, yıldızlara, bazen aynada gördüğüm yüze...

Biz büyüdük ve yaşanan an yalnızca benim için unutulmaz olarak kaldı. O hiç haberi yokken beni o gece ölümden kurtardı. Çünkü ona hiç itiraf etmedim fakat biliyordum.

O gece beni bulmasaydı ben ölecektim. Ölümü gözlerini görene kadar kabullenmiştim.

Bütün bu anıları zihnimin arka odalarından çıkaran şey bana kurduğu tek bir cümleydi. *İyi ki beni buldun* demişti benim yıllarca kendi içimde ona söylediğim cümleyi tekrar ederek.

Hayır Atlas, yanılıyorsun. Ben seni bulmadım.

Sen geldin ve değiştirdin beni. Boğulacağıma inandığım o suyun içinde tuttun ellerimi. Yıllarca sana değil, içimdeki sana yenildim. Ama şimdi yeniden fark ediyorum, her şeyiyle minnet beslediğim bir duygu bu.

İyi ki zihnimde büyüttüm seni. İyi ki o gözyaşlarını dökerek kadar sevmişim. Ve unutmadım, bunlar gözyaşları değil yağmur damlaları. Biz hiç ağlamadık. Gözlerimiz hiç kızarmadı. Yalnızca yağmur yağıyor ve sen bana fırtınalı bir gecede evimde gibi hissettiriyorsun.

Uçağımız Batum Uluslararası Havalimanı'na iniş yaptığında gözlerimi hafifçe aralamış ve yanımdaki koltukta uzanan Atlas'a bakmıştım. Koltuğunu yatak haline getirmiş uyuyordu. Yolculuk boyunca onunla tanıştığımız anı ve yaşadıklarımızı düşünmüştüm ve bu yüzden uyuyamamıştım.

Zihnim beni geçmişe götürürken diğerleri uyumuştı. Rüzgâr'ın uyumak yerine film izlediğini biliyordum çünkü önümdeki koltukta oturuyordu ve arada arkasına dönerek beni rahatsız etmişti.

Aklıma gelen fikirle yüzümde yaramaz bir gülümseme oluştu ve parmağımı Atlas'ın burnuna götürerek ileri geri hareket ettirmeye başladım.

"Şhh," diye fısıldadım aynı zamanda. "Uyansana." Koltukta sırtüstü uzanıyordu. Başının altında havayolu şirketinin verdiği yastık vardı. Boyu uzun olduğu için bacaklarının küçük bir kısmı koltuğun dışında kalmıştı.

"Uslu dur," diye mırıldandı Atlas uykulu sesiyle gözlerini açmadan.

"Koca oğlan," dedim bir elimi saçlarına götürüp saçlarını karıştırırken. "Hadi kalk, yatmanın sırası değil."

“Hera hastayım ben,” dedi gözlerini açmadan başını sağa ve sola sallarken. Elimden kurtulmaya çalıştığını fark ettiğimde güldüm.

“Ajitasyon yapma bana.”

“Kalkarsam hiç kalkmamış olmamı dileyeceksin ama,” dedi benden kurtulamadığında. “Bırak da uyuyalım.”

“Sıkıldım,” dedim kaşlarımı çatarak. “Tüm tatil uyuyacak mısın sen böyle?”

Parmağımı yeniden burnunun üzerine götürdüğümde beklemediğim bir anda parmağımı dişleyerek gözlerini açtığı anda ağızımdan kısık sesli bir çığlık sesi kaçtı.

“Ne yapıyorsun?” dedim parmağımı bırakmazken.

“Göstereceğim ben sana şimdi insan uyandırmayı,” dedi bana dönerek. Yanımızdaki perde kapalı olduğu için koridordan gözükmüyorduk. Arkamızda Lina ve Umut oturuyordu. Önümüzde Rüzgâr, Rüzgâr’ın yanında ise tanımadığımız bir kadın oturuyordu.

“Bıraksana hayvan,” dedim dişlerinden kurtarmaya çalıştığım parmağımı biraz daha dişlediğinde. Gülerek ağızını serbest bıraktığında parmağımı çektim.

“İyy,” dedim ıslanan parmağıma bakarak. “Kusacağım şimdi.” Tek kaşını kaldırarak bana baktı.

“Kusacaksın,” dedi eşzamanlı olarak.

“İğrençsin,” dedim yüzümü buruşturarak ve önümüzdeki bölmeden peçete alıp parmağımı sildim. Uzanmam gereken koltukta bağdaş kurmuş bir şekilde oturuyordum.

“Sen miydin beni uyutmayan?” Ellerini karnıma götürdüğünde başımı olumsuz anlamda salladım.

“Atlas,” dedim gözlerimi açarak. “Uçaktayız.” Gıdıklayacağını anlamıştım.

“İnanır mısın? Hiç umurumda değil.” Parmakları karnımın üzerinde dolaştığında bacaklarımı kendime çektim ve gülmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Yapma ya,” dedi kısık sesle. “Atlas.” Karnımda dolaşan parmakları uzanıp bacaklarımı tuttuğunda ben tepki veremeden beni kendisine

çekti. Yan yana olan ikili koltukların arasından bacaklarımı kendi üzerine uzatmıştı.

“Demek parmağını dişledim diye iğrendin küçük yalancı,” dedi yüzünü bana yaklaştırarak.

“Atlas,” diye fısıldadım. “Bıraksana beni.”

“I-ıh,” dedi aynı ses tonuyla. “Bırakmam.” Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Hostes perdeyi açsa dışarıdan nasıl görüneceğimizi düşünmek anksiyete seviyemin yükselmesine sebep oluyordu.

“Dilim,” dedi Atlas etkileyici bir tavırla. Alt dudağını hafifçe dişledi ve gülümsedi. “Ağzının içinde dolaşırken hiç öyle söylemiyordun?”

“Yuh amına koyayım!” Ona cevap vereceğim sırada duyduğumuz ses ikimizin de bakışlarının yukarıya kaymasına sebep olurken Rüzgâr’ın dizlerinin üzerinde oturarak başını bize doğru eğdiğini gördük.

“Gönül rahatlığıyla flört bile edemiyoruz,” dedi Atlas bacaklarımı serbest bırakarak. “Sen nereden çıktın?”

“Kardeşim uyutmuyorsunuz ama bu hal ne? Uçaktayız lan.”

“Siktir git Rüzgâr,” dedi Atlas ona gözlerini devirerek. Pilot iniş için anons yaptığında bacaklarımı Atlas’ın üzerinden çekerek toparlandım. Üzerimde kalın bir tayt vardı. Yol boyunca rahat olmak istediğimden sportif giyinmişim. Üzerime bol bir kazak giymiştim ve saçlarımı sıkıca toplayıp atkuyruğu yapmışım.

Yanımızdaki perdeyi hostes yavaşça araladığında uzandığımız koltukları dik konuma getirerek önümüzdeki masaları kapattık. İkimiz de kemerlerimizi önümüzden bağladık. Uçak tamamen inişe geçtiğinde hostes Umut ve Lina’yı da uyandırmıştı.

“Sonunda biraz kafa dinleyeceğiz,” dedi Lina uyuklu sesiyle. Ardından başını cam ve koltuk arasındaki boşluktan benim olduğum tarafa çevirdi. “Günaydın.”

“Günaydın bebeğim,” dedim ona karşılık vererek.

“Ben çok yorgun hissediyorum ya, direkt gidecek miyiz?”

“Bugün otelde takılırız bence,” dedim omuz silkerek. Gelmediğimiz ya da gezmediğimiz bir yer değildi. Bugün otelde kalıp dinlensek ve beraber vakit geçirsek, yarın etrafı gezer akşama belki kumar oynardık.

Sonraki günse yine etrafı dolaşırdık. Zaten küçük bir yerdi, gezmek için uzunca vakit ayırmamız gerekmiyordu.

“Bence de Atlas ancak toparlar zaten.” Umut’un söylediğine elimle onay verdim ve göz ucuyla Atlas’a baktım. Başını arkasına yaslamış ve gözlerini kapatmıştı. Belli etmemeye çalışıyordu fakat çok hasta olduğunu görebiliyordum.

Planladığımız ilk tatil çöpe gitmesin diye uğraşıyordu fakat ateşi vardı ve devamlı öksürüyordu. Uçak piste iniş yaptığında kolunu hafifçe dürttüm. “Hadi Atlas kalk,” dedim ardından.

Gözlerini aralayarak ayağa kalktı, kendisinin ve benim el bagajımı eline alarak etrafa baktı. “Ben alıyorum telefonunu,” dedim telefonunu aradığını fark ettiğimde. Başıyla beni onayladı ve merdivenlere ilerlemeye başladı. Hostese tebessüm ederek uçaktan indik.

Rüzgâr bizden önce inmişti. Arkamdan Lina ve Umut geliyordu. Aşağıya indiğimizde bedenimizi saran soğuk hava, “Vaov!” diye bağırma sebep oldu. “Burası İstanbul’dan çok daha soğuk.”

“Götüm dondu,” dedi Lina yanıma koşarak kollarını bana sararken. Ben de ona sarıldım. Atlas ve Umut göz ucuyla bize baktığında Rüzgâr gülerek başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

“Üşüdük hadi,” dedi Lina onlara aldırmayıp beni bırakmadan.

“Bunlar sızsiz de baya mutlu,” dedi Rüzgâr bize takılarak. Bize sevgiliymiş gibi davranmaları hoşuma gidiyordu. Belirsizlik normal şartlar altında sevdiğim bir his değildi fakat Atlas’la ne flört ne de arkadaş olmamız beni heyecanlandırıyordu.

Belki de yaşayabileceğimiz en güzel dönemi yaşıyorduk. Attığı tek mesaj, yaptığı tek hareket içimdeki keleklerin hareketlenmesine sebep oluyordu.

Lina ile birbirimizi bırakmadan business yolcular için ayrılmış olan giriş kapısından içeriye girdiğimizde havalimanının içinde çalışan klmalarla ısınmaya başladık. Umut ve Atlas bavullarımızı taşıdıkları için koşamamışlardı ve bizden birkaç dakika sonra gelmişlerdi.

“Duş alıp bütün gece uyumak istiyorum,” dedi Lina kollarını benden ayırırken.

“Şu an sıcak bir duş çok iyi gider,” diyerek onu onayladım.

Lina Umut'un yanına geçtiğinde Atlas da benim yanıma geldi. Rüzgâr da Atlas'ın yanındaydı.

"Kapıda araba bekliyor," diye mırıldandı Atlas bana otele nasıl geçeceğimizi açıklayarak. "Ben kullanacağım arabayı."

"Biraz dinlenmeyi mi denesen artık?" dedim ona gözlerimi devirerek.

"Gerek yok Hera Hanım," dedi bana göz kırparak. "Hizmetinizdeyiz sonuna kadar."

"Bu işte bir iş var ama," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Geleceğe yatırım diyelim," dedi Atlas kulağıma eğilerek. "Şimdi kismetimiz kapanmasın."

Kurduğu son cümleye kahkaha attığımda Lina bize seslendi. "Neye gülüyorsunuz siz öyle?"

"Atlas'ın kismetine," dedim eğlenerek. Gözlerimle Atlas'ı işaret ederek ekledim. "Evlenmeyi düşünüyor muş var mı, tanıdığınız bir kız?" Atlas başını olumsuz anlamda iki yana sallayarak güldüğünde ben de güldüm.

"Ben bulurum ona kız," dedi Umut başparmağını kaldırarak. "Bendesin kardeşim."

"Sevgilim sen bırak bu vasıfsız," dedi Lina çıkış kapısından çıktığımızda. "Bulduğunun da değerini bilmiyor zaten."

Atlas bakışlarını Lina'ya çevirdiğinde Lina iki elini kaldırarak omuz silkti. Atlas herhangi bir tepki vermeden önüne döndü ve birkaç kere hafifçe öksürdü.

"Çok acıyor mu boğazın?" dedim ona dönerek.

"Yok," dedi kısık sesle. "Beni merak etme, iyiyim." Lina'nın yorumuna sinirlendiğini anlamıştım fakat bunu yalnızken konuşmanın daha mantıklı olacağını düşünüyordum.

Kapıdaki aracın önündeki şoför bizi gördüğünde tebessüm ederek yanıma ilerledi ve bavulları Atlas'ın ve Umut'un elinden alarak arka kapıya ilerledi. Gelen araba siyah bir taksiydi. Arkası altı kişilikti ve önle arkayı ayıran bir cam bulunuyordu.

"Şoför varmış sen niye kullanıyorsun?" dedim Atlas'a dönerek. "Bırak adam götürsün işte," diye ekledim keyfinden olduğunu fark ettiğimde.

“Öyle istiyorsan,” dedi Atlas başıyla beni onaylayarak. Lina, Umut ve Rüzgâr çoktan arabaya binmişti.

Atlas bavulları yerleştiren adamla konuşup benim geçmem için eliyle kapıyı işaret ettiğinde içeriye geçerek oturdum. Umut, Lina ve Rüzgâr yan yana oturmuşlardı. Onların karşısındaki koltuğa ben yanıma ise Atlas oturmuştu.

Gözlerimi etrafta gezdirdim. İlk kez tatile gitmiyordum fakat bu geçirdiğim ilk tatil gibiydi. Sanki yıllardır aradığım huzuru burada bulmuştum ve bunun ne şehirle ne de diğerleriyle bir ilgisi vardı.

Onunla alakası vardı. Atlas’la olmak her şeyden bambaşka bir keyif almama sebep oluyordu. Galiba sevmek böyle bir histi. Sırf o var diye sevmediğin bir filmi yüzlerce kez arka arkaya izleyebilmek gibi.

Onunla olan hayatıma minnet ettim. İyi ki buradaydı. İyi ki benimleydi. Yokluğuyla üşüdüğüm o gecelerden varlığına sığındığım günlere gelmiştik.

Artık aklımda kalan tek soru işareti onu tanımakla ilgiliydi. Atlas da bir gün beni benim onu sevdiğim gibi sever miydi? Zihnimde dönen mutlu senaryoların birisinde onunla el ele yürüyebilir miydim?

Çok değil birkaç ay önce onun hakkında düşüncelere dalıyordum. Evlendiğini ve o düğünü bütün Türkiye’nin konuştuğunu düşünmüştüm. Şimdi bir kâbus gibi üzerime çöktüğüne inandığım o düşünceler hayallerim olabilir miydi?

Evlilik bana o kadar uzaktı ki içten içe onunla evlenmek ister miydim bilmiyordum. Sanki biz zamanın içinde bir yerde kendimize ait bir dünya kuracaktık. Aynı evi paylaşacaktık, aynı hissi paylaşacaktık fakat bunun yazılı bir sözleşmeye ihtiyacı olmayacaktı.

Bilmiyordum. Her ne olursa olsun onunla yaşayacağım hayata minnetle bakıyordum ve bunun bozulmaması için Tanrı’ya yalvarmaktan başka bir kapı göremiyordum.

Otele gidene kadar camdan dışarıyı izledim. Sahilde bulunan ve ismi bilinen otellerden birisine geldiğimizde kapıdaki görevli bize eşlik etti ve bavullarımız görevliler tarafından alındı. Yukarıya çıktığımızda

en üst katta bulunan otelin özel süit dairesinin bizim için ayrıldığını gördüm.

Ayrı ayrı yerlerde kalmak zorunda kalmayacaktık. Süit dairede üç oda bulunuyordu. İçeriye girdiğimizde Lina ve Umut direkt olarak en baştaki odaya geçtiler.

“Sen nereye?” dedi Atlas Rüzgâr’a bakarak.

“Odama?” Rüzgâr arabada uyuduğu için alık bir şekilde cevap verdiğinde Atlas o an sinir bozucu bir tavırla gülümsedi.

“Bu dairede üç oda var değil mi Rüzgâr?” dedi derin bir nefes alarak.

“Evet,” dedi Rüzgâr aynı tavırla. Bir an önce konuşmayı bitirip odasına gitmek istiyor gibi konuşuyordu.

“Bir oda eksik değil mi kardeşim? Bir de benim kartımdan aldın siktir git nerede kalıyorsan kal.”

“Lan,” dedi Rüzgâr ve gözlerini yeni algılamış gibi açtı. “Yedi yirmi dört birlikte dolaşıyorsunuz. Havuzun ortasında birbirinizi yiyorsunuz, aynı odada mı kalamıyorsunuz? Siz siktirin gidin uyuyacağım ben.”

“Yavşak herif sana mı soracağız?” Atlas sesini yükselttiğinde sesi hafif kısılmıştı.

“Git adaçayı falan iç kardeşim. Hatta mümkünse rezene bul ama beni bir sal.” Atlas başını olumsuz anlamda sallayarak elini sinirle salladığında Rüzgâr çoktan odasına girmişti. Akşama kadar herkes dinlenir akşamsa alkol ve oyun gecesi yapardık diye düşünüyordum.

“Sıkıntı yok,” dedim Atlas’a dönerek. “Ben zaten erkek arkadaşlarımla kalıyordum.” Yüzümde oluşan gülümsemeyi görmemesi için ona arkamı dönerek odamıza ilerlediğimde Atlas da arkamdan geliyordu.

“Ne!” dedi kapıyı ardımızdan kapatırken. “Kiminle kalıyordun?”

“Arkadaşlarımla,” dedim omuz silkerek ve yüzümdeki gülümsemeyi görmemesi için sildim.

“Sıfatı ne olan arkadaşlarınla?” dedi kısıp sesine aldırmadan.

“Senin gibi olan arkadaşlarımla Atlas,” dedim umursamaz bir tavırla.

“Tanrım bunlar nasıl dertler böyle,” dedi yalancı bir tavırla. “Sabır ver bana Rabbim.” Tavrına güldüm.

“Saniyede imana gelip geri gittin,” dedim onunla dalga geçerek.

“Şaka yapıyorsun değil mi?” dedi ciddileşerek. “Hadi güzelim şaka de. Şakadır ya.” Yüzüme bakmaya devam ettiğinde ona düz bir ifadeyle bakmaya devam ettim.

“Başımdan aşağı kaynar sular döküldü,” dedi başını iki yana sallayarak. “Kim o lavuk?”

“Lavuk?” dedim tek kaşımı kaldırarak.

“Lavuklar mı yoksa, çoğul eki de mi var? O kadar da yoktur herhalde.”

“Atlas,” dedim gülerek. “Yat uyu.”

“Ya cevap versene bana, kaçma.” Bavulumu açacağım sırada bana izin vermeyerek kolumdan hafifçe tutup beni kendine doğru çevirdiğinde yüzünü inceledim. Gözleri hasta olduğunu belli edercesine kızarmıştı ve burnunun ucu da hafif kızarıktı.

“Kaçmıyorum, verdim zaten.”

“Ayrıca senin gibi arkadaşım ne Hera ya?” dedi gözlerimin içerisine bakarak. “Arkadaşın mıyım ben senin?”

“Bilmem,” dedim hafif bir gülümsemeyle. “Değil misin?”

“Eğleniyorsun benimle bir de, ayıp,” dedi başını iki yana sallayarak. “Ayrıca,” kolumdan beni hafifçe çekştirerek kendisi yatağın üzerine oturduğunda bacaklarını iki yana hafif açarak dizlerimin yatağın ucuna değmesini sağlamıştı.

“Ne ayrıca?” dedim başımı aşağıya eğerek. Gözlerinin tam içerisine bakıyordum.

“Arkadaşların sana tüm bunları yapabiliyor mu?” dedi elini belime yerleştirirken. Kalbimdeki hissin yeniden baş gösterdiğini hissettiğimde eli kalçalarımaya kaydı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Gözlerimin içerisine bakıyordu.

“Arkadaşların sana böyle hissettirebiliyor mu? Ve seni öyle öpebiliyor mu?”

“Bilmem,” diye mırıldandım yutkunarak. “Bana daha fazlası olduğumuzu hiç söylemedin.”

BÜŞRA NUR

“Hissettirdim ama,” dedi Atlas geri adım atmayarak. “Ve hatta çok daha fazlasını hissettirdim ama duymak istiyorsan...”

Kalp atışlarım hızlandı fakat devam etmedi. Gözlerimin içerisine baktı. “Dile de getiririm. Zamanı geldiğinde, en güzel şekilde.”

Ona bir cevap veremedim. Yüzümdeki ifade yerini heyecana bıraktı. Bir cevap veremedim. Yağmurlu bir gece bana bu adamı miras bırakmıştı. Ve ben asıl hikâyemiz şimdi başlıyor gibi hissediyordum.

*“Sen geldin ve değiştirdin beni.
Yağmurlu bir gecede tuttun ellerimi.
Sevgilim bıraktım sana kendimi.
İster öldür ister yaşat beni.”*

19

GÖZYAŞLARI VE YAĞMURLAR

*Sen geldin ve değiştirdin beni. Yağmurlu bir gecede tuttun ellerimi.
Sevgilim, bıraktım sana kendimi. İster öldür ister yaşat beni.*

Kurduğun hayalleri avucunun içersine aldığında artık yaşamaya dair bir amacın kalmaz. Hayat içinde kaybolduğun bir labirentten ibaret. Yaşamak için savaşmak zorundasın ve bu yalnızca çevrenin sana yüklediği sorumluluktan ibaret değil.

Doğan gereği koşmak zorundasın. İlerlemelisin, başardığını hissettiğinde düşmelisin, kalkmak için bir umut beslemelisin. Kırılmalısın, korkmalısın, sevmelisin, nefret etmelisin. Bunları hayatına dahil ettiğinde yaşadığını hissediyorsun.

Ve bütün bunlara sahip olmanın tek yolu umut etmek.

Bu yüzden bir hayale sahip olamayacak kadar var olmanın derdine düşmüş insan hayattan hiçbir şey alamaz. Kendi varlığını hayallerinin önüne alan kişi hiçbir zaman tam anlamıyla yaşayamaz.

Yaşamak istiyorsan hayal etmeyi öğreneceksin. Her hayaline sahip olmaman gerektiğini bileceksin. Çünkü bazen bazı anlar yalnızca zihninde güzeldir. Gerçekliğiyle yüzleştğinde zihnindeki haline kırılırsın. Beklentilerin beraberinde yalnızca düş kırıklıklarını getirir, öğrenirsin.

Yaşarken kendimi hep bir anlam arayışının içinde hissettim. İyi bir insan olmakla ilgili derdlerim yoktu fakat iyi hissetmekle ilgili olmuştu.

Bu yüzden başkasının gözünde kim olduğumdan çok kendi içimde nasıl hissettiğimi önemsedim.

Attığım hiçbir adımı bir başkası ne der diye değil, kendim ne hissedirim diyerek attım. İşler sosyal medyaya geldiğinde her şey zihnimdeki gibi yürümemişti fakat yine de bu yenildiğimi göstermiyordu.

Hâlâ bir şekilde savaşımı veriyordum. İnsanların gözü önünde ya da değil, hiç fark etmez.

“Hera,” Atlas’ın sesini işittiğimde gözlerimi yavaşça araladım. Birkaç dakikadır uyanık olmama rağmen gözlerimi açmamış, burada yanında yatmaya devam etmişim. Birkaç saat önce yaptığımız o konuşmayı yanında kesmiş, üzerini kapatmış ve uyumuştuk.

Üzerimde tatil için yanıma aldığım gecelik takımının şortu ve kısa atleti vardı. Atlas her zaman olduğu gibi yalnızca şortuyla yatmayı tercih etmişti. İlk kez birlikte uyuduğumuzda tişörtünü çıkarmamıştı fakat bugün daha iyi anlamıştım. O gece bunu zorunda kaldığımız için yaptığımız farkındaydı ve beni rahatsız etmek istememişti.

Bugünse eğer isteseydik o ya da ben içeride yatabilirdik. Fakat buna ihtiyaç duymamıştık. Beraber uyumak ikimiz için de bir seçimdi. Onun göğsüne başımı yaslayıp aldığım uyku yıllarca uyuduğum uykudan çok daha huzurluydu.

Belki de bu yalnızca zihnimde kendime ettiğim eziyetle alakalıydı bilmiyordum fakat inanıyordum. Onunla uyanacağım her sabah bana böyle huzur verecekti. Hayat bizi nereye götürürse götürsün göğsümdeki bu hissi, karnımdaki ağrıyı, içimdeki heyecanı alamayacaktı benden.

“Hera,” diye yeniledi Atlas ona cevap vermediğimde. Ve kolunu üzerime atarak elini saçlarıma uzattı. Elini saçlarımin arasında hissettiğimde gülümsedim. Üzerimize örtülü olan beyaz yorganın arasında parıldayan teni içimdeki hayranlığı beslerken gözleri bakışlarımı yakaladı.

“Alamadın mı uykunu?” dedi uykulu sesiyle. Onun da yeni uyandığını ve hatta benden daha sonra uyandığını biliyordum.

“Aldım,” dedim gözlerinin içerisine bakarken. Mavi gözleri bana hem geçmişini hem de onu ne kadar sevdiğimi hatırlatıyordu. Her seferinde bir kere daha öpmek istiyordum dudaklarından. Boğulacaksam

eğer bu onunla olsun istiyordum. Çünkü onun gibi nefesimi kesen bir adam daha tanımamıştım ve tanıyabileceğime de inanmıyordum.

Elleri saçlarımda dolaşmaya devam ederken yatağın içinde hafifçe hareket etti ve ben de dirseğimi göğsüne yaslayarak ellerimi saçlarına uzattım. Açık kahve olan saçları iyice uzamıştı. Ön kısımları gözlerine düşüyordu. Elimi saçına değdirdiğimde alnına düşen buklelerini elime alarak arkaya götürdüm.

“Saçların gözlerini kapatıyor,” dedim uykulu sesimle.

“Uzadılar,” dedi beni onaylayarak. “Kestirmem gerek.”

“Diğerleri de kalkmış mı?” Konuyu değiştirdiğimde bana cevap verdi.

“Rüzgâr son yarım saatte beş kere aramış olabilir.”

Hafifçe güldüm. “Garip hissediyorum,” dedim ona bir itirafta bulunarak.

“Neden?”

“Hayal bile olamayacak şeyler yaşıyoruz ama gerçek olamayacak kadar da zihnimin gerisinde kalan bir anının içinde gibiyiz,” dedim ne düşüneceğini umursamadan.

Bir insanı ne kadar korkarak severdiniz? Onu korkularımla sevmek istemiyordum.

“Şu an seni tanıdığım kız değilsin,” dedi değiştiğimi ima ederek.

“Hangi açıdan?”

“Artık gülünce gözlerinin içerisi parlıyor,” dediğinde yutkundum. Çünkü sen varsın. Çünkü ben yıllarca bu bedeni, bu ruhu aradım. O sokakta beni bulduğun gün gibi, gel ve bana elini uzat istedim.

“İyi hissediyorum çünkü,” dedim ona kısa bir cevap vererek.

“Ben varım diye,” dedi aslında bunun gerçeği yansıttığını bilmeden. Onun öylesine kurduğu cümleler benim hayatımı anlatırdı fakat o bunu hiç bilmezdi.

“Egondan hiçbir şey eksilmiyor,” dedim biraz geriye çekilerek. Elimi saçlarımdan ayırdığımda gülerek başını iki yana salladı. Saçlarım beyaz yastık kılıfının üzerine dağılmıştı. Hava kararmıştı fakat odanın içindeki loş ışıklar birbirimizi görmemize yetiyordu.

Bana karşı tam anlamıyla ne hissediyordu? Her şeyin üzerini kapıyorduk fakat yaşananların bir gün karşımıza çıkacağını biliyordum. Küçük sevgili oyunumuz, havuzun içinde dudaklarını öylece kavrayışım, okulda yaşananlar...

Onunla birkaç ay içerisinde yıllarca yaşayamayacağım kadar çok olay yaşamıştık. Ama zihnimden ne olursa olsun silemeyeceğim anılarımız vardı. Sonrası felaket olsa da o partiyi unutmuyacaktım. Belimi kavrayışını, boynumu ilk kez öpüşünü ve denizin içinde dibe düşmeme izin vermeyişini...

“Hera,” dedi Atlas.

“Hım,” diye mırıldandım yatakta sırtüstü uzanırken.

“İyi ki girdin hayatıma.” Yüzümde bir gülümseme oluştu. Bunu o kadar sık söylüyordu ki göğsündeki yerimi bana hatırlatmaya çalışıyor gibi konuşuyordu.

“Biraz geç adam oldun ama,” dedim ona takılarak.

“Belki bütün bunları yaşamısaydık seninle hâlâ aynı masada oturan iki yabancı olacaktık,” dediğinde yüzümde kırgın bir ifade oluştu. Ona döndüm.

“Şimdi de pek farklı sayılmayız Katrivas,” dedim ona eski günlerdeki gibi soy ismiyle hitap ederek. “Birbirini çok iyi tanıyan iki yabancı. Belki arkadaş.”

“Bu konuyu uzatacaksın değil mi?” dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

“Şu konuda anlaşalım küçük kaplan,” dedi eli koluma uzanırken. Parmakları ince bileklerimi kavrayarak yukarıda birleştirdiğinde boşta kalan dirseğini yatağa yaslayıp üzerime eğilmişti.

“Ben senin arkadaşın değilim,” dedi yüzünü yüzüme yaklaştıırken. Dudaklarıyla dudaklarımın arasında birkaç santimlik mesafe bıraktığında gözlerinin içerisine baktım. Göğsümde ağırlık hissediyordum. Karnımda tanıdık bir his vardı.

Yutkundum.

Bacakları çıplak tenime değdiğinde gözlerimi kaçırmak istedim. Ellerimi tutmasaydı şimdi kalkıp gidebilirdim. Çünkü burada kaldıkça ona yenileceğimi biliyordum.

“Hiç olmadım.”

“Bir yabancısın o zaman,” dedim kısık sesle.

Kaşlarını olumsuz anlamda kaldırdı. “Bir yabancı olmak için fazla yakınındayım,” dedi buna da karşı çıkarak.

Neyimsin o zaman?

Hadi durma. Kaçma öyle. Söyle, neyimsin o zaman?

“Kalk da yemek yiyelim,” dedi bana göz kırparak ve ellerimi serbest bıraktı. Bileklerimin üzerindeki baskı gittiğinde derin bir nefes aldım. Birkaç saniye ne yaşandığını anlayamayarak tavana bakmaya devam etsem de kendime geldiğimde ayağa kalktım.

Ben ne olduğunu anlayamadan zihnimi uyuştururcasına konuşmuştu. “Hey,” dedim ne olduğunu kavrarken. “Uykulu halimden yararlandın.”

“Oho,” dedi eline aldığı tişörtü başından geçirirken. “Atı alan Üsküdar’ı geçmiş, sen uykuluydum diyorsun.”

“Camış!” Elime aldığım yastığı ona fırlattığımda yakalayıp yatağın üzerine bıraktı.

“Sen daha bana açıklama yapacaksın Hera Yarkan,” dedi başını iki yana sallayarak. “Saatlerdir kafamda yanında uyuduğun arkadaşların dönüyor, sen daha bana senin yüzünden kaçan uykularımın hesabını vereceksin.”

“Oldu paşam,” dedim ona gözlerimi devirerek. “Sen bana hesap veriyor musun?”

“Vereyim bebeğim,” dedi kapıya ilerlerken. “Ne hesabı istiyorsun?”

“Yok sen sabahında eski sevgiline yazmayı tercih ediyorsun, pardon.”

“Hayda,” dedi Atlas. “Senden korkulur. Yine olayı kendine çevirdin ya vallahi senden korkulur.”

Odadan dışarıya çıktığımızda ortak alandaki koltuklarda Lina, Umut ve Rüzgâr’ın oturduğunu gördük. Işıkları onlara yetecek kadar açmışlardı. İçerisi tamamen aydınlık değildi fakat duvar kenarlarındaki aydınlatmalar birbirimizi görmemize yetiyordu.

“Şükür,” dedi Umut bizi gördüğünde. “Bir iki saat uyuyacaktık, kalkmak bilmediniz lan.”

“Saat kaç ki,” dedim Rüzgâr’ın yanına otururken.

Rüzgâr kolundaki saate bakarak bana cevap verdi. “On olmuş.”

“Yuh,” dedim yüzümü buruşturarak. Bu kadar uyuduğumuzun farkında bile değildim. Muhtemelen sabaha kadar bir daha uykumuz gelmeyecekti.

“Atlas sen benimle gel de şarapları çıkaralım dolaptan,” dedi Lina odalarında bulunan küçük buz dolabından bahsederek. Atlas başıyla onu onayladı ve ayağa kalktı.

“Siz ne yaptınız?” dedim Umut ve Rüzgâr’a dönerek.

“Duş aldık, bir şeyler atıştırdık sonra siz kalktınız zaten.” Rüzgâr cevap verdiğinde başımla onu onayladım. Karşımızda büyük bir televizyon ekranı vardı.

“Çok sıkıcısınız,” dedim kollarımı geriye açarken. “Ben Lina ve Atlas’a yardım edeceğim.”

“Sen çok eğlencelisin biz senin yanında sıkıcı kaldık,” dedi Umut ben ayağa kalkarken bana takılarak. Ona cevap vermeden koridorun başındaki odaya ilerledim.

“Hera’ya söyleyemezsin.” Atlas’ın sesini işittiğimde kaşlarım çatıldı. Neyi bana söyleyemezdi?

“Sandığın kadar dert edeceğini sanmıyorum Atlas,” dedi Lina ona karşı çıkarak. Aralık olan kapının kenarında durarak cümleye devam etmesini bekledim. Kaşlarım istemsizce çatılmıştı. “Hera böyle olayları umursayacak bir kız değil.”

“Benden iyi tanıyor olamazsın,” dedi Atlas ona cevap vererek.

“Ne yapacağız?” dedi Lina ve alaylı bir ses tonuyla devam etti. “Telefonuna el mi koyacağız? Eline aldığı anda göreceksin zaten.”

“Evet,” dedi Atlas bir çözüm bulmuş gibi. Sakladıkları şey neydi? “Tabii ya, telefonları toplayacağız.”

“Saçmalama,” dedi Lina gülerek. “Ne diyeceğiz kıza?”

“Tatildeyiz ve telefona bakmak yasak,” dedi Atlas basit bir tavırla. Elim cebimdeki telefona uzandı. Bu kadar sorun edecekleri ne yazılmış olabilirdi?

“Bu yüzden bu gecelik hepimizinkini toplayacağım. Sonrasını düşünürüz ama tatili berbat olsun istemiyorum. Çok heveslenmişti.” Atlas’ın kurduğu cümlelerin ardından Lina birkaç saniye sessiz kaldı. Ardından kabullendi.

“Tamam,” dediğini işittim. “Hadi içecekleri alıp gidelim.” Dolabın açılma sesini duyduğumda telefonumu cebime koyarak kapıyı tıklattım ve onlar yönelmeden kapıyı aralayarak içeriye girdim.

“Nerede kaldınız ya?” dedim yatağın üzerinde oturan Lina’ya ve hemen karşısında ayakta duran Atlas’a bakarak. “Sen niye oturuyorsun?” diye ekledim ardından.

“Hiç,” dedi Lina gergin bir tavırla. Ardından Atlas’ın gözlerini kaçırıldığını gördüm. “Atlas’ın şişeleri almasını bekliyordum.”

Atlas üç şişe şarap çıkardığında Lina konuyu değiştirmek istercesine konuştu. “Atlas getirsin gel biz içeriye geçelim.” Ayağa kalktığında başımla onu onayladım ve belime sardığı eline aldırmadan onunla ortak alana ilerledim.

Önümüzdeki sehpanın üzerine atıştırmalıkları yerleştirmişlerdi. Yeniden Rüzgâr’ın yanına geçerek oturduğumda Atlas kucagında getirdiği şişeleri sırayla sehpanın üzerine bıraktığında Lina salondaki tezgâhın üzerinden kadehleri alarak sehpanın üzerine bıraktı ve Umur’un yanına geçerek oturdu.

“Şimdi,” dedi Atlas derin bir nefes alarak. “Bütün gece içiyoruz ve bu gece telefonları topluyoruz.” Kaşlarımı kaldırdım.

Öğrenmemden bu derece kaçındıkları şey ne olabilirdi?

“Eski günlerdeki gibi ha,” dedi Rüzgâr Atlas’a göz kırparak. Ardından cebindeki telefonunu çıkararak sehpanın üzerine bıraktı.

“Bana uyar,” dedi Umur’ta karşı çıkmadan.

“Sevgilime uyan bana da uyar,” diye ekledi Lina.

“Olur,” diye mırıldandım sanki içeride duyduklarımı hiç işitmemişim gibi. Belki de Atlas haklıydı. Bu tatili çok istemiştim. O küçük kutunun içinde dönen her neyse o olmadan da devam edebilirdim. Hiç olmazsa birkaç saatliğine. Cebimdeki telefonu çıkarıp sehpanın üzerine bıraktığımda Atlas gülümsedi.

“Süper o zaman,” dedi telefonları toplarken. “Odadaki kasaya bırakıyorum.”

“Seninki kalsın,” dedi Rüzgâr ona seslenerek. “Hattı kapatırsın. Fotoğraf ve videoları senden çekeriz.”

Atlas başıyla Rüzgâr'ı onayladı ve kaldığımız odaya geçerek telefonları bırakıp geldi. O gidip gelene kadar Lina kadehlerimize şarap doldurmuştu.

"Kar yağsa keşke," diye mırıldandım boydan olan cama bakarak. Fakat cama vuran yağmur taneleri bu isteğimin imkânsız olduğunu hatırlatırcasına akmaya devam ediyordu.

"Şansına küs," dedi Umut bana göz kırparak. "Yağmurla idare edecek gibisin."

"Ee ne oynuyoruz?" Rüzgâr önündeki krakerlerden birkaç tane ağzına atarken sorusuna Umut cevap verdi.

"Önce Direniş oynayalım bence."

"Getirdiniz mi lan?" dedi Atlas şaşkınlıkla. Ve ayakta durmayı bırakarak yere, sehpanın kenarına bağdaş kurarak oturdu.

"Ne sandın?" Umut ayağa kalkarak koltuğun arka kısmından atladığında güldüm.

"Nasıl bir oyun bu?" dedim bilmediğimden.

"Şöyle," dedi Atlas bana dönerek. "Hepimize arkası dönük birer kart seçtiriliyor. Kartlarda iki şantajcı üç destek yer alıyor. Sana çıkan karta göre tarafın belli oluyor ve sonrasında dağıtılan kartlar toparlanıyor. Herkes gözlerini kapatıyor, şantajcılar gözlerini açarak birbirlerini tanıyorlar. Ardından herkes gözlerini açıyor ve sırayla grup komutanı belirleniyor. Her el kâğıdın üzerinde yazan kişi sayısı kadar kişiyi göreve gönderiyoruz. Üç el kazanan takım oyunu kazanıyor. Seçtiğimiz kişilerin şantajcı olmaması gerek yani."

"Kimin şantajcı olduğunu nasıl anlayacağız?" dedim oyunu kafamın içinde oturtmaya çalışarak.

"Biraz gözlemlle biraz şansla," dedi Lina Atlas'ın yerine cevap vererek. "Her oyun sonrası kimin göreve gideceğini kendi aramızda tartışıyoruz çünkü."

"En eğlenceli kısmı ise," dedi Umut bacağını koltuğun arkasından öne atarak koltuğa oturmaya çalışırken. "Kazananlar, kaybedenleri haliya ya da yorgana sararak sırtına alır ve on dakika boyunca istediği her şeyi yapabilir."

“Yüzümde yumurta kırmıştınız,” dedi Lina yüzünü buruşturarak. “Hiç acımaları yok bunların.” Söylediğine karşılık kahkaha attım.

“Senin var mı?” dedi Rüzgâr Lina’ya karşı çıkararak. “Suratıma enayi yazıp sosyal medyada paylaştılar ve üç gün kaldı o fotoğraf.”

Umut kahkaha attı. “Sana ne yaptılar?” dedim Atlas’a dönerek.

“Ben kaybetmem,” dedi Atlas bana göz kırparak.

“Aynen kardeşim,” dedi Umut başını olumsuz anlamda sallayarak. “Oyunbozan o kaybetse de hiçbir sikim yaptırmıyor kendisine.” Tek kaşımı kaldırarak Atlas’a döndüğümde omuz silkti.

“Bir doksanım oğlum ben, beni saracağınız halı ne arar burada?”

“Aynen böyle yapıyoruz,” dedi Lina işaretparmağıyla Atlas’ı göstererek.

“Ben bulurum paşam,” dedim Atlas’a takılarak. “Sen merak etme.”

“Ne biliyorsun belki ikimiz de direnişçi çıkacağız?”

“Dua etmeye başla,” dediğimde Umut kutuyu açıp içinden kartları çıkarmıştı. Üçü mavi ikisi kırmızı renk olan beş kart çıkararak arkasını çevirdi. Ardından elinin altındaki kartları karıştırdı ve sırayla hepimize uzattı.

Arkası dönük olan kartları teker teker çekerek hangi renk çektiğimize baktıktan sonra kartları kimsenin görmemesine dikkat ederek arkasını çevirip yeniden masaya üst üste koyduk. Elimdeki kart kırmızı renkteydi.

“Herkes gözlerini kapatsın,” dedi Umut gözlerini kapatarak onun ardından hepimiz gözlerimizi kapattık. “Şantajcı gözlerini açsın,” dediğinde gözümü açtım. Lina bana bakarak göz kırptığında gülümse dim.

“Herkes gözlerini kapatsın,” dedi Umut gözünü açmadan. Ve ardından, “Herkes gözlerini açsın,” dediğinde hepimiz yeniden gözlerimizi açtık.

Masanın üzerine ters bir şekilde dizdiğimiz kartları Umut eline alıp karıştırarak kenara bıraktı. Ardından konuştu. “İlk olarak Atlas’a veriyorum komutanlığı.” Hepimiz başımızla onu onayladık.

“İlk oyunda iki kişi gönderiyoruz zaten göreve,” dedi Lina.

“İlk elin bir önemi yok sayılır,” diye ekledi Rüzgâr.

“Neden?” Sorduğum soruya Atlas cevap verdi.

“İki kişiden birisi şantaj atarsa casusları bulmamız kolay olur. Bu yüzden ilk el herkes destek atar.” Anladığımı belirtircesine başımı olumlu anlamda salladım fakat tam olarak anlamış sayılmazdım.

“O zaman bu el çok da tartışmaya gerek yok,” dedi Rüzgâr. “Gönder kafana göre birisini.”

“Umut ve Hera gitsin,” dedi Atlas ikimize bakarak. “Hem Hera oyunu daha iyi anlamış olur.”

“Bana uyar,” dedi Lina onay vererek.

“Bana da tamam.” Rüzgâr da onayladığında ben ve Umut da onayladık. Umut birisinde şantajcı diğerinde destek yazan kartı bana ve kendisine verdi. Kartların arkasını çevirerek önüme koydum.

Destek kartını oy kullandığımız kısma diğerleri görmeyecek şekilde koydum ve oy kullanmadığım kartı ise kart destesinin üzerine yerleştirdim. Umut’ta kendi oyunu bize göstermeden benim kartımın üzerine koyarak bıraktıktan hemen sonra kartların ön yüzüne bakmadan kullandığımız oyları eline aldı.

Oyları elinde karıştırarak hangimizin hangi kartı koyduğunu belli etmeyecek şekilde sırasıyla önümüze açtığında beklenmedik bir manzara ile karşılaşmamıştık.

İki kart da destekti.

“Beklediğimiz gibi,” dedi Lina ve hemen ardından ekledi. “Asıl şimdi kişileri seçmeliyiz.”

“Sen bana hiç güven vermiyorsun,” dedi Umut Atlas’a bakarak.

“Daha yeni başladık lan,” dedi Atlas suçu kabullenmeyerek. “Asıl sen bana suçu neden yıkmaya çalışıyorsun?”

“Bu el kim komutan?”

“Lina,” dedi Rüzgâr bana cevap vererek.

“Bence de Atlas güven vermiyor,” dedi Lina Umut’a katılarak. “Sevgilime katılıyorum sonuna kadar.”

“Ben masumum,” dedi Atlas başını iki yana sallayarak. “Siz ikiniz mi şantajcısınız yoksa suçu bana mı yıkmaya çalışıyorsunuz?”

“Şu an hiç kimse suçlanacak noktada değil bence. İlk elden hiçbir şey çıkmadı,” dedi Rüzgâr hiçbirine katılmayarak.

“Sen niye sessizsin?” dedi Lina bana saldırarak. Gülümsemek istesem de bu isteğimi bastırdım. Bilerek bana sataşıyordu. İkimizden birisinin şantajcı olduğunu anlarılarsa bile bir diğërimizin öyle olduğunu düşünmeyeceklerdi.

“Oyunu algılamaya çalışıyorum,” dedim tek kaşımı kaldırarak. “Sen neden herkese suç atıyorsun şu an?”

“Suç atmıyorum,” dedi Lina omuz silkerek. “Komutan benim ve kimi göreve göndermem gerektiğini algılamaya çalışıyorum çünkü yenilmek istemiyorum. Destek kazansın istiyorum.”

“Sen bana güven vermiyorsun ya,” dedi Atlas Lina’ya bakarak. Lina alayla güldü.

“Vermiyorum çünkü şantajcısın ve seni yakaladığım için suçu bana yıkmaya çalışıyorsun.”

“İnanmayın lan buna,” dedi Atlas kendisini savunmaya geçerek. “Masumum ben.”

“Bence göreve Umut ve ben tekrar gitmeliyiz, ikimiz de kesin olarak destek attık nasıl olsa.”

“İlk oyunun bir önemi yok, ortaya çıkmamak için de destek atmış olabilirsiniz nereden bilelim biz?” Atlas bana aceleyle cevap verdiğinde kaşlarımı kaldırdım.

“Doğru,” dedim kısık sesle. “O kısmı unutmuşum,” diyerek bilmezlikten geldim.

“Bence Umut, Rüzgâr ve ben gidelim,” dedi Lina araya girerek. “Ben Hera ve Atlas’tan şüpheleniyorum. Rüzgâr ve Umut masum duruyor, kendimden de eminim zaten.”

“Biz senden emin değiliz ama,” dedi Atlas Lina’yı onaylamayarak.

“Bana güvenmiyorsun ama ben de tamam diyorum bu üçlüye,” dedim araya girerek.

“Oylama yapalım o zaman, siz ne diyorsunuz?”

“Ben tamamım,” dedi Rüzgâr. “Üçümüz gidelim, bu el belli olur zaten her şey.”

“Bana da uyar, destekçiyim zaten.”

“Yanlış yapıyorsunuz oğlum,” dedi Atlas fakat Lina onu susturdu.

“Sus şantajcısın sen.” Umut destek ve şantajcı yazan kartları masanın üzerine koyduğunda elimi masanın üzerindeki kadehe uzatarak birkaç yudum aldım.

Herkes hem destek hem sabotaj yazılı olan kartlardan birer tane alıp oylarını arkası dönük olacak şekilde üst üste yerleştirdi ve kullanmadıkları oyları yandaki destenin üzerine koydu. Umut arkası dönük olan kartları eline alarak karıştırdı ve en üstteki kartı açarak masaya bıraktı.

Destek yazılı olan kartı masaya bıraktığında yüzümde bir gülümseme oluştu. “Evet,” diye mırıldandım yalancı bir tavırla.

“İkinci kart,” dedi Umut ve şantajcı yazılı olan kartı masaya bıraktı. Yüzüm sahte bir ifadeyle düşerken Atlas konuştu.

“Ben dedim işte oğlum bu sarışın net şantajcı.” Sonuncu kart da destek çıktığında herkes birbirine bakmaya başladı.

“Bence şantajcı Umut,” dedim Lina’nın üzerindeki şüpheyi dağıtmaya çalışarak. “Niye sessizsin başından beri?”

“Ben değilim lan,” dedi Umut.

“Kanıtla o zaman kardeşim,” dedi Rüzgâr araya girerek.

“Nasıl kanıtlayayım amma koyayım, ben değilim.”

“Yok yok o değil,” dedi Atlas başını olumsuz anlamda sallayarak. İşaretparmağını kaldırarak Lina’yı gösterdi. “Kesin bu şantajcı.”

“Bence Umut ve Atlas. Senin derdin ne benimle?”

“Hayır sen ilk el de beni suçladın,” dedi Atlas Lina’ya karşı çıkarak. “Eminim ki birisi sensin.”

“Hayır üç kişiyiz, sen tutturuyorsun Lina diye. Destek olduğumu biliyorum ben. Demek ki şantajcı kimse onu koruyorsun. Ya Rüzgâr ya Umut ama birisi sensin eminim.”

“Kimde komutanlık sırası?” dedim araya girerek. Oyun berabereydi. Bir el şantaj, bir el destek kazanmıştı.

“Ben de,” dedi Umut elini kaldırarak. “Ve ben de Atlas’a katılıyorum. Lina bence sabotajcı.”

“Ya ne alaka,” dedi Lina gerilerek. “Siz ikinizsiniz ve suçu bana yıkmaya çalışıyorsunuz.”

“Sen ne düşünüyorsun?” Rüzgâr bana döndüğünde gözlerimi üzerlerinde gezdirdim.

“Emin değilim ama bence Lina masum.”

“Ben ya da Umut’uz yani.”

“Orasını bilemem,” dedim omuz silkerek. “Atlas da olabilir tabii.”

“Bakın bence Umut, ben ve Rüzgâr gidelim,” dedi Atlas araya girerek. “Ben bu üçlüye güveniyorum şu an.”

“Komutan Umut,” dedim araya girerek. “Ama niye tamamen erkeklerdeyiz şu an. Ben güvenmiyorum kardeşim.”

“Ben de güveniyorum ağabeyciğim,” dedi Umut.

“Ben de sizleyim lan!” Rüzgâr araya girdiğinde Lina kaybetmemek için savaştı.

“Hayır ben karşı çıkıyorum.”

“Üçümüz oy veriyorsak tamamdır, komutan Umut değil mi bu el? Dağıt abi kartları.”

“Hayır abi kızları niye dışarıda bıraktınız şu an,” dedim karşı çıkmaya çalışarak. Umut başını olumsuz anlamda sallayarak kartları dağıtmaya başladığında gözlerimi devirdim.

“Kahretsin,” dedi Lina.

“Biliyordum,” dedi Atlas. “Bittiniz siz.”

“Lan senden beklemezdim.” Rüzgâr bana dönerek konuştuğunda omuz silktilim.

“Üçümüz destek olduğumuza göre suikast olan sizsiniz devam etmeye gerek yok.”

“Kardeşlerim be!” Umut ayağa kalkarak elini Rüzgâr ve Atlas’a uzattığında Atlas da elini tutarak ayağa kalktı ve yumruklarını tokuşturdular.

“Bir dahaki oyuna artık kraliçem,” dedi Lina bana dönerek.

“İyi savaştık yine. İlk oynayışımdı.”

“Aynen öyle,” dedi Lina. Ona cevap verecekken Atlas’ın ellerini çıplak bacaklarımda hissettim ve ağzımdan bir çığlık koptu.

“Ne oluyor?”

“Ceza vakti kraliçem,” dedi Atlas Lina’yı taklit ederek.

“Senin yüzünden hepsi piç,” dedi Lina Atlas’a. Umut da Lina’yı yakalamıştı.

“Rüzgâr yorganları getir kardeşim,” dedi Umut Lina’ya aldırmadan.

“Sus sarışın,” dedi Atlas Lina’ya cevap yetiştirerek.

“Atlas,” diye mızızlandım. “Ne olur acı bana.” Atlas başını olumsuz anlamda salladı.

“Demek benden şüpheleniyorsun ha,” dedi gözlerime bakarak. “Küçük yalancı.”

Rüzgâr elinde iki yorganla geldiğinde ikisini de yere sermişti.

“Ya,” diye bağırdım Atlas’ın ellerinden kurtulmaya çalışırken. “Rüzgâr alacağın olsun!”

Rüzgâr’ın yere serdiği yorganların birine Atlas beni yatırıp kollarımı tutarken debelenmeye devam ettim.

Atlas kalkmama engel olmak için bacaklarını iki yanıma yerleştirerek üzerime ağırlığını vermeden oturduğunda çığlık attım. “Kalksana ya!”

“Umut bunun hesabım sorarım sana!” Lina’nın sesini duyduğumda gözlerim sağ tarafıma kaydı. Lina’yı da benim gibi yorganın ucuna yatırmışlardı.

“Fena kaybettik,” dedim Lina’ya bakmaya çalışarak.

“Debelenip durmasana kızım,” dedi Atlas altında hareket etmeme laf ederek. “Gerçekten o cüsseye elimden kurtulabileceğine inandın mı?”

Yüzümü buruşturdum. “Özür dilerim camış olmadığım için,” dedim bakışlarımı ona çevirerek.

“Abi bunlar çok konuştu, yuvarlayalım bunları ya.” Umut’un tepkisine karşılık Atlas Rüzgâr’a döndü.

“Gel buraya.” Rüzgâr yanıma gelerek yorganın ucunu tuttuğunda Atlas üzerimden kalkarak yorganın ucunu bedenime doğru kıvırdı ve beni yorganın içinde yuvarlamaya başladı. Başım üst üste yuvarlanmam sebebiyle hafifçe dönerken bağırdım.

“Kusacağım yavaş olsana!” Atlas bana yalnızca gülerek karşılık verdi. Yorganın tamamına bedenimi sıkıca doladıkları için kollarım yorganla bedenim arasında sıkışmıştı.

“Atlas!” diye bağırdım olduğum yerde hareket etmeye çalışarak. Fakat yorganın ucunu üst kısımdan sıkıştırdığı için hareket etmem hiçbir

şeyi değiştirmiyordu. Rüzgâr, Lina'yı yorgana dolamak için Umut'un yanına geçmişti.

"Şimdi benimsin işte," dedi Atlas bana göz kırparak ve ardından yorgana sarılı olan bedenimi kollarının arasına alarak omzuna attı.

"Bununla ben ilgileniyorum," dedi odaya ilerlerken.

"Hera!" diye bağırdığını işittim Lina'nın "Beni bu ikisinin eline bırakma."

"Dostum yardım edebilecek durumda değilim," diye cevap verdiğimde Atlas yeniden güldü.

Odanın kapısını ayağıyla kapattıktan hemen sonra beni yatağın üzerine bıraktı. Kollarım aynı şekilde durmaktan hafif acımişti fakat aldırmadım. "Acı bana," dedim gözlerinin içerisine bakarak.

"Şimdi," dedi elini beline yerleştirerek. "Sana ne yapmalı?"

Şirin olduğunu umduğum bir şekilde gülümsediğimde kaşlarını kaldırdı. Yatağın yanındaki komodine ilerlediğinde gözlerimle onu takip ettim.

"Buldum galiba," diye mırıldandı ardından. Komodinin içindeki kalemlerden ucu yumuşak ve kalın olanı aldığı anda gözlerimi şaşkınlıkla açtım.

"Hayır ya," dedim başımı olumsuz anlamda iki yana sallamaya çalışarak. Yorganın içinde debelenmeye devam ettiğinde Atlas bana cevap verdi.

"Boşuna uğraşma güzelim."

Yatağın üzerine oturarak yüzüme eğildiğinde başımı sallayarak kalemi yüzüme değdirmesine engel olmaya çalıştım.

"Uslu dur," dedi bir eliyle çenemi tutarken. Gülmemeye çalışsam da dudaklarımın kıvrılmasına engel olamıyordum.

"İlk olarak ne yazsam?" dedi Atlas sanki bana soruyormuş gibi. Ardından hiçbir şey söylemeden kalemi yüzüme değdirdiğinde gıdıklanarak güldüm.

"Ne yazıyorsun?" dedim gözlerimi istemsizce kapatırken.

"Alın yazını," diye dalga geçti benimle.

"Atlas ya," dedim gülerek.

"Elin kolun bir rahat dursun be kızım!"

“Şuraya da kalp yapalım,” diyerek kalemi yanağıma değdirdiğinde gıdıklanarak güldüm.

“Yüzüm tuval değil,” dedim söylenerek.

“Bu var ya ceza bile değil,” dediğinde gözlerimi devirdim. “Resmen ödül. Keşke yüzüme Atlas Katrivas yazı yazsa.” Kurduğu son cümleye kahkaha atarak güldüm.

“Siktir git,” dedim gülüşlerimin arasından. “Ne yazdın?”

“Bekle fotoğrafını çekeceğim şimdi.”

“Lan,” dedim yapacağı şeyi anlayarak. “Hayır, aynaya bakarım ben.” Beni dinlemeden cebinden telefonunu çıkardığında arkamı dönmeye çalıştım fakat içerisine sarılı olduğum yorgan buna engel oldu.

“Atlas telefon yasaktı!”

“Bugün 6 Kasım 2024,” dediğinde video çektiğini anlamıştım.

“Hayır,” diye bağırdım gözlerimi kapatarak. “Bütün bunlar bir rüyadan ibaret gerçek değil.” Atlas söylediklerime kahkaha attı.

“Bu şahıs,” dedi parmak ucuyla beni göstererek. “Alnına ismimi yazacak kadar kafayı yemiş durumda.”

“Yalan,” diye bağırdım. “Beni bağladılar.”

“Sus ve kabullen,” dedi Atlas kameranın kadrajına ikimizi de alarak. “Bana âşık olduğunu,” diyerek eklediğinde güldüm.

“Yardım çağrısı, imdat!” Ben bağıırken Atlas kaydı durdurmuştu. Ardından yüzümün birkaç fotoğrafını çekti ve yatağa uzanarak sırtını başlığa yasladı.

“Ne yazdın yüzüme?” dedim kameradan tam olarak göremediğim için. Telefonu yüzüme tuttuğunda kameradan ters çıkan harfleri okumaya çalıştım.

“Ne?” dedim şaşkınlıkla. Alnımda büyük harflerle Atlas Katrivas yazıyordu ve yanağımda büyük bir kalp bulunuyordu. İsminin etrafına ise yıldızlar çizmişti.

“Sen kafayı yemiştin,” dedim başımı olumsuz anlamda sallayarak. “Rahat bırak beni.”

“Bir fotoğraf çekilelim gideceğim söz,” dediğinde gözlerimi devirdim.

“Çektin ya!”

“İkimizi,” dedi kamerayı yeniden açarak. Ben de kaşlarımı çatarak kameraya baktım ve dilimi çıkardım. Atlas gülerek poz verdiğinde birkaç fotoğraf çekti.

“Hadi bırak beni,” dedin yalvarırcasına. Kollarımın acıdığını hissediyordum.

“Tamam tamam,” dedi Atlas ve yorganın üzerinden bağladığı pikeyi çözmeye başladı.

“Sen de baya iyileşmiş gibisin,” dedim sesinin yerine gelmiş olmasından bahsederek.

“İlaç aldım iyi geldi,” dedi üzerimdeki yorganı açtığında. Kollarımı iki yana açarak esnedim.

“Her yerim acıyor.”

“Abartma,” dedi Atlas kaşlarını kaldırarak.

Gözlerim odanın solunda kalan boydan cama kaydığında yağmurun hafifçe yağmaya devam ettiğini gördüm.

“Biraz hava alalım mı?” dedim derin bir nefes alarak. Onları dinleyip yazılanlara bakmamıştım fakat ne olduğunu merak etmiyor da değildim.

“Bir şey mi oldu?” dedi aniden sorduğum soruya karşılık.

“Yok,” dedim başımı olumsuz anlamda sallayarak.

“Çıkalım,” dedi ve dolabı açarak içinden kalın, yünlü bir tişört çıkardı.

“Bavulunu ne zaman boşalttın sen?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Hallettim ya, seninkini de halledecektim de özel bir şey vardır diye izinsiz açmak istemedim.”

“Yok,” dedim şaşkınlıkla. “Sorun olmazdı yani,” diye ekledim ardından.

“Sen de üstünü değiştir, çıkarız sonra.” Başımla onu onayladım.

“Bu yüzümdeki nasıl çıkacak?” dedim bavulumu açarken.

“Üç saat dokunamazsın,” dedi Atlas kaşlarını kaldırarak.

“Şaka mı?”

“Hayır.” Güldüğünde gözlerimi devirdim.

“İyi ki Türkçe bilmiyorlar,” dedim başımı olumsuz anlamda sallarken. Elime aldığım kalın uzun kollu tişörtü ve kalın taytı alarak banyoya ilerledim. “Üzerimi değiştirip geliyorum.”

“Tamamdır,” dedi Atlas beni onaylayarak. Odanın içindeki banyoya girerek kapıyı kilitlediğimde derin bir nefes aldım. Bir rüyanın içinde gibiydik. Yüzüme ne yazdığı, nasıl gözüktüğüm umurumda bile değildi. Onunlayken hiç olmadığım kadar özgür hissediyordum. Hiç olmadığım kadar kendimde hissediyordum.

Atlas’la olmak, onu sevmek beni özgür kılıyordu.

Buraya gelmeden önce bana kurduğu cümle dolaştı zihnimde. Seni yaşamak istiyorum demişti. Seninle yaşamak istiyorum.

O kadar uzun süre beklemiştim ki bütün bunların yaşanmasını artık gerçeklik algımın kaybolduğunu hissediyordum.

Kıyafetlerimi değiştirerek aynada yüzüme baktım. Gerçekten komik gözüküyordu fakat umurumda değildi. Zaten hava karanlıktı, kimsenin dikkatini çekeceğini sanmıyordum. Üzerimdeki kalın tişörtün şapkasını saçlarıma kapatarak banyodan çıktım.

Atlas da üzerinde siyah kalın bir eşofman ve tişört giymişti. Siyah montunu ise eline almıştı. Bavuluma ilerleyerek ben de beyaz montumu elime aldım ve Atlas’a döndüm.

“Hadi çıkalım,” dedim kapıya ilerlerken.

“Diğerleri de yemek için aşağıya inmişler zaten.” Başımla onu onayladım. Odadan çıkarken kartı kapının kenarından aldım. Atlas da arımdan çıktığında birlikte asansöre ilerledik.

Etrafta hiç kimse yoktu. Saat gece yarısını geçmiş olmalıydı. “İyisin değil mi?” dedi Atlas durgunluğumu fark ederek. Eline aldığı şemsiyeyi yeni fark etmişti.

“Kötü olmam için bir sebep mi var?” dediğimde omuz silkti.

“Yok,” dedi hemen ardından. “Ne olsun?”

Asansörden indiğimizde montumu üzerime geçirdim ve kartı montumun cebine yerleştirdim. Dışarıya çıktığımızda yağmur hafifçe yağmaya devam ediyordu. Derin bir nefes aldım ve temiz havayı içime

çektim. Sokak ıssız değildi fakat canlı da sayılmazdı. İşlerinden döndüğünü tahmin ettiğim birkaç insan dışında hiç kimse yoktu.

Sahilin hemen dibindeydi otelimiz. "Sahile yürüyelim," dedim Atlas'tan önce davranarak. Ve sahile geçtiğimizde konuyu açtım.

"Bugün telefonları neden aldığını biliyorum."

"Ne?" Atlas kaşlarını çatarak tepki verdiğinde bakışlarımı ona çevirdim. Denizin kenarındaki alandan büyük dönme dolabın olduğu tarafa doğru yürümeye devam ettik.

"Yani konuşurken duydum. Görmemi istemediğiniz bir şey vardı orada." Yağmur yağmaya devam ediyordu ve bu bana onu ilk kez bulduğum o geceyi hatırlatıyordu.

"Önemli bir şey değildi," dedi kısa keserek. "Sadece moral bozsun istemedim."

"Anladım," diye mırıldandım.

"Seninle ilk tanışmamızı hatırlıyor musun?" dedim hemen ardından ellerimi montumun ceplerine koyarak. Atlas gülümsedi.

"O kadar uzun süredir tanışıyoruz ki defalarca kez ilk tanışma yaşamış olabiliriz Hera," dedi derin bir nefes alarak. "Hangisinden bahsediyorsun? Senin beni ilk kez tanıdığın gecedен mi? Yoksa benim seni ilk kez tanıdığım gecedен mi?" Kaşlarını kaldırarak ona döndüm.

"Benim seni tanıdığım gecedен," dedim hangi gece olduğunu bilmesini umarak.

"Yağmurlu bir eylül akşamı," diye mırıldandı gözlerini sol tarafımızda kalan denize çevirerek. Hatırlıyor olması içimdeki hüznün yerini buruk bir sevince bırakmasına sebep oldu.

"O gece bambaşka bir adamdın," dedim gözlerimi onun üzerinden çekerek. "O gece benim için bambaşka birisiydin."

"O gecedен sonra böyle olmasaydı," dedi Atlas, "yani biz kopmasaydık. Ben seni görebilseydim, o zamanlar da bir şansımız olur muydu?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bizim her zaman bir şansımız vardı.

"Bilmiyorum," dedim bunu ona itiraf etmeyerek. "Ama o gece için sana karşı ne hissetmeliyim hiçbir zaman bilemedim."

“Çünkü o gece gelmeseydim ölecektin,” dedi beni şaşırtan bir cevap vererek.

“Bunu nereden çıkardın?”

“Sandığın kadar kör bir adam değilim Hera,” dedi hafif bir gülümsemeyle. “Yağmurlu bir gece,” dedi ardından gözünü hafifçe yukarıya kaldırarak. Yüzümüze değen yağmur damlalarını umursamadı, şemsiyesini açmadı.

“O gecedен sonra sana yakın davransaydım ve biz o dönemde tanışıyor olsaydık beni takıntı haline getirecektin. Hayatında hiç kimsenin olmaması ve senin psikolojik destek alarak o dönemi atlatmış olman verilebilecek en iyi karardı. Babana bunu öneren de bendim.”

Yutkundum. “Sen,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. “Hiçbir zaman bana bu kadar yakın değildin ki.”

“Bir savaş veriyordun Hera,” dedi bana bakarak. “Ve ben bu savaşı kazandığına hiçbir zaman inanmadım. Hâlâ o gece tanıdığım ve ne yapacağını bilemeyen, zihnindeki fısıltılarla savaşan kız olduğunu sandım ama büyümüşsün,” dedi. “Gerçekten büyümüşsün.”

“Sen de,” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Seni tamamen tanıdığıma inandırdım,” diye itirafta bulundum ardından. “Benim de eksik kaldığım yanlar varmış.”

“O gece yağmur senin için yağıyordu ve sana bir itirafta da ben bulunayım,” dedi elini bana uzatarak. Uzattığı eline anlamayarak baktım ve ardından ne istediğini anlayarak elini tuttum. Ellerimiz birleştiğinde üzerimize yağın yağmur tenimizi ıslattı fakat umursamadık.

“O gece seni bulmasaydım belki ben de ölecektim.” Ne dediğini anlayamadığımda gözleri üzerimde dolaştı ve gözlerindeki hüznü gördüm. “Çünkü annesini kaybeden tek kişi sen değilsin. Ve gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalan da tek sen değilsin.”

“Bu yüzden anladın,” dedim gözlerimi kaçırarak. “Ölmeyi düşündüğümü... O gece bu yüzden beni anladın.” Ama ben seni görmedim. Öyle iyi gizleniyordun ki ben seni anlamadım.

BÜŞRA NUR

“Belki,” diye mırıldandı iç çekerek. “Ama bak şimdi yağmur yeniden yağıyor.” Gözünden bir damla aktığını fark ettiğimde bakışlarını kaçırdı. O gece hissettiklerini ve belki de annesini hatırlamıştı.

“Karşında ağlamak istemiyorum,” dedi bana o gün kurduğum cümleyi hatırlatarak. Gülümsedim ve elini bırakarak kollarımı ona sardım. Göğsünü göğsüme yasladım.

“Unuttun mu Atlas?” dedim kısık sesle. “Onlar gözyaşları değil, yağmurlar.” O da kollarını belime sararak beni kendisine bastırduğında gülümsedim.

Yağmur ikinci kez üzerimize yağdı. Fakat bu kez benim için değil Atlas içindi. Bu gece onun gözyaşlarını sakladı.

20

DİLEK TAŞI

*Yüzümü avuçlarına hapsettin. Bugün dilek taşında seni diledim.
Sevgilim, dedin ki: "Şansa ihtiyacımız yok. Ben hep seninim."*

Yağmurun altındayken üzerine düşen damlaların yüreğini temizlediğine inandığın oldu mu?

Yağmurun içimdeki acıyı silmek istediğine inanırdım. O gecedен sonra her yağın yağmur benim için yağmış gibi hissetmeye çalışırdım. Bunu bana öneren de on yedi yaşında karşısına kızarmış gözlerle oturduğum psikoterapistimdi. Çok küçük yaşta o masaya oturmak zorunda kalmıştım.

2010

Hayatımın en zehirli yılıydı. Okula gitmem gerekirken bir masanın karşısında oturuyordum. Masada ellili yaşlarında bir kadın vardı. Önündeki kâğıda kurduğum her cümlemin ardından birkaç kelime karalıyor, bana güven vermek istercesine tebessüm ediyordu. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Tam karşımda duruyordu ve bana daha iyi hissettirmek istediğini iddia ediyordu.

Bu onun suçu değildi biliyordum fakat o odanın içindeyken bile bir çift mavi gözü arıyordum. Karanlık gecemi aydınlattığına inandığım gözlerini bulmak istiyordum.

Atlas bu gece karşıma geçti. Bana böyle bir dönemde hiç kimseye bağlanmamam gerektiğini ve benden bu yüzden uzak durduğunu söyledi. Benden bu yüzden kaçtığını ima etti. Fakat ben o yokken bile onu aradım. O odada, benim için çabalayan doktorun karşısında onu aradım.

O zamanlar bu konuşmayı yapmış olsak ona öfkelenirdim. Beni görmediği için, beni tanımadığı için ve en önemlisi de beni anlamadığı için bir yanımda kızgın, diğer yanımda kırgın olurdu. Şimdi hiçbirisini hissetmiyorum çünkü iyileştim.

Onu severken iyileştim. Karşımdaki kadına ondan bahsetmeye başladığımda iyileştim. Ve o gün öğrendim. Sevmek insanı iyileştiriyor. Kalbinde çiçekler açtıyor. Umut veriyor.

Yağmur üzerimize yağmaya devam ediyordu. Gözlerinin içerisine bakıyordum ve elleri ellerimi kavramıştı. Avuççilerine sığdırdığım parmaklarım onun sıcaklığıyla ısınırken gözlerim yüzünde dolaştı. Elimi avuççısından ayırarak yüzüne uzattım. Gözünden süzülen tek damla gözyaşına uzandı başparmağım. Ve parmağımı yanağına bastırarak gözyaşını avuççıma hapsettim.

“Yağmur hızlanıyor,” dedi gözlerini hafifçe yukarıya kaydırarak. Ben de başımı gökyüzüne çevirdiğimde haklı olduğunu gördüm fakat umursamadım.

“Oturalım mı?” dedim başımla sahil kenarındaki bankları gösterek. Yağmur yağdığı için banklarda hiç kimse yoktu. Sahildeki tek tük insanlar hızla ilerleyerek evlerine gitmeye çalışıyor gibi gözüküyordu. Başıyla beni onayladığında birlikte bankın yanına yürüdük ve denize bakan banka oturduk.

Banklar yakamı hiçbir zaman bırakmayacaktı.

“Bu gece geçmişi konuşma gecesi galiba,” dedi Atlas derin bir nefes alarak.

“Öyle gibi duruyor,” dedim kısık sesle. Sırtını banka yasladığında bir elini arkama atarak beni kendisine çekti. Dalgaların sesi kulaklarımda uğuldarken Atlas’ın sesi odak noktamın ona dönmesine sebep oldu.

“Nasıl geçti?”

“Ne nasıl geçti?”

“Son iki yıl,” dedi terapi aldığım dönemden bahsederek.

“Yalnız,” diye fısıldadım. Gerçekten tek cevabı buydu. Fakat bu insanların benim üzerimde bıraktığı değil benim insanların üzerinde bıraktığım bir etkiydi.

“Senin?” dedim aynı soruyu ona sorarak. “Nasıl geçti?”

“Başta boşlukta gibiydim,” dedi ondan beklemediğim bir şekilde. “Annem ben küçükken öldü fakat ne uğruna öldüğünü hiçbir zaman bilmiyordum. Cenazeyi hatırlıyorum, çığlıkları hatırlıyorum ama zihnimde hiçbir şey net değil ve belki de bu derece sağlıklı bakabilmemin tek sebebi bu.”

“Unutmak lütuf diyorsun yani,” dedim yutkunarak.

“Öyle gibi duruyor.” Başımı göğsüne yasladığımda devam etti. “Bir kız kardeşim varmış.”

Kaşlarım istemsizce çatıldı. Atlas’ın annesini yakından tanımıyordum. O zamanlar babalarımızın dostluğu bu derece sıkı değildi. Atlas da herkes gibi siteden tanıdığım bir yaştımdı.

“Ve annem onu dünyaya getirirken ölmüş.”

“Peki ya kardeşin?” dedim başımı yasladığım göğsünden kaldırmaya çalışarak fakat bana izin vermedi.

“O da ölmüş. Boşuna bir çabaymış yani. Annesizlik nasıl bir his kavrayamıyorum. Onu çok sevdiğimi biliyorum. Kutsal bir kadın olduğunu biliyorum. On iki yıl benimleydi ve tek bildiğim her çocuğun sahip olmak istediği bir kadın olduğuydu.”

“Benim annem yaramken senin annen merheminiymiş yani,” dedim kırk bir tebessümle. Üzerimize yağın yağmur saçlarımı, kıyafetlerimi ve bedenimi ıslatmaya devam etse de umursamadan onu dinlemeye devam ettim. Dalga sesleri kulaklarıma ulaştı.

Derin sular, dedi içimdeki ses. Derin sular. Çok soğuk ve derin sular.

“Onun gidişi bir yara oldu. Bana o gece söylemiştin, *Ölümü benden çok mu sevdi* diye.” Kurduğum cümleyi bana hatırlattığında kalbimin yeniden sızladığını hissettim.

“O gece kendime sordum,” dedi ve ekledi. “Annem karnındaki bebeği benden çok mu sevdi? Neden ardında bir çocuk bıraktığını düşünmedi? Neden babam gibi bir adamın bana ne hissettireceğini düşünmedi?”

“Babam gibi bir adam,” dedim sorgularcasına. “Aranız iyi sanıyordum.”

“Öyle,” diye mırıldandı Atlas. “O ne istiyorsa onu yaşıyorum ve aramız iyi. Bana büyük bir zararı yok.”

“Otoriter birisi ama kötülüğünü düşünmüyor bence.”

“Hiçbir şeyi düşünmüyor Hera,” dedi Atlas bir itirafta daha bulunarak. “Babam işi dışında hiçbir şeyi düşünmüyor. Benim için de bir baba değil hiçbir zaman da olmadı. Belki patronum belki komutanım ama hiçbir zaman babam değil.”

“Böyle söyleme.” Başımı yasladığım göğsünden kaldırarak ona döndüğümde bu sefer bana engel olmadı. Yüzüne baktım. Gözlerinde hüznü vardı. Yüzü yağmur sebebiyle ıslanmıştı fakat ağlamıyordu.

“Nasıl bu kadar güçlü kaldın?” dedim ardından. “Nasıl bu kadar kendin kalabildin?”

Kırgın bir gülümseme oluştu yüzünde. “Atlas Katrivas olmak da böyle bir şey işte,” dedi ona ilk gün kurduğum cümlelerin ardına gizlenerek. O gece ellerimle sahte bir tabela oluşturmuştum. Onun odasında, onun balkonundaydım ve sarhoştum. Oradan hayat ne güzel demiştim. Atlas Katrivas olmak ne güzeldir şimdi demiştim.

“Kendim baş etmeyi öğrendim. Sorunları hayatımın merkezine koymuyorum ve uyum sağlıyorum. Kendime yetiyorum ve en önemlisi fazla düşünmüyorum.”

Kırgın bir şekilde gülümsedim. “O belli zaten canım,” dedim dalgayla karışık. “Düşünmüyorsun.”

“Gerçekten,” dedi Atlas ciddi bir şekilde. “Bazen çok düşüncesiz duruyorum çünkü düz bakıyorum. Evet acısını çektim yaşananların. Evet o gece ben de senin kadar umutsuzdum. Ölmek istediğimi zannediyordum fakat sonra bir şekilde hayat devam etti ve ben de devam ettim.”

Hayat devam etti ve ben de devam ettim.

Sorun tam olarak bu cümleydi aslında.

“Ben devam edemedim işte,” dedim bakışlarımı kaçırarak. “Hayat öylece aktı, devam etti ve ben yetişemedim, yetemedim.”

“Hera,” dedi Atlas ismimi seslenerek. Yüzümdeki kalem izini hatırlayınca gülümsedim. Bakışları yüzümde dolaştı. “Özür dilerim,” dedi gülümsememin ardından. “Tekrar ve gerçekten. Daha önce de diledim

biliyorum ama bazen sana karşı çok bencil davranmışım gibi hissediyorum. Belki sen artık sorun etmiyorsun ama ben üzülüyorum.”

“Gerek yok,” dedim kurduğum cümleler içimde aynı hissin baş göstermesine sebep olurken. “Kendini üzme. Sen özür diledin ve ben affettim. Gerçekten sana karşı kırgın hissediyor olsam bu gece burada olmazdım.”

“Farkındayım onun,” dedi hafif bir tebessümle. “Fakat benim asıl özür dilemek istediğim konu arkadaş meselesi. Oldukça hassas bir konu. Bütün bunları konuşmak istiyorum çünkü kırgınlıkların üzerine kurulan hiçbir ilişki sağlam olmaz.”

“İlişki?” dedim tek kaşımı kaldırarak. Yağmur dinmişti. Gözlerinin içerisine baktım.

“İlişki,” dedi kendisinden emin bir şekilde. “Bir şeyleri bekletiyorsam zamanı vardır. Başta bocaladım ama ben sandığın gibi bir adam değilim.” Gözlerini gözlerimden ayırmadı. “Sana eksik hissettirecek. Önce yakın davranıp sonra umursamaz duracak bir adam değilim. Tamam yeri geldiğinde yüzeysel baktığımın farkındayım ama...”

Cümlesini tamamlamasına izin vermedim.

“Hep aynı davranırsın. Bana o gün söylediğin gibi. *Ben buyum, beni zaten tanıyordun* demiştin.”

“Evet,” dedi Atlas başıyla aynı zamanda beni onaylarken. “Ama işlerin değişeceğini ve böyle olacağını ben de düşünmemiştim.”

“Ne değişti?” dedim cevabından korkarak.

“Hislerim,” dedi Atlas cesur davranarak. “Sana baktığımda gördüğüm şey değişti. Sandığım kadar yüzeysel değilmiş hiçbir şey.”

Yutkundum. Böyle bir anın hayalini bile kuramazdım. Göğsümde daha önce hiç tatmadığım bir mutluluk vardı. “Yüzeysel olmasına da izin vermedin sanki,” dedim hafif esprili bir tavrıyla.

“Verme zaten,” dedi Atlas. “Ve konuyu saptırmak istemiyorum. O zamanlar sana hak etmediğin cümleler kurdum. Yapmamam gereken şeyler yaptım.” Yağmur dinmişti fakat tekrar yağacakmış gibi hissediyordum. Çünkü bizim için yağardı eylül yağmurları. Kasım ayındaydık fakat ben onunla tanıştığımız ilk gecedeği gibi hissediyordum.

“Hiçbir zaman insan aramakla ilgili bir derdin olmadığını biliyordum,” dedi Atlas kurduğu cümlelerin ömrünü dilemek için.

“Atlas ya,” dedim başımı eğerek. “Gerek yok buna gerçekten. Ne düşündüğünü biliyorum. Bana karşı en ufak kötü hissinin olduğunu düşünsem burada oturmam zaten.”

“Var,” dedi Atlas karşı çıkarak. “Bir şeyi hissetmekle duymak farklıdır. Evet, biliyorsun ama insan duymak ister Hera. Ve sen bunları duymayı çok önceden hak etmiştin.” Derin bir nefes aldı ve devam etti.

“Yalnızsın ve evet bu yalnızlığı bana açtın ama senin yalnızlığın insanların olmamasıyla ilgili değil. Farkındayım, ben olmasaydım böyle bir tatile bile gelmek istemezdim. Farkındayım hiçbir zaman kimseye ihtiyacın olmadı. O gün o evde sana söylediğim her şeyin sebebi bir anlık öfkeydi.”

“Sorun değil,” dedim gerçekten sorun olmadığını bilerek. Bütün bunları düşünecek kadar değer vermiş olması yeterdi. Karşılıklı olarak birbirimizi kırdığımız olmuştu, bana karşı durduğu zamanlar olmuştu ama ömrünü defalarca kez dilemişti. En önemlisi pişmanlığını hissettirmişti.

“Tamam o zaman,” dedi Atlas

“Devamı yok mu?” dedim tek kaşımı kaldırarak. Yüzümde hafif bir gülümseme vardı. Başını olumsuz anlamda salladığında ayağa kalktım.

“Yok,” diye mırıldandı eşzamanlı olarak. Devamı derken hangi ilişkiden bahsettiğimi anladığını biliyordum. Hâlâ bana net bir teklifte bulunmamıştı. Deniz kenarına ilerlediğimde arkamdan geldiğini biliyordum. Esen rüzgârın beni üşütmemesi için montuma sarıldım. Dalgaların ayaklarıma uzanacağı kadar sahilin içerisine girdiğimde duraksadım ve Atlas da yanıma gelerek durduğum noktada durdu.

“Bir insana tutunmak ya da onu sevmek senin yaptıklarının belirleyeceği bir şey değil,” dedim ona ve cümlelerine güvenerek. “Uzak durmanla ya da yakın olmanla alakalı değil. Eğer öyle olmuş olsaydı ben bu hayatta en çok babamı severdim.”

“Baban bambaşka bir adam,” dedi Atlas.

“Öyle,” diye mırıldandım. “Ama ben öyle bir çocuk değilim. Zihnimde bitmek bilmeyen bir kaosla yaşıyorum. O bana elini uzatmaya çalıştıkça ben kabuğuma çekildim.”

“Doğru zaman değildi belki de.”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Doğru kişi değildi Atlas,” dedim gözlerimi denizden çekmeden. Dalga sesleri aramıza girdiğinde gök gürledi. “Çünkü sen ne yaparsan yap kalp istediği kişiye bağlıyor kendisini.”

“Ve sen de başkasına bağlıydın,” dedi Atlas elini çeneme yerleştirerek yüzümü kendisine çevirirken.

“Öyle.” Kısık sesli bir şekilde konuştuğumda gözlerim okyanus mavisi gözlerini bulmuştu.

Yaşanılanlar bana o geceyi ve hislerimi hatırlatırken gözlerimin dolduğunu hissettim. Gök bir kere daha gürledi ve ardından üzerimize yağmur taneleri dökülmeye başladı. Bardaktan boşanırcasına üzerimize düşen yağmur taneleri bana yeniden eylül gecesini hatırlatırken kırgın bir şekilde gülümsedim.

“Lütfen bana bir kere daha aynı yalnızlığı hissettirme Atlas,” dedim daha öncesinde kolları arasına alıp bırakışını hatırlayarak. Gözleri gözümünden süzülen yaşlara takılı kalmıştı.

“Ben gözyaşı falan göremiyorum,” dedi bana bakarak. “Üzerine yağmur yağıyor ve söz veriyorum her ne olursa olsun tuttuğum bu eli bırakmayacağım.” Eli ellerime indiğinde kendime engel olamayarak kollarımı ona sardım ve yağmur bütün vücudumuzu yeniden ıslatırken ona sarıldım.

“Şihh,” dedi Atlas bir elini saçlarıma götürürken. “Buradasın ve buradayım.” Derin bir nefes alarak yutkundum. Buradaydı, buradaydım. Yaşanan her şeye rağmen biz vardık ve o ellerimi tutuyordu. Yalnızlığımın üzerini varlığıyla kapatıyordu.

Gözlerimin önünden yaşanılanlar geçti. Onun arabasına ilk kez bindiğim o gün. İçimde bir öfke vardı ve bu öfkeyi hak etmiyordu. Beni görmediği için ona kızgındım ama aynı zamanda beni görmesi için bir adım bile atmıyordum. Çünkü korkuyordum. Zihnimdeki adamın karşısında gördüğüm adamla aynı olamamasından korkuyordum.

Ve sonra onunla partiye gittim. Bir yanım bunu yapmamam gerektiğini söylerken diğer yanım ona koşmak istiyordu. Denizin içinde kollarımı ona sardım. Kıyafetlerini kullandım. Hepsi bir rüyanın parçası gibiydi fakat hiç olmadığı kadar gerçekçi hissettiriyordu.

Sonra bir havuzun içinde, onlarca insanın ortasında dudaklarımda dudaklarını hissettim. Belimi kavradı, göğüslerim çıplak göğsüne değdi. Bacaklarım istekle kıvrıldı. Dudaklarımı tutkuyla öptü.

Şimdi başım göğsüne yaslı ve bana hiç hissetmediğim kadar değerli hissettiriyor. Gözlerimden akan yaşlar yağmura karışıyor. Ona karşı bunca yıldır içimde büyüttüğüm her şey tekrar gün yüzüne çıkıyor.

“Küçük kaplan,” dedi Atlas bana yeniden ilk günkü gibi. “Biraz ke-dileştin sanki.”

“Sipsi,” dedim kedi dediğinde. “Sormayı unuttum.” Göğsünden geri çekildiğimde gülümsediğini gördüm.

“Merak etme,” dedi bana bakarak. “Ben sordum, sıkıntı yok. Keyfi yerinde düdük efendinin.” Yüzüne baktığımda ayaklarımın dibine kadar uzanan dalgalar geriye çekildi.

Bunu bile düşünmüştü. Ve biliyordum onu da önemsemesinin sebebi bana verdiği değeri. “Çocukların durumu hakkında da bilgi alıyorum. Yakında tekrar ziyarete gideriz.”

Gülümsedim. Gözlerim yüzünde dolaştı, belirgin yüz hatlarına baktım. Ardından bakışlarım dudaklarına indi. “Atlas,” dedim gözlerimi dudaklarından çekmeden. Beni bir havuzun içinde, onlarca insanın yanında kendisine çekmiş ve dudaklarımı öpmüştü. Hırsla, tutkuyla. Ardından soyunma odasında daha büyük bir tutkuyla belimi kavramıştı.

Şimdi ise ben öpmek istiyordum onu fakat bu sefer içimde hissettiğim duygu ne hırsı ne de tutku. Ruhunu hissetmek istercesine dudaklarına dokunmak istiyordum. Kalp atışlarım hızlanıyordu. İçimde bunu yapmaya dair cesaret ararken zihnimdeki karmaşaya son verdim ve ellerimi yüzüne uzatarak çenesini avuç içime aldım.

Gülümsemesi genişlerken dudaklarımı dudaklarının arasına yerleştirdim ve üst dudağını hafifçe kavrayarak kısa bir buse bıraktım. Atlas bana uyum sağlayarak ellerini belime yerleştirdiğinde dilini ağzımın

içinde hissettim. Dudaklarını hafifçe öperken kulağıma dolan dalga sesleri gözlerimi kapatma isteğini uyandırdı ve gözlerimi kapattım.

Kalp atışlarımın hızlandığını anbean hissediyordum. Üstdudağını dişlerimin arasına alarak bastırmadan emdiğimde gülümsemesi büyüdü. “Buradayız,” dedi yeniden dudaklarını benden hafifçe uzaklaştırırken. “Ve önemli olan yalnızca bu.”

Atlas Katrivas her ne olursa olsun kendisini sevdirmenin, dağıttığı gibi toparlamanın bir yolunu buluyordu ve ben bu adama sırlılıkam âşıktım. Varlığına minnettardım. Bunu dudaklarından aldığım tattan, kalbimde bıraktığı izden ve en ufak dokunuşuyla bacaklarımın arasında hissettirdiği sızidan çok daha iyi anlıyordum.

“Hadi otele gidelim yoksa daha fazla hasta olacaksın.” Atlas geriye çekildiğinde başıyla beni onayladı. Birlikte otele yürümek için caddeye döndüğümüzde Atlas elini belime yerleştirerek beni kendisine çekti ve sahiplenici bir tavırla belimi kavradı.

“Telefon meselesi neydi?” dedim şu an duyacağım hiçbir şeyin içimdeki mutluluğu öldüremeyeceğini bildiğimden.

“Emin misin duymak istediğine?” Başımla onu onayladım.

“Video internet sitelerine ve magazine düşmüş,” dediğinde kaşlarımı istemsizce çatıttım.

“Hangi video?”

“Havuz,” dedi kısık sesle. Kendisini suçladığını anladığımda ilerlemeye devam ederken aşırı tepki vermemeye çalışarak konuştum.

“Ee ne olmuş düştüyse?”

“Baban görmüş,” dedi Atlas derin bir nefes alarak. “Ve babam da. Ama ben halledeceğim, sorun olmayacak yani. Kaldırtacağım her yerden.”

“Bu kadarla sınırlı kalmamıştır Atlas,” dedim bunun bir sorun olmadığını bildiğimden. Babam ilişkilerime karışmazdı. Hele Atlas’la olmasına hiç karışmayacağını biliyordum çünkü onu seviyordu. Sadece magazine malzeme olduğumuz için sinirlenir, dikkat etmemiz gerektiğini söylerdi. Ve ortalık yerde bu şekilde davranmamamız gerektiğini söylerdi. Belki on dokuz yaşındaki bir kız için yaşanılanların fazla

olduğuna dair Atlas'ı uyarırdı fakat daha ilerisinin olmayacağını biliyordum. Büyük bir sorun değildi.

"Bir şeyler yazmışlar işte," dedi Atlas kısa keserek. "Ağız olan konuşuyor. Aynı şeyler."

"Anladım," diye mırıldandım. "Sorun değil zaten eskisi kadar takmıyorum."

"Öyle mi?" dedi Atlas yürüdüğümüz yolda sola dönerken.

"Öyle," dedim kendimden emin bir sesle.

"O zaman hesabını aç," dedi aniden.

"Ne?"

"Aç sosyal medya hesabını, bırak takip etsinler."

"Saçmalama," diyerek karşı çıktım. Otelin içersine girdiğimizde asansöre ilerledik ve kartımızı okutarak asansörün düğmesine bastık. "Gerek yok ki böyle bir harekete. Ben böyle mutluyum."

"Özgür değilsin ama," dedi Atlas asansör hareket ettiğinde. "Hadi Hera, benim için. Bir şans ver kendine, yeniden."

Gözlerimin içersine baktığında ona baktım. Vücudum otelin içersine girdiğimiz için ısınmaya başlamıştı.

"Telefonum yok ki," dedim bahane olarak. Asansörün kapıları açıldığında birlikte indik ve dairenin önüne geldiğimizde kartımızı okutarak içeriye girdik. Etrafta hiç kimse yoktu. Güneşin doğmasına birkaç saat kaldığından olsa gerek uyumuş olmalılardı.

"Benim var," dedi telefonunu çıkararak. Odamıza ilerlediğinde onu ardımda bırakmıştım. Kaçmaya çalışıyordum çünkü buna hazır mıydım emin değildim.

"Ama kullanamazsın fotoğraf çekmen için o," dediğimde omuz silkti.

"Hadi ama Hera," dedi odanın kapısını kapattıktan hemen sonra. Kolumu tuttuğunda ona çevirdim bakışlarımı.

"Sonra," dedim kaçmak isteyerek. Üzerimdeki montu çıkararak bavalumun üzerine koyduğumda Adas da montunu çıkarmıştı. Telefonunu çıkararak bana uzatığında bakışlarımı ona çevirdim.

“Lütfen,” dedi Atlas, “bir adım at istiyorum.”

“Hoşuma gitmeyen bir şey olursa kapatırım,” dedim sonunda ona karşı gelmeyi bırakarak. Zihnimdeki düşünceler göğsümün sıkışmasına sebep olurken onun varlığına sığınmaya çalıştım.

“Ben buradayım,” dedi bana güven vermek isteyerek. “Hoşuna gitmeyen hiçbir şeyin olmasına izin vermem.” Varlığı bana güvende hissettirirken yatağın üzerine oturdum. Ardından Atlas’ın uzattığı telefonu parmaklarımın arasına alarak sosyal medya hesabına giriş yaptığımda binlerce bildirimi yok sayarak yeni bir hesap ekleme kısmına geçip kendi hesabımın kullanıcı adını ve şifresini girip giriş yaptım.

Ardından bakışlarım Atlas’a döndü. Bana beklentiyle baktığını gördüğümde hesabımı özel hesaptan çıkararak herkese açık bir profil haline getirdim. Derin bir nefes aldım.

“Kim görecek ki böyle?” dedim Atlas’a bakarak. Gülümsedi ve parmaklarımın arasındaki telefonunu eline alarak kendi hesabına girdi. Yatağın üzerinde uzanarak dirseğini yatağa yasladı ve tek eliyle tuttuğu telefonundan gönderi paylaşma kısmına girdi.

“Ne yapıyorsun?” dedim telefona eğilerek.

“Çek şu küçük burnunu,” dedi Atlas benimle dalga geçerek. Kaşlarımı çatırdı. Galerisinden az önce dışarıdayken ikimizi çektiği fotoğraflara baktığını gördüğümde, “Ne yapıyorsun?” diye yeniledim ne yapacağımı bildiğim halde.

“Artık herkes biliyor,” dedi Atlas bakışlarını bana çevirerek. “Ve artık yaşanan her şey gerçek.”

“Adas,” diye mırıldandım. Göğsüm hızlandı. Kalbimin göğüs kafesimin içerisine sığmadığını hissediyordum.

Güldüğüm ve beni kollarının arasına aldığı fotoğrafı bana gösterdiğinde ne diyeceğimi bilemedim.

“Sıkıntı olur mu?” dedi izin alarak. Gergin bir tavırla gözlerine baktım. Hem heyecanlı hissediyordum hem gergin.

“Olmaz,” diye mırıldandım paylaşmasına izin vererek. Kendimi yatağa sırtüstü bıraktığımda ne yazdığını görmemiştim. Paylaş tuşuna basarak o da dirseğini yasladığı yatakta benim gibi sırtüstü uzandı ve gözlerini ekrandan ayırmadı. Saniyeler içinde telefon ekranına düşen

onlarca bildirim telefonunun kilitlenmesine sebep olurken gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açarak ona baktığımda ekrana çevirdim bakışlarımı yavaşça. Gönderinin altına *With me*, yazarak sonuna gülümseme içeren bir emoji koymuştu.

“Atlas,” dedim başımı ona çevirerek ve yüzümü göğsüne sakladım.

“Efendim,” dedi hafif bir gülümsemeyle. Yutkundum, insanların onlarca yorum yaptığını ve şimdiden gönderisinin pek çok insanın masasına konu olduğunu biliyordum ve bu durum beni geriyordu. Aynı zamanda beni böylesine sahipleniyor olmasına seviniyordum.

Atlas’ın yatakta hareketlendiğini gördüğümde gözlerimi açarak başımı yasladığım göğsünden ayırdım. Gözlerinin ekranda olduğunu gördüğümde kaşlarım çatıldı.

“Ne oldu?”

“Bu kim?” dedi Atlas kilit ekranına düşen bildirimi bana göstererek. Onun telefonunda açık olan hesabıma Asaf’tan bir mesaj gelmişti ve mesaj Atlas’ın ekranındaydı.

Ekrana düşen mesaja baktım.

Asaf Saygın: Olanları yeni gördüm, iyi misin?

“Arkadaşım,” dedim bakışlarımı ona çevirerek. Kaşlarını kaldırdı.

“Yanında hiç görmedim, bizim okuldan mı?”

“Yok,” dedim gerilerek. “Eski okulumdan.” Elindeki telefonun ekranına dokundu. Yatığı yerden doğruldu ve onunla birlikte ben de yataktan doğruldum.

Telefonun ekranına baktığımda Asaf’ın profiline girdiğini gördüm. Fotoğraflarını açarak göz gezdirdi. “Bu çocuk bana tanıdık geliyor,” dedi ardından. Bir fotoğrafını yakınlaştırmak baktığında kaşları çatıldı.

“Bu, o gece bizimle içen herif değil mi?”

Denize girdiğimiz gecedен bahsettiğini anladığımda gözlerimi kaçırdım. “Nereden bileyim Atlas?”

“Neye gerildin sen böyle?” dedi ayağa kalkarak.

“Gerilmedim,” dedim kısık sesle. Şu an eski sevgili konusuna girmek istemiyordum. “Hem sen benim hesabımdan çıkış yapsana. Neden açık sende hâlâ.”

“Konuyu böyle değiştiremezsin,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım. Normalde herhangi bir olaya bu kadar takılmazdım.

“O çocuk değil mi bu?”

“Hangi çocuk?”

“Eski sevgilin olan herif,” dedi sözleri dolandırmadan. Gergince alt-dudağımı dişlerimin arasına aldım.

“Konumuzla ne alakası var bunun?” dedim kaçmaya çalışarak.

“Bana düzgün bir cevap verir misin?” dedi Atlas. Artık öfkelenmeye başladığını hissediyordum.

“Bir dönem ilişkimiz oldu evet,” dedim kabullenerek. “Ama konumuzun bununla alakası yok şu an.”

“Nasıl yazıyor sana bu çocuk?” dedi öfkeyle. “Nereden buluyor bu haddi?”

“Ne bileyim Atlas,” dedim derin bir nefes alarak.

“Bizim sevgili olduğumuzu biliyor. Videodan ötürü yazdı bu piç sana değil mi?”

“Atlas sakın olur musun? Konuşmadım nereden bilebilirim?” Elini beline yerleştirerek odanın içinde birkaç adım attı.

“Sikeceğim şimdi,” dedi öfkeyle.

“Atlas,” dedim onu durdurmaya çalışarak fakat bana bakmadı.

“Biliyor mu?” dedi bakışlarım bana çevirerek.

“Neyi?” Anlam veremeyerek sorduğum soruyla birlikte gözlerindeki beklentiye ve kırgınlığı gördüm.

“Sahte ilişki mevzusunu, söyledin mi?”

“Saçmalama,” dedim geri çekilerek. “Kimseye söylemedim.” Bakışları yumuşadığında bana birkaç adım attı.

“Nasıl bu haddi kendisinde bulur ya?” dedi bana bakarak. “Benimle olana nasıl dönüp bakabilir? Ne düşündü? Senin ona içini açacağını falan mı?” Tam önümde duruyordu, gözlerini yüzümden bir an olsun ayırmıyordu.

“Bilmiyorum,” dedim kısık sesle. “Ama ben bir şey yapmadım. Mesaj atmış sadece.”

“Biliyorum bir şey yapmadığını,” dedi sakın kalmaya çalışarak. “Öfkem sana değil.”

Kaşlarımı çattım. “Neye öfkeleniyorsun o zaman?”

“Ben seni bunca zaman bulamamışken başka bir herifin aylarca sana sahip olmasına,” dedi ellerini belime yerleştirirken. Ardından elindeki telefonu yatağa fırlattı ve bir elini saçlarıma götürdü.

Gözlerim kısa bir an elinde dolaştı. “Ne yapıyorsun?” dedim diğer eli belimi kavrarken.

“Geçmişinde her kim olursa olsun,” dedi gözlerimin içerisine bakarak. “Artık ben varım ve bundan sonrası için bu yeterli bir cevap. Benim evimdesin, benim odamdasın, benimlesin Hera. Bizim için sen aksini istemediğin sürece başka bir ihtimal olamaz.” Kalp atışlarım yükselirken ona cevap veremedim.

“Ben halledeceğim,” diye mırıldandım söyleyecek bir cümle bulamadığımda. Gözlerini yüzümden ayırmadı, bana sorgularcasına bakıyordu.

“Zihnimde binlerce tilki dolaşıyor,” dedi bir itirafta bulunarak. “O adam sana böyle dokundu mu mesela?” Elini tişörtümün içerisine soktu. Belim gıdıklandığı için gerildiğimde kaşlarını kaldırdı. “Sana böyle hissettirebildi mi?” dedi parmağı aşağıya inerken.

Altımdaki taytın lastiğine giden parmağı daha fazla gerilmeme sebep olurken bacaklarımda bir karıncalanma hissettim. Bana daha fazla yaklaşarak elini iç çamaşırlarıma ilerlettiğinde göğsümün sıkıştığını hissettim. Nefes alamıyordum.

Bu onun kendi dilinde, bana hissettirdiklerini kendisine ve bana kanıtlama şekliydi.

“Seninleyim,” diye mırıldandım başparmağını iç çamaşırlarımın üzerinde hissettiğimde. “Sen istediğin sürece,” diye ekledim ardından. Sesim sona doğru titremişti. Kasıklarımda hissettiğim baskı özel bölgeme yayılıyor, bacaklarımı birbirine bastırma isteğini artırıyordu.

“Öyle mi?” dedi Atlas içinde bulunduğumuz durumdan zevk alarak. “Sana hiçbir zaman bu kadar gerçek hissettiremedi,” dedi ardından kendisini de ikna etmek ister gibi. Derin bir nefes aldım.

“Şu an değil,” dedim dudakları boynuma yaklaştığında.

“O çocuğu engelleyeceksin,” dedi elini taytımın içinden yukarıya çıkarırken. Biraz önce bacak aramda dolaşan eli yeniden belime uzanmıştı.

ÖLÜM PORTRESİ-2

“Saçmalama,” diye mırıldandım büyüğü ellerinden kurtulduğumda. Bacaklarımın hâlâ sızladığını hissediyordum. Kendimi ona bastırmak istiyordum. İçimdeki ilkel açlık yalnızca ona sahip olmamla, onun bana sahip olduğunu hissetmemle dinebilirdi.

“O çocuğu takipçilerinden çıkaracaksın Hera,” dedi Atlas tek kaşını kaldırarak. Ona bir cevap vermediğimde sinirlendiğini hissettim. Asaf çok uzun süredir hayatımdaydı ve her şeyden önce kötü günlerimde bana destek olmuştu. Yanımda durmuştu ve bunu bana hissettirmekten geri durmamıştı. Bir sevgili olarak olamasa da gerçek bir dost olarak hayatımın bir köşesindeydi.

“Bakarız,” diye mırıldandığımda sinirle derin bir nefes aldı. Beni boşlukta bırakarak geri çekildiğinde ayakta kalmakta zorlandım fakat kısa süre içinde toparladım.

“Önemli birisi değil,” dedim ardından. “Lütfen hiç olmazsa bu gecelik uzatmayalım bu konuyu.”

“Bu gecelik?” dedi Atlas, öyle mi dercesine. “İstedğin gibi olsun.”

Tavır aldığını anlıyordum. Sinirleniyordu ve bir açıdan da haklıydı. Fakat öyle bir anda engellemek de bana çocukça geliyordu.

“Yarın dilek taşına gideceğiz,” dedim onu yumuşatmak isteyerek. Bana arkasını dönmüş ve üzerindeki tişörtü çıkarmıştı. “Seni dileyeceğim,” dedim bana dönmesini umarak.

Ona karşı ilk kez bu kadar içten ve açık bir cümle kurmuştum. Bulanık bir su gibi ilerleyen ilişkimizi daha fazla birbirimizi anladığımız bir noktaya getirmek istiyordum.

Bana olan kızgınlığına rağmen bana döndüğünde gözlerinin içine baktım. Gözleri vücudumda dolandı. Beni, bana hayranlık duyar gibi izledi. Onu kızdırmama ve hatta kırmama rağmen. Bir yanımda kırıcı konuşmasından korkarken Atlas ondan hiç beklemediğim bir cümle kurdu.

“Sevgilim, şansa ihtiyacımız yok. Ben hep seninim.”

21

SON BİR NEFES

*Eski bir masalda anmışlar ismimizi.
Ve senden önce bendeki sen kavramış belimi.
Dudaklarımda yokluğunun bıraktığı yanık izleri.
Sevgilim, son bir nefes kaldı aşka.
Korkarım, yaralanmadan. Uzatma ellerini bana.*

Bazen yaşamaktan korktuğumu hissediyordum. Dün gece Atlas'la konuştuklarımızı tekrar düşündüğümde hislerimle yüzleştim.

Belki sen de bilirsin. Zaman akıp gider, seni geride bırakır. Hayat devam eder fakat sen hayatı yakalayamazsın. İnsanlar yaşar, gözlerini açar, uyanır, bir sabahı vardır her gecenin. Ama sana hiç güneş doğmaz. Odanı aydınlatan ışığa gözlerini kapatırsın.

İnsanlar yaşar ve sen o hayata yetişemediğini hissedersin. Dışarıdan bir film izliyormuş gibi izlersin insanları. Bazen en yakın arkadaşına bile yabancılaşır insan. Kimseyi sevemez, sevildiğini hissedemez. Bencilleşir, uzaklaşır. Kimliğini kaybeder.

On yedi yaşındayken bu karmaşanın içerisine düşmüştüm. Kurulmaya çalışırken daha çok dibine çekilmiştim. Hayat kaldığı yerden devam etmişti ve ben o hayata yetişememiştim. İnsanlarla iletişim kuramamıştım. Kimseyi sevmeyi becerememiştim. Oturduğum her masada yüreğimi korku kaplamıştı. Güvensizlik gezinmişti ensemdede. Ve şüphayle yanmıştı kalbim.

Belirsizliklerde kaybolmuştum. Geçmişimde boğulmuştum. Suyun içerisine bir kere girdiğinde soğuğa alışıyor insan. Ve ölene kadar üşüdüğünün farkında bile olmazsın. İçimi yakan suyun içinde buldum ellerini. Bana zamana karşı savaşmayı öğretmeye çalışıyorsun. Uzatma ellerini bana. O kadar yakında durma. Bu okyanusun içinde birisi boğulacaksa bu ben olmalıyım. Korkuyorum yara almandan, yaralanmamızdan. Ruhumun her yerinde kesik izleri var.

“Hera!” Atlas’ın sesini duyduğumda bakışlarımı ona çevirdim. Bugün içimdeki sevgi daha öncesine göre daha baskındı. Belki de artık bana verdiği değeri gördüğüm içindi bilmiyordum. Fakat ona sahip olduğumu hissediyordum. Her anlamda artık benimle olduğunu hissediyordum.

Hâlâ bu ilişkinin bir ismi yoktu fakat Atlas’ın bir şey planladığını anlayacak kadar onu tanıyordum. “Lina, bavullar hazır mı?” Umut, Lina’ya seslendiğinde Lina ona cevap verdi.

“Hazır!”

“Her şeyimiz tamam galiba,” dedi Atlas bana bakarak. Üzerimde triko bir takım vardı. Takımın üst kısmı pembe beyaz karelerden oluşan bir yelekti, alt kısmı ise mini bir etekti. Ayağıma uzun beyaz çizmelerimi giymiştim.

“Tamam,” dedim başımla onu onaylayarak. Atlas’ın üzerinde beyaz kalın bir tişört vardı. Altına bacaklarını saran siyah kot pantolonunu giymişti. Fiziki oldukça dikkat çekici gözüküyordu.

“Ben de hazırım.” Rüzgâr’ın sesi geldiğinde Atlas bavulları alarak girişe bıraktı ve odadaki telefona uzandı. Resepsiyonu aradığını anladığımda kapıya ilerledim.

“İyi geldi,” dedi kapının önünde bekleyen Lina. Başımla onu onayladım.

“Gel önden çıkalım,” dedim kapıyı açarak. Başıyla beni onayladı ve yalnızca kol çantalarımızı alarak asansöre ilerledik.

“Nasıl gidiyor?” dedi Lina benim konuşmama izin vermeden.

“Ne nasıl gidiyor?” dediğimde gözlerini devirdi.

“Hadi ama Hera,” diye mırıldandı. “İlişkiniz.” Böyle söylediğinde istemsizce gülümsedim.

“Bir adı yok henüz,” dedim ona bunu anlatmanın bir sorun olmaya-
cağını düşünerek. “Ama güzel.”

“Kalbindeki kişiyle karşıdaki kişinin aynı olması oldukça zordur,”
dedi Lina asansörün kapıları açıldığında gelen asansöre binerken. “Ama
Atlas o adam. Onu uzun süredir tanıyorum ve bunu biliyordum.”

“Öyle,” dedim ona katılarak. “Zihnimde büyüttüğüm adamla gözü-
mün gördüğü bir olmasaydı nasıl hissederdim bilmiyorum.”

Lina hafifçe güldü. “Merak etme,” dedi hemen ardından. “Atlas bil-
miyor. Bu sizin meseleniz. Ona tamamen güvendiğini hissettiğinde sen
söylersin habersiz yıllar geçirdiğini.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemediğimde.

“Hera,” dedi Lina tekrar ismimi söyleyerek. Tamamen ona döndüm
ve gözlerimi üzerindeki kırmızı kazakta gezdirdim. Altına deri siyah
pantolon giymişti. Oldukça şık gözüküyordu. “Farkındayım bana gü-
venmiyorsun. Yani tam anlamıyla ki bu çok mümkün de değil. Ama
güven zamanla oluşur ve kendini bu kadar kasmaya gerek yok.”

“Öyle değil,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Böyle bir konuşma
yapmasını beklemiyordum. Elbette onu seviyordum fakat hayatımda
büyük bir yeri yoktu. Kimseye tamamen güvenmezdim çünkü bu be-
nim kendimi koruma yöntemimdi.

“Açıklama yapmana gerek yok,” dedi elini omzuma yerleştirerek.
“Ben seni tanıdığım ilk günden beri kız kardeşim gibi görüyorum çün-
kü acını anlıyorum. İçindeki karmaşayı görebiliyorum. Zamanla sen de
tamamen bizden birisi gibi hissedeceksin buna da eminim.”

“Teşekkür ederim,” dedim söyleyecek bir kelime bulamadığımda.
Kurduğu cümleler kalbimi sımsıcak yapmıştı. “Sen gerçekten iyi bir ar-
kadaşsın.”

“Sen de aksi değilsin Hera,” dedi biz asansörden inerken. Kapıya
ilerlerken elini omzuma attı ve beni kendisine çekti. Daha önce insan-
lara hiçbir zaman kızmamıştım. Çünkü onlardan uzak duran bendim.
Kötü bir arkadaş, kötü bir evlat olan bendim. İnsan ilişkilerinde sorun-
lar yaşıyordum ve bunun için hiç kimseye kızmıyordum.

Fakat olduğum kişiye rağmen öylece beni kabullenen ve kendi
çemberinin içinde kabul eden ilk kişi Lina olmuştu. Bugün belki ona

söyleyecek cesareti kendimde bulamazdım fakat bugün içten içe Lina'nın diğerlerinden farklı olduğuna inandım. Benim de gerçek bir arkadaşım olduğunu hissettim.

Kapıdan çıktığımızda bizi bekleyen araca geçerek oturduk. Birkaç dakika sonra Atlas, Rüzgâr ve Umut geldi ve karşımızdaki koltuklara yerleşerek oturduklarında şoför kapıları kapattı. İçeride çıkış işlemlerini halletmiş olmalıydı.

“Havaalanından alkol ve sigara alalım,” dedi Rüzgâr hatırlatmak istercesine. “Bana uyar,” dedim başımı sallayarak.

“Hera mentollü sigara içiyor en çok ona lazım.” Atlas bana göz kırparak konuştuğunda gülümsedim. Dün gece hesabım bir gece içinde yarım milyon takipçiye ulaşmıştı. Profilimdeki bütün fotoğraflara üst üste beğeniler ve yorumlar geliyordu. Atlas'ın benimle birlikte attığı fotoğrafsa bugüne kadar attığı fotoğraflar arasında en çok etkileşim alan olmuştu.

Asaf konusunun üzerini kapatmıştık, şimdilik. Elbette Atlas'ı bu kadar rahatsız ediyorsa gün sonunda takipten çıkarmak zorunda kalacaktım ancak bundan önce onunla konuşmam gerektiğini düşünüyordum. Bu fikrimi ise daha Atlas'la paylaşma cesaretini kendimde bulamamıştım. Şimdilik tek istediğim uzun bir süre ikisinin karşılaşmamasıydı.

Geri kalan yolculuk boyunca önemli bir konuşma geçmemişti aramızda. Sonraki iki gün okula gitmemiştim çünkü Batum'da yağmurun altında kaldığımız günlerin hesabını hasta olarak ödemişim. İki gün boyunca Atlas eve gelmiş ve benimle ilgilenmişti. Babam ise hasta olduğum için Atlas'la olan ilişkimin konusunu açmamıştı fakat artık bu konuyu konuşmaktan kaçamayacağımı biliyordum. İlaçlarla hafif de olsa toparladığım için babam artık hem okula gitmem gerektiğini hem de konuşmamız gerektiğini söylemişti. Bu konuşma beni gerse de büyük bir problem çıkmayacağını tahmin edebiliyordum.

Okyanus Gözlü Adam: Uyandın mı güzelim?

Telefonuma düşen bildirim yüzümde hafif bir gülümseme oluşmasına sebep oldu. Onu kaydetme şeklimi değiştirmiştim. İçimde Atlas'a

sürekli böyle seslendiğim için bu şekilde kaydetmiştim fakat onun daha bundan haberi yoktu.

Hera Yarkan: Uyandımm.

Okyanus Gözlü Adam: Ne yapacaksın şimdi, nasıl oldun?

Hera Yarkan: Babamın yanına gidiyorum, korkulu gün geldi. Baya iyiyim, hiçbir sıkıntı yok.

Okyanus Gözlü Adam: :)

Okyanus Gözlü Adam: Ben sana ve Melih amcaya güveniyorum benden iyi damat adayı mı var?

Gülerek ona cevap yazdım.

Hera Yarkan: Bekleme yapmayalım lütfen. Akşam bavulumu alıp sana taşınabilirim.

Okyanus Gözlü Adam: Akşam hazırlanıp bana geliyorsun çünkü konser var...

Hera Yarkan: OHA!

Hera Yarkan: Ben onu unutmuşum.

Hera Yarkan: Ne giyeceğim?

Okyanus Gözlü Adam: Güzelim sen konserde ne giyeceğini babana yapacağın açıklamadan daha çok mu düşündün az önce yoksa bana mı öyle geldi...

"Hera!" Kapımın tıklatılmasının ardından babamın sesini işittiğimde Atlas'a cevap vermeden telefonumu yatağın üzerine bıraktım.

"Geliyorum hemen," diye selendim yataktan kalkarken.

"Çalışma odasımdayım," dedi babam kapının arkasından. Ona bir cevap vermeden terliklerimi giydim ve üzerime hırkamı geçirdim. Ardından kapıya ilerleyerek odamdan çıktım. Babamın çalışma odası bir üst kattaydı. Babamın merdivenlerden çıktığını tahmin ettiğimden asansöre ilerledim ve asansörü çağırdım. Belki de bu benim zaman kazanmaya çalıştığım basit bir hesaplamaydı.

Asansörün kapıları açıldığında yavaş adımlarla odaya ilerledim. Gerindim fakat büyük bir olay olmayacağını da farkındaydım. Sadece daha önce böyle bir konuda karşı karşıya gelmemiştik. Kızının havuz

partisindeki öpüşme videoları internetin her yerine yayılmıştı. Bazı sitelerde ahlaksızlık adı altında paylaşılmıştı.

Beni etkilememesi adına çok fazla bakmamaya çalışmıştım ama bakmasam da neler yazıldığını, neyin konuşulduğunu tahmin edebiliyordum. Bunları babamın gördüğünü de biliyordum.

Çalışma odasının önüne geldiğimde kapısını tıklatarak içeriye önce başımı uzattım babamı gördüğümde ise tamamen içeriye girerek kapıyı ardından kapattım. Büyük çalışma masasının önünde karşılıklı duran koltukların birisinde oturuyordu. Elinde bir dosya vardı. İşle ilgili durumları inceliyor olduğunu anladığımda ona seslendim.

“Babacığım.” Aynen Hera, bu şekilde unutturabilirsin olayları.

“Gel otur,” dedi babam göz ucuyla bana bakarken önündeki koltuğu göstererek. Başımla onu onayladım ve önündeki koltuğa geçtim. Elindeki dosyaları masanın üzerine bırakarak bana döndüğünde hafifçe tebessüm ettim.

“Önce ben açıklayayım mı?” dedim bir şey sormasına izin vermeden.

“Hayır,” diyerek net bir tavırla sözümü kesti. “Önce beni dinlemelisin. Bunun sana zarar vereceğini bilmiyor muydun?” Sesi biraz sert çıksa da fazla yükselmemişti.

“Baba,” dedim ne diyeceğimi bilemediğimde. “Özel bir partiydi. Düşünemedik.”

“Düşünmek zorundasın Hera,” dedi babam gözlerimin içerisine bakarak. “Ben yıllarca seni kurtarmaya çalıştım. Sabırla bekledim. Sen kendini nasıl yeniden geriye çekebilecek bir durumun içerisine bu kadar kolayca girersin? Hadi sen düşünmedin o Atlas da mı düşünmedi?”

“Baba kaldırttı zaten hemen videoyu. Yok hiçbir yerde. Yayın yasağı da getirtti.” Atlas’ı savunmak istercesine konuştuğumda ayağa kalktı.

“Bak iki gündür sakın kalmaya çalışıyorum. Sen iyi hisset istiyorum ama yaptığın yanlışları da öylece yapmana göz yumamam.”

“Baba,” dedim yalvarırcasına. Haklıydı, ona söyleyecek tek bir kelime yoktu.

“Bir ihmalkârlığını daha görürsem,” dedi parmağını kaldırarak. “Seni sıkıntıya sokacak bir hareketinizi daha görürsem bu ilişki biter.”

“Birlikte olduğumuzu saklayalım mı?” dedim anlamayarak.

“Cinsel hayatınızı saklayın yeterli küçük hanım,” dedi yüzünü buruşturarak. Bunu benimle konuşuyor olmanın onun da hoşuna gitmediğini biliyordum. “Basit bir fotoğraf değil, ifşa gibi lanse edilen bir video var ortada. Ayrıca havuz, üzerinizdekiler... Neyse.” Gitgide sinirlendiğini anladığımda ayağa kalktım.

“Dur bir dakika,” dedi babam. “Kaçma hemen. Ne zaman başladı bu iş?”

Dudaklarımı büzdüm. “Orası biraz karışık,” dedim kısık sesle. Gözlerini devirdi.

“Mutlusun değil mi?” dedi ardından bana bakarak.

“Çok,” dedim içten bir şekilde gülümseyerek.

“Gel buraya küçük canavar,” diyerek kollarını açtığında yüzümdeki gülümsemeyi büyüterek ona sarıldım.

“Bana iyi hissettiriyor,” dedim kollarının arasındayken. “Ve beni gerçekten seviyor.”

“Hele bir hissettirmesin eşek sıpası,” dedi babam kollarını benden ayırmadan. “Hele bir hissettirmesin.”

“Sen herkesin isteyeceği o babasın biliyorsun değil mi?” dedim duygulanarak. Gözlerimin mutluluktan dolduğunu hissetmiştim.

“Tabii istersiniz. Her altı ye, iki miyavlamana yelkenleri suya indireyim.”

Güldüm. “Baba ya,” dedim şımararak.

“Şımarma,” dedi benimle dalga geçerek ve kollarını benden ayırırken ekledi. “Şimdi çalışmam gerek. Yeni bir organizasyon ayarlıyoruz.”

“Kolay gelsin,” dedim ve hemen ardından aklıma gelen detayla yeniden babama döndüm. “Bir de...”

“Hım,” diye mırıldandı masasındaki dosyaları karıştırmaya devam ederken.

“Bu gece gelmeyebilirim.”

“O niye?”

“Konsere gideceğiz,” dedim ve ekledim. “Lana, Türkiye’ye geliyordu. Atlas bizim için bilet bulmuş.”

“Bulmuş,” dedi babam kaşlarını kaldırarak. Gülerek başını olumsuz anlamda salladı.

“Ne oldu ki?”

“Etkinliğin organizatör firması zaten Katrivaslar benim güzel kızım,” dedi babam benimle dalga geçercesine. “Neyse, iyi eğlenceler size.”

Başımınla onu onayladım ve arkamı dönerek odadan çıktım. Atlas’ın bize nasıl bilet bulduğunu şimdi anlamıştım. Atlas’ın babasının Türkiye’nin ve hatta dünyanın önemli fuarlarını, etkinliklerini düzenlendiği bir organizasyon firması vardı. Pek çok ülkede şirketlerinin hak sahibi olduğu büyük festival ve konser alanları vardı ancak Lana’nın Türkiye’ye geldiğini duyduğumda konser alanının bizim firmalardan birisine ait olabileceğini düşünmemiştim.

En kötü ihtimalle yurtdışına çıktığımda konserine giderim diye düşündüğümünden irdelememiştim belki de. Atlas’ın bizim için VIP alan bileti bulabilmesinin sebebi bu olmalıydı çünkü biletler birkaç saat içinde tükenmişti.

Odama geri döndüğümde telefonumu elime alarak Atlas’ın mesajlarına baktım.

Okyanus Gözlü Adam: Görüldü mü?

Okyanus Gözlü Adam: Ona da eyvallah.

Hera Yarkan: Babamı hallettim, babam geldiği için yazmamıştım :(

Hera Yarkan: Şimdi hazırlanmaya başlayacağım, saat beş olmuş neredeyse.

Okyanus Gözlü Adam: Bence de hazırlanmalısın.

Okyanus Gözlü Adam: Konsere daha üç saat var. Bir saat geç hazırlanmaya başlasan yetişemezsin falan, tövbe.

Hera Yarkan: Kafanı kıracağım sus artııık.

Telefonumu bırakarak kıyafet odama ilerledim ve odamın içinden açılan kapıdan geçerek dolapları açtım. İç çamaşır dolabımı karıştırırken yere eğilerek oturdum. Açtığım çekmecenin içindeki kıyafetleri birer birer yere koyarken dudaklarımı büzdüm.

Kendime çamaşır bulduktan sonra oturduğum yerden kalkarak dolaba ilerledim. Dolabımı açarak eteklerime göz gezdirdim. Hava fazlasıyla soğuktu fakat konserin kapalı alanda yapılacağını biliyordum.

İçerideki kalabalık ortamın fazlaca sıcak olmasına sebep olacağından eteklerime uzandım. Parmaklarım mini kot eteğimin üzerinde dolaştı ve elime alarak üzerime tuttum.

Gözüme güzel gelmediği için eteği yere bırakarak başka bir etek aldım. Başımı olumsuz anlamda sallayarak elime aldığım bu eteği de yere bıraktım ve derin bir nefes aldım. Odama geri ilerleyerek telefonumu bıraktığım yerden aldım ve Lina'yı görüntülü arayarak kıyafet odama geri döndüm.

Telefonu birkaç çalmanın ardından açmıştı. Odasında yatağının üzerinde oturuyordu fakat okul formasını hâlâ çıkarmamıştı.

"Lina," dedim ona seslenerek.

"Ne yapıyorsun bebiş?"

"Hazırlanıyorum," dedim telefonumu kıyafet odamın ortasında bulunan cam takı kutusunun üzerine bırakarak. Telefonu kutuya yaslamıştım ve böylece Lina beni görebiliyordu.

"Bak," dedim mor rengin üzerinde beyaz düğmeler bulunan eteğimi kaldırarak. "Hangisini giyeyim? Seçemiyorum."

"Etek mi giyeceksin?" O da telefonunu yatağın üzerine bir şekilde sabitlemişti.

"Evet, etek giymek istiyorum."

"Soğuk olmaz mı?"

"Konser içeride olacak. Hem kalabalık olacak hem de dans ederiz o yüzden üşümem."

"Hım," dedi Lina parmaklarıyla yüzünde ritim tutarken. "Yırtmaçlı baksana belki daha tarz durur."

"Olabilir," dedim dolabıma yeniden bakarak. Eteklerimin arasından çapraz kesim olanı elime aldım ve ona çevirdim. "Bak bunun bir bacağı tamamen açık. Yırtmaç gibi değil ama çapraz kesim." Sol bacağım kalçama kadar açıkta kalıyordu, diğer tarafı ise yere kadar kapalıydı. Etek siyah renktiydi. Normalde siyah giymeyi sevmezdim fakat bu hoşuma gitmişti.

"Oha denesene," dedi Lina telefonun ucundan üzerime tuttuğum eteğe bakarak. Başımınla onu onaylayarak üzerimdeki şortu çıkardım.

"Görsel şölen," dedi Lina ben şortumu indirirken. "Kardeşim sen Atlas'ı bırak beni al."

“Hı,” dedim yüzümü sahte bir şekilde buruşturarak. “Sen, sevgilin ve ben çok iyi bir aile oluruz.”

Lina kahkaha attığında ben eteği giymiştim. Belime sarılan kısımdan ince beyaz bir çizgi geçiyordu. Sol bacağım tamamen açıktaydı ve ucundan kalçam da gözüktüyordu. Sağ kısmı ise yere kadar uzanıyordu. Ereğin kumaşı tülden olduğu için hafif içimi gösteriyordu.

“Oraya gidene kadar götün donacak ama efsane güzel oldun,” dedi Lina son söylediklerime aldırmadan. “Muazzam gözüküyorsun.”

“Ay gerçekten mi ya?” Aynadaki yansımama bakarak Lina’ya geri döndüğümde beni hafifçe alkışladı.

“Gerçekten.”

“O zaman üzerine de siyah *crop* giyiyorum. Sırt kısmı tamamen açıkta ve bağlamalı.”

“Sen bugün Atlas’ın kalbine indireceksin.”

Omuz silkтім. “Her zamanki halim canım,” dedim alayla. Ardından ekledim. “Ayrıca balsın bal. Kaçtım ben şimdi, yoksa geç kalacağım.”

“Hadi iyi eğlenceler sana,” dedi gülerek ve telefonu kapattı. Lina ile konuşmamızın ardından duş alıp üzerime birlikte seçtiğimiz kıyafetleri giydim. Ardından kendime takı seçtim ve saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım. Saçlarım sırt detayımın hafif kapanmasına sebep oluyordu fakat umursamadım.

Göz makyajımı hafif tonlarda yapmıştım fakat rujumu seçerken gözlerim onun bana verdiği ruja takılmıştı. İçimden onu sürmek geldiği için annesinin rujunu elime alarak dudaklarıma dikkatlice sürdüm.

Hazırlanmam yaklaşık iki buçuk saat sürmüştü. Telefonumu aldığım da Atlas’ın mesaj attığını gördüm.

Okyanus Gözlü Adam: Hazır mısın? İki dakikaya sendeyim.

Hera: Hazırım.

Çantamı elime alarak odamdan siyah uzun kabanımı aldım ve üzerine giydim. Ayağımda ince topuklu ayakkabılarım vardı. Asansöre ilerleyerek zaten bulunduğum katta olan asansöre hızla bindim ve giriş kata inmesi için birkaç dakika bekledim. Açılan kapıdan çıkarken hızlı davranarak evin kapısına ilerledim.

Kapıyı açtığımda önünü kapatmadığım kabanımdan içeriye sı-zan soğuk bütün bedenimin titremesine sebep oldu fakat aldır-madım. Atlas'ın siyah Range Rover'ı kapının önünde duruyordu. Merdivenleri inerek arabaya ilerlerken açık olan camından beni izle-diğini gördüm. Kabanımın önünü kapatmadığım için açıkta olan sol bacağıma attığım her adımda öne çıkarak dekoltemin belli olmasına sebep oluyordu.

Atlas'ın kaşlarını kaldırdığını gördüğümde kırmızı rujun sürülü ol-duğu dudaklarımda geniş bir gülümseme oluştu. Kapımızın önündeki görevli arabanın kapısını açtığında açtığı kapıdan geçerek ön koltuğa oturdum. Kapım kapandığında Atlas camları da kapattı ve eli klimaya uzandı.

Klimayı daha fazla açtığım gördüğümde ona uzandım. Yanağına du-daklarımı değdirerek geri çekileceğim sırada klimaya uzanan sağ elini kabanımın üzerinden belime atarak dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Yüzümdeki şaşkın ifade gülümsemeye dönüştüğünde tebessüm eden dudaklarımın üzerinde dudaklarının baskısını hissettim. Yanağına bı-raktığım busenin aynısını dudaklarıma bırakmıştı.

“Sevgilim,” dedi geriye çekilirken. Göğsümde ve vücudumda bir sı-caklık hissettim. Ona ve ani temaslarına, bana sevgilim diye hitap etme-sine hâlâ alışamamıştım.

“Efendim,” dedim o arabayı çalıştırırken.

“Bu gece görebilecekleri en güzel kadın olmuşsun,” dedi göz ucuyla bana ve açıkta kalan bacağıma bakarken.

“Sen de çok yakışıklı olmuşsun,” dedim yüzüne bakarak. Üzerinde beyaz tişörtü vardı. Onun üstüne krem tonlarında triko kazak giymişti. Kazağının yaka kısmında açık bıraktığı fermuarı içindeki beyaz tişörtün gözükmesini sağlıyordu. Altında yine beyaz kot pantolonu vardı ve üze-rine siyah mont giymişti.

Sağ elinde yüzük olduğunu gördüm. Hiç çıkarmadığı o saati ise yine kolundaydı. Sol eliyle direksiyon hâkimiyetini sürdürürken sağ eli açık-ta olan bacağıma uzandı ve elini bacağımanın üzerine koyarak bacağıma hafifçe kavradı.

Geriye yaslandım ve gözlerimi kapattım. Bacağımın üzerinde hissettiğim eli göğsümde yeniden çiçeklerin yeşermesine sebep olmuştu. O beni sevmişti ve ben daha iyi bir insan olmuşum. O hayatıma tamamen dahil olmuştu ve ben yaşamayı daha fazla sevmeye başlamıştım. Buradaydı, eli hep üzerimdeydi. Dudakları tenimdeydi.

Ona sahiptim. Ve bu fiziki bir anlam taşımıyordu.

Konser alanının yapılacağı alana yaklaştıkça trafik artmıştı fakat Atlas arabasını genel otoparka değil de konser görevlileri için ayrılan otoparka park edeceği için fazla beklememiştik. Organizasyon onlara ait olduğu için istediği gibi davranabiliyordu.

Atlas'ın babası hem ülkedeki en iyi okulların sahibiydi hem de yaklaşık üç yıl önce babamla iş yapmaya başlayarak ülkedeki bilim fuarlarının düzenlenmesi için organizasyon şirketi kurmuştu. Babamın şirketi de organizasyon üzerindeydi fakat tam olarak çalışma sistemlerine hâkim değildim. Yalnızca ülkemizdeki büyük organizasyonların neredeyse hepsinde parmakları olduğunu biliyordum.

Atlas arabadan indiğinde arka tarafa bıraktığım çantama uzandım. Ben çantamı alana kadar Atlas arabanın etrafından dolaşmış ve kapımı açmıştı. Elini bana uzattığında uzattığı eli tutarak indim. Ardından kabanımı çıkararak arabanın içerisine bıraktım.

“Asansörle çıkacağız değil mi?” Kapalı otoparktaydık. Konser üst katta olacaktı. Başıyla beni onayladığında koluna girerek ilerlemeye başladım. Arabanın anahtarını cebine atmıştı. Yukarıdan alkış sesleri gelmeye başladığında Atlas bana laf attı.

“Yine senin yüzünden geç kaldık.”

“Zamanında hazırlandım ya,” dedim vaktinde dışarı çıktığımı vurgulamak isteyerek.

“İki buçuk saatte,” dedi Atlas gözlerini devirerek ve gelen asansörü eliyle benim için tuttu. Asansöre bindiğimde o da ardımdan binerek konserin yapıldığı alan için düğmeye bastı.

“Ee müzik sesi gelmiyor neyi alkışladılar?” dedim Lana'nın henüz çıkmadığını anladığımda.

“Bilmem.” Atlas ellerini cebine koyarak omuz silktiğinde başımı olumsuz anlamda salladım. Topuklu ayakkabı giymiş olmama

rağmen benden oldukça uzundu. Boyunun tam olarak kaç olduğunu bilmiyordum fakat bir doksan ya da daha fazla olduğuna neredeyse emindim.

“Gel bakalım,” dedi Atlas elini belime yerleştirerek. Asansör direkt olarak konser alanının arka kısmına çıkmıştı. Atlas önümüzde bulunan görevlilere cebinden çıkardığı *gold* kartını gösterdiğinde demir kapıyı aralamışlardı ve alandaki kalabalığa aldırmadan içeriye girmiştik.

VIP kısmının bir ön kısmında, organizasyon ve özel davetliler için ayrılmış olan alandaydık. Oturmamız için birkaç sandalye yerleştirilmişti fakat bu alan dışındaki konser alanında herkes ayakta idi. Işıklar tamamen söndürülmüştü. Yalnızca sahneye yansıyan küçük bir ışık vardı. Gözüm saate kaydığına konser başlangıcının birkaç dakika geciktiğini gördüm.

“Bu ne kötü organizasyon,” dedim Atlas’ın kulağına onunla dalga geçerek.

“Başlayacak şimdi,” dedi tek eliyle oturduğum sandalyeyi kendi sandalyesine yaslamak için yanına çekerken.

Sahnenin arka kısmındaki büyük ekranda Lana Del Rey yazısı gözükteğinde kalabalıktan büyük bir çığlık sesi yükseldi. Hemen ardından küçük bir mırıldanış duyuldu.

Why? (“Got that?”)

Who, me? (“Lounder!”)

*Why? (“Got that?”)*¹

Çığlık sesleri yeniden yükseldiğinde ben de elimdeki çantayı oturduğum yere bırakarak ayağa kalktım. Ellerimle istemsizce çenemi ve ağzımı kapatarak gülümsediğimde Atlas da ayağa kalktı. Lana sahneye çıktığında kalabalıkla birlikte alkışlamaya başladım. Bakışlarım Atlas’a kaydığına gülümseyerek beni izlediğini gördüm ve alkışlamaya devam ettim.

“Çok güzel değil mi?” dedim yüzümüze yansıyan ışıkların arasından sahneye bakarken.

¹ Lana Del Rey’in *Born to Die* şarkısı.

“En güzeli benim yanımda,” dedi Atlas kulağıma bağırarak. Kollarını açıkta kalan belime sarmıştı. Bedenimi ona yaslamıştım. Lana şarkıyı söylerken olduğum yerde hafifçe sallanarak ona eşlik ettim.

“*Cause you and I, We were born to die.*” Atlas da benimle birlikte mırıldandığında bedenimi tamamen ona yaslamıştım. Kalçalarımı kavrayan dar eteğime aldırmadan bedenimin bedenine değmesine izin veriyordum.

“Büyüleyici,” dedim şarkı sonra ererken. Büyük bir çığlık sesi daha koptu ve hemen ardından kalabalığın içinden İngilizce, “*I love you!*” nidaları yükseldi.

“Ben de sizi seviyorum Türkiye!” Lana şarkıyı bitirdiğinde kalabalığa gülümseyerek cevap verdiğiğinde benim de yüzümdeki gülümseme büyüdü. Atlas’ı düşünürken dinlediğim şarkıları Atlas’la birlikte dinliyordum.

“Merhaba Türkiye!” İlk şarkısının ardından kalabalığı selamladığında bir alkış sesi daha yükseldi. “Çok heyecanlıyım çünkü burada ilk defa konser veriyorum,” dedi kalabalığa parıldayan gözlerle bakarak. Muhtemelen anlayabilmemiz için yavaş ve anlaşılabilir bir İngilizce ile konuşmaya çalışıyordu. Bir sonraki şarkı çalmaya başladığında başımı Atlas’ın göğsüne yasladım ve olduğumuz yerde şarkıyı dinleyerek mırıldanmaya devam ettik.

Bütün konser boyunca Atlas’a sarılmış, kollarımı ona dolamış ve şarkıları mırıldanmıştım. Konserin sonuna yaklaştığımız sırada Lana mikrofonu eline alarak sahne önüne ilerledi.

“Nasıl geçiyor?” Sorduğu sorunun ardından kalabalıktan yeni bir ses yükseldi.

“Bu gece için fazlasıyla emek verdik,” dedi. Sonrasında arkasında bulunan büyük ekranda konser alanındaki izleyiciler gösterildi. “Öncelikle ekibime teşekkür etmek istiyorum,” dedi hemen ardında bulunan orkestrasını eliyle göstererek. Ve yeni bir alkış sesi yükseldi. “Ardından bu organizasyon için her isteğimizi yerine getiren organizasyon firmasına.”

Atlas’ın belimdeki eli sıkılaştı ve Lana konuşmasına devam ederken dudaklarını açıkta kalan boynuma bastırdı. Kendimi ona daha fazla

bastırdığımda Lana konuşmasına devam etti ve benim göğsüm daha önce hiç olmadığı kadar hızlı atmaya başladı.

“Ve bu konserden birkaç gün önce bana organizatör firmanın sahibi tarafından küçük bir ricada bulunuldu.” Gözlerim sahneye odaklanırken sözlerine devam etti. “Genç bir adam hayatın yaşamaya değer bir yer olduğunu bir kadınla öğrenmiş. Ve bu şarkıyı bu gece onlar için söylemem adına bir duyum aldım.”

Konserdeki kalabalığı gösteren alanda benim ve Atlas’ın görüntüsü belirdiğinde Lana’nın eliyle bizi işaret ettiğini gördüm. “Sanırım oğlanı buldun kızım,” dedi şarkıya başlamadan hemen önce ve ben ne olduğunu anlayamadan şarkı başladı. Etrafta büyük bir alkış sesi ve ona eşlik eden ısıklık sesleri yükseldiğinde gözlerimi sahneden ayırarak Atlas’a döndüm.

Şaşkınlığım büyürken Atlas’a ne olduğunu anlamak istercesine bakıyordum. “Sen ne yaptın?” dedim şaşkınlıkla. Atlas’ın yüzündeki gülümsemeyi gördüğümde gözlerim dolmuştu fakat şu an ağlamak istemiyordum. Bir elimi şaşkınlıkla ağzıma kapatmıştım. Gözlerimin içi gülüyor olmalıydı.

“Benim güzel sevgilim,” dedi Atlas beni göğsüne çekerken. Ona sarıldım ve ellerimi beline dolarken kulağıma eşlik ettiği şarkının sözleriyle içimdeki ağlama isteğini bastırmaya çalıştım.

Heaven is a place on earth with you

Seninleyken dünya cennet oluyor.

Tell me all the things you want to do

Yapmak istediğin şeyleri söyle bana.

Sustuğunda konsere eşlik ederek ben devam ettim.

I heard that you like the bad girls

Duydum ki kötü kızları severmişsin.

Adas imalı bir şekilde bu kısmı söylememe karşılık güldüğünde bir elimi ensesine atarak tırnaklarımı bastırdım ve söylemeye devam ettim.

Honey, is that true?

Tatlım doğru mu bu?

It's better than I ever even knew

Bilebileceğimden daha iyi.

Beni susturmak istercesine sesini kulağıma yükselttiğinde gülümsemem büyüdü.

They say that the world was built for two

Dünya iki kişiliktir derler.

Only worth living if somebody is loving you

Sadece eğer birisi seni seviyorsa yaşamaya değer.

Baby now you do¹

Bebeğim şimdi sen beni seviyorsun.

Atlas dudaklarıma dudaklarını değdirerek son cümleyi mırıldandığında ona kocaman gülümsedim. "Benimle birlikte hayatı yaşamaya değer kılar mısın?"

Şarkının sonuna gelirken kulağıma bağırarak kurduğu cümleye dudaklarına küçük bir buse bırakarak cevap verdiğimde o da gülümsedi.

Atlas bu gece bana bir rüyadan çok daha fazlasını yaşattı.

Boğulmayacağıma inandığım o sulara daha derinden yüzmeyi öğretti.

Göğsünün içinde hissettiğin her zaman sana gerçeği vermez. Çünkü hisler çoğu zaman yanılsamalardan beslenir. O yüzden aslında tanımadığın birisini öylece uzaktan seviyor olmak bir ipin üzerinde yürümeye benzer.

Her an düşebilirsin. Yere çakılmaman için hiçbir sebep yoktur. Zihnin defalarca kez seni korumak ister. Kaçmanı, arkana bakmammanı ister. Kalbindekine kızar fakat göğsünün içindeki et parçasına söz geçiremezsin. Canını yakacağını bile bile yürümeye devam edersin. Bir cambaz, kendi yürüdüğü ipi keser mi?

Sevmek biraz da yürüdüğün ipin kesileceğini bilmek demektir. Karşıdaki adama verirsin elindeki makası. İster öldür ister sev beni. Artık seninim. Bütünüyle.

¹ Lana Del Rey'in *Video Games* şarkısı.

Bir insana sahip olmak onun yüreğine sahip olmakla başlar. Önce kalbin tanır sonra zihninin kabullenir. Ve aranda bağ kurduğun insan o bağı bir gün boynuna geçirebilir. Sevgin seni öldürebilir. Bunu da kabullenirsin.

Çünkü sevgilim, ister öldür ister yaşat beni.

Onun kollarının arasında gözlerimi kapattığımda önüme düşenden çok daha fazlasını yaşamıştım. Kollarını ince belime sardı. Elleri bütün gece vücudumda dolaştı. Gözlerimin önünde benim için bütün bu şehre haykırdı.

Önceleri acıdan yutkunamazdım. Sevgisizlik ve yalnızlık dizilirdi boğazıma. Bir adım atamazdım. Şimdi sevgiden yutkunamıyordum. Sevgisi doluyordu göğsüme, sığdıramıyordum.

Atlas Katrivas'ı seviyordum. Bütün haliyle, bütünüyle. Ona âşıktım, her zerremle onunlaydım. Onun benimle olduğunu bildiğim kadar ben de ona aittim. Her şeyden önce ruhumu sarmalamıştı. Yaşanan her şeye rağmen Adas içindeki güzel çocuğun kollarını bana açmıştı.

Çünkü beni seviyordu.

Büyülü birkaç kelime. Bir zamanlar dilimin ucunda bile anamadığım ismi şimdi zihnimin her yanında. Göğsüm onun birkaç cümleyle yanıyordu. Ona güveniyordum. Her ne olursa olsun burada olacağını biliyordum.

Hatta belki de son birkaç ayda kendimi kandırmaktan ileri gitmemiştim. Ben zaten içten içe ona hep güvenmiştim. Bugünlerin geleceğini bilmiştim. Belki de bu yüzden yaşananlara rağmen ona küsememiştim. Kalbim ona yüzünü çevirememişti.

Okyanus gözlü adam.

Atlas Katrivas.

İyi ki bir eylül gecesi hayatıma girdin. Göğsümden senin izin. Dudaklarımda senin dudakların. İyi ki beni buldun, iyi ki seni buldum.

Yol boyunca elimi elinin üzerinde tutmuş, zihnimde onun varlığını düşünmüştüm. Rüzgâr üzerime giydiğim kabanın içerisine sızarken kollarımın altındaki bedeninin sıcaklığını hissetmiştim. Ve bir kere daha bu gece ona duyduğum sevgiyle gurur duydum.

Arabayı kapısının önüne bıraktığında arabanın kapısını açarak indim.
“Sen içeriye geç ben arabayı bırakayım.”

“Olur,” dedim başımla onu onaylayarak. Elindeki anahtarı aldım ve topuklu ayakkabılarımın üzerinde zor duruyor olmama aldırma-
dan evin girişine ilerledim. İçeriye girdiğimde kapıyı kapatmadan önce
yaptığım ilk şey yere eğilerek ayakkabılarımı çıkarmak oldu. Bütün ke-
miklerimin sızladığını hissediyordum. Ayakkabılarımı kapının önünde
bırakarak kapıyı üzerine kapatmadan içeriye ilerledim.

Salona girmeden merdivenleri yavaş adımlarla çıktım ve Atlas’ın
odasına girerek üzerimdeki kıyafetlere aldırmadan yatağına oturdum.
Ayaklarımın acıdığını ve uyuştüğünü hissediyordum. Birkaç dakika
sonra odanın kapısı yeniden aralandığında bakışlarım kapıya döndü.

“Bebğim,” dedi Atlas bana seslenerek. “Hasta mı oluyorsun yine?”
Başımı olumsuz anlamda salladım.

“Hayır, biraz yorulduğum sadece.”

“Üzerini değiştir de uyuyalım,” dedi kıyafet odasına ilerlemek için
bana arkasını dönerken.

“Atlas,” diye seslendim elimi ona uzatarak. Sesimin ardından bana
döndüğünde gözlerim gözleriyle buluştu. “Beni kaldırsana,” diye mız-
mızlandım. “Çok yorulduğum.”

Atlas hafifçe güldü ve yanıma gelerek elimi tuttu. Yataktan onun
desteğiyle kalktığımda bakışları açıkta olan boynumda dolaştı. “Gördü-
ğüm en büyüleyici tene sahipsin,” dedi bir elini belime atarken.

“Hım,” diye mırıldandım. Fazla sarhoş değildim fakat zihnim tam
olarak yerinde de sayılmazdı. “Öyle miyim?”

Odasının içerisini aydınlatan loş gece lambasının ışığı bedenlerimizi
tam olarak görmemizi engellese de gözleri üzerimde dolaştı. Bütün gece
bedenim bedenine sürtünmüştü. Kalçalarım bacaklarının, karnının
üzerindeydi.

“Üzerimi değiştirmemiz gerek,” dedim ne söylediğimden emin ola-
mayarak.

“Bence de,” dedi Atlas kısık sesle gülerek. “Üzerini değiştirmemiz
gerek.”

“Ama,” dedim söylediklerine aldırmadan. “Ben şu an seni öpmek istiyorum.”

“Benim güzel sevgilim,” dedi Atlas sırtımdaki ellerini masaj yapar gibi tenimin üzerinde dolaştırırken. Belimin kavislendiğini hissederken kendimi ona biraz daha yakınlaştırdım. Hemen arkamızda kalan boy aynasına çevirdi bedenlerimizi ve önüne beni alarak kendisi arkama geçti.

Sırtımdaki elleri üzerimdeki büstiyerin açıkta bıraktığı belime ilerleyerek karnımın üzerine ulaştığında aynadaki görüntümüze baktım. Benden oldukça uzundu. Başım köprücük kemiğinin biraz üstüne denk geliyordu. Saçlarım üzerindeki kalın tişörte değiyordu ve ellerinin karnımda sabit kalmayacağını görebiliyordum.

Üzerime giydiğim çaprazlama yere uzayan eteğin sağ taraftaki kısmı yere sürünüyordu. Sol kısmı ise kalçalarımın kadar tamamıyla açıktı. Sırtımı tamamen ona yasladığımda belimdeki elleri sıkılaştı. Başını eğerek dudaklarını büstiyerimin açıkta bıraktığı boynuma bastırduğunda yutkundum.

“Ben öpmek istiyordum,” dedim göğsüm hızlanırken. “Sen öptün.” Atlas’ın yüzünde geniş bir gülümseme oluştu. Aynada oluşan görüntüden yüzünü görebiliyordum.

“Hiç kendini tatmin ettiğin oldu mu Hera?” dedi kulağıma kısık bir sesle. Damarlarımda dolaşan alkol zihnimi bulandırırken sustum ve bir kere daha yutkundum. Ona bir cevap veremedim aynadaki görüntümü zü izlemeye devam ederken ekledi. “Zihninde ben varken bu büyümlü tenine dokunduğun oldu mu?”

Karnımdaki eli yavaşça eteğimin açıkta bıraktığı kalçama uzandı ve eteğin ince tülünden içeriye girdi.

“Teninin en kuytu köşelerinde ellerimi dolaştırmama izin verir misin?” Bedenimin titrediğini hissetmiştim. Ondandır yalnızca bir kere sevişmiştim. Fakat bu farklıydı. Bu bedenimin ayakta kalmakta zorlandığını hissettiriyordu. Bu kalbimin yerinden sökülecekmiş gibi atmasına sebep oluyordu.

Sol elim iç çamaşırımın üzerinde olan sol eline uzandı ve elini elim altına alarak kavradım. Ardından aynaya yansıyan görüntümüzden gözlerinin içerisine bakarak elini bastırdım. Bunun bir izin olduğunu anladığında parmaklarını usulca içime giydiğim şeffaf, üzerinde mavi çiçek işlemleri bulunan iç çamaşırımın içerisine götürdü.

Tenimde hissettiğim parmakları bacaklarımın kasılmasına sebep olurken aynadaki görüntümüze bakmaya devam ediyordum. Parmaklarının arasında eriyordum. Teni tenimi işgal ediyordu ve ben önümüzdeki aynadan onunla birlikte ondaki kendimi görüyordum.

Ayakta durmakta zorlanıyordum ve bedenimi ona yaslamıştım. “Yüzünü görüyor musun Hera?” dedi Atlas parmaklarını tenimde dolaştırmaya devam ederken. İki parmağını hafifçe tenimin üzerine bastırdı ve hareket ettirdi. Bacaklarımı birbirine bastırarak başımı içimdeki gıdıklanma hissiyle beraber geriye attığımda mırıldandı.

“Daha önce böyle hissettin mi Hera?” dedi yeniden. “İkimizi hayal ederek basturdun mı ellerini tenine.” Cümleleri beni daha fazla yükseltirken inlememek için kendimi kastım, bakışlarım aynaya kaydıığında dokunuşlarını yavaşlattı.

“Durma,” dedim aceleyle. İçimde patlamaya hazır bir volkan taşıyordum ya da öyle hissediyordum. “Yavaşlama.”

“Bana cevap ver,” dedi dokunuşlarını hızlandırmadan. “Durmama mı istiyorsan bana bir cevap ver.”

“Yaptım,” dedim ona karşı koyamayarak. “Allah kahretsin yaptım!” Dokunuşları yavaş yavaş hızlanırken bacaklarım kasıldı. Nabzımın atışlarını hissediyordum. Eli ustaca tenimde dolaşıyordu. Bacaklarım Atlas’ın tenimde gezdirdiği parmaklarıyla birlikte kasıldığında hissettiğim rahatlamayla gevşedim.

Atlas elini yavaşça iç çamaşırımın içinden çıkardı. Derin nefesler alarak ona yasladığım sırtımı ondan ayırdım ve bu sefer adım atan ben oldum.

Elim beklemeden üzerindeki kalın tişörte uzandı ve tişörtünün eteklerinden tutarak üzerinden çıkardım. Vücudundan ayrılan tişört yere

düşerken Atlas beklemeden belimi sertçe kavradı ve elleri sırtımdaki iplerde dolaştı. Üzerimdeki büstiyerin iplerini sertçe parmaklarının arasına alarak çekiştirdiğinde sırtımda çaprazlama ilerleyen iplerin kumaştan ayrıldığını anladığım ses odanın içinde yankılandı.

Elim beline uzandı ve pantolonunun kenarlarından başparmağımı hafifçe sokarak tırnağımı tenine bastırdım. Atlas üzerimden yere düşen büstiyere aldirmeden sıkıca kavradığı belimi tutarak beni arkamızda kalan, daha demin önünde bana kendimi izleterek parmaklarını arsızca üzerimde dolaştırdığı aynaya yasladığında sırtım aynaya sertçe çarpmıştı ve aynanın bacaklarının sertçe kapanarak duvara çarpma sesini işitmiştim.

Ayna benimle duvar arasında kalmıştı. Sırtımı çeksem düşecek, yere yuvarlanıp parçalanacaktı fakat Atlas sırtımı aynaya yaslamaya devam etti. "Benim güzel sevgilim," dedi yeniden sırtım soğuk camla temas ederken.

Ardından üstdudağımı kavradı. Büyük ve dolgun olan göğüslerim göğsüne sürtünürken üstdudağımı dudaklarının arasına almış ve sertçe ısırılmıştı. Camla başımın arasına bu sefer elini sokarak atkuyruğu yaptığım saçlarımı eline hafifçe dolamıştı. Başımı geriye çekmeye çalışarak saç diplerimin sızlamasına sebep olurken bu aynı zamanda bana zevk veriyordu.

Buradaydı. Göğsümün altında sıcaklığını hissediyordum. Göğüslerimiz çarpışıyordu. Onun odasındaydık. Onun odasının her köşesinde izimiz kalacaktı. Göğsümdeki çok daha derin bir iz.

Beklemediğim bir anda sırtımı aynadan çekerek hızla yatağın üzerine bıraktığında ayna tahmin ettiğim gibi saniyeler içinde yere düşerek parçalara ayrıldı. Kırılan cam sesleri odanın içerisine yayılırken pantolonunda olan elim yukarıya çıktı ve ensesini kavradı. Onu kendime bastırırken Atlas beni yatağın üzerine yatırmıştı. Üzerime eğildiğinde boynundaki uzun zincirin ucunda kale simgesi olan gümüş kolye iki göğsümün arasına hafifçe değdiğinde irkildim.

Dudaklarını dudaklarımdan çekmeden elini ensesindeki ellerime uzattı ve kollarımı yalayarak yatağın üst kısmına birleştirdi ve yatağa

bastırdı. Ardından dudağımı iki dudağının arasına alarak kendisine çekip hafifçe dişlediğinde inledim.

“Atlas,” diye mırıldandım dudaklarımı bıraktığında. Dudaklarımın ucunda bir şiir gibi kaldı ismi. Eskimiş bir kitapta anlatılan bir masaldan ibarettik.

Ardından dudakları çeneme indi. Dilini tenimin üzerinde gezdirerek boyuma indiğinde hafifçe tenimi dişlemişti. Durmadı. Her bir zerremi ayrı ayrı öpmek ister gibi dolaştı tenimde. Bileklerim hâlâ tek eliyle bastırıldığı yatağın üzerinde kilitlenmiş durumdaydı. Hareket ettiremiyordum. Köprücük kemiğimin üzerine geldiğinde çıkık olan kemiğimi dişlerinin arasına alarak hafifçe dişledi ve dudaklarımdan bir inleme daha döküldü.

“Atlas,” dedim yeniden zevkle.

“Benim güzel sevgilim,” dedi çenesini göğüslerimin arasına yerleştirirken. İki göğsümün arasında sıkışan çenesinin ardından bir eliyle göğsümü avuç içine alarak hafifçe sıktığında dudaklarımdan bir inleme daha döküldü. Çenesini eğerek dudaklarını iki göğsümün arasına değdirdiğinde titrediğimi hissettim. Eli eteğime uzandığında eteğimin hâlâ altımda olduğunu yeni fark etmiştim.

Beni zamandan soyutluyordu.

Ellerimi bırakarak iki dizini yatağa yasladı ve kalçalarımı hafif bir şekilde yukarıya kaldırmamla birlikte eteğimi bacaklarımın arasından çıkararak yere fırlattı. Üzerimde altımdaki yarı şeffaf tülün üzerindeki mavi küçük işlemelerin kadınlığımı yarım yamalak kapattığı iç çamaşırımı dışında hiçbir kıyafet yoktu.

Ellerimi çıplak sırtına götürerek onu üzerime çektiğimde bana uyum sağlayarak dudaklarıma yönelmek zorunda kaldı. Bu sefer alt-dudağını ben kavramıştım. Onu hissetmek istercesine kendime bastırıyordum. Sırtında gezinen ellerim yeniden ensesine uzandı ve onu kendime biraz daha bastırarak üzerime düşmesine sebep oldum. Ağırlığı göğüslerimin göğsünün altında ezilmesine sebep olurken yatakta dönmeye çalışarak üzerine çıkmak istedim ve bunu anladığında bana izin verdi.

Ona gözlerimi devirerek ayağa kalktığımda bakışları vücudumda dolaştı. “Görsel şölen,” dedi çıplak bedenime bakarken.

“Aptal,” diye mırıldanarak güldüm ve banyoya ilerledim.

“Bana havlu ve burada bıraktığım kıyafetlerden bir şeyler ayarlasana,” diye seslendim kapıyı kapatırken.

“Sözünüz emirdir kraliçem,” diye cevap verdiğini işittiğimde yüzümdeki gülümsemeyle duşkabine girmiştım. Şampuanını elime alarak hızlı bir şekilde duş aldım. Onun duş jeli ve şampuanıyla yıkandığım için onun gibi kokacağımın farkındaydım fakat bu bana rahatsız hissettirmezdi.

Atlas, ben duşkabinin içindeyken daha önce buraya bıraktığım kıyafetlerimi banyonun içerisine koymuştu. Getirdiği iç çamaşırlarını üzerime geçirirken içeriden süpürge sesinin geldiğini işittim. Cam kırıklarını toparladığını anladığımda aynadaki yansıma-ma bakıyordum.

Saçımı dolabın üzerindeki tarakla tararken yüzümde hiç makyaj olmamasına rağmen bugün kendimi diğer günlerden çok daha güzel hissettiğimi fark ettim. Sevildiğini hissetmek insanın yüreğini ve ruhunu besliyordu.

Bunu o beni severken öğrenmiştim. Üzerimde beyaz bir gömlek ve okul formamıza benzeyen siyah mini pileli etek vardı. Bacaklarım çıplak kalmıştı ve bu yüzden üşüyeceğimi biliyordum fakat buna aldırmadım.

Atlas’ın deri ceketlerinden birisini üzerime giyersem bugünü atlayabilirdim. Kapıyı açtığımda süpürge sesi kesilmişti ve yatağın diğer tarafındaki cam kırıklarının toparlandığını görmüştüm. Süpürge ise öylece yerde duruyordu. Atlas’ın üzerinde yalnızca siyah bir eşofman vardı.

Eğilerek yerdeki süpürgeyi kaldırdığında bakışlarım çıplak sırtında dolaştı. Sırtındaki uzun, kırmızı çizgiler dün gecenin bize bıraktığı izlerdi.

“Hoşuna gitti galiba,” dedi Atlas bana dönerken. Kaşlarımı kaldırdım.

“Sırun ayrı bir güzel olmuş bugün,” dedim onunla dalga geçerek.

“Kaplan derken dalga geçiyordum ama sen küçük falan değil dümdüz kaplanmışsın.” Kurduğu cümle yüzümdeki gülümsemenin büyümesine sebep olurken yere eğilerek aldığı terlikleri önüme koydu.

“Süpürdüm ama sen yine de terlikle gez. Cam kırığı falan kalmıştır belki.”

“Temizlik şirketi gelir bugün,” dedim koyduğu terlikleri giyerek. O aynayı nasıl kırdığımız gözümün önüne geldiği için sesim hafif kısık çıkmıştı.

“Bana bir ayna borçlusun,” dedi Atlas bu durumla eğlenerek. Birkaç adım daha yaklaşarak nemli saçlarımı geriye attı ve kokumu içine çekti. “Kokum bir tende bu kadar büyüleyici olabilir.”

“Şımartıyorsun beni,” dedim ona şımararak. “Böyle giderse çok çekersen elimden haberin olsun.”

“Sen nasıl istersen küçük kaplan,” dedi göz kırparak ve ekledi. “Boynunu kapatmak istersen aşağıdaki banyoda Lina’nın bıraktığı birkaç makyaj malzemesi var.”

“Yok,” dedim ve saçlarımı kaldırdım. Elimi boynuna koyarak dudaklarına kısa bir süre dudaklarımı bastırdım ve hafifçe geri çekilerek devam ettim. “Sana ait hiçbir izin üzerini örtmeyeceğim.”

Gözlerindeki parlamayı gördüğümde yutkundum. “Ben de Hera,” dedi gözlerime bakarak. “Ben de sana ait hiçbir izin üzerini örtmeyeceğim ve her gün böyle büyüleyici olmaya devam edersen bu odadan seni hiç çıkarmayacağım.” Gülümseyerek geri çekildim.

“Duş al koca adam,” dedim ondan uzaklaşarak.

Arkasını dönerek banyoya ilerlediğinde ona takıldım. “Endama bak be!” Kulağıma gülüşü ulaştığında ben de güldüm.

“Kimin eseri acaba?” dedi banyodan içeriye girerek. Ona aldırma-dan telefonumu elime aldım ve odanın içinde bulduğum şarj aletini elime alarak telefonumu şarja taktım.

Adas’ın duş aldığını gelen su sesinden anlamıştım. Odanın kapısını açarak aşağıya indim ve salondaki koltuğa geçerek karşımdaki büyük televizyonu açtım. Akıllı televizyondaki uygulamalardan birisini açarak Atlas’ı beklemeye başlamıştım ki birkaç dakika içinde aşağıya indi.

“Gel hadi, geç kalacağız.” Kumandayı koltuğun üzerine bırakarak ayağa kalktığımda son kez aynadaki görüntüme baktım. Atlas’a ona ait hiçbir izin üzerini kapatmayacağımı söyledikten sonra düğmelerimi boynumdaki izleri kapatacak şekilde düğmelemem biraz şov olmuştu.

“Telefonum,” dediğimde sözümü keserek elini yukarıya kaldırdı.

“Ben de.” Atlas okul formasını giymişti, siyah deri montu ise üzerindeydi.

“Başka deri ceketin var mı?” dedim üzerim ince olduğu için.

“Nasıl bir şey istiyorsun?”

“Fark etmez,” dedim omuz silkerek. “Biraz küçük olsa süper olur diyeceğim ama senin olan her şey bana kaban gibi olacak.” Gülerek holdeki dolabı açtı ve içinden başka bir deri ceket çıkardı.

“Al bakalım,” dedi ceketini bana uzatırken. Ona kaşlarını çatarak bana oldukça bol olan ceketini üzerime geçirdim.

“Şuna bak,” dedim ellerim ceketinin içinde kaybolurken. “Ellerim yok oldu.”

“Bir şey olmaz,” dedi gülerek. “Yakıştı.”

“Aynen ya,” dedim imayla. Kapıyı açtığında elinden telefonumu alarak ceketin cebine koydum. Birlikte kapıdan çıktık.

“Şu halimize bak,” dedi kapının yanındaki aynayı göstererek. Aynada oldukça komik gözüküyorduk. Benim üzerimde bana oldukça bol olan siyah deri ceketini vardı. Onun da üzerinde deri mont vardı ve gerçekten bir çift gibi gözüküyorduk.

Elini başıma koyup dişlerini göstererek ağzını kocaman açtı ve ben ne olduğunu anlayamadan aynadan fotoğrafımızı çekti.

“Ya,” dedim hayıflanarak.

“Düdük efendiye ne aldım bak,” dedi benim ona kızmama izin vermeden. Garaja ilerlediğinde ona yeniden kızdım.

“Şu çocuğun ismini düzgün söyle. Sipsi ya Sipsi.”

“Tamam be güzelim,” dedi benimle dalga geçmeye devam ederek. “Sipsi olsun.” Garajın kapısı açıldığında beyaz motorunun üzerinde duran küçük kaskı eline alarak bana uzattı.

“Oha,” dedim kaska bakarken. “Çok şirin bu Atlas!”

“Üçümüz çıkarız bir gün,” dediğinde yüzümdeki gülümseme büyüdü.

“Olur,” dedim hemen ardından. “Okuldan sonra bizim eve gidelim hem Sipsi’yi görürsün.”

“Al bakalım.” Bana kaskını uzattığında kaşlarımı çattım.

“Hani okula gitmiyordun motorunla.”

“Her şeyin bir ilki varmış,” dedi bana göz kırparak.

“Tamam Atlas ya,” dedim yıllarca içimden tekrar ettiğim o cümleyi söyleyerek. “Tamam en çok sensin.”

Güldü ve kaskını takarak motora oturdu. Kaskımı takarak arkasına yerleştim. Ellerimi karnına sararak ona sıkıca tutunduğumda motoru çalıştırdı. Garajın kapısı ardımızdan kapanırken yoldan geçen insanların bize bakıyor olmasına aldırmadan Atlas’a sarılmaya devam ettim.

Okulun otoparkına girdik, Atlas motorunu park ettiğinde motordan indim ve saçlarımın dağılmasına aldırma kaskı çıkardım. Atlas çıkardığım kaskı eline alırken diğer eliyle dağılan saçlarımı topladı.

“Bir rujla okula geldim resmen,” dedim Atlas kaskını motorun üzerine bırakırken.

“Beğenen her haliyle beğenmiş nasıl olsa,” dedi Atlas bana göz kırparak.

“Hadi derse yetişelim,” dedim adımlarımı hızlandırarak.

Bu okulun koridorlarında ilk kez dolaştığım o günü hatırladım. Bu kapıdan ilk kez girdiğim anı. Atlas’la yan yana yürürken nasıl ayrı kaldığımızı hissettiğimi. Bütün yaşananlar zihnimde birer birer canlanırken Atlas elini elime uzattı ve parmaklarını avucunun içersine alarak kendi ellerine kenetledi.

Yanımızdan geçen öğrenciler bize bakarken kendimi ona yaslayarak yürümeye devam ettim. İçimde tarifsiz bir mutluluk vardı.

Seviliyor olduğunu hissetmenin verdiği özgüvenle doluyordu kalbim.

Gökyüzünü kaplayan bulutlar bazı gecelerde ruhumu ele geçirirdi. Geçmişten bir perde düşerdi gözlerimin önüne. Anlar birer anı olarak zihnime kazındığında o anıların içinden sağ kurtulmaya çalışırdım çünkü insanın zihninde yaşananlar her zaman gerçeği anlatmazdı bilirdim.

Ne zaman böyle bir insan oldum bilmiyordum. Ruhumun üzerine birer birer atılmış bıçak izleri. Ardımda bıraktığım yüzler. Bazen insan kendisine bile söylemeye cesaret edemedi kaçır bazı anılardan. Duvardaki fotoğrafları yere devire devire, kırılan çerçevenin ayaklarını kanatmasına izin vere vere kaçır.

Zamanla öğreniyorsun, gitmek her zaman arkayı dönmekle gerçekleştirmiyor. Bazen insanların yüzlerine bakarken, ellerini tutarken de gidebiliyorsun. Bir insandan gitmek bir fiille başlayıp bitecek iş değil. Yaşamak öğretiyor, herkese güvenmemen gerekir.

Kimseyi aile yerine koymaman gerekir. Bazı cümleler boğazına diziilir. Bazı gerçeklerden ömür boyu kaçmak istersin. Bugün onun göğsünde soluklanırken kaçtığım gerçeklerle zihnimde birer birer yüzleşiyordum.

İnsan bazen kendisine bile istediği kadarını anlatır hikâyesinin.

Kalanını dinlemeye hazır mısın? Bu cehennemde içinde nasıl yandığımı duymaya hazır mısın? Ben ilk kez anlatacak gücü buluyorum dilimde. Göğsümde ilk kez yeniden canlanıyor aynı hisler. Bir kara deliğe açıldığını inandığım o vicdanı hangi anın içinde kaybettiğimi kendime ilk kez anlatıyorum.

“Hikâyesinin tamamında bu kadar yalnız değildim,” dedim Atlas’ın yanında otururken. “Benim de bir hikâyem vardı fakat o hikâyeyi birirdiğimde anlatmaya değer hiçbir yan bulamadım.” Eli saçlarımın üzerinde gezindi. Beni avutmak istercesine saçlarımı okşadı. Sanki varlığını hatırlatmaya çalışıyordu. Balkonumda oturuyorduk, onunla bir hayat hayal ettiğim o balkonda ona kendimi açıyordum.

Sipsi etrafımızda dolaşıyordu. Okuldan sonra birlikte eve gelmiş ve odama çıkmıştık.

“Çocukluğumdan beri içimde bir yerde bir boşluk vardı fakat o zamanlar boşluğun sebebini biliyordum. İnsan nasıl bir varlığın içinde olursa olsun kendisine bir boşluk yaratmaya çalışıyor. Belki de düşmeye çok meyilli olduğumuzdan.”

“Doğru,” diye mırıldandı Atlas. “O boşluk hayatımızda olsa da olmasa da kendimizi düşürmeye çalışıyoruz. Belki de bizi sevdiren şeyin acılarımız olduğunu sandığımızdan.”

“Dövdüğüm ilk kız,” dedim iç çekerek. “Ceren, anaokulundan beri en yakın arkadaşımıydı.”

“Melisa’nın arkadaşı olan mı?” Atlas kaşlarını çatarak sorduğunda başımla onu onayladım.

“Bir zamanlar aynı tabaktan yemek yediğim, her acımı açtığım kız gün geldi yabancım oldu.”

“Ne yaşandı peki?” dedi devamını dinlemek isteyerek.

“Etrafına çok fazla insan alan birisi olmadım hiçbir zaman fakat gelene git diyen birisi de değildim. Çevrem hep çok kalabalıktı. Çok sevildim ya da ben öyle olduğunu zannediyordum.”

Derin bir nefes aldım. “Senin gibi Atlas,” dedim bakışlarımı yüzüne kaldırarak. “Ben de bir zamanlar bu dünyanın en başında gibi hissediyordum.”

“Küçüktün,” dedi Atlas bunun normal olmadığını vurgulayarak.

“Evet, bu korkunç bir yanılsama. On beş yaşlarındaki bir kız çocuğu bile kendisini bir düzenin sahibi sanabiliyor. Bu korkunç bir düzen ama öyleydi işte. Her şeyin en iyisiydim. Hayatımda eksik kalan hiçbir yan yoktu. Annemin olmayışını kendime bir boşluk bilirdim fakat ne babam ne arkadaş çevrem o boşluktan düşmeme izin vermezdi.”

“Keşke ben de olsaydım,” dedi Atlas. “Ben de izin vermezdim. Hiç hem de. Bu elleri o zaman bir kere tutsaydım bir daha bırakmazdım. Çünkü düşmenin ne demek olduğunu öğrendim.”

“Keşkelere gerek yok,” dedim uzandığı ellerimi ondan çekmeyerek. “Hiç haberin yokken de defalarca tuttuğun oldu ellerimi. Sen benim yaşadığım hayatı yeniden izlememi sağladın. Tekrar ve tekrar kendimi bulmamı sağladın. Sonra işte,” dedim ve sessiz kaldım.

“Âşık oldun,” dedi benim kuramadığım o cümleyi kurarak. Ve bu cümle yüzünde bir tebessüm oluşmasına sebep oldu.

“Âşık oldum,” dedim onu onaylayarak.

“O gün,” dedi arabasına bindiğim günden bahsederek. “Arabama bindiğinde çok şaşkın ve kızgındın.”

Gülümsedim. “Sana gıcık oluyordum,” dedim itirafta bulunarak. “Hem beni görmüyordun hem de o gün senin yüzünden kavga etmiştim. Baya kafanı duvara falan vurmak istiyordum.”

“Benden hoşlanmadığını düşünmüştüm,” dedi Atlas gülerek. Sırtımı arkamızdaki koltuğa yasladım. “Sonra ne oldu?” dedi ardından. “Ceren’le yani.”

“Beni hiçbir zaman yakın arkadaşı olarak görememiş,” dedim bir itirafta bulunarak. “Bir insanın seni sevip sevmediğini nasıl anlarsın bilmiyorum. Çocukluğumdan beri aynı sofrada oturduğum, aynı tabaktan yemek yediğim, aynı parkta dizlerimi yaraladığım o kız beni arkadaşı olarak görememiş. İçten içe hep kıskanmış. Sahip olduğum hayatı istemiş.”

Atlas’ın gözlerindeki öfkeyi gördüğümde gözlerimin dolduğunu yeni fark etmiştim. Sevgi böyle bir şey mi? Benim canımı yakan onun da göğsünü böyle yakıyor mu?

“Ve fırsatını bulduğunda ilk vuran o oldu. Annemle ilgili olaylar yaşandığında, henüz on yedi yaşındayken bana arkasını döndü. Bütün okula yalan yanlış şeyler anlatmış. Sürekli birlikte olduğumuz içinde inanan inanmış zaten.”

“Kimse mi senin sesini duymadı?” dedi Atlas öfkeyle. “Kimse mi seni görmedi?” Başımı olumsuz anlamda salladım.

“Gören vardır belki ama o noktada da ben kendimi dışarıya kapattım. Bir Asaf oldu sonrasında hayatımda işte.” Derin bir nefes aldığım da Atlas’ın gerildiğini anladım fakat hassas bir konu olduğu için bir tepki vermemişti.

“Sevmedim Atlas,” dedim bunun içini rahatlatıp rahatlatmayacağını bilemeyerek. “Senden başka kimseyi sevmedim. Kimseye böyle içimi açmadım. Asaf benim için değerliydi ama en başından beri yalnızca arkadaşım olması gereken birisiydi.”

“Bu konuyu konuşmak istemiyorum,” dedi Atlas kısa keserek. “Rahatsız hissettiriyor.”

“Öyle işte,” dedim ona saygı duyarak. “Ben çevreye karşı kapıları kapattım. Ceren’le ilk büyük kavgamız da bir partide oldu. Çok içmişti ve ne yaptığının bilincinde değildi. Muhtemelen hâlâ aynı

konumda kalmış olmamı kendi içinde kabullenemiyordu ve ben de üzerine gittim.”

“Ne dedin?” dedi Atlas detaylarını bilmek isteyerek.

“Tersim kötüdür,” dedim hafif bir gülümsemeyle. “Bütün partinin ortasında karşısına geçtim. Hayal ettiği hayatı hiçbir zaman yaşayamayacağını çünkü onun bir hayatı değil ben olmayı hayal ettiğini söyledim. Zaten fazla içmişti, zihni çok yerinde değildi. Ben de hafif sarhoştum.”

“Ve sonrası tamamen fiziksel kavgaya döndü,” dedi Atlas beni tamamlayarak.

Başımla onu onayladım. “Sonrasını biliyorsun zaten. Kendi kabuğuma çekildim. Sonra sen vardın işte.”

“Ben vardım,” dedi tek kaşını kaldırarak. Başımla onu onayladım ve kucağıma yerleştirdiğim defterin ilk sayfasını açtım. Sayfanın ortasına zımbaladığım küçük bir fotoğraf vardı ve hemen altında eylül gecesi aldığım o not duruyordu.

Şimdi sen arkandaki kalabalığa aldanıyorsun.

Biz ikimiz, o kalabalığın içinde yapayalnız kaldık, kabullenmiyorsun.

Gün geçtikçe eksiliyor yüreğin, fark etmiyorsun.

İnsana yalnızlık da öğretilir sevgilim, sen acıyı hiç tanımiyorsun.

Tırnağımın ucuyla gösterdiğim satırlara baktığında yutkundum. Ona bu defteri açabileceğime hiçbir zaman inanmamıştım.

“Benim için mi yazdın?” dedi hayranlık içinde. Ona bir cevap vermemiştim fakat onun cevabını aldığını biliyordum. Diğer sayfayı çevirdiğinde ona izin verdim.

Bir deniz fotoğrafı zımbalamıştım sayfaya ve hemen altında başka bir not bulunuyordu.

Ve ben artık saklanmıyorum. İçimdeki histen kaçamıyorum. Derin sularda yüzüyorum, tut ellerimi boğulmaktan çok korkuyorum.

Bir sonraki sayfada okulda gizlice çektiğim bir fotoğrafımız vardı. Yan yana oturuyor, sigara içiyorduk. Onun dizleri ve elindeki sigara girmişti kadrāja benimse yalnızca ayaklarım. Hemen altında başka bir not bulunuyordu.

Sevebileceksen beni kırdım kabuğunu yalnızlığın. Savınmasız, fırlıçplak karşıdayım. Sevgilim ben böyle bir kadın değildim. İçimdeki sana yenildim.

"Hepsini okuyacak mısın?" dedim sonraki sayfayı çevirdiğini gördüğümde.

"Hera," dedi bana cevap vermeden bakışlarını bana çevirerek. "Bu defteri senden istesem çok mu fazla olur?" Ne cevap vereceğimi bilemedim. Bütün bunların ona fazla geleceğini düşünürken yazdıklarım ve fotoğraflarımıza sahip olmak istemesi göğsümün hızla atmasına sebep olmuştu.

"Aynı şeyler yazıyor hep," dedim ve ardından dudaklarımı birbirine basırdım. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Bir sonraki sayfayı çevirdi kurduğum cümleye aldırmadan. Gözlerinin yakından çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bu fotoğrafını sosyal medya hesabından almıştım, altında ise dün gibi hatırladığım birkaç cümle yazıyordu.

Susma, öyle geride durma. Bak ellerim uzanmıyor sana. Bana bir yabancı gibi bakma. Zihnimdeki fısıltılar yokluğunu anlatıyor bana. Duyamıyorum sesini vicdanımın, ne olur öyle hissiz kalma, dokun ruhuma.

"Bunlar çok özel," dedi bir diğer sayfayı çevirirken. "Bu kadar eksik mi hissettirdim sana Hera?" Gözleri üzerimde dolaştı. Gözlerim dolmuştu çünkü yaşanan her şey birer birer gözlerimin önünden geçiyordu.

Ona dair içimde büyüttüğüm her his kalbimde bir düğüme dönüşüyordu.

"Seni ilgilendiren hiçbir şey yoktu," dedim başımı olumsuz anlamda sallayarak. "Ben her şeyi kendi içimde yaşadım ve gerçekten istiyorsan sende kalabilir. Ben artık oraya yazdığım hiçbir acıya sahip değilim." Ben artık okyanus gözlü adama sahibim.

Artık derinlere dalmaktan korkmuyorum. Boyumu aşan sularda göğsümün daralmasına izin vermiyorum. Ben artık okyanusun kendisine sahibim. Oraya ait hissediyorum. Su ne kadar derin olursa olsun beni boğmasına izin vermiyorum.

“Seni çok seviyorum,” dedi Atlas gözlerimin içerisine bakarak. “Her gün daha fazla seviyorum.”

“Ben de seni Atlas,” dedim ona itiraf ederek. “Her gün, göğsümü yakacağını bile bile seviyorum. Daha fazlası olur mu hiç bilmiyorum.”

Oturduğu yerden kalkarak elini bana uzattığında uzattığı eline sorgularcasına baktım. “Gel hadi,” dedi elini çekmeden. Elini tutarak ayağa kalktım ve beni peşinden sürüklemesine izin verdim. Defterim yerde kalmıştı. Odamın kapısını açarak merdivenlere ilerlediğinde peşinden gitmeye devam ettim. Bir eli elimi sıkıca kavramaya devam ediyordu.

“Nereye gidiyoruz?” dedim titreyen sesimle. Gözlerimin dolması ve ağlamamak için kendimi zorlamış olmam sesimin titremesine sebep olmuştu.

“Motora binmeyi öğrenmek istemiyor muydun?” dedi evin kapısını açarken.

“Atlas saçmalama!” Onu durdurmaya çalışsam da çoktan evin kapısına çıkmıştık.

“Ben korkarım,” dedim heyecanla.

“Ben varım güzelim,” dedi bana aldırmadan. “Neden korkacaksın?”

“Atlas bak motoruna bir şey olur.” Motorunun önünde durduğumuzda oldukça ciddi olduğunu anlamıştım.

“Kaçamazsın,” dedi Adas elindeki anahtarı bana fırlatarak. Fırlattığı anahtarı havada yakaladım.

“Lütfen,” dediğimde başını olumsuz anlamda salladı.

“Otur hadi,” dedi başıyla motorunu işaret ederek.

“Boyum yetişmez ki benim buna.” Kaçmak için başka bir yol aradığımda başını olumsuz anlamda salladı.

“En az bir yetmiş beşin var Hera, atla hadi.”

“Ya ben ne yapacağımı bile bilmiyorum.” Söylenmeye devam ettiğimde bana birkaç adım atarak tam karşıma geçti.

“Vazgeçtim,” dememle ellerini ince belimde hissetmem ve bedenimin yukarıya kalkması bir oldu.

"Atlas!" Ben ismini söylerken o beni çoktan motorunun üzerine bindirmişti. "Allah kahretsin ya," dedim başımı olumsuz anlamda sallayarak. "Parçalayayım motorunu sen de rahatla ben de."

"Sana feda olsun," dedi Atlas beklemediğim bir tepki vererek. "Ama sen yine de dikkatli olsan iyi olur."

Ona yüzümü buruşturdum. "Ee ne yapacağım şimdi?"

"Öncelikle sağ ayağın firen," dedi Atlas sağ ayağımın altındaki pedalı göstererek. "Ön firen sağ tarafta." Motorun sağ kısmına vurduğunda gösterdiği yere bakarak heyecanla sıktım. "Debriyayı sık önce," dedi Atlas ben devam edemeden.

"Atlas o ne ya, ben pes ettim indir beni hadi."

"Güzelim dur," dedi Atlas elini bana uzatarak. Ardından eline aldığı kaskı başımdan geçirdi. "Daha anahtarı bire çevirmedin. Şu an gitmen imkânsız sadece motoru gösteriyorum. Bak burada debriyaj." Sıkıttığı kısma bakarak başımı olumlu anlamda salladım.

"Debriyayı hafiften bırakıp gaz vereceksin tamam mı?" Başımla onu onayladım fakat korkuyordum.

"Atlas düşerim ben," dedim korkarak.

"Hiçbir şey olmaz benim sevgilime." Beni yatıştırmaya çalıştığını anladığımda derin bir iç çektim.

"Durmak için debriyayı geri sıkıp hafif fren yapıyorsun," dediğinde başımla onu onayladım ve derin bir nefes alarak motorun anahtarını çevirdim.

"Şimdi ne yapıyordum?" dedim korkuyla.

"Gaz ver hafifçe," dedi Atlas.

"Atlas düşerim." Korkuyla konuşurken aynı zamanda hafifçe gaz verdim ve motor biraz ilerlediğinde çığlık atarak firene ve debriyaja basmaya çalıştım. Motor ani bir şekilde durduğunda derin bir nefes aldım ve ayağımı yere sabitleyerek motorun dik durmasını sağladım.

"Gerçekten ömrümün yarısı gitti şu an," dedim Atlas'a söylenerek. "Vallahi istemiyorum motor falan. Ben senin arkanda gideceğim hep." Atlas gülerek başını olumsuz anlamda salladı.

“Ben varken öne geçmen mümkün değil zaten güzelim.” Tek kaşımı kaldırdım.

“Öyle mi?” Motorun yanına yaklaşarak iki elini ön kısma yasladığında gözlerimin içerisine baktı.

“Öyle,” dedi kısık bir sesle.

Motoru hafif gaz vererek ayaklarımı hafifçe kaldırdığımda Atlas yaslandığı yerden geriye çekilerek birkaç adım geriye gitmek zorunda kalmıştı. Motor yavaşça ilerlerken ayaklarımı yerden çekip çekmemek konusunda emin olamıyordum.

Sanki ayaklarımı yerden kestiğim anda düşecek gibi hissediyordum. Ayaklarımı hafifçe kaldırdığımda motor biraz daha ilerledi ve Atlas ardından yürüyerek gelmeye devam etti.

“Ön firen,” dedi durmaya çalıştığımı anladığında fakat ben söylediklerini idrak edene kadar ayaklarımı yere tekrar indirmiştim ve bedenimin motorla birlikte sağa devrilmesi bir olmuştu. Motor Atlas’ın yürümesiyle eşit hızda ilerlediği için bacağım sıkışmadan bacağımı çekebilmişim fakat sokakta yankılanan ses Atlas’ın korkmasına sebep olmuştu.

“Hera,” dedi yanıma gelerek. Ben yerden kalkarken motoruna bir an bile bakmadan kollarımı tuttu ve üzerimdeki tozu silkelemeye çalıştı. “Herhangi bir yerin acımıyor değil mi?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Yok ya,” dedim hayıflanarak. “İki hava yapacaktık elimizde patladı.” Atlas kurduğum cümleye güldü ve beni kendisine çekti.

“Gel buraya bakayım,” dedi başımı göğsüne yaslariken. “Öğreteceğim kızım sana bu işi.”

“Motorun düştü,” dedim ardımızda yerde kalan motorunu işaret ederek.

“Önemli değil,” dedi Atlas bana sarılmaya devam ederek. “Bir gün seninle bir yarış yapacağız.”

“Aynen ondan,” dedim onunla dalga geçerek.

“Başka kızlar da katılır o yarışa,” dedim ona şımararak. “Ben yenilirim, yenilirimsem üzülürüm. Ben senin arkada geleyim.” Atlas verdiği tepkiye güldü. Bir tek ona böyle şımaracağını biliyordu.

“Benim sevgilim hiç kimseye yenilmez,” dedi bana karşı çıkarak. “Hiçbir kız yenemez benim sevgilimi.”

“Öğret o zaman,” dedim kollarımı iyice ona sarıp kokusunu içime çekerken. “Güzel motor kullanmayı öğret bana.”

“Öğretirim güzelim,” dedi Atlas beni onaylayarak.

Onunla hayatımın en güzel günlerini geçiriyor gibiydim. Atlas bana bütünü hayatım boyunca yaşamadığım bir hissi yaşıtıyordu. Bir insana, bir hayata ait olduğumu hissettiriyordu. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum fakat onu kaybetmek istemiyordum.

Ona söylememiştim çünkü böyle bir günün ardından tartışmak istememişim. Çünkü Asaf’la edebiyat ödevi yapacağımızı öğrendiğinde ~~sakin~~ kalmayacağını bilecek kadar onu tanıyordum.

22

YABANCILAŞMAK

Okyanusun karanlık bir yanı olduğunu boğulmadan öğrenemezsin.

Soğuk bir kasım akşamındaydık. Kapı açıldığında evin içerisine sizan soğuk hava tenimi ürpertirken şöminenin başından ayrılmıyordum.

Atlas salonumuzda bulunan şömineyi ben istediğim için yakmıştı. Babam ve Haldun Katrivas üst kattaydı. Atlas'ın evden getirdiği belgeleri inceliyorlardı.

Evin içinde kasvetli bir hava vardı. İşlerin yolunda gitmediğini anlamıştım fakat ben de Atlas da umursamamıştık. Bir şekilde çözeceklerine neredeyse emindik.

Şöminenin yanı başında, yer minderlerinin üzerinde otururken başım Atlas'ın göğsüne yaslıydı. Elimde telefonum vardı ve Atlas'ın zorla herkese açık hale getirdiği profilimde geziniyordum.

Çok kısa bir süre içinde milyona yakın takipçim olmuştu. Fotoğraflarım çeşidi mecralarda kullanılıyordu ve yüz binlerce beğeni ve binlerce yorum alıyorlardı.

Atlas'ın profili ise ikimizin fotoğraflarıyla doluydu. Yüzüne maske yaptığım, beni yemeğe çıkardığı, beraber film izlediğimiz onlarca fotoğrafımız vardı. Benim profilimde onunla olan hiçbir fotoğrafım yoktu çünkü buna cesaret edememiştim.

Konserdeki görüntüler, havuzdaki görüntülerimiz ve Atlas'ın profilindeki fotoğraflarımız zaten pek çok sosyal mecra da dolaşıyordu.

Bunlara devamlı olarak yenilerini ekleyerek konuşacak yeni bir konu çıkarmak istemiyordum.

Onunla bütün bu evrenin içinde bir başıma kalmak istiyordum.

“Sevgilim.” Atlas kulağıma fısıldadığında ona kısık sesle cevap verdim.

“Efendim?”

“Neye bakıyorsun saatlerdir?” Gözü telefon ekranına kaydığında ekranı kapattım ve ona döndüm.

“Yorumlar, fotoğraflar, senin profilin, dalmışım öyle.”

Telefonlarımıza aynı anda bildirim geldiğinde bana cevap vermeye fırsat bulamadan gözü sol kolundaki dijital saatine kaydı. Saatin üzerine düşen bildirimden mesajı okuduğunda yüzünde hafif bir gülümseme belirmediğini gördüm.

“Kim yazmış?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Lina,” dedi ve ekledi. “Gruba yazmış.”

Beni artık tamamıyla kendi gruplarına dahil etmişlerdi. Benden ayrı bir grupları yoktu. Artık dört kişi değil, beş kişilerdi ya da Atlas’ın deyişiyle hâlâ dört kişilerdi çünkü Atlas ve ben bir bütünden ibarettik.

“Yarın akşam seni güzel bir yere götüreceğim,” dedi Atlas dikkatimi tamamen ona vermemi sağlayarak.

“Nereye?”

“Daha önce gittiğimiz bir yere,” dediğinde nereye gideceğimizi anlamıştım.

Sipsi, yemek kabının başından ayrılarak yanımıza geldiğinde Atlas’tan ayrılarak ona eğildim ve küçük bedenini avuçlarımdan arasına alarak kulağıma koydum.

“Benim küçük bebeğim,” dedim yüzümdeki geniş gülüşmeyle. “Sen annene mi geldin? Benim güzel bebeğim.”

“Düdük efendi,” dedi Atlas Sipsi’nin ismini kullanmayarak.

“Senin yüzünden düdük deyince de bakıyor artık.”

“Hayvan da sevmiş işte kızım, ver bakayım bana.” Sipsi’ye uzandığında elinin üzerine vurdum ve sahte bir tavırla kaşlarımı çatıttım.

“Sensin hayvan Atlas.”

“Lan,” dedi bana ve Sipsi’ye bakarak. “Ben ne yaptım şimdi?”

“Bebegim,” dedim ona aldırmadan. “Ne kötü bir baban var senin. Ne diyor bu herif?”

“İyi yönünden bakalım,” diye mırıldandığını işittim. “En azından camış demiyor artık. İlerleme var.”

“Çok komiksin,” diye mırıldandım ona gözlerimi devirerek. Sipsi kucığına çıkarak patilerini bacaklarımın üzerine bastırduğunda gülümsedim. Çok çabuk büyüyordu ve ben evladım varmış gibi hissediyordum.

Aynı zamanda içimdeki bütün eksik yanların yavaş yavaş kapandığına inanıyordum.

Geceleri uyurken yanıma geliyor, bacaklarımın arasına dolanıyordu. Sabahları acıktığında dilini yüzümün üzerinde dolaştırıyordu ve kafasına hafifçe vurarak yanaklarını öpüyordum. Sipsi Atlas’tan sonra bana iyi gelen tek şey olmuştu. Onun bana kattığı en güzel şeylerden birisiydi. “Akşam film izleyelim mi beraber?” dedi Atlas Sipsi’ye dalan bakışlarını ondan ayırmama sebep olarak.

“Bu akşam alışverişe gitmeyi düşünüyordum, sonra izlesek?”

“Birlikte gidelim,” dedi Atlas geri çekilmeyerek.

“Öyle mi?” dedim kaşlarını kaldırarak.

“Hım,” diye mırıldandı Atlas. “Hem sana doğum günü hediyesi alı-
rız.” İki gün sonra doğum günündü.

12 Kasım

Bir lanet mi yoksa lütuf mu olduğuna emin olamadığım perşembe akşamı. Annemin acılar içinde beni bu hayata getirdiği soğuk bir kasım akşamı. Göğsümde bir burukluk hissetmeme sebep olan doğum günleri.

“Olur,” diye mırıldandım yüzümde hafif bir tebessümle. “Ben gidip hazırlanayım o zaman sonra alışverişe çıkarız.”

Her yıl bu şehirde adıma büyük partiler düzenlenirdi. Çoğu zaman pastanın mumlarını üfler ve kaçacak bir yer bulurdum. Ve bu bile diğerlerinin beni şükürsüz görmesine sebep olurdu.

İnsanlar tarafından her güzel şeyi basit görüyormuşum gibi yargılanırdım. Oysaki yaptığım tek şey bu ihtişama yetişememekten

korkmaktı. Yüzümdeki ifade uzak, mesafeli bir gülümseme. Bakışlarımdaki donukluk insanların beni olduğumdan daha yukarıda görmesine sebep olurdu ve ben de bunun aksini düşünmeleri için çabalamazdım.

Bu yıl babam tarafından herhangi bir plan yapılmış mıydı onu bile bilmiyordum. Oldukça yoğunlardı. Halletmeye çalıştıkları sorunlar vardı. Bazen sabaha kadar çalışmak zorunda kalıyordu ve bu yoğunluğun arasında hiçbir zaman tam olarak memnun olmadığım bu organizasyonla uğraşır mıydı bilmiyordum.

Atlas'ın yanından kalkarak odama gitmek için merdivenlere yöneldim. Yavaş adımlarla merdivenleri çıkarken aynı zamanda ne giyeceğimi düşünüyordum. Odama girdiğimde kapıyı ardımdan kapatarak kıyafet odama geçtim.

Dolabımın kapılarını hızla açarak içinden siyah tayt ve bol, kalın bir tişört çıkardım. Üzerinde yalnızca marka amblemi olan siyah *sweatshirt*üm ve siyah taytum basit duruyordu fakat kıyafet denerken zorlanmak istemiyordum. Ayağıma siyah botlarımı giydim ve üzerine siyah kabanımı alarak saçlarımı olduğu gibi bıraktım. Sabah yaptığım atkuyruğu hâlâ oldukça düzgün duruyordu.

Çantamı alarak odamdan çıktığımda Haldun amcanın aşağıya inmiş olduğunu duyduğum sestten anladım.

"Halletmem gerekiyor Atlas," dedi sert bir sesle. Merdivenleri inmeye devam ederken istemsizce kaşlarım çatıldı.

"Hallet o zaman," dedi Atlas babasını umursamadan. Neyden bahsettikleri hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Senin yediğin bokları temizliyorum," dedi Atlas'a kızarak. "Kendine sahip çık yoksa kendini hiç olmak istemeyeceğin bir yerde bulacaksın." Salona girdiğimde Atlas'ın bakışları babasının arkasında kalan bana döndü. Onun bakışlarını takip eden Haldun amca arkasına dönerek beni gördüğünde yüzündeki gergin ifade yerini büyük bir tebessüm bıraktı.

"Hera kızım," dedi sahiplenici bir tavrıla. Konuşulan hiçbir şeyi duymamış gibi genişçe gülümsedim.

"Haldun amca," dedim onunla aynı tavra bürünerek.

"Ne yapıyorsun? Nasıl gidiyor okul?"

“Çok iyi,” dedim samimi gözükmeye çalışarak. “Keşke en başından beri sizin okulunuza gitseymişim.” Haldun amcanın yüzündeki tebessüm büyüdü ve sesli bir kahkahaya dönüştü.

“Çok söyledik ama dinletemedik.”

“Babam nerede?”

“Yukarıda,” dedi Haldun amca. “Çalışmaya devam ediyor. Ben de şirketten birkaç dosya alacağım. Atlas’la mısınız bugün?” Bakışları hafifçe Atlas’a kaydığında başımla onu onayladım.

“Biraz arkadaşımız daha gelecek ve hep birlikte olacağız.”

“Tamam,” dedi beni onaylayarak. “Ayrılmasın yanından,” diye de ekledi ardından göz kırparak.

“Ben de o iş.” Atlas herhangi bir tepki vermeden yere eğilerek bacaklarına dolanan Sipsi’yi kucığına aldı ve başını okşayarak öptü. Ardından koltuğa geri bırakarak bize bir tepki vermeden salonun çıkışına ilerledi.

“Hadi Hera,” dedi montunu uzatan hizmetlinin elinden montunu alırken. “Geç kalacağız.”

“Size iyi çalışmalar,” dedim tebessüm ederek ve Atlas’ın ardından kapıya ilerledim. Evden çıktığımızda açıkta kalan tenime değen rüzgâr içimin ürpermesine sebep olduğundan kabanıma daha sıkı sarıldım ve Atlas’ın evin önüne park ettiği arabasına ilerleyerek hızlı bir şekilde kapısını açtım. Arabaya bindiğimde Atlas da arabanın etrafından dolaşarak sürücü koltuğuna geçmişti.

“Üşüdün mü?” dedi bana bakarak. Başımla onu onayladım.

“Çok soğuk.” Kapıları kapattığımızda motoru çalıştırarak elimi avucunun içine aldı ve eğilerek küçük bir buse kondurdu. Ardından eli klimaya uzandı. İçeriye yayılan sıcak hava bedenimin biraz olsun gevşemesine sebep olurken elimi hafifçe bırakarak arabayı çalıştırdı.

“Neyi tartışıyordunuz?” dedim araba sitenin içinde ilerlerken. “Babanla,” diye de ekledim ardından.

“Saçma sapan işler,” dedi Atlas derin bir nefes alarak.

“Büyük bir sorun var değil mi?” dedim işle ilgili olduğunu tahmin ederek.

“Yok,” dedi hızla. “Halledilmeyecek bir şey değil. Birkaç rakamsal karışıklık.”

“Yardım edebileceğim bir şey olursa söyle,” dedim aynadan kesişen gözlerimize bakarak.

“Güzelim,” dedi Atlas yeniden bir elini bana uzatıp parmaklarımı avuç içerisine hapsederek. “Halledemeyeceğimiz bir şey yok. Senin düşünmene gerek yok hiçbir şeyi. Ben senin yerine de düşünüyorum.”

Gülümsedim. “Şov yapma ya,” dedim onunla dalga geçerek. “Bir kere de şov yapma.”

“Böyle etkilenmedin mi benden?” dedi ve elimi elinden ayırmadı. Tek eliyle direksiyonu sola kırdığında kaşlarımı kaldırdım.

“Ben galiba senden çok etkileniyorum,” dedim ona laf atarak. “Ne yapacağız böyle?”

“Önümüzdeki yaz evlenelim,” dedi Atlas doğal bir şekilde.

“Ne?”

“Yaza evlenelim sen de kurtul ben de.”

“Ya siktir git,” dedim ve elimi elinden çekerek güldüm. “Düğünden kaçarsın sen.”

“Yok kızım ne kaçacağım? Gelin sensen yıldırım nikâhıyla evlenirim.”

“Atlas,” dedim gülerek. “Dalga geçme benimle.”

“Yemin ederim çok ciddiym,” dedi Atlas ciddi bir sesle. “Babana gelip biz evleniyoruz demem için tamam demen yeter.” Kahkaha attım.

“Yok,” dedim başımı olumsuz anlamda sallayarak. “Sen evlenilecek adam değilsin ikna olamadım ben.”

“Neyim varmış benim?” Atlas tek kaşını kaldırarak sorduğunda oldukça ciddi olduğunu ve bozulduğunu anlamıştım. Tavrına kahkaha atarak omuz silkdim.

“Ne bileyim Atlas Katrivas, magazin manşetlerin yeterli bence.”

“İsmimi internete yazınca ilk önce seninle videom çıkıyor ama sen bilirsin tabii.”

“Yürü git,” dedi gülmeye devam ederek. “Tamam, tamam bakarız,” diye devam ettim aynı alaycı tavırla.

“Öyle olsun sevgilim,” dedi ve ekledi. “En son ben senin gibi bir adamla sevgili olmam da diyordun ama odamda ne ayna bıraktın ne cam!” Kurduğu son cümle yanağımın hafif kızarmasına sebep olduğunda alt dudacağımı gerginlikle dişledim.

“Sus bakalım,” dedi utandığını anladığında. “Kaç bakalım.”

“Tamam her şeyi sen hallet. Ben sağ koltukta keyfime bakmaya ve rujumu sürmeye devam ederim,” dedim konuyu kapatmak için.

“Aynen öyle yap,” dedi bana göz kırparak. Arabayı alışveriş merkezinin valesine teslim etmek için kapıyı açtığında benim kapımı da arabanın hemen yanında bekleyen vale açmıştı. Tebessüm ederek arabadan indim ve Atlas arabanın anahtarını valeye vererek beni bekledi. Onun yanına gelerek elini tuttuğumda birlikte açık alana dizilmiş olan ünlü markalara bakarak girmek istediğim mağazayı Atlas’a söyledim.

“Ne tarz bir şey bakacaksın?” dedi Atlas mağazanın girişine ilerlerken.

“Bilmiyorum ki doğum günümde kutlama falan olursa diye elbise, takım tarzı bir şeyler.”

“Hım,” diye mırıldandı Atlas. Kapıdaki takım elbiseli görevli mağazanın kapısını açarak bize tebessüm ettiğinde içeriye girdik.

“Hera Hanım,” dedi içeriye girdikten birkaç saniye sonra bizi karşılayan başka bir görevli. “Hoş geldiniz. Rezervasyonunuz yoktu sanırım.”

“Ani gelişti,” dedim Atlas’ın elini bırakarak kabanımı çıkarttım ve çıkardığım kabanı yanımızda bekleyen mağaza görevlisine uzattım. “Boşluğunuz vardır umarım.”

“Tabii,” dedi görevli tebessüm ederek. Her zaman alışveriş yaptığım mağazalardan birisi olduğu için bana karşı tolerans gösterebiliyorlardı.

“Siz de hoş geldiniz Atlas Bey,” dedi kadın aynı tebessümle. Kaşlarımı kaldırdım.

“Seni de tanıyorlar,” dedim yalnızca Atlas’ın duyabileceği bir şekilde. “Kimleri getirdiysen artık.” Bu mağazada yalnızca kadınlar için üretilen kıyafetler yer alıyordu. Erkek bölümü için başka bir mağazaları vardı.

Atlas kısık sesle güldü. “Daha önce hiç gelmedim,” diye mırıldandı ve ekledi. “Magazinden biliyorlardır.”

“Peki öyle olsun,” dedim inanmadım dercesine.

Deri koltukların ve oturma alanının olduğu kısma ilerlediğimizde görevli bize dönerek sordu.

“Ne içmek istersiniz?”

“Kırmızı şarap olabilir,” dedim tebessüm ederek. Bakışları Atlas’a döndüğünde Atlas beni göstererek mırıldandı.

“Aynısından.” Kadın kulaklığına isteklerimizi ilettiğinde karşımıza geçerek tekli koltuğa oturdu.

“Hangi tonları tercih edersiniz? Nasıl bir yer için kuyafet bakıyorsunuz?”

“Hiç bilmiyorum,” dedim derin bir nefes alarak. “Renkli bir takım olabilir. Kısa bir elbise olabilir. Doğum günümde giymeyi planlıyorum fakat aklımda net bir çizgi oluşmadı.”

“Şimdiden doğum gününüz kutlu olsun. O zaman ben size yeni tasarımları ve koleksiyon parçalarını getirteyim. Beğendiklerinizi deneyelim.”

“Olur,” dedim umursamaz bir tavırla. Uzun boylu bir garson önümüzdeki sehpaye elindeki bardakları bırakıp açtığı şarap şişesinden bardakları yavaşça doldurup bize uzattığında teşekkür ederek uzattığı bardağı aldım.

“Eyvallah,” dedi Adas da uzatılan bardağı alarak. Garson tebessüm ederek şişeyi masaya bıraktı ve elindeki tepsiyi alarak kenara geçti.

“Nasıl bir şey bakayım sence?” dedim Atlas’a dönerek. Elimdeki kadehten birkaç yudum aldım.

“Bence parlayacağın bir şey bakmana gerek yok.”

“Nasıl yani?”

“Sen yukarıya çıktığında ben biraz baktım geçen yıllarda ne giydiğine. Hepsi abartılı ve yapılan partiye yakışır şeyler ama bu sene o çizginin dışına çıkabilirsin. Düz ama şık. Zaten fiziğin çok orantılı, en basit elbise bile üzerinde göz alıcı duruyor.”

“Öyle mi diyorsunuz Atlas Bey?” dedim fiziğimi övmesi hoşuma giderken.

“Öyle diyorum,” dedi bardağından birkaç yudum alarak.

“O zaman takım bakayım.”

“Sen bilirsin,” diye mırıldandı ve ekledi. “Elbise de olabilir ama ben buradayım demesine, parıltılı olmasına gerek yok. Zaten sen her şekilde ben buradayım demesini biliyorsun.”

“Tamam anladım, Hera Hanım.” Girişte bizi karşılayan kadın görevli içeriye yeniden girdiğinde bakışlarımızı ona ve arkasından ilerleyen diğer görevlilere çevirdik. Askılarda getirilen elbiseler elliden fazla

olmalıydı. Marka dünya genelinde özel tasarımlarla ve az sayıda üretimle çalıştığı için giydiğimiz herhangi bir elbiseyi bir başkasının üzerinde görme ihtimaliniz oldukça düşük oluyordu.

Elimdeki bardağı bırakmadan ayağa kalktığımda Atlas olduğu yerden beni izlemeye devam etti. “Hera Hanım, sizin için yalnızca beş özel üretimle çıkarılan özel koleksiyon ürünlerimizi derledik.”

Bir elimde bardağı tutarken diğer elimi kumaşların üzerinde gezdirdim. “Vişne tonları ve siyah denemek istiyorum,” dedim başka bir renk istemediğime karar vererek. “Sade ve şık bir şeyler denemek istiyorum ama çok iyi olduğuna inandığınız iddialı bir tasarım varsa onu da denemek isterim. Başka özel bir günde kullanırım.”

“Tabii,” dedi görevli ve eline takım elbise kumaşından dikilmiş siyah bir elbiseyi alarak gösterdi.

“Bu elbise daha resmi ve özel günler için tasarlandı. Arkasında küçük bir dekolte bulunuyor. Göğüs dekoltesi oldukça iddialı fakat gün içinde toplantılarda, özel yemeklerde de kullanabileceğiniz bir parça.”

“Yok,” diye mırıldandım kaşlarımı kaldırarak. Başka bir elbiseyi eline aldığı anda bakışlarım o elbisenin üzerinde dolaştı. Göğüs dekoltesi ve sırt dekoltesi olan tül bir elbiseydi. Parıltılı tüller çaprazlama üst bedeni sararken etek kısmı yere kadar uzanıyordu ve derin yırtmaçlar vardı.

“Bunu deneyeyim,” dedim doğum günü için düşünmesem de. Atlas’ın yüzündeki gülümsemeyi gördüğümde neden gülümsediğini anlamıştım. Abartılı elbise deneme dedikten sonra ilk beğendiğim elbise oldukça iddialı olmuştu.

Beğendiğim birkaç parçayı daha seçtikten sonra elimdeki bardağı sehpa bırakarak kabine ilerledim. Atlas yalnızca beni izlemiş, ondan fikir istediğim anlarda omuz silkmiş bir fikir belirtmemişti.

Önce ilk beğendiğim yırtmaçlı elbiseyi denemiştim çünkü gerçekten de hoşuma gitmişti. Tam olarak Hera Yarkan tarzı dedirten bir elbiseydi. Üst vücudumu çapraz saran tüller yalnızca göğüslerimin üzerini örtüyordu ve üst bacağıma gelen yırtmaçlar bacak boyumu olduğundan daha uzun gösteriyordu. Kabinin kapısını açarak dışarıya adım

attığımda Atlas'ın bakışları bana kaydı. İçeride görevli olmadığını gördüğümde Atlas'ın görevlileri çıkardığını anlamıştım.

Gözleri adım attığımda açılan bacaklarımda ve göğüs dekoltemde dolaştı. Ona hiçbir şey söylemeden kendi etrafımda hafifçe döndüğümde sırt kısmındaki dekolteyi de görmüştü. "Nasıl olmuş?" dedim elindeki kadehi sehpaye bıraktığında.

"Muazzam," diye mırıldandı ve ayağa kalktı. Birkaç adım atarak hemen önümde durdu. "Ama çok mu fazla sanki?" Bakışları yüzümde dolaştığında gülümsedim.

"Çok fazla ben gibi," dedim. Elbisenin bedenime tam oturması beni daha fazla mutlu ederken.

"Alalım istiyorsan," dedi Atlas elini hafifçe elbisenin arka kısmındaki rölün üzerinde dolaştırarak.

"Alalım?" dedim mırıldanarak soru sorarcasına. "Hım," diye ekledi. "Doğum günü kızı. Bugün burada yalnızca benim kartım çalışabilir."

"Saçmalama," dedim birkaç adım geri çekilerek. "Rahat rahat alışveriş yapmak istiyorum. Herhangi bir şey yeterli, hepsini alamazsın."

"Niye?" dedi Atlas normal bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Sevgilim değil misin? Canım ne istiyorsa onu alırım sevgilime."

"Atlas," dedim hayıflanarak. "Tek bir şey alma hakkın var."

"Hera," dedi bana karşı çıkarak. "İnatlaşmayalım istersen. Yoksa o elbiselerin hepsini paketlemelerini söylerim," dedi göz ucuyla içeriye getirilen elbiseleri işaret ederek.

"Sen gerçekten delirdin," dedim gözlerimi devirerek.

"Seni bu elbisenin içinde görünce mi?" dedi bana yeniden yaklaşıp. Elini sırtımdan bacağıma indirdi ve parmaklarını hafifçe bacağıma değdirip geri çekti. "Galiba kalbime ve aklıma bir şey oldu. Alkolden olsa gerek. Başka bir açıklama bulamadım." Yüzümde geniş bir gülümseme oluştu. Elim tişörtüne oradan da omuzlarına uzandı. Ellerimi omzuna yerleştirirken başparmağımı boynuna bastırdım.

"Hım," diye mırıldandım derin bir nefes alarak. "Güzel bir kadın görmekle hiç alakası olmamalı."

“Yok,” dedi bana karşı çıkarak. “Güzel kadınlar dikkatimi çekmiyor.” Kaşlarımı kaldırdım.

“Öyle mi?”

“Öyle,” dedi kısık sesle ekledi. “Yalnızca Hera Yarkan dikkatimi çekiyor.” Kurduğu son cümlelerin ardından ona uzanarak dudaklarımı hafifçe dudaklarına bastırdım ve geriye çekildim.

“Diğer elbiseleri deneyeyim,” dedim durumu uzatmasına izin vermeyerek.

“Kaç bakalım,” dedi yeniden. “Nereye kadar kaçacaksın.” Yüzümde bir tebessümle kıyafet denememiz için ayrılan odaya geri girdiğimde kapıyı kapatarak üzerimdeki elbiseyi çıkardım ve diğer elbiseleri birer birer denemeye başladım.

Denediğim elbiseleri teker teker Atlas’a gösterdim ve içlerinden beş tane seçerek görevliye satın almak istediğimi belirttim. Mağazadaki ayakkabılara ve makyaj malzemelerine göz atarak seçtiğim birkaç parçayı daha alışverişime ekledim. Atlas benim için birkaç ürün daha eklemişti fakat ne eklediğini görememiştim.

Ödeme kısmına geçmeme izin vermeyerek söylediği gibi bütün ürünleri kendi kartından almıştı. Mağaza görevlileri paketleri Atlas’a teslim ettiğinde Atlas bana dönerek mırıldandı.

“İyi ki doğdun sevgilim.” Kurduğu cümle yüzümdeki gülümsemenin büyümesine sebep olurken ona bir cevap vermeden kabanımın önünü bağladım ve arabamızı getiren valenin açtığı kapıdan arabaya geçtim. Atlas poşetleri arka tarafa bırakarak valeye bahşiş bıraktı ve arabaya geçerek kapısını kapattı.

“Bu yıl başka gibi hissediyorum,” dedim araba ilerlemeye başladığında. “Sanki yaşadığım en güzel yıldı. Bütün eksilerine rağmen.”

“Bundan sonraki bütün yaşların bir öncekinden daha iyi hissettirecek,” dedi Atlas. “Çünkü bunun için ben yanında olacağım. Hiçbir şey sana zarar vermesin, ruhunu yaralamasın diye burada olacağım.”

“Umarım,” diye mırıldandım. Umarım hep benimle olursun. Çünkü bütün hayatım boyunca bunu bekledim. Umarım içimde sana karşı büyüttüğüm bu his hiçbir zaman ölmez.

“Bizimkilerle konuştun mu hiç? Doğum gününde dışarıya çıkarız belki.”

“Babamla bile konuşmadım ki bir şey planladı mı bilmiyorum.”

“Bana bir şey söylemedi,” dedi Atlas yolu kontrol ederken. “Biz kendi aramızda kutlarız. Yani bu seni daha mutlu eder gibi hissediyorum.”

“Evet,” diye mırıldandım. “Çok sevmiyorum büyük programları.” Herkesin içinde Atlas’la kutlamak güzle olabilirdi fakat bunu ona söyleyemedim. Neden bilmiyorum ama beni yanlış anlayacak olmasından korktum. Ve bir de başımda Asaf’la yapacağım edebiyat ödevi vardı.

“Ben konuşurum. Yarın okuldan sonra da benimlesin zaten.”

“Seninleyim,” dedim tebessüm ederek. “Ziyarete gideceğiz değil mi?”

Başıyla beni onayladı. “Terapisi sona eren çocuklar var. Ve çocukların ihtiyaçlarına göre yardımlar da şirketin destekçisi olduğu dernekler tarafından yapılıyor. Her şey o kadar güzel ki.”

“Senin sayende,” dedim tebessüm ederek.

“Hayır,” dedi başını olumsuz anlamda sallayarak. “Senin için.”

Sitenin içerisine girdiğimizde ona dönerek mırıldandım. “Teşekkür ederim sevgilim.” Derin bir nefes aldım.

“Her şey için. Artık kelimelerim yetmiyor gibi hissediyorum ama hediyelerin, inceliğin...”

“Daha fazlasına da değersin güzelim.” Arabayı evin önüne çekerek bana eğildiğinde dudaklarıma bir buse konduracağını düşünmüştüm ama dudakları yalnızca yanağıma değdi. Kaşlarım çatıldığında Atlas hafifçe öksürdü. Arkama döndüğümde babamın evin önünde olduğunu gördüm ve gülümsedim.

“Salak,” dedim gülererek ve başımı olumsuz anlamda salladım.

“Daha seni babandan istemeye geleceğim,” dedi kaşlarını kaldırarak. “Aramızı iyi tutmakta fayda var.”

“Taktın evliliğe sen,” dedim ona gözlerimi devirerek. “Sen şey değil miydin? ‘Ben ciddi ilişki yapamam kızım,’ olan çocuk. Ne oldu sana?”

“Değiştik ve geliştik,” dedi Atlas bana göz kırparak.

“İyi geceler Atlas,” dedim arabanın kapısını açarak.

“İyi geceler güzelim, sabah sekiz kırk beşte kapıdayım, bekletme.”

“Anlaştık,” diye mırıldandım ve arabadan inerek kapıyı kapattım. Babamın arabaya elini kaldırarak selam verdiğini gördüğümde Atlas’ın da ona selam verdiğini tahmin ettim. Kapıdaki görevliler arabanın arkasından poşetlerimi alarak eve ilerlediğinde babamın yanında, evin kapısının hemen önünde durmuştum.

“Nasıl geçti günün?” dedi babam beni kolunun altına alırken.

“Güzeldi,” dedim yanağına bir buse bırakırken. “Atlas’la alışveriş yaptık.”

“Yarın okula mı götüreceksin?”

“Yuh,” dedim içeriye girdiğimizde. “Onu nasıl duydun?”

Kaşlarını kaldırdı. “Kızım söz konusu olursa duyarım ben.”

“Evet, birlikte gideceğiz okula. Sonra açtirdığı merkeze ziyarete gideceğiz.” Sipsi yanımıza ilerlediğinde kabanımı çıkararak hizmetliye uzattım ve eğilerek Sipsi’yi kucağıma aldım.

“Şuna bakın ya,” dedim küçük bedenini havaya kaldırırken. “Yiyeceğim bu çocuğu.”

“Bugün bütün gün benim yanımdaydı,” dedi babam gülümseyerek. “Çalışırken oradan oraya koşturdu.”

“Yalnız kalınca kafayı yiyor,” dedim gülümseyerek. “İşleri hallededildiniz mi? Sorun var anladığım kadarıyla ama Atlas hiçbir şey anlatmadı.”

“Muhasebeyle alakalı bir karışıklık. Çözölmeyecek bir durum değildi. Hallertik bile.”

“Kartınız iptal edildi trajedisi yaşamayacağım yani,” dedim babamla dalga geçerek.

“Hayır Hera Hanım, limitsiz alışverişinize devam edebilirsiniz. Sizin için çalışıyorum.” Söylediklerine güldüm ve Sipsi’yi kucağımdan indirmeden asansöre ilerledim.

“İyi geceler babacığım, biz uyumaya çıkıyoruz.”

“İyi geceler,” dedi babam ve ben zaten bulunduğumuz katta olan asansöre binerek odamın olduğu kata çıktım.

“Sen beni mi özledin?” Sipsi’yi yukarıya kaldırarak odamın kapısını ayağımla açtığımda gözleri merakla üzerimde dolaştı. “Sen neye

uğradığını mı şaşırdın? Yiyeceğim şu sıfatını.” Kısık bir şekilde miyavladığında gülümsedim. Odanın kapısını kapatarak balkonu ve pencereleri her ihtimale karşı kontrol ettim.

Suyunun ve mamasının dolu olduğunu gördüğümde geceliğimi giymek için kıyafet odama oradan da kıyafetlerimi değiştirerek banyoya geçtim. Yüzümdeki makyajı çıkarırken Sipsi yemeğini yemiş yatağımdaki yerine, hemen yanıma yatmıştı. Odanın ışığını kapatarak yatağımın yanındaki gece lambasını açtım ve ben de Sipsi'nin yanına uzandım. Telefonuma gelen bildirim elimin telefonuma uzanmasına sebep oldu.

Okyanus Gözlü Adam: Uyudun mu?

Hera Yarkan: Hayır, sen evinde misin?

Kısa süre içinde cevap geldi.

Okyanus Gözlü Adam: Evdeyim, birazdan oyuna gireceğiz Rüzgâr ve Umut'la.

Hera Yarkan: Çok geç yatma, sabah uykun oluyor.

Okyanus Gözlü Adam: Anlaşıldı patron :)

Okyanus Gözlü Adam: Sen de düdük efendiyi öp benim yerime. İyi uykular.

Üzerimdeki geceliğe aldırmadan dudaklarımı büzerek ona Sipsi ile bir fotoğraf gönderdim ve altına küçük bir açıklama ekledim.

Hera Yarkan: Sana da iyi uykular.

Okyanus Gözlü Adam: Şu güzellikten ayrı, gel de uyu şimdi :)

Ona bir cevap yazmadan telefonumun alarmini kurdum ve bildirimleri sessize alarak gece lambasını kapattım.

Başımda hafif bir ağrıyla uyandım. İçimde anlamsız bir mutluluk vardı. Özel bir şey yaşanmasa bile bunun seviliyor olduğunu hissetmenin getirdiği bir his olduğunu biliyordum. Telefonumda hiçbir bildirim yoktu. Atlas daha uyanmamış olmalıydı.

Hazırlanmam uzun sürdüğü için ondan erken kalkıyordum. Sipsi yatakta uyumaya devam ederken üzerimdeki örtüyü kaldırarak yatağın kenarındaki ev terliklerimi giydim ve banyoya ilerledim. Saçımı tokayla geriye sabitledikten sonra yüzümü yıkayıp saçlarımı açtım. Düzleştirici tarağımla saçımı yavaşça tarayarak şekil vermeden bıraktım. Ardından makyaj masama geçerek hafif bir makyaj yaptım ve okul formasını giydim. Bir çantaya yanıma okul sonrasında giymek için kıyafetler alarak yatağın kenarına koydum.

Telefonuma uzandım ve mesaj gelip gelmediğini kontrol ettim.

Okyanus Gözlü Adam: Günaydın güzelim.

Okyanus Gözlü Adam: Çıktım ben.

Hera Yarkan: İniyorum aşağıya.

Çantamı elime alarak odamdan çıktım. Hızlı adımlarla merdivenleri inerken etraftaki sessizlik babamın çoktan çıkmış olduğunu anlamama yetmişti. Kabanımı alarak evden çıktığımda Atlas'ın arabası kapının önünde bekliyordu. Açık olan camdan gördüğüm uykulu gözler yüzümdeki gülümsemenin büyümesine sebep oldu.

Arabaya ilerleyerek arka kapıyı açtım ve elimdeki poşeti arabanın arka koltuğuna bıraktım. Ardından ön kapıyı açarak her zaman oturduğum sağ koltuğa yerleşerek oturdum.

"Günaydın sevgilim," dedim Atlas'a dönerek.

Başını bana uzatarak boynuma küçük bir buse kondurdu. "Günaydın," dedi uykulu sesiyle.

"Of," diye mırıldandı hemen ardından. "İlk ders edebiyatmış hoca şimdi beynimizi sikecek."

"Ever," dedim başımı olumsuz anlamda sallayarak.

"Projeler girilmiş sisteme, sana ne ödev vermiş?" Atlas ödevi sorduğunda tedirgin olduğumu hissettim. Her şey bu kadar güzel gidiyorken sorun çıksın istemiyordum. Onun yerinde olsaydım ben de sorun çıkarırdım ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum.

"Bakmadım," dedim omuz silkerek.

“Vay,” dedi alaycı bir tavırla. “Sen mi? Açıklandığı gün bakıp akşamına bitirmen gerekiyordu sanki.” Ödevlerimi zamanında yapıyor olmamla dalga geçiyordu fakat hiçbir işimi son ana bırakmayı sevmezdim. Karakterim böyleydi.

“Hadi derse gidelim,” dedim derin bir nefes alarak. Arabayı okulun otoparkına çoktan park etmişti. Arabadan indiğimizde yanıma gelerek elimi tuttu. Okulun bahçesinden içeriye girdiğimizde alışagelmiş bir durum olmasına rağmen insanların gözleri ara ara ellerimize, bize kaymaya devam etti.

“Sen bugün ayrı bir güzelsin sanki,” dedi Atlas hafifçe başını bana kaydırarak.

“Hım,” diye mırıldandım. “Öyle miyim?”

Dudaklarını bu sefer de saçlarıma bastırduğunda içimin sıcacık olduğunu hissettim. “Günaydın millet!” Rüzgâr’ın sesi arkadan bize ulaştığında adımlarımı yavaşlattım.

“Günaydın,” dedi Rüzgâr’ın ardından gelen Lina. Umut’un elini sıkıca kavramıştı.

“Edebiyat canımıza okumuş yine,” dedi Umut selamlaşmamızı yok sayarak.

“Ben yine parayla yaptırırım kardeşim,” dedi Rüzgâr başını olumsuz anlamda sallayarak.

“Biz ne bok yiyeceğiz acaba?”

“Hadi okula girelim, sevgilim üşüdü.” Atlas bana bakarak konuştuğunda Rüzgâr gözlerini devirdi.

“Ben yapınca hanımcı sen yapınca âşık,” dedi Umut Atlas’a takılarak. İkisine bakarak gülümsedim.

Güzel bir rüyanın içindeydim. Hiç uyanmak istemiyordum. “Senin edebiyat projene de bakalım. Ben yardım ederim sana. Kimlerle eşleşmişsin?”

“Bakarız,” diye mırıldandım okulun binasına girdiğimizde. Beni kendisine çekerek elini omzuma koydu.

Sana eski sevgilimle proje yapacağımı nasıl anlatabilirim Atlas?

Nasıl bir çıkmazın içerisine düştüğümü çözemiyordum. Sınıfın önüne geldiğimizde Umut ve Lina bizden ayrılarak kendi sınıflarına

geçmişlerdi. Rüzgâr sınıfa girdiğinde gözlerim sınıfın içinde, en ön sıranın başında arkadaşlarıyla şakalaşan bedenin sahibine tedirginlikle kaydı.

Sarı saçlı, basketbolcu olduğunu ona sormadan anlayabileceğiniz kadar uzun olan o kişi Atlas'a anlatmaktan kaçtığım Asaf'tan başkası değildi. Asaf'ın bakışları sınıfa el ele giren bize döndüğünde Atlas'ın gözleri kısa bir anlığına üzerimizde dolaşan gözlerle buluştu ve beni sahiplenircesine ellerimdeki elini sıkılaştırdı.

Atlas'tan bir cümle bekledim fakat hiçbir şey söylemeden benimle oturduğumuz sıraya ilerlemeye devam etti. Ben çantamı çıkararak sandalyeme bıraktığımda elleri kabanıma uzandı. Kabanımı çıkarmama yardım ederken Asaf'ın gözlerini üzerimde hissediyordum.

Atlas'ın zihninde ise ne döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Teşekkür ederim sevgilim," dedim Atlas'a kısık bir sesle. Bana hafifçe gülümsedi fakat yüzündeki gerginliği görebiliyordum. Yeniden insanlara karşı mesafeli olan o haline bürünmüştü. Bu gösteriyi yaptığı kişininse Asaf olduğuna neredeyse emindim. Sırama oturacaktım ki korktuğum o şey gerçekleşti.

"Hera."

Asaf'ın dudaklarından ismim döküldü.

Atlas'ın bakışları yavaşça Asaf'a döndüğünde yutkundum. Buradan nasıl toparlayacağımı hiç bilmiyordum.

Ne yapacağımı bilemeyerek önce Atlas'a sonra Asaf'a baktım. Birkaç kişinin gözü ara ara bize kayıyordu fakat genel anlamda herkes kendi işiyle ilgileniyordu. Rüzgâr sırasına geçerek oturmuştu. Konu hakkında herhangi bir fikri var mıydı emin değildim. Atlas ona Asaf'tan bahsetmiş olabilir miydi?

"Efendim?" dedim Asaf'a dönerek. Yeşil gözleri üzerimde dolaştı sonra hemen yanımda olan Atlas'a kaydı. Atlas hiçbir tepki vermeden benim sol tarafımda kalan sıraya geçerek oturduğunda Asaf hafifçe boğazını temizledi.

Yanımda durmamıştı. Sırasına geçip oturmuştu, hiçbir şey yokmuş gibi. Bunu sinirlendiği için mi yapıyordu yoksa gerçekten de önemsemediği için mi bilmiyordum fakat ilk seçeneğe daha yakın hissediyordum.

“Edebiyat projesi için sana yazdım ama dönüş yapmadın. Ne zaman konuşacağız? Bir planlama yapmamız gerekiyor.” Bakışlarım ara ara Atlas’a kayıyordu. Arkasına yaslanmış, geniş bir şekilde oturmuştu. Dirsekleri arkasında oturan Rüzgâr’ın sırasına yaslıydı. Elindeki kalemi ustaca çeviriyordu. Kaşlarını kaldırarak bana ve Asaf’a baktığında daha fazla gerildim.

Asaf’ın bakışları da Atlas’a kaydığında göz göze gelmelerini istemeyerek hızla cevap verdim. “Okul dışında görüşebilecek vaktimiz olduğunu sanmıyorum.” Elim bir an saçıma gitti ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Okuldayken halledebiliriz. Öğlen teneffüsü ya da boş dersler.”

“Ödev yapmaya mı vaktin yok?” dedi Asaf alaylı bir tavırla. Kaşlarını çatı. Beni zor duruma sokmamalıydı.

“Evet,” dedim net bir sesle. “Hayatımda daha önemli kişiler var, onlara vakit ayırmam gerek.”

“Tamam,” dedi Asaf son heceyi uzatarak. “Öğlen görüşürüz o zaman.”

“Görüşürüz,” diye mırıldandım ve Atlas’ın önünde kalan sırama oturarak arkaya döndüm. Asaf sınıftan çıktığında herkes kendi işine dönmüştü.

“Atlas,” diye mırıldandım Atlas elindeki kalemi sırasına bıraktığında.

“Ödevine bakmamıştın,” dedi kaşlarını kaldırarak. Bir eli çantasına uzandı ve içinden kitabıyla defterini çıkardı.

“Atlas nasıl söyleyeceğimi bilemedim ki.”

“Sen de yalan söylemeyi seçtin.” Elim koluna uzandığında kolunu geri çekti. Kalbimin kırıldığını hissetsem de sesimi çıkarmadım. Atlas ayağa kalkarak kapıya ilerlediğinde Rüzgâr’ın telefonu ile ilgilendiğini gördüm.

“Konuştunuz mu bu konuyu?” dedim Rüzgâr’a dönerek.

“Eski sevgilini mi?” Bir cevap vermediğimde devam etti. “Bahsetti ama sonunun böyle bir yere bağlanacağını düşünmüyordu.”

“Of!” Derin bir nefes aldım ve oturduğum yerden kalkarak Atlas’ın ardından sınıftan çıktım. Sigara içmeye gittiğini tahmin edebiliyordum. Merdivenlere ilerleyerek hızla merdivenleri indim. Edebiyat dersi birkaç dakika sonra başlayacaktı fakat Atlas’ın bu halde derse gireceğini zannetmiyordum.

Okul binasından çıkarak arka bahçeye ilerledim ve Atlas'ın sigara içtiği ağaçlığın arkasına girdiğimde aradığım kişiyi bulmuştum. Üzerinde yalnızca *sweatshirt*ü vardı. Elindeki sigarayı yere atarak söndürdü ve paketinden yeni bir sigara çıkardı.

"Oturabilir miyim?" dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Başını kaldırmadan gözlerini yukarıya kaldırdı ve bir cevap vermeden sigarasını yaktı.

"Sonra Hera," dedi düz bir sesle. "Sonra konuşalım."

"Büyüteceğin bir olay değil ki," dedim biraz sakinleşmesini umarak. "Sadece bir ödev."

"Bana yalan söyledin," dedi konuyu Asaf'tan çekerek. "Sence sorun eski sevgilin mi şu an? O da problem ama şu an değil."

"Haklısın," dedim derin bir nefes alarak ve yanına geçmeden karşısına çömeldim. Elimini eline uzattım. "Ama bir anda oldu. Sisteme girdiğimde ortak proje ödevini gördüm. Sonra söyleyemedim işte."

"Benim Kayra'yla olan konuşmamı bile dert ediyordun," dedi altıta kalmayarak. "Üstelik bir ilişkimiz bile yokken. Şimdi oturup eski sevgilinle edebiyat projesi yapıyorsun. Öğlen teneffüsünü bunun için harcama. Yarın akşam buluşun, doğum gününü de kutlarsınız birlikte."

"Atlas," diye mırıldandım kurduğu son cümle kalbimi paramparça ederken. "Öyle bir şey değil işte. Hem söylesem ne değişecekti. Hiçbir işe yaramayacaktı, gerilecektin sadece."

"Ne değişecekti?" dedi alaylı bir gülüşle. "Okul benim Hera," diye ekledi ardından. "Eğer sen gelip bana böyle bir ödev verildi rahatsızım deseydin sence hangi güç sana o ödevi yaptırtabilirdi?"

"Böyle düşünemedim. Yani engel olabileceğin aklıma gelmedi." Elim eline değdiğinde elini yeniden geriye çekti. "Şimdi desem. Yine yapamaz mısın? Hem boşuna gerilmemiş oluruz."

"Hera zorlama lütfen," dedi bana daha ağır konuşmak istemiyorum dercesine. "Sen seçimini yapmışsın. Bir ödev altı üstü yapın gitsin işte." Elindeki sigara bittiğinde elleri üzerindeki *sweatshirt*e gitti. Eteklerinden tutarak çıkardığında üzerinde yalnızca okul gömleği kalmıştı.

“Şunu da giy üzerine. Ellerin buz gibi olmuş. Ne diye montsuz iniyorsun aşağıya?”

“Saçmalama donacaksın.”

“Hera,” dedi Atlas otoriter bir sesle. “Bugün itiraz kaldırarak kafada değilim.” Uzattığı *sweatshirt*ü alarak üzerime geçirdim. Bana bol olan *sweatshirt* pileli okul eteğimin bir kısmını kapatmıştı fakat güzel duruyordu.

“Hadi gidelim,” dedim ona dönerek. “Sınıfa çıkalım. Boşuna yok yazılıyor.” Başıyla beni onayladı ve ayağa kalktı.

Ağaçlığın ardından çıktığımızda Atlas’ın elimi tutmasını bekledim fakat tutmadı. Ona aldırmadan ben kollarımı ona sardığımda bana engel olmadı fakat sıcak da davranmadı. Gerçekten sinirlendiğini ve beni kırmamak için kendisini geri çektiğini görebiliyordum fakat soğuk davranması bile üzülmemeye yetiyordu.

İçimi kaplayan huzursuzluk derin bir nefes almama sebep oldu. Sınıfın önüne kadar sessizce yürüdük. Sınıfın kapısını hafifçe tıklatarak içeriye geçtiğimizde hoca bize aldırmadan dersini anlatmaya devam etti.

Sıramıza geçip oturana kadar sınıftakilerin gözlerinin üzerimizde olduğunu gördüm. Atlas’ın kıyafetiyle sınıfa girmem aramızda bir sorun olmadığını düşünmelerine sebep olmuş olacak ki gözlerini üzerimizden aceleyle çekmişlerdi.

Defne arka sıralardan birisinde oturuyordu. Okula geri dönmüştü, kardeşi oldukça iyiydi. Evren’i neredeyse hiç görmüyordum çünkü ortarlarda çok fazla dolaşmıyordu. Melisa’nın hakkımızda çıkan saçma sapan haberleri beğenerek ilişkimizi yıpratmaya çalıştığını sosyal medyadan görüyordum fakat umurumda olmuyordu çünkü Atlas için böyle şeylerin önemli olmadığını biliyordum.

Özel mesajlar kısmına neredeyse hiç bakmıyordum. Fotoğraflarıma kötü yorum yapamıyorlardı çünkü fotoğraflarım yalnızca takip ettiğim kişilerin yorumlarına açıktı. Ders boyunca Atlas da ben de sessiz kaldık. Defne dersin sonlarına doğru mesaj attığında elim telefonuma uzandı.

Defne: Sizin kavga dedikodu grubuna düşmüş.

Hera Yarkan: Ne?

Kaşlarımı çattım.

Hera Yarkan: Göndersene fotoğrafını.

Birkaç dakika sonra ekranıma düşen bildirime tıklayarak ekran resmini açtım. İsmi gözükmeyen sahte numara tarafından topluluğa bildirim gönderilmişti.

Hera Yarkan ve Atlas Katrivas arasında işler kızıışmış gibi duruyordu. Sizce ne zaman ayrılırlar?

Altına gelen cevaplara baktığımda insanların sınıfta olan olayı tartıştığını görmüştüm.

Zaten ayrılacaklar çok da düşünmesek mi üzerine?

Hera'nın eski sevgilisi gelmiş. Atlas ilk kez aldatılıyor olabilir mi?

Yuh amk Atlas'ı da aldatmazsın yani.

Alt alta yazılan yorumları okurken kaşlarımı kaldırdım ve ekranı kapatarak arkama baktım. Atlas'ın masanın üzerine yüzünü kapatmış şekilde uyuduğunu gördüğümde gözlerim sınıfın içinde dolaştı. İnsanların ara ara bana baktığını gördüğümde bir elimle hocaya aldırmadan Atlas'ın saçına uzandım. Elim hafifçe saçlarını karıştırırken Atlas elini kaldırdı ve saçlarının üzerinden elimi hafifçe çekmek istercesine eline aldı.

Bunu beni terslemek için değil, uykusu olduğu için yaptığımı biliyordum. Yine de bizi izleyen o insanlara bir mesaj vermek istedim ve avuççığına aldığı elimi bırakmadan kendime çektim. Parmaklarımı parmaklarına geçirirken dudaklarımı elinin üzerine bastırdım ve gülümsedim.

Birilerinin fotoğrafımızı çektiğine neredeyse emindim. Defne ile göz göze geldiğimizde bana göz kırptı ve gülümsedim. Dersin bittiğine dair zil çaldığında Rüzgâr hepimizden önce ayağa kalktı.

“Umut ve Lina'nın yanına gidelim hadi.”

“Atlas,” diye mırıldandım Rüzgâr'ı başımla onaylarken. Başını sıranın üzerinden kaldırdığında uyumadığını yalnızca gözlerini dinlendirdiğini anladım. Bana herhangi bir tepki vermeden ayağa kalktı.

“Günaydın,” dedim onunla konuşmaya çalışarak.

“Uykum var,” diye mırıldandı beni cevapsız bırakmayarak. Rüzgâr önümüzden ilerlemeye başladığında gerildim. Atlas'ın bana hâlâ

fazlasıyla sinirli olduğunu biliyordum. Elini belime koyarak beni kendisine çektiğinde içimdeki gerginlik biraz olsun yatıştı.

Kulağıma eğildi. “Hiç kimse sana değersiz hissettirdiğimi düşünmemeli,” dedi bütün kızgınlığına rağmen. Derin bir nefes aldım.

“Eve geçince konuşalım bunu olur mu?”

“Belki daha sonra,” dedi kısık bir sesle. “İşlerim var.”

“Akşam?” dedim sorarcasına. “Seninleydim hani.”

“Yok,” dedi net bir sesle. “Bugün işim çıktı. Hafta sonu telafi ederiz.” Boğazıma bir yumru oturduğunu hissettim.

Bu onunla geçireceğim ilk doğum günüydü. O yanımdayken kutlayacağım ilk doğum günüydü. Bir yanım bütün okulun, bütün şehrin önünde o mumları üflemek isterken diğer yanım yalnızca içine kapanmıştı.

“Peki,” diye mırıldandım. Belki de ilişkimiz benim sandığım kadar ilerlememişti. Asaf konusunda haklı fakat aynı durumda olsak ben bütün kırgınlıklarına rağmen onunla ilk kez beraber geçireceğim doğum gününü bu hale getirmezdim.

Umut ve Lina’nın sınıfına girdiğimizde Rüzgâr’ın çoktan onların yanında oturduğunu gördüm.

“Nasıl geçiyor günün?” dedi Lina. Gözlerimi Atlas’tan ayırıp ona çevirdim.

“İdare ediyor gibi,” dedim derin bir nefes alarak.

“Gelsene dolaşalım biz biraz.” Başıyla kapıyı gösterdiğinde başımla onu onayladım. Koridora çıkarak cam kenarına geçtik ve sırtımızı okulun kaloriferine yasladık.

“Neler olmuş öyle?” dedi Lina durumu anlatmamı isteyerek. “Umut ve Rüzgâr’a söylemiş Atlas oradan biliyorum.”

“Ne söylemiş?”

“Sinirlenmiş işte,” dedi Lina. “Ve bence senin yerine bir başkası olsaydı şimdiye ayrılmıştı.”

“O kadar da değil,” dedim gerilerek. “Böyle basit bir meseleden ayrılıyorsa baştan bitsin zaten.”

“Hera,” dedi Lina beni uyarmak istercesine. “Atlas’a aldatılıyor diyorlar ve buna rağmen hâlâ seninle olduğunu göstermeye devam ediyor.”

“İyi de ben ne yaptım? Ödev vermiş hoca.”

“Yalan söylemişsin,” dedi Lina acımasız davranarak. “Tek yönlü bakma. Bu sefer gerçekten haklı. Aynısını o sana yapsa çok kırılırdın. Tepki bile vermiyor bence. Her ilişki dinamiği farklıdır ama biz Umur’la birbirimize girerdik.”

“Of,” dedim başımı geriye atarak. “Sikeceğim böyle işi ya. Gönlünü almaya çalışırım.”

“Akşama işin var mı?”

“Vardı da iptal oldu,” diye mırıldandım. “Atlas’la olacaktık. İş varmış.” Kaşlarını kaldırdı Lina.

“Ee benimlesin o zaman. Doğum günü planı yapmıştım sana. Atlas’la da sonra kutlarsınız.”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla. “Doğum günümü nereden öğrendin?”

“Atlas söylemişti o da biraz siniri geçince kutlar artık,” diye mırıldandı.

“O gün olduğu gibi olmaz ki,” dedim üzülerek. “Aynı hissettirmez. Hep kötü hatırlayacağız bu dönemi.”

“Daha çok zamanınız olacak,” dedi Lina gülümseyerek. “Telaflı edersiniz.”

“Umarım,” diye mırıldandım. “Öğlen ödev için Asaf’la kütüphanede olacağım zaten.”

“Tamam, akşam hazırlanırsın alırım seni evinden.”

“Sen araba kullanabiliyor musun?” Omuz silkti ve bana cevap verdi.

“Şoförüm kullanıyor bebeğim.” Gülerek başımı olumsuz anlamda salladım. Sınıfa girdiğimde Atlas sırasına oturmuştu. Sonraki dersler sessiz ve sakin ilerledi. Korktuğum gibi bir şey olmadı. Asaf yanıma gelmedi ya da bizi rahatsız edecek herhangi bir şey yapmadı. Öğlen teneffüsü için zil çaldığında gerginlik seviyem son derece yükselmişti. Dersi nasıl yapacağımızı bilmiyordum.

“Ödevini yap da gel ben sigara içeceğim,” dedi Atlas ona bir şey söylemememe izin vermeden ayağa kalkarak kapıya ilerledi. Elime telefonumu ve tabletimi alarak sınıftan çıktım.

Mesajlara girerek Asaf’a kütüphaneye gittiğime dair bir mesaj attım. Bu işin içinden nasıl sıyrılacağımızı hiç bilmiyordum. Asansörü

kullanarak kütüphanenin bulunduğu teras katına çıktım ve kartımı okutarak içeriye girdim.

Gözlerim okulun geniş kütüphanesinde dolaştı. İçeride birkaç kişiden fazlası yoktu. Görevli yerinde oturuyordu. Bakışlarım raflardaki kitaplarda dolaştı ve Asaf gelene kadar kitapları incelemeye karar verdim.

Romeo ve Juliet'i gördüğümde yüzümde hafif bir gülümseme oluştu. Aynı sıradaki diğer kitaplara göz attım. Ardından elim Hamlet'e gitti. İsmi duymuşum fakat okumadığım bir kitaptı. Bir tiyatro metni olduğunu edebiyat dersinden biliyordum. Sayfalarını karıştırdım.

Buzlar kadar el değmedik, karlar gibi temiz de olsan çamur atılmaktan kurtulamayacaksın.¹

Okuduğum alıntı kaşlarımı kaldırmama sebep oldu. Sayfaları biraz daha karıştırdım. Başka bir cümleyi okuyacaktım ki omzumda hissettiğim el irkilmeme sebep oldu. Aceleyle kitabın kapağını kapatarak arkama döndüm.

"Korkuttum mu?" Duyduğum ses rahatlamama sebep olurken kitabı elimden bırakmadım. "Ne yapıyorsun?"

"Yok, korkmadım." Yüzüne bakmamaya özen göstererek masaların olduğu kısma ilerlediğimde Asaf da peşimden geldi.

"Bugün için kusura bakma," dedi masaya otururken. "Yani senin için sorun olacağını düşünemedim. Ulaşamadığım için bir nevi mecbur kaldım."

"Problem değil," diye mırıldandım. Problemdi fakat bunu ona söyleyemezdin.

"Problem olmuş gibi duruyor Hera," dedi yazılanları gördüğünü belli ederek.

"Magazin takip etmezdin," diye mırıldandım şaşkınlıkla.

"Sen de magazine konu olmazdın," dedi bana aynı tavırla. Ona cevap verecek herhangi bir şey bulamadığımda derin bir nefes aldım.

"Bak," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Seni huzursuz hissettirmek istemiyorum. Ödevi ayrı ayrı yapar bir ara birleştiririz. Zaten iki rapor

1 William Shakespeare, *Hamlet*, çev., Sebahattin Eyüpoğlu, (İstanbul: İş Bankası Kültür Yayınları), 74.

yazılacak. Birleştirme kısmını yapsak yeterli. Sonra raporların yayımlandığı bir site tasarlanacak. Bunu da ben hallederim. Anlıyorum bu işlerden. Hem sana sorun çıkmamış olur.”

“Keşke bunları sınıfa gelmeden önce de düşünseydin,” dedim kendime engel olamayarak. Gözlerini kaçırdığında, “Neyse,” diye mırıldandım.

“Mesajıma bile dönmedin Hera,” dedi Asaf konuyu kapatmayarak. “Ben senin düşmanın mıyım?”

“Değilsin ama bitti,” dedim net bir tavırla. “Üzerinden onca zaman geçti ve sen gidip benim yeni bir ilişkiye başladığım dönemde bana yazdın.”

“Ödev verildi, keyfimden mi yazdım?”

“Asaf ya,” dedim gözlerimi devirerek. “Ben seni tanımıyor muyum? Haberler için de yazdın.”

“Tamam,” dedi Asaf derin bir nefes alarak. “Ne istiyorsan onu düşün. Tek bir şey soracağım.”

“Sor,” dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan.

“Birisi vardı,” dedi hiç tereddüt etmeden. “Benimleyken de vardı. Hep onu sevdin ama hiç bahsetmedin. O adam Atlas mıydı?” Bakışlarımı gözlerinden çekmemek için büyük bir savaş verdim. Sorduğu soru yutkunmama sebep oldu.

O adamdı. Fakat bunu sana söylemenin ne kadar gurur kırıcı olduğunu biliyorum ve bunu yapmak istemiyorum.

“Ne sen sor Asaf ne ben açıklayayım çünkü bu hem sana hem Atlas’a hem de vardı dediğin o adama saygısızlık. Ama bilmek istiyorsan şu an sadece Atlas var. Kalbimde, ruhumda, her anımda.”

“Anladım,” dedi Asaf mırıldanarak.

“O zaman ödevi yapalım mı?” Başıyla beni onayladığında tabletimi açarak sisteme giriş yaptım ve proje konusunu açtım. Ondan sonraki yarım saat ödevle ve ödevin bölüşülmesiyle ilgili olarak konuştuk. Ardından ben sınıfa döndüm. Atlas bana herhangi bir şey sormadı. Hatta günün kalanında benimle adamakıllı konuşmadı.

Arabasına bindiğimizde kendime engel olamayarak ona döndüm. “Halledeceğiz değil mi?”

“Halledilecek bir sorun yok,” dedi Atlas umursamaz bir tavırla.

“İşini halledince yaz,” diye mırıldandım.

“Olur,” diye mırıldandı başını olumlu anlamda hafifçe sallayarak.

Ona eğilerek yanağına küçük bir buse kondurdum ve arabanın kapısını açarak indim. Ben eve girene kadar beklemiş ardından gitmişti. Nereye gittiğini merak etsem de şu an bunu sorgulayabilecek olduğumu düşünmüyordum.

Odama çıkarken Lina’dan gelen mesajları okudum.

Lina: Hazır ol tam 23:30’da kapındayım.

Gülümsedim, tam gece yarısına denk getirmek için verdiği uğraş beni biraz olsun mutlu etmişti.

Hera Yarkan: Bende o iş merak etme :)

Atlas’la olan durum canımı sıkıyordu. Her şeyden önce kendimi bu yılın onunla çok daha güzel geçeceğine inandırmışken tam doğum gününde böyle bir olayla karşılaşmış olmak hevesimi kırmıştı. Ve içten içe bütün suçun bana ait olduğunu bildiğimden ona herhangi bir şey söylemeye hakkım olmadığını da biliyordum.

Bana daha iyi hissettireceğine inanarak banyoya ilerledim ve sıcak bir duş alarak biraz yatağa uzanıp film izledim. Hazırlanmak için oldukça uzun vaktim vardı. Bir elim ara ara telefona uzansa da Atlas’a yazmaktan her seferinde son anda vazgeçtim.

Kendisinin düşünmesi gerekirdi. Ben her ne olursa olsun onu doğum gününde yalnız bırakmazdım. Atlas’la birlikte aldığımız siyah, uzun yırtmaçlı elbiseyi giyerek daha önce aldığım siyah topuklu ayakkabılarımı giydim ve sade bir makyaj yaptım.

Elime küçük bir çanta alarak üzerime siyah kürkümü giydiğimde hazır olduğumu hissediyordum. Bir yanımda hâlâ hevesiz ve buruktu. Lina’dan mesaj geldiğini gördüğümde telefonumu elime alarak kapıdan çıktım. Asansörle aşağıya inerek dışarıya çıktığımda Lina’nın arabasının kapısı açık bir şekilde beni beklediğini gördüm. Arabanın içerisine geçerek Lina’nın tam karşısına yerleştim ve elimdeki çantayı yanımdaki boş koltuğa yerleştirdim. Otomatik kapı ardından kapandığında Lina’ya baktım.

Üzerinde pembe, mini bir elbise vardı. Kabanını arabanın içinde olduğu için çıkarmış, yan koltuğa bırakmıştı. Sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Yüzünde ise simli fakat çok da abartılı gözükmeyen bir makyaj vardı.

“Çok güzel olmuşsun bebeğim,” dedim ona tebessüm ederek.

“Sen de öyle,” dedi bana aynı içten gülüşle. “Doğum günü görsünler be!” diye ekledi hemen ardından.

“Nereye gidiyoruz?”

“Sürpriz.”

Telefonuma bildirim geldiğinde bir gözüm telefona kaydı. Atlas yazmıştı.

Okyanus Gözlü Adam: Dışarıda mısın sen?

Hera Yarkan: Evet, bir sorun mu var?

Okyanus Gözlü Adam: Yok, haber vermedin.

Hera Yarkan: Nereden anladın dışarıda olduğumu?

Okyanus Gözlü Adam: Sizin evden dosya almam gerekti.

Hera Yarkan: Anladım.

“Kutlamayacak galiba,” dedim Lina’ya dönerek.

“Neyi?”

“Atlas, doğum günümü.”

“Hediye aldım demişti bana,” dedi Lina kaşlarını çatarak.

“Aldı da,” dedim sessizleşerek. “Yani birlikte alışverişe çıktık hediye aldı. Öyle değil de direkt kendisi kutlasa daha mutlu olurum.”

“Sana kızgın ve kırgın. Bir de işler yoğunmuş galiba. Karışıklık varmış.”

“Aynen, ortalık karışık biraz.”

“Haftaya telafi eder,” dedi bana göz kırparak. İçimde bir huzursuzluk oluştuğunu hissediyordum.

“Eder,” diye mırıldandım. Araba Çırağan Sarayı’nın önüne yanaşarak durduğunda kaşlarım çatıldı. “Yok artık,” dedim Lina’ya dönerek. Bana geniş bir gülümsemeyle baktı.

“Babandan biraz yardım almış olabilirim,” diye mırıldandı böyle bir mekânı nasıl ayarladığını soracakken. Arabanın kapısı açıldığında önce

ben ardından Lina arabadan indik. Bakışlarım mekânın önündeki güvenliklerde dolaştı.

“Gerek var mı bu kadarına?” dedim Lina’ya dönerek.

“Gel bakalım,” dedi Lina koluma girerek. “Söylenme.” Birlikte sarayın merdivenlerini birer birer çıktık. Gözüm telefona gittiğinde gece yarısına iki dakika kaldığını gördüm. Bizi karşılayan görevli elindeki küçük ışıkla bize eşlik ederken bütün sarayın ışıklarının sönük olduğunu anladım.

Bu kalbimin hızlanmasına sebep olurken Lina’nın koluna tutundum. Ardından görevlinin elindeki ışık da kapandı ve etraf zifiri karanlığa büründü.

“Lina,” diye seslendim korkuyla.

“Sol tarafındaki görevlinin kolunu tut Hera,” dedi Lina bana seslenerek. Yutkunarak solumdaki bedeni aradım ve kalın bir kola dokunarak tutundum. İçimdeki kötü his ve korku büyürken burnuma dolan koku kaşlarımı çatmama sebep oldu.

Atlas ve güvenlik görevlisi aynı parfümü kullanıyor olamazdı değil mi?

“İyi ki doğdun sevgilim.” İşittiğim sesin ardından adımlarım durdu. Salonun içindeki bütün ışıklar aynı anda açılırken boydan olan pencereden gözüken havai fişekler gözlerimin Atlas’tan cama çevrilmesine yetmedi. Hemen ardımda duran beden, ellerini belime sarmış, çıplak tenimin üzerinde bağlanarak kendisine çekmişti. Salonun içinde Atlantis Konutları’nda yaşayan neredeyse herkes vardı ve Atlas yeniden herkesin duyabileceği şekilde ekledi.

“Sen geldin ve aydınlandı tüm hayatım. İyi ki doğdun sevgilim.” Ardından orkestra keman çalmaya başladı ve salondakiler alkışlayarak beni tebrik etti. Gözlerim mutluluktan dolarken şaşkınlıktan ne tepki vereceğimi bilemedim.

“Sen,” dedim yalnızca. “Sen.” Atlas’ın yüzündeki gülümseme büyüdü.

“Ben seni doğum gününde yalnız bırakır mıyım?” dedi kulağıma eğilerek. Dudakları boynuma kısa bir buse bıraktı. “Ben sana herhangi birisi için kötü hissettirir miyim?”

Gözümdeki parıltı bütün salonda dolaşırken bizi çeken kameralara aldırmandan babamın kızacağını bile bile o hareketi yeniden yaptım. Arkama dönerek iki elimle Atlas'ın yüzünü avuççime aldım ve dudaklarımı uzun bir süre dudaklarına bastırdım.

Dudaklarını dudaklarımın arasına alıp hafifçe emerek bıraktığında ikimizin de yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Ardından salondan büyük bir ısıklık yükseldi. Sesi çıkaranın Rüzgâr olduğunu gördüğümde Atlas'ın elini tutarak salonun içinde ilerlemeye devam ettim.

İnsanlar ellerindeki alkollerden birkaç yudum almaya ve çalan müzikle dans etmeye devam ederken üzerimdeki şoku atlatamamıştım. "Bütün bu plandan haberin vardı?" dedim sorarcasına. "En başından beri."

"En başından beri," dedi beni onaylayarak.

"Bana kızmadın, hiç."

"Kızdım," dedi inkâr etmeyerek. "Ama böyle bir günü mahvetmeye yetecek kadar değil."

"Seni çok seviyorum," dedim kendime engel olamayarak. "Çok çok."

O kadar çok seviyorum ki yarın bütün ülkenin gündeminde olacak olmamız umurumda değildi. O kadar çok seviyorum ki bu salon boşalsa ve bir sen kalsan, bana yine yeter.

"İyi ki doğdun aşkım," dedi Lina yanıma gelerek.

"Sen var ya," dedim ona işaretparmağımı sallayarak. "Çok fenasın."

"Hadi hadi," dedi Lina dudak büzerek. "İyisin yine."

"Sevgilimi biraz alabilir miyim?" dedi Adas Lina'ya dönerek.

"Alın tabii," dedi Lina dalga geçerek. Atlas koluma girerek yürümeye başladığında salonun içinde ilerledik. Köşelere kurulan masaların üzerinde ikramlar vardı. Garsonlar bütün salonun içinde servis için dolaşıyorlardı. Atlas beni yönlendirerek salondan çıkardığında ona döndüm.

"Nereye gidiyoruz?"

"Hediyeni vermeye," dedi Atlas.

"Ne?" Şaşkınlıkla konuştum. "Zaten hediye aldın ya. Daha ne alacaksın?"

"Şiih," dedi Atlas sakın bir tavırla ve elindeki anahtarla bir odayı açarak beni içeriye yönlendirdi. Odanın içerisinde üstü örtülü bir şövale

vardı. Üzerine örtülen siyah örtüden ötürü altındaki tabloyu göremiyordum fakat odanın içinde başka hiçbir şey olmaması hediyeimin o örtünün altında olduğunu anlamama yetmişti. Dışarıda yağmur yağdığını cama vuran damlaların çıkardığı sestten anlayabiliyordum.

“Ne oluyor?” dedim Atlas’a dönerek.

“Seni tanıdığım ilk gece en az bu gece kadar fırtınalı bir akşamdı,” dedi Atlas ellerimi tutarak. Ona döndüm ve mavi gözlerinin tam içerisine baktım. Odayı aydınlatan loş ışık yüzünü görmeme zar zor yetiyordu. “O gece hayatıma girdiğinde hayatında neyi değiştirdiğimi, hayatımda neyi değiştirdiğini bilmiyordum ama artık biliyorum.

Bir mucize gibiydin Hera. Hiçbir zaman karanlığın içinde hissetmedim. Seni tanıdığımda fark ettim. Işıklar o kadar açılmış ki gözüm kör olmuş. Gerçeği bulabilmem için, gerçeği hissedebilmem için benim sana ihtiyacım varmış.” Derin bir nefes aldı. Bir eli saçıma uzandı. Saçımı parmak uçlarının arasına aldı.

“Benim güzel sevgilim,” diye mırıldandı. “İyi ki doğdun. Bazen insan her şeyin içinde de kimsesiz kalabilirmiş bana bunu öğrettin.” Gözlerini gözlerimden ayırmadı.

“Derin sulardan hep korktun. Islanmaktan kaçındın. Islanmaktan korkma Hera. Bir yanın boğulacağını bile bile o suya girecek kadar cesaretli, diğer yanın islanmaktan kaçacak kadar ürkek. Islanmaktan korkma ama boğulacağın sulara dalma. Yıllarca boğulduğunu hissettiğin o deniz bir damla gözyaşından ibaret.”

Gözlerimin dolduğunu hissettirdi. Devam etti.

“Birlikte kurutacağız sana kötü hissettiren her şeyin kökünü. Artık ben buradayım. Ne demiştin o gece? Sen kurtaracaksın diye. Ben kurtarırım. Her ne olursa olsun ben buradayım. Ellerim sana uzanır. Yalnızlığına uzanır. Sana hiçbir şey zarar veremez çünkü ben önünde dururum göğsünün hırpalanmasına izin vermem.”

“Ağlarım,” dedim boğazıma oturan yumruyla zar zor konuşarak.

“Şihh,” dedi Atlas. Shakespeare, Hamlet’te acı bir çılgınlıkla diyor ki, “Dinle beni Ophelia.”¹

¹ William Shakespeare, *Hamlet*, (İstanbul: Remzi Kitabevi, 2007) 185.

“Biz o sona daha gelmedik ve hiçbir zaman gelmeyeceğiz çünkü ben seni buldum. Sen beni buldun. Karanlığa gömülmeden hemen önce o karanlık okyanusun içinde ellerim ellerini tuttu.”

Eli örtüye uzandı ve örtüyü kaldırdı. “Bir portre çizdim bizim için. O okyanusun içinde her kaybolduğunu hissettiğinde sana bizi hatırlatacak bir portre.” Gözlerim tablonun üzerindeki çizime değdiğinde okyanusun içindeki çizime baktım. Portrenin sağ alt köşesinde Atlas’ın imzası vardı.

Portreyi kendi elleriyle çizmişti. “Bir daha hiçbir zaman karanlığı ruhunda hissetmeyeceksin.” Genç bir adam suyun içinde, genç kadını kucağına almış yukarıya çıkarıyordu. Üzerlerine vuran ışık aydınlığa çıkacaklarının haberini verirken karanlık artık dipte ve uzakta kalmıştı.

“Sevgilim,” dedim elimi ona uzatarak. “Seni hak edecek ne yaptım?”

“Sevgilim,” dedi bana aynı tonla. “Beni aydınlığınla tanıştırdın.”

Ardından kapının tıklatıldığını işittik. Gözlerim yavaşça Atlas’a kaydı. “Ben bakayım,” diye mırıldandı Atlas ve kapıya ilerledi.

Bir portre çizdi bizim için. Bütün savaşların başladığı o yerde. Aydınlığın karanlığa karşı olan savaşından.

Sevgilim biz unuttuk.

Okyanusun ne kadar karanlık olduğunu boğulmadan bilemezsin. O suyun içinde olman göğsünün yandığı anlamına gelmez. Sen hiç karanlıkta kalmadın, ben hiç karanlıkta kalmadım.

Bir kapı sesi. Bir kadın. İçimdeki tedirginlik hissi.

Keşke hikâyemiz gazete kâğıtlarında yazdığı gibi basit bir lise aşkından ibaret olsaydı. Keşke Dante’nin ümitsizlikle tarif ettiği o cehennem ruhumuzu ateşe verirken hiçbir şey hissetmeseydik.

Artık geriye dönemeyiz.

Atlas o kapıyı açtı.

Ve bu benim huzurla uyuduğum son geceydi. Vücudumun üzerinde hissettiğim titrek el, bedenimi suyun altına saklamaya çalışırken nefes almayı diledim.

Sevgilim, hiçbir okyanus insana yaşam veremez. O derin suların sahibi sen olsan bile.

12 Kısım

Bir gece yarısı.

Yaşadığımız her şeyi gerçek kılan o gece. Gözlerimi kapattım, göz-
yaşlarım yastığı ıslattı. Ve o gecenin sabahında Atlas yine yoktu.

Beni dinlemeye hazır mısın?

Artık sana olanları bütün gerçekliğiyle anlatacağım ve kelimeleri acı-
mızla hırpalayacağım.

Bu benim hikâyem değil. Bu Atlas'ın hikâyesi değil. İsimlerimiz
anıldı sayfalarda fakat kitap hiçbir zaman bizim adımıza yazılmadı.

Atlas bir daha hiçbir zaman olmayacaktı. Benim bunu kabullen-
memse yıllarımı aldı.

Karanlık bir gecenin sabahında Atlas, benim okyanus gözlerinde bo-
ğulduğum o adam olmaktan vazgeçti.

Artık onun için yeni bir hayat vardı.

Benim hiçbir zaman dahil olamayacağım bir hayat.

Düzenleme

Ny.ozlem

Çevir sayfaı.

Bu en başından beri onun hikâyesi.
Okyanus gözlü adam, bir gecede karanlığa gömüldü.
Sahne, XVI'ya kaldı.

23

AYNI İNSANLA İKİNCİ KEZ TANIŞMAK

*O*na sarıldım ve yapayalnız hissettiğimi söyleyerek gözyaşlarımı akıttım. Elleri saçlarımda dolaştı. 'Ben varım,' dedi. Gözlerimi kapattım. Kalp atışlarını dinledim. Ama o kadar orada değildi ki bunu ona hiçbir zaman anlatamadım. Anlamayacağını bildiğim için.

25 Aralık, 04:30

Yeniden başlama şansın olsaydı yine aynı seçimleri yapar mıydın?

Elimde silik bir kalem var, karanlık bir odada bu satırları karalıyorum çünkü artık yaşanılanların bizi nereye götüreceğini biliyorum. Sevgilim hangi evrende olursak olalım ruhumu senin için feda ederdim. Sonunda kalbimin söküleceğini, ruhumun acıdan iki büklüm olacağını bilsem yine aynı seçimleri yapardım.

Artık sana acı dolu bir yerden bakmıyorum.

Atlas. Sevgilim. Okyanus gözlü adam.

Seni tanımadan önce göğsüm içinde bir cenaze ağırlığı taşıyordu. İçimdeki çorak toprakta sevginle büyüttüğüm çiçekler yetiştirdim. Varlığın ruhumu besledi. Sana hikâyemizin sonunu bilerek sesleniyorum. Artık yaşanılanların bizi nereye götüreceğini biliyorum ve aynanın karşısına geçtiğinde kendine soracağın soruyu da görüyorum.

Sevgilim.

Göğsünde hiçbir acıyı taşıma. Çünkü en başa, seninle tanıştığım fırtınalı eylül akşamına dönecek olsam yine aynı seçimleri yapardım.

biliyorum. Yaşanan ve yaşanacak olan her şeye rağmen senin olmak isterdim. Benim olmanı dilerdim.

Sana dair içimde hiçbir zaman bir pişmanlık taşımadım. Ve taşımaya-
cağımı biliyorum. Bana ıslanmaktan korkmamamı söyledin. Şimdi senin
için bir kere daha yağmurun altındayım. Gözlerimin kapanmasına izin
vermiyorum. Bakışlarımı göğe kaldırıyorum.

Her ne yaşanırsa yaşansın elini bırakmayacağımı biliyorum. Karanlığın
ruhunda izler bırakmasına izin verme. Sen hiçbir zaman kötülüğe ait olma-
dın. Beni karanlıkla korkutmaya kalkma, ışığı ruhunda bulacağımı biliyorum.

Hayır, gitmiyorum.

Buradayım ve bizi yok etmelerine izin vermiyorum.

Savaş bitecek ve ben elimi avuççığına hapsetmene izin vereceğim. Yeni-
den dilek taşına gideceğiz. Başımı geniş omzuna yaslayacağım. Dudakla-
rım boynuna değecek. Sana, 'Biz kazandık sevgilim,' diyeceğim.

Bu bizim birbirimizi bulma hikâyemiz.

Ve ben bu kitabı yeniden yazıyorum.

12 Kasım, Günümüz

Ellerim tuvalde gezindi. Daha önce beklemediğim yüzlerce insan-
dan beklentimin çok üstünde hediyeler almıştım. Milyon dolarlar har-
canan hediyelerim olmuştu. Fakat daha önce hiç kimsenin beni bu ka-
dar düşünerek bir hediye aldığını hatırlamıyordum.

Atlas bugün bir kere daha onu sevdiğim için hiçbir zaman pişman
olmayacağımı bana hissettirmişti. Her ne yaşanırsa yaşansın ondan ko-
pamayacağımı, benden kopamayacağını hissediyordum. O suyun içeri-
sine ruhsal anlamda defalarca kez batırıldığımı hissetmiştim.

Aynı derinliğin içinde kendi düşüncelerimle binlerce kez boğulmuş-
tum. Ve her seferinde içimde bir yerlerde yaşadığına inandığım varlığı
beni çekip kurtarmıştı. Kendi içimde büyüttüğüm sevgi şimdi ondan
bana bir parça olarak miras kalmıştı.

Gözlerimi kapattım.

Atlas Katrivas beni seviyordu.

Gözlerini açtım.

Bu bir rüya gibiydi. Fakat ellerimin arasında tuttuğum bu tuval kadar gerçekti. Buradaydı, benimleydi ve öyle kalmaya devam edecekti.

“Atlas,” diye seslendim kapının önünde sandığımdan fazla oyalanan Atlas’a seslenerek. Kapıyı kapatarak yanıma geldi. Yüzünün düştüğünü fark ettiğimde ona ne olduğunu sordum.

“Bir sorun mu var?”

“Hayır bebeğim,” dedi yüzüne hafif bir gülümseme yerleştirerek.

“Emin misin?” İkna olmadığımı anladığında yanıma daha fazla yaklaşarak ellerini yüzüme uzattı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı.

“İşle ilgili ufak bir mesele. Kapıda bir konuşma yapıp geleceğim. Canının sıkılacağı bir mevzu değil.”

“Anladım,” diye mırıldandım daha fazla büyütmeyerek. Açıklamak istediğinde açıklardı. Yüzüme eğilerek dudaklarımın üzerine küçük bir buse kondurdu ve geriye çekildi.

“Aldığım en güzel hediye,” dedim ona karşı samimi davranarak.

“Biliyorum,” dedi gayet ciddi bir tavırla. Gülümsedim ve mırıldandım.

“Egonu hiçbir yere bırakma ama tamam mı?” dedim onunla dalga geçerek. “Hep peşinde seninle birlikte gezsın.”

“Bir Atlas Katrivas kolay yetişmiyor güzelim.” Odanın kapısını açarak benimle koridora çıktığında ona yüzümü buruşturdum.

“Ben şu işi halledip geliyorum, sen içeriye geç.” Başımla onu onayladım ve arkamı dönerek salonun içerisine giden yola ilerledim. Atlas benim tam tersi yönümde ilerleyerek çıkışa gitmişti. Salonun içinden koridora gelen müzik sesi ben adım attıkça yoğunlaşıyordu.

Salonun büyük kapısından içeriye girdiğimde gözlerim salonun içinde dolaştı. Neredeyse bütün okul buradaydı. On ikinci sınıfların hepsi gelmişti ve eski okulumdan da öğrenciler vardı. Lina beni gördüğünde yanıma ilerledi. Ben de ona adım atacaktım ki yan sınıfımızdan olan Mira bana seslenerek beni durduğunda bakışlarımı ona çevirerek yüzüme hafif ve mesafeli bir tebessüm yerleştirdim.

“Hera doğum günün kutlu olsun. Peri kızı gibi olmuşsun!” Yüzündeki geniş gülümsemeyle bana uzandığında hafifçe sarıldık.

“Çok teşekkür ederim, geldiğiniz için de öyle. Benim için gerçek bir sürprizdi.”

“*After*’a kalamayacağım maalesef o yüzden hediye vermek istedim. Umarım yeni yaşıñ bol bol mutluluk getirir ve hediyeni beğenirsin.”

“Ah,” diye mırıldandım bana uzattığı küçük poşeti elime alarak. “Zahmet etmişsin, çok teşekkür ederim tekrardan.”

“Ne zahmeti canım. İyi eğlenceler size. Bol bol eğlenip dağıtın.”

Tebessümümü eksiltmeden ona bakmaya devam ettiğimde ekledi.

“Sen de durdun durdun turnayı gözünden vurdun bu arada.”

Hafif bir sesle güldüm. “Mira ya,” dedim elimi nazikçe koluna değdirerek.

“Hadi görüşürüz.”

“Görüşürüz canım.”

Yanımdan geçerek çıkışa ilerlediğinde Lina çoktan yanıma gelmiş ve konuşmanın bitmesini beklemişti. “Ay ne almış Atlas?” dedi Lina heyecanla.

“Göstermedi mi size?” Onlardan fikir almış olacağını düşünmüştüm.

“Hayır,” dedi Lina başını olumsuz anlamda sallayarak. “Üç gündür bununla uğraşıyor ama ne olduğunu söylemedi. Anlamalı bir hediyeymiş ama ben artık meraktan çatlayacağım.”

“Evlilik teklifi ettim,” dedi Lina’yla dalga geçerek.

“Ne?” Elindeki bardağı yanındaki masaya bırakırken gözleri şaşkınlıkla aralandı.

“Abartmayın,” dedi yüzünü ekşiterek. Yüzümdeki ciddi ifadeyi bozmadan ona bakmaya devam ettiğimde birkaç adım geriledi.

“Ciddisin,” dedi işaretparmağıyla beni göstererek. “Lan daha on dokuz yaşındasın. Kabul etmedim de.”

“Bilmem,” diye mırıldandım. “Onunla yaşamak...” Derin bir iç çektim ve hafifçe gülümsedim. “Hayali bile güzel.”

“Hera ya,” dedi Lina kaşlarını çatarak. “Dalga geçiyorsun benimle değil mi?”

Küçük bir kahkaha attığımda elini belime koyarak kavradı ve salonun içinde ilerlemeye başladı. “Gösteririm, özel bir hediyeydi.”

“Piç! Hem çok yavaş hem de katlanılmaz bir cazibesi var bir de düşünceli çıktı. Şaşkınlıkla izliyorum bütün olanları.”

“İnanır mısın?” dedim iç çekerek. “Ben de şaşkınlıkla izliyorum. Kim derdi ki böyle olacağımızı?”

“*After* için sana kıyafet getirdim, hediyeleri de isimleriyle birlikte odaya bıraktırtıyorum çünkü üç gün boyunca açmayı bitiremeyeceğin kadar paket var.”

“Süpersin,” dedim kıyafet kısmını düşünmesine sevinerek.

“Atlas nerede bu arada?”

“Bakayım ben bir ona,” dedim hâlâ içeriye dönmediğini onun sorusuyla fark ederek. “Sen de Umut ve Rüzgâr’a bak.”

“Rüzgâr yeni ilişki yapmış gibi duruyor ama bakayım.”

“Kim?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Anlatırım,” dediğinde başımla Lina’yı onayladım ve ona arkamı dönerek salonun çıkışına ilerledim. Etrafta dolaşan garsonlardan birisini durdurarak taşıdığı tepsiden bir kokteyl aldım ve Atlas’la biraz önce çıktığımız o koridora yeniden çıktım.

Gözlerim koridorda dolaştığında kapıda bekleyen görevlilerden başkasını görememiştim. Hâlâ telefonla mı konuşuyordu? Uzun koridorda yavaş adımlarla ilerlerken topuklu ayakkabılarımın çıkardığı tok ses yankılandı fakat önemsemeden ilerlemeye devam ettim. Saraya giriş yaptığım kapının önüne geldiğimde görevli kapıyı açtı.

“Ne saçmalıyorsun Efsun?” Atlas’ın sesini duyduğumda kaşlarım çatıldı. Dışarıya çıktığımda bedenimi saran soğuk hava tenimin ürpermesine sebep oldu fakat umursamadan gözlerimi bahçede dolaştırdım. Atlas’ın sağ tarafta, merdivenlerin hemen yanında bir kızla tartıştığını fark ettiğimde kaşlarım çatıldı.

“Atlas,” dedi kız uyarıcasına. “Beni dinlemek zorundasın.”

“Siktir git buradan,” dedi Atlas beni fark etmeyerek. “Bir daha da gelme. Herhangi bir sorunun varsa babamla konuşursun. Beni boktan meselelerinize dahil etmeyin. Dersine iyi çalışmışsın ama ben böylelerini çok gördüm,” dedi imalı bir şekilde.

“Atlas,” diye seslendim onu ilk kez bir kadına karşı bu kadar kaba görmenin verdiği şaşkınlıkla. Gözlerindeki sinirin yerini şaşkınlık alarak arkasına, merdivenlerin başında bekleyen bana döndü.

“Sevgilim,” dedi hem şaşkın hem de sahiplenici bir tavırla. Merdivenleri yavaş adımlarla inerek yanına geldiğinde gözlerim karşısındaki kızın üzerinde dolaştı. Simsiyah saçları ve beyaz bir teni vardı. Dolgun dudaklarında parlayan kırmızı ruju oldukça iddialı duruyordu. Üzerinde siyah bir tayt ve aynı renkte kısa bir mont vardı. Buz mavisi gözleri geceye rağmen parlıyordu. “Sorun ne?” dedim gözlerimi kızın üzerinden çekerek. Atlas elini belime yerleştirerek beni yanına çekti.

“Sorun yok,” dedi net bir tavırla. “Hanımefendi de gidiyordu zaten.”

“Atlas,” dedi kadın yeniden ismini bastırarak. Kaşlarımı kaldırdım. “Bir tarafı seçmek zorunda kalacaksın,” diye ekledi bana aldırmadan. “Böyle bitmeyecek bunu sen de biliyorsun.”

“Pardon,” dedim konuşmanın devam etmesine izin vermeyerek. “Neyden bahsettiğinizi ve sevgilimden ne istediğinizi öğrenebilir miyim?”

Kızın bakışları tamamen bana döndü. Gözleri kısa bir an üzerimde dolaştı. “Tanıştığımıza memnun oldum Hera,” dedi kurduğum cümleye aldırmadan. “Bunu sevgilin kararını verdiğinde tekrar konuşalım.” Atlas’ın sinirle iç çektiğini hissettiğimde kız arkasını dönerek bahçeye park ettiği motoruna binmişti.

Motorunu çalıştırarak hiçbir şey söylemeden uzaklaştığında Atlas’tan birkaç adım uzaklaşarak yüzümü ona çevirdim.

“Ne oluyor? Kim bu kız?”

“Önemli biri değil,” dedi sağ elini alnına götürerek.

“Önemli mi diye sormadım Atlas,” dedim alttan almayarak. “Kim o kız? Neyin kavgasını ediyordunuz?”

“Bilmiyorum. İçeri geçelim.” Koluma doğru uzandığında kolumu geriye çektim. Soğuk hava açıkta kalan kollarımın acımasına sebep olsa da aldırmadım.

“Bana bir cevap verecek misin?”

“Hava soğuk,” dedi Atlas konuyu değiştirmeye çalışarak. “Üşüyorsunuz. İnat etme sonra konuşuruz.”

“Şimdi konuşacağız,” diyerek üsteledim.

“Sabır,” dedi derin bir nefes alarak. Ardından eli üzerindeki cekete uzandı ve ceketini çıkararak sinirle omuzlarıma yerleştirdi. “Şunu al üstüne,” dedi aynı öfkeli tavırla.

“Bana cevap verecek misin artık?” Sesim daha da yükselmişti. Omzuma bıraktığı siyah ceketini biraz olsun ısınmama sebep olurken içimdeki öfke ve merak dinmemişti.

“Bilmiyorum,” dedi bütün ciddiyetiyle. “Nereden bulduysa beni bulmuş, derdi para.”

“Nereden bulmuş?”

Kaşları çatıldı. Atlas’tan para isteyebileceği ne söylemiş olabilirdi?

“Kardeşim olduğunu iddia ediyor Hera,” dedi Atlas en sonunda pes ederek. Bedenim aldığı cevapla gevşedi. Bakışlarıma içimdeki şaşkınlığın yansıdığını biliyordum.

“Ne?”

“Öyle işte,” dedi başını hafifçe sağa eğerek. “Önemli bir durum değil. Bir derdi varsa babam halleder. Annemin başka bir çocuğu olsaydı bunu bilirdim.”

“Belki,” dedim ve hemen ardından sustum. Bunu nasıl ifade edeceğimi bilememiştim.

“Hayır,” dedi kaşlarını çatarak. “Annemiz de aynıymış. Başka bir kadınla alakası yok. İddia ettiği şey bu yani.”

“Bilmiyorum,” dedim verecek bir cevap bulamayınca.

“O küçük burnunu ve çokbilmiş çeneni her şeyin içerisine sokarsan bilmezsin tabii.”

“Hesap vereceksin,” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Bir dahakine bu kadar uzun sürmesin.” Onunla dalga geçtiğimde elini omzuma attı ve beni kendisine çekti. Ceketini düşmesin diye önünü tutarak sırtımı göğsüne yasladım ve yavaş adımlarla ilerlemeye devam ettik.

“Verelim,” dedi Atlas eyvallah dercesine. “Hesap da verelim.” Yüzümde hafif bir gülümseme oluştu ve onunla merdivenleri çıkarak içeriye girdik.

“Üzerimizi değiştirelim,” dedi Atlas kulağıma eğilerek. “Çünkü bugün senin günün. Kafanı yorman gereken hiçbir şey yok. Bugün yalnızca sen varsın.”

“Öyle mi?” Fısıltımı yalnızca onun işittiğini biliyordum.

“Öyle,” dedi aynı kısık sesle ve elini belime doladı. Hediyelediği odanın önüne geldiğimizde kapıyı açarak içeriye geçtim ve ardından o da girerek kapıyı kapattı.

“Kıyafetlerim burada mı?” Gözlerim Atlas’ın arkasında kalan tabloya takıldığında bana doğru birkaç adım attı.

“Bilmem,” diye mırıldandı umursamaz bir tavırla.

“Niye buraya girdik o zaman?” Gözleri yüzümde dolaştığında hafifçe yutkundum. Ne yapacağını hissetmişim ya da bunu ben yapmak istiyordum.

Göğsümde hissettiğim ritim değişikliği midemdeki tanıdık kasılmalara sebep olurken bakışlarımı okyanus mavisi gözlerine sabitledim. Eli üzerimdeki cekete uzandı ve omzumun üzerinde her an düşecek gibi duran ceketin küçük bir el hareketiyle yere düşürdü.

“Bana çok fazla kıyafet borçlusun,” dedi ardından.

“Hiçbirisini geri vermeyeceğim,” diye mırıldandım ve çenemi yukarıya kaldırdım. Sağ eli çeneme uzandı ve sırtımı duvara yaslamak için bana birkaç adım daha yaklaştı. İstedğini ona vererek sırtımı duvara yasladım.

“Hepsi senin olsun,” dedi kurduğum cümleye aldırmadan. “Keçi.”

“Şimdi biraz da ben istediğimi alayım,” dedi çenemdeki elini yavaşça açarak boynuma indirirken. Sağ eli boynumu kavrayarak sıktı ve dudakları aynı anda dudaklarımın üzerine kapandı. Kavisli, yumuşak dudaklarıyla üst dudağımı dudaklarının arasına aldığını hissettiğimde ellerimi boynuna doladım ve onu kendime daha çok bastırdım.

Başımı sola eğerek üst dudağımı emmeye devam ettiğinde hafif araladığım gözlerimden arkasında kalan portreyi gördüm. Suyun içinde birbirine tutunan iki beden. Atlas ve ben.

Bir gün karanlıkta kaybolursam kendini yakmak pahasına bile olsa yolumu aydınlatacağını biliyordum.

Dilimi ağzının içerisine ittirdim ve araladığı dudaklarının arasından geçirerek üst dudağını kavradım. Beni duvara biraz daha bastırdığında zihnimin içinde aynasının önünde yaşadığımız anlar belirdi.

Onu ilk kez gördüğüm o uçurumun kenarı.

Arabasına bindiğim, gözlerini vücudumun üzerinde hissettiğim an.

Beni ilk öptüğü an.

Birer birer gözlerimin önünden onunla yaşadığımız anlar geçerken gözlerimi kısa süreli araladığımda yüzleştiğim portre onu daha da hırsla

öpmeme sebep oluyordu. Bir eli yavaşça duvarla sırtımın arasına sızdı ve boynumdaki elini sırtıma indirerek elbisemin fermuarını aşağıya çekti.

Fermuarının açılmasıyla elbisem yavaşça bedenimden kayıp yere süzülürken biraz geri çekildi ve bakışlarını arsızca vücudumda dolaştırdı. Nefes nefese kalmış bir halde ona ve rujumun bulaştığı dudaklarına baktığımda onu ne kadar çok istediğimi bir kere daha anladım.

Üzerimde yalnızca siyah külotum kalmıştı çünkü elbisemin içerisine sutyen giymemiştim. “Sana doyamıyorum,” dedi gözlerini göğüslerimde dolaştırırken. “Sana özlemimi hiç geçiremiyorum. Bütün hayatımı seninle geçirmek istiyorum.”

“Hep daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum,” dedim ona cevap vererek. “Seninleyken hep daha fazlasını istiyorum. Bütün hayatına sahip olmak istiyorum.”

“Bütün hayatım sensin sevgilim,” diye mırıldandı ve ellerini belimin üzerinde gezdirdi. İşaretparmağını hafifçe tenime sürttüğünde içimde bir gıdıklanma hissettim. Elini ani bir hareketle aşağıya indirdi ve külotumun üzerinden kalçamı avuçlayarak beni kendisine çekti. Kalçamda olan elinden güç alarak sağ bacağımı beline doladığımda diğer eli de kalçama uzandı ve beni yukarıya kaldırarak kucagina çıkmamı sağladı.

Dudakları bu sefer boynuma değdi. Elini kalçalarımın ayırmadan tenimi dişlerinin arasına hafifçe aldığında zorlukla konuştum.

“İz kalacak yine,” dedim kendime hâkim olmaya çalışarak.

“Kalmasın mı?” dediğinde kendimi geriye çekmeye çalıştım ve bunu anladığında bana izin verdi.

“Yanımda kapatabileceğim hiçbir şey yok.” *After*’a geçerken magazincilerin fotoğrafımızı çekme ihtimali çok yüksekti.

“Katrivas olmanın ilk kez canımı sıktığına şahit oluyorum,” diye mırıldandı Atlas parlayan gözlerini bir kere daha vücudumda dolaştırarak. Ona gülümsedim ve beklemediği bir anda dudaklarına eğilerek küçük bir buse kondurdum.

“Giymem gerek,” dedim hemen ardından. Odanın içindeki dolabı başıyla işaret ettiğinde kıyafetlerimin orada olduğunu anlamıştım. “Şöyle bakmasana,” dedim dolaba ilerlerken sahte bir kızgınlıkla.

“Nasıl bakıyorum?” dedi anlamamış gibi davranarak.

Dolabın kapağını açtım ve içindeki poşeti aldım. “Dünyanın en güzel kızı benmişim gibi,” dedim poşetin içinden çıkardığım göbeği açık, arkasında düğme detayları olan tişörtü üzerime giyerken.

Ona arkamı döndüğümde eli sırtımdaki düğmelere uzandı ve tişörtün iki yanından birbirine çekerek düğmeleri yavaş yavaş kapattı. Elleri hâlâ düğmelerin üzerindeyken arkamdan kulağıma yaklaştı.

“Mişsin gibi yapmıyorum,” dedi oldukça ciddi bir şekilde. “Zaten öylesin.”

“Atlas,” dedim yüzümde istemsizce oluşan gülümsemeyle. Poşetin içindeki siyah şort eteği bana uzattığında elime alarak bacaklarımın arasından geçirdim ve eğilerek ayakkabılarımı çıkardım. Lina o kadar ince düşünceli bir insandı ki benim için spor ayakkabı bile getirmişti. Dolaptaki diğer poşetten ayakkabıları çıkararak giydiğimde Atlas üzerindeki gömleği çıkarmış ve boşalttığım poşetin içerisine atmıştı. Ardından poşetin içerisine kendisi için koyduğu beyaz kısa kollu tişörtü giydi ve pantolonunu da çıkararak aynı poşetten aldığı siyah kotu eline aldı.

“Analar neler doğuruyor be,” dedim ona takılarak. Bacakları, karın kasları, sırtı o kadar orantılı ve mükemmeldi ki bu hayatın içine hiç dahil olmasaydı bile bir manken olarak oldukça ünlü birisi olabileceğini düşünüyordum.

Her şeyiyle mükemmel bir adamdı ve bana aitti.

“Senin için doğuruyor,” dedi Atlas bana göz kırparak. Gülümsedim. Çok seviyordum. Onu her şeyden ve herkesten çok seviyordum. Varlığı bütünüyle içimi ısıtıyordu.

“Hadi hazırsan kaçırayım seni.”

“Hediyem,” dedim yerde duran elbiseme ve kıyafetlerime aldırma-

dan.

“Kıyafetlerle birlikte eve bırakacaklar.”

“Bir şey olmaz değil mi?” dedim korkarak.

“Olmaz,” dedi beni kolunun altına alarak. Ardından birlikte kapıya ilerledik ve odanın kapısını açarak koridora çıktık. Salondaki müzik sesi kesilmişti.

“Kim kim geçiyoruz diğer mekâna?” dedim kapıdaki görevli bize içeri girerken bıraktığımız kürkü ve deri ceketini uzatırken.

“Gençler,” dedi Atlas ceketini giyerek. “Elli atmış kişi olacağız galiba.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Kuruçesme.” Elimi tutarak biraz önce beraber çıktığımız merdivenleri inmeye başladı ve valeyeye bahşiş vererek sürücü koltuğuna geçti. Sağ kapıyı açarak yerime oturduğumda Atlas arabayı çalıştırdı.

“Geçirdiğim en güzel doğum günü oluyor,” dedim ona bir itirafta bulunarak.

“Daha güzellerini yaşayacağız,” dedi Atlas bir eliyle direksiyon hâkimiyetini sürdürürken diğer eliyle telefonunu aldı ve kısık sesli müzik açtı.

“Bir rüyanın içinde gibiyiz,” diye mırıldandım. “Hiçbir problem yok. Sanki bütün bu dünyanın içinde bir tek sen ve ben kalmışız. Dünyaya bizim ve aşkımızın etrafında dönüyor gibi.” Herhangi bir cevap vermedi ama ben zaten bunun sebebini biliyordum.

Çünkü birbirimize sonsuz bir aşk ve sevgiyle bağlıydık. Onun sevgisini, aşkını en derinine kadar hissediyordum ve onu ne kadar sevdiğimi biliyordum.

İkimiz içinde birbirimizden başka bir ihtimal yoktu ve bundan sonra hiçbir zaman olmayacaktı.

Araba yolculuğunun kalanında sessizdik. Arada Atlas’a içerideki misafirler hakkında yorumda bulunmuş, onunla dalga geçmiştim. Kısa bir yolculuğun ardından *After*’ı yapacağımız mekânın önüne geldiğimizde kapımı mekânın önündeki korumalardan birisi açarak elini bana uzadı.

Uzattığı eli tutarak arabadan indim. Ardından tebessüm ederek elimi korumadan çekerek arabanın önünden dolaştım ve Atlas’ın yanına geçerek koluna girdim.

“Gelmişler mi?” dedim Atlas’la mekânın içine ilerlerken. Bu mekânı biliyordum. Daha önce geldiğimiz ünlü gece kulüplerinden birisiydi. Bu gece bizim için kapatılmış olmalıydı. İçeriden kulağıma gelen ses biz adım artıkça yoğunlaşıp Atlas başıyla beni onayladı.

Yürüdüğümüz dar, kırmızı ışıklı koridorda elimi kolundan ayırmadan ilerledim. Koridorun sonundaki kapı önündeki koruma tarafından açıldığında içerideki müzik bir anda değişti ve kulaklarımızı sağır edecek yükseklikte kulaklarıma tanıdık bir nakarat doldu.

Tell em that is my birthday

Tell em that is my birthday

Tell em that is my birthday

Yüzümde geniş bir gülümseme oluştu. “Tell em that is my birthday.” Şarkıyla birlikte bağırdım ve içeriye girdiğimizde yanmaya başlayan maytaplar gözlerimin parıldamasına sebep olurken içerideki kalabalıktan bir ıslık sesi geldi ve beraberinde alkış seslerini işittim.

İki garson elinde üzerinde beş katlı bir pastanın bulunduğu büyük bir servis arabasıyla Atlas ve benim önümüzde durduğunda bakışlarımı Atlas’a çevirerek şarkıya eşlik etmeye devam ettim.

When I party like that

Every night's my birthday

“Her gece senin doğum günü,” dedi bana gülümseyerek ve kenara çekilerek o da beni alkışlamaya başladı. Mutluluğumun onun da yüzünde bir tebessüm oluşmasına sebep olduğunu anladığımda gözlerimi kapattım. Pastanın üzerindeki mumlara eğildiğimde gördüğüm yazı gözlerimin şaşkınlıkla açılmasına sebep oldu ve bakışlarım hemen ardından kalabalığın içindeki Lina’yı buldu ve işaretparmağımı ona salladım.

“Bu senin işin değil mi?” Beni duymayacağını bile bile söylendim. Eliyle beni onaylayarak el salladığında pastanın üzerine eğilerek mumlara üfledim.

Pastanın üzerinde küçük harflerle “big boobs big heart”¹ yazıyordu. Yazıyı Lina’nın yazdırmış olduğunu tahmin etmişim ve neden pasta üfleme kısmını After’a bıraktıklarını da anlamıştım. Ben pastayı üfledikten sonra Atlas yanıma gelerek elini belime yerleştirdi.

Crashing into you, crashing into me, so yummy

It's all I wanna do, come and dance with me, pretty please²

1 ‘büyük göğüsler büyük kalp’

2 Selena Gomez’in *Birthday* şarkısı.

Sırtımı Atlas'a dönüp ona yaslanarak dans etmeye başladığımda belimde olan elini karnıma uzattı ve kulağıma eğilerek yanağımla boy-num arasına dudaklarını değdirdi.

"İyi ki doğdun sevgilim," dedi ve ardından şarkıya gönderme yaparak ekledi. "Her ne dilediysen senin için gerçek kılacağımı biliyorum." Yüzümde büyük bir gülümseme oluştu. Sonsuza kadar beni sevmesini ve onu sevmeyi dilemiştim.

Pastanın önünde hem Atlas'la hem de diğerleriyle ayrı ayrı fotoğraflar çekildikten sonra pasta arabasını servis için götürmüşlerdi. Bizim için ayrılan locaya geçerek Lina, Umut, Rüzgâr ve Defne'nin bulunduğu koltukların bir ucuna oturmuştum. Atlas ise hemen benim yanımda oturuyordu.

"Bu pasta kimin başının altından çıktı?" dedim Atlas önümüzdeki sehpa-bırakılan bardağı benim için cin tonik doldururken.

"Suçluyum kabul ediyorum." Tahmin ettiğim gibi Lina konuştuğunda gülerek elimi Atlas'ın doldurduğu bardağı uzattım. Bardağı elime alarak birkaç yudum aldım. Atlas diğerleri içinde bardakları doldurdu ve herkes bardağını eline aldı.

"Çok güzel bir geceydi," dedim masadakilerin duyması için bağıra-rak. "Çok teşekkür ederim."

"Gece daha yeni başlıyor," dedi Rüzgâr bana göz kırparak. Bakış-larım onun yanındaki Defne'ye kaydı. Hangi ara böyle samimiyetleri olmuştu bilmiyordum. Defne bana gülümseyerek elindeki bardaktan büyük bir yudum aldığı anda utandığını anlamıştım. Muhtemelen içinde bulunduğu arkadaş grubuna ve ortama yabancı hissediyordu.

Ben de ilk kez onlarla tanıştığımda biraz olsun bunu hissetmiştim. "İyi ki doğdun Hera," dedi diğer yanımda oturan Umut bana doğru eğilerek. "Lina ile hediyemizi evde vermeyi düşündük."

Gülümsedim. Hediyelerin hiçbir önemi yoktu. Bu gece alabilece-ğim en büyük hediye sevgilim tarafından verilmişti.

Ben ayağa kalktığımda Lina ve Defne de bana uyum sağlayarak aya-ğa kalktı. Çalan şarkıya uyum sağlayarak dans etmeye başladığımızda boş olan elimi sehpanın üzerinden Lina'ya uzattım ve elimi tuttuğunda dar alanda kendi etrafımda dönerek dans etmeye devam ettim. Adas

hemen arkamda oturmaya ve beni izlemeye devam ediyordu. Bardağımın dibindeki alkolü de bitirerek bardağı masaya bıraktım ve elimi Lina'dan ayırarak Atlas'a döndüm.

Bedenimin hemen önünde kıvrılmasına izin verirken daha rahat dans edebilmem için bacaklarını araladı ve alanımın biraz daha genişlemesini sağladı. Bacaklarının arasına girerek sağ kolumla başımı aynı anda yukarıya kaldırarak şarkının nakaratına bağırarak eşlik ettiğimde bacaklarını birbirine kapattığını ve beni bacaklarının arasına hapsettiğini hissettim.

Kanıma karışan alkol yavaş yavaş zihnimin bulanıklaşmasına sebep olurken işaretparmağımla onu gösterdim ve şarkıya eşlik etmeye devam ettim. Bacaklarının arasında hareket etmeye çalıştığımda bana bakarak gülümsediğini, gözlerini yüzümden bir an bile ayırmadığını gördüm.

Elimi ona uzattığımda uzattığım eli tuttu fakat beklemediğim bir hareket yaparak ayağa kalkar kalkmaz elini şort eteğimin hafif açıkta bıraktığı kalçalarıma attı ve çığlık atmamı umursamadan beni kucağına aldı.

Mekânda bir ıslık sesi yankılandığını işittiğimde gözlerimi kapattım. Dışarıdaki müzik sesi ve insanların alkışları kulağıma uğultu olarak gelirken Atlas'ın sesini işittim.

“Bu gece bu kızın doğum günü,” dediğinde müzik sesi azalmıştı.

“Bu gece benim hayat ışığımın doğum günü. O dünyanın en güzel kızı ve benim sevgilim.” Salonun içinden yükselen alkış sesleriyle gözlerimi açtım ve kalabalığa yukarıdan baktım.

O dünyanın en güzel adamı ve benim sevgilim.

Gecenin geri kalanında sabaha kadar dans etmiş ve eğlenmiştik. Mekândan çıktığımızda saat altıya geliyordu. Şehrin bir kısmı yavaş yavaş canlanıyordu. Diğer bir kısmı ise bizim gibi gece kulüplerinden ve eğlence mekânlarından yeni çıkıyordu.

Gözüm Atlas'ın kolsaatine kaydı.

12 Kasım, 06:21

Bu gece her şeyi yapabilirmişim gibi hissediyorum. Bu gece. Bütün o geçmiş i yenmişim gibi hissediyorum. Sanki geçmişimle aramda olan savaş bitmiş ve ben kazanmışım.

Gözlerimde uyku vardı fakat uyanık kalmaya çalışıyordum. Elimden gelse bugünün her anını, her bir saniyesini Atlas'la geçirmek isterdim.

Atlas'ın arabası geldiğinde kapıyı açarak beni koltuğa oturttu ve kemerimi bağladı. Onun bu gece alkol almadığını biliyordum. Bu geceyi tamamıyla bana ayırmıştı. Yalnızca benim eğlenmemi istemişti. Şoför koltuğuna geçerek arabayı çalıştırdığında güneş doğmaya başlamıştı. İstanbul'un sokakları yavaş yavaş aydınlanırken elimi Atlas'a uzattım. Bir eliyle uzattığım eli tuttu ve avuç içine hapsetti.

"Aldığım en güzel hediye idi," dedim yeniden içimdekileri ona dökmek isteyerek. Zihnimin bulanıklığı içimde sürekli konuşma isteği uyandırıyordu. "Bu geceki her şey. Ama en çok sen."

Eline kenetlediği elimi dudaklarına götürerek öptü.

"Anladım," dedi gülerek. "İnandım tamam, sürekli bunu söylüyorsun."

"Bil istiyorum," dedim mız mızlanarak. "Ya sonra tekrar yapmazsan. Yeterince değer vermedim zannedersen."

"Ben senin verdiğin değeri bakışında görüyorum Hera."

"Görmedin ama," dediğimde ne demek istediğimi anlamadı. "Yıllarca hiç görmedin. Bana bakmadın."

"Bir kere buldum," dedi ve ekledi. "Bir daha kaybetmem."

Sitenin içerisine girdiğimizde güvenlikten geçerek bizim evin önüne gelmişti. Arabayı kapının önüne park ettiğinde elim kemerime gitti fakat uğraşsam da çıkaramadım.

"Ayrılmasak keşke," dedim bu gece onsuz uyumak istemediğim için.

"Hiç ayrılmayacağımız zamanlar da gelecek."

"Nasıl olacakmış o?"

"Bilmem," dedi Atlas kemerimi çözmek için herhangi bir hamle yapmadan. "Düşünsene yıllar sonra seninle kendi düzenimizi kurduğumuz bir ev."

"Benimle evlenmek mi istiyorsun?" dedim ne dediğimi bilemeyerek. Başımın oturduğum yerde bile döndüğünü hissediyordum.

"Hım," diye mırıldandı Atlas. "Düşünülebilir gibi sanki." Yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu ve istemsizce kahkaha attım. "Evet," dedim neye cevap verdiğimi bilmeden. "Evet, ever, evet!"

“Seni eve bırakayım da uyu Hera,” dedi Atlas kemerime uzanarak.

“Bir gün gelsin,” dedim o kemerimi açarken. “Hep seninle uyuyup seninle uyanayım. Bir gün gelsin.”

“Gelsin,” dedi Atlas fakat sonrasında kendisini düzeltti. “Gelecek. Çünkü ben bütün hayatım boyunca hep seninim.”

Arabasının kapısını açarak indi ve arabanın etrafından dolaşarak yanıma geldi. Beni indirerek kucağına aldı ve eve ilerlemeye başladı.

“İyi uykular sevgilim,” diye mırıldandığını işittim.

“Sen varsan hiç boğulmayacağım Atlas. Çünkü artık okyanusunun bir parçasıyım.”

“Boğulmana izin vermeyeceğim,” dedi Atlas içimdeki depresif kız çocuğuna seslenerek. “Bazen ruhunda depremler oluyor, başa çıkamadığını hissediyorsun. Bazen zihninde başka bir ses konuşuyor önüne geçemiyorsun ama artık ben varım güzelim.”

“Çünkü sen varsın,” dedim onunla denize girdiğimiz o günkü gibi.

“Çünkü sen varsın Atlas.”

Yatağımanın üzerinde sırtüstü uzanıyordum. Gözlerim odamdaki küçük gece lambasının aydınlatığı beyaz tavanımdaydı. Ellerimi fark etmeden karnımın üzerinde bağlamıştım. İçimde tanıdık bir huzursuzluk vardı.

Atlas beni eve bırakalı neredeyse bir saat oluyordu. Eve geçtiğini ve uyuyacağını belirten bir mesaj göndererek bana haber vermiş ve yatmıştı. Ben de yatmıştım fakat uyuyabildiğim söylenemezdi. Zihnimin içinde kapının önünde Efsun denen o kızla olan konuşmaları dönüyordu.

İsmi bir yerden tanıdık geliyordu fakat yüzünü daha önce görmediğime emindim. Efsun. Bu ismi daha önce duyduğuma emindim. Gözlerimi kapattım. Karanlığın içinde zihnimi zorlayarak daha fazlasını hatırlamaya çalıştım fakat hayır, nerede duyduğumu hatırlamıyordum.

Gözlerimi açarak yeniden tavana baktım. Atlas'ın beni yeni biriyle tanıştırdığı tek an Akın'la tanıştığım o gündü. O gün dışında özel olarak

biriyle tanıştığımı hatırlamıyordum. O gün de iş sebebiyle oradaydık ve hiçbir kadın yoktu.

Aklıma düşen anla kaşlarım çatıldı. Evden aldığımız dosyanın üzerinde yazan isim gözümün önüne gelirken yattığım yerde doğruldum.

Efsun Mina Öner.

Üç yüz seksen.

Akın denen adama götürdüğümüz dosyanın üzerinde bu isim yazıyordu. Küçük bir kız çocuğu demişti Atlas o kız için. Eğer dosyadaki kız bu gece kapımıza gelen o kızsı dosyasının babamda ne işi vardı? O dosyayı neden Akın'a götürmüştük? Bir elim gerginlikle enseme gitti ve enseme ovaladım. Ardından günün doğmaya başlamasıyla gece lambamı kapattım. Başımın ağrıdığını hissediyordum.

Şimdilik biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı fakat içimden bir ses bu meselenin Adas'ın söylediği kadar basit olmadığını söylüyordu. Ve göğsümü saran huzursuzluk hissi korkumu besliyordu. Yarın okula gitmeyecektim fakat sonraki gün okulda onu sıkıştıracak, bu işin peşini bırakmayacaktım. Altından daha fazlasının çıkacağına emindim.

Uyumadan önce bütün kalbimle, yaşanacak hiçbir şey bizden daha önce gelmemesini diledim. Hiçbir şey Atlas'a zarar vermesin. Ve sonra direnmeyi bırakarak gözlerimi kapattım.

Bir sonraki gün uyandığımda neredeyse akşam olmuştu. Sabaha doğru uyuduğum ve bütün gece dans ettiğimiz için bayılmış gibi uyumuştum. Adas ben uyurken bana hiç mesaj atmamıştı. Akşam arayıp ne yaptığımı sormuştu. Bütün gün şirkette olduğu ve uykusuz kaldığı için yazamadığım anlatmıştı. Ona dün gece gelen o kızsı, Efsun'u sormak istesem de soramamıştım.

Bir yanım bana yalan söyleyeceğini bildiğinden o yalanları dinlemek istemiyordu. Diğer yanımsa bu işin peşini bırakmak istemiyordu çünkü içten içe ben bıraksam bile bir gün karşımıza çıkacağına emindim. Bütün gün Sipsi ile oyunlar oynamış, dizi izlemiş, babamla biraz sohbet edip günü telefonda ve diğer herkesten uzak geçirmiştım.

Ardından yarın okula gideceğimi bildiğimden erkenden yatağıma geri dönmüş ve uyumuştum. Sabah uyandığımda ise Atlas'a beni alması için mesaj atmıştım fakat bugün okula gelmeyeceğini söylemişti. İçimdeki huzursuzluk artmıştı fakat yine de sesimi çıkarmadım. Onu anlamaya çalıştım.

Okul için hazırlanıp evden çıktığımda babam beni okula bırakabileceğini söylese de ona yürümek istediğimi söyleyerek caddeye çıktım. Kulaklıklarımı takarak çalma listemden bir müzik açtıktan birkaç dakika sonra telefonum titredi. Elimi montumun cebine atarak telefonunun ekranına baktım. Arayan Lina'ydı. Aramasını cevaplandırıdım.

"Hera, gelmiyor musun?"

"Sana da günaydın sarı civciv," dedim ona takılarak. Ona sarı civciv dememe güldü.

"Günaydın benim canım arkadaşım."

"Geliyorum, beş dakikaya okuldayım."

"Atlas yanında mı?"

"Yok gelmeyecekmiş bugün," dedim hayıflanarak.

"İşi neymiş?"

"Bilmiyorum, şirketle ilgili galiba."

"Neyse benim de sana soracaklarım var. Okula gelince konuşuruz. Ortak dersimiz var zaten."

"Kapat hadi oradayım birazdan."

Telefonu kapattıktan birkaç dakika sonra okula gelmiştim. Okul binasına girerek sınıfa ilerledim. İlk dersimiz resimdi. Bu dersi ortak alıyorduk. Sanat atölyesine girdiğimde Lina'nın bizim her zaman oturduğumuz köşede oturduğunu gördüm. Umut'u Rüzgâr'ın yanına oturtmuş, kendi yanını benim için boş bırakmıştı.

"Günaydın," dedim Lina'nın yanına otururken. Umut, "Günaydın," diyerek beni cevapladı. Rüzgâr her zamanki gibi alaycı bir tavırla konuştu.

"Seninki yok bugün."

"Hım, işi varmış," dedim çantamı yanıma yerleştirirken.

"Kesin karıya kıza gitti. Güvenemedim ben."

“Gevşeklik yapma it,” dedi Umut Rüzgâr’a kızarak. Rüzgâr omuz silktiğinde ben Lina’ya dönmüştüm.

“Ne soracaktın bana?”

“Doğum gününde,” dedi Lina direkt konuya girerek. “Bir kız vardı kapıda. Atlas’la konuşuyordu.”

Kaşlarımı çattım. “Sen nereden gördün?”

“Bir ara Atlas’a bakmaya çıkmıştım. O an huzursuz olma diye sana söylemedim ama sonrasında görmüşsün galiba.”

“Gördüm,” dedim Lina’ya dürüst olarak. “Yanlarına da gittim. Kız Atlas’ın kardeşi olduğunu iddia ediyormuş.” Yalnızca Lina’nın duyacağı şekilde fısıldamıştım.

“Ne?” Lina kaşlarını kaldırarak şaşkınlıkla bana baktığında başımı hafifçe olumsuz anlamda salladım.

“Tam olarak bu. Atlas para peşindedir diyor ama bilmiyorum. O kadar basit değil bence Lina.”

“Ne olabilir ki? Gerçekten kardeşi mi sence?”

“Bilmiyorum,” dedim derin bir nefes alarak. “Bir kere Atlas’la bizim evden bir dosya almıştık. Bir adamın yanına gitmiştik. Değişik birisiydi. Mafya gibi. Evin önünde iriyarı silahlı adamlar, garip bir üniforma. Sanki askeri üsse gitmişiz gibiydi.”

“Ne zaman oldu bu?” dedi Lina şaşkınlıkla. “Ne ara?”

“Aramız bozuktuk o zamanlar. Birkaç ay oluyor işte.”

“Hiç bahsetmedi,” diye mırıldandı ve hemen ardından merakla ekledi. “Eee ne oldu sonra?”

“Yolda sıkıntıdan dosyayı inceledim, o kızın ismi yazıyordu. Akın diye bir adama verdik dosyayı. Atlas’ı çok iyi tanıyor gibi davranıyordu ve...” Sustum.

“Ve?” dedi Lina devam etmemi bekleyerek.

“Ve Atlas’a imalarda bulundu. Tam hatırlamıyorum. Tekrar görüşeceğiz, bana geleceksin, savaştan kaçamazsın. Asla anlamadığım saçma sapan cümleler kurdu.”

“Neler dönüyor böyle?” Lina’nın bu soruyu bir cevap beklemeden sorduğunu biliyordum. Fakat yine de ona cevap verdim.

“Bilmiyorum ama içimden bir ses bunun hepimizi ilgilendirdiğini söylüyor. Kız basit bir yalancı olsa o dosyanın babamda ne işi vardı? Atlas neden onu başka bir adama vermek zorunda kaldı? Ve şimdi nerede? Ne zaman işleri okuldan önemli oldu? Ne oluyor bilmiyorum ama çözeceğim.”

“Ben de Umut’un ağzını arayayım,” dedi Lina bana destek olmak istediğini belli ederek. “Gece mesajlarına bakarım. Belki bir şeyler söylemiştir ona.”

“Olur,” diye mırıldandım.

Günün geri kalanında derslere girmiş, öğretmenlerin YKS ile ilgili verdiği bilgileri dinlemiştik. Sınav yaklaşıyordu fakat bu yıl sınava girmeyi ya da üniversiteye gitmeyi düşünmüyordum. Belki yalnızca kendimi denemek için girerdim fakat herhangi bir tercih yapmayacaktım.

Ders aralarında bazen Atlas’a yazmıştım fakat cevap vermemişti. Uyuduğunu düşünerek aramamıştım. Gördüğünde bana dönerdi. Tabii eğer gerçekten uyuyorsa. Okul bittiğinde Lina Umut’a bugün benimle olacağımı söylemişti. Rüzgâr ise Defne’yle gitmişti.

“Ne yapacağız şimdi?” dedi Lina bana bakarak.

“Ne yapabiliriz ki?” Omuz silktim.

“Dosya evden çıktı dememiş miydin? Babanın odasında bu konuyla ilgili başka bir şey olabilir. Belki dosyanın bir kopyası.”

“Babamın odası,” dedim kendi kendime mırıldanarak. Ardından gözüm saate kaydı. “Gelmesine daha iki saat var.”

“Ee o zaman ne duruyoruz?” Lina’nın koluma girmesiyle birlikte koşmaya başladık. Nasıl bir işe girdiğimiz hakkında hiçbirimizin bir fikri yoktu. Belki zihnimizde oluşan bu senaryolar bir şüpheden fazlası değildi fakat aklımızı kemireceğine gerçeğiyle yüzleşmeyi tercih ederdik.

Okul yeni dağıldığı için bütün yol öğrencilerle doluydu. Etrafımızdaki insanlara aldırmadan kol kola koşmaya devam ettik.

“Yorulдум,” dedim nefes nefese evin önüne geldiğimizde.

“Ben de paslanmışım,” dedi Lina gülerek. Ardından başıyla evi işaret etti. “Hadi çok vaktimiz yok.” Hızlı adımlarla eve ilerledik. Kapıyı açan hizmetliye okul çantamı ve deri ceketimi bıraktım.

“Arkadaşımla odamda olacağız. Kata hiç kimse çıkmasın,” dedim kesin bir dille konuşarak.

“Tabii Hera Hanım,” diyerek cevap verdi.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak odamın bulunduğu kata geldiğimizde odamı geçerek aynı katta bulunan babamın çalışma odasına ilerledik.

“Ben de mi geleyim?” dedi Lina çalışma odasının şifresini girerek içeriye girdiğimde.

“Gel gel, daha hızlı bakarız. Ben bilgisayara bakıyorum, sen de dosyalara bak.” Başıyla beni onayladı. İçeriye girerek kapıyı aramızdan kilitledim. Hizmetliler bu odaya giremezdi çünkü şifreyi bilmiyorlardı.

Çalışma masasına geçerek oturdum ve üzerindeki bilgisayarı açtım. Kapınıninkiyle aynı olan şifreyi girerek bilgisayar ekranını açtığımda Lina babamın dolaplarındaki dosyaları karıştırmaya başlamıştı.

Muhasebe dökümlerini, şirketin planlamalarını, projeleri, önümüzdeki yıl yapılacak fuar, organizasyon ve konser listelerine göz gezdirdim fakat içlerinde şüpheli herhangi bir şey bulamadım.

Dosyaların hepsinde Efsun ve 380 isimlerini arattım fakat herhangi bir şey bulamadım. Ardından bilgisayarın dosyalar kısmında aynı ismi ve numarayı arattım fakat onun da bir sonucu yoktu. Bilgisayara gelen bildirim sesi kaşlarımın çatılmasına sebep olurken Lina bana seslendi.

“Hiçbir şey yok bunlarda!” Hâlâ dosyalara bakmaya devam ediyordu. “380 yazarlar da işimize yarayabilir,” dedim ona bu detayı vermediğimi fark ederek.

Ardından bakışlarımı yeniden bilgisayara çevirdim. Gelen bildirim mesajlaşma uygulamasına aitti.

“Oha, Lina!” Ona seslenmemle Lina bana döndü.

“Babamın WhatsApp’ı burada açık. Mesajlarında aratalım.”

“Yuh,” dedi Lina sevinçle. “Ben şu dosyaları yerine yerleştireyim o zaman.” Arama kısmına Efsun yazdığımda herhangi bir mesajlaşma çıkmadı. Bu sefer 380 yazdım fakat aradığımı yine bulamadım.

Tam pes ediyordum ki aklıma o adamın ismini yazıp şansımı denemek geldi. Akın. Soy ismi neydi? *Safkan*.

Arama kısmına Akın'ın soy ismini yazarak arattığımda babamın hem Atlas'la hem de Atlas'ın babasıyla yaptığı konuşmalar sıralandı. Atlas'la olan mesajlara tıklayarak okumaya başladım.

Melih Yarkan: Atlas, gideceğin adresi ve adamı atıyorum sana.

Melih Yarkan: Akın Mir Safkan. 0541 *** ** **

Ardından gittiğimiz yerin konumunu göndermişti.

Atlas: Tamam Melih abi. Hallediyorum bugün. Dosya odanda mı?

Melih Yarkan: Evet. Halledince yazarsın bana. Dikkatli ol.

Konuşma burada bitiyordu. Akın'ın adresinin ya da numarasının bir yerde işime yarayacağını düşünerek konuşmanın fotoğrafını çektim.

Ardından Haldun amca ile olan konuşmalarına girdim. İlk mesajı atan Haldun amcaydı.

Haldun Katrivas: Safkan kızı bulabilecek mi?

Melih Yarkan: Bilmiyorum. Umalım ki bulsun.

Haldun Katrivas: Atlas dosyayı teslim etmiş, senin kız da yanındaymış.

Melih Yarkan: Kızım Akın'ın evine mi gitti?

Melih Yarkan: Telefonu aç.

Haldun Katrivas: Toplantıdayım. Haberim yoktu birlikte olduklarından.

Melih Yarkan: Bu işe kızımı buluşturacaksan beni listeden sil.

Haldun amca herhangi bir cevap vermemişti. Gözlerim benimle birlikte mesajları okuyan Lina'ya döndü. İçimi kaplayan huzursuzluk büyüdü ve üzerime yıkıldı. Hiçbir şey anlamıyordum. Elimde parçalar vardı fakat birleştiremiyordum.

Ne listesinden bahsediyorlardı? Neyin işini yapıyorlardı?

"Hera," dedi Lina korkuyla. "Bahsettikleri şey ne?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Ama bahsettikleri kızın Efsun denen kız olduğuna eminim."

“O kızı arıyorlarsa kızın Atlas’ın kapısında ne işi vardı?”

“Bilmiyorum,” dedim derin bir nefes alarak ve bilgisayarı kapattım. “Ama öğreneceğim. Atlas anlatırsa ondan öğreneceğim eğer anlatmazsa Akın denen o adama soracağım. Ne işler çevirdiklerini öğreneceğim.”

“Hera saçmalama,” dedi Lina kaşlarını çatarak. “Bırak tamam. Kötü şeyler oluyor ama Melih amca senin karıştığını duyunca nasıl sinirlenmiş. Belalı tipler belli ki.”

“Kötü şeyler olacak Lina,” dedim gözlerime çöken hüznle. “Hissediyorum. Kötü şeyler olacak.”

Lina kollarını bana sardığında ona sarıldım. Efsun her kimse sandığımız kadar basit bir mesele olmadığına artık emindim. Bir kadın benim ailemden neden kaçıyor olabilirdi? Onu yakalayacak olsalar ne yapacaklardı?

Adas onu neden terslemiş ve göndermişti? Aklımda dönen soruların cevabını bulamıyor olmak canımı daha çok sıkarken kollarımı Lina’ya sarmaya ve ondan destek almaya devam ettim. Atlas’ın hayatıma kattığı bir başka güzellik de Lina’ydı.

Yıllar sonra kız kardeşim gibi gördüğüm bir kıza sahip olmuştum. Bunu bugün bir kere daha anladım ve artık hayatımda sandığımdan çok daha büyük bir yer kapladıklarını kabullendim.

“Hera!” Koridorda yankılanan ses endişeyle Lina’dan ayrılmama sebep oldu. Babam odamın kapısını tıklatıyor olmalıydı.

“Odanın şifresi doğum günüm,” dedim Lina’ya bakarak. “Şimdi ben çıkacağım. Sana bakıyordum odada diyeceğim. Biz aşağıya indiğimizde sana yazarım çıkarsın tamam mı?”

“Tamam,” dedi Lina hızlı bir şekilde bana cevap vererek. Onu arkamda bırakarak kapıya ilerledim ve kapıyı açarak koridora çıktım. Hemen ardından kapıyı hızla kapattım ve odamın önünde duran babamın bana dönmesini sağladım.

“Hera?” dedi kaşlarını çatarak.

“Odana sana bakmaya gelmiştim,” dedim ve gülümseyerek babamın önüne geldim.

“Odamdayım demişsin aşağıdakilere,” dedi babam kolunu omzuma atarken.

“Lina orada üzerini değiştiriyor.”

“Bu akşam bizimle mi kalacak?”

“Yarın okul var, saat geç de olsa gider muhtemelen.”

“Tamam ben çalışma odama geçiyorum siz rahat rahat oturun.”

Duyduklarımın kaşlarını çatmam bir oldu.

“Niye? Yok şimdi gitme.”

“Ne?” Babam tavrıma şaşırdığını belli ettiğinde etrafa bakındım.

“Biraz vakit geçirelim, ne zamandır görmüyorum seni.”

“Arkadaşın varmış ya? Ayıp olur.”

“Yok,” dedim karşı çıkarak. “Sevgilisiyle konuşuyor zaten. Ayıp olmaz. Biz salona geçelim hem sana anlatacaklarım var.”

“İyi,” dedi babam omuz silerek. “İstediğin gibi olsun.” Kolunun altına girdim ve birlikte merdivenlere ilerledik.

“Günün nasıl geçti? Atlas’ı çok çalıştırıyormuşsunuz bu ara?”

“Vay kerata,” dedi babam dalga geçerek. “Sana mı hayıflanıyor.”

“Bilemem artık. Bana gereken vakti ayırmazsa bozuşuruz.”

“Kızımı biraz bana bıraksın diye ona komplo kurmuş olabilirim.” Söylediğine gülerек ona sarıldım ve yanağına dudaklarımı iyice bastırdım.

“Yılışma,” dedi babam şakacı bir tavırla. Kollarımı ondan ayırdığımda Lina’ya mesaj atıp çıkmasını söyledim. Babam koltuğa yerleştiğinde onun yanına oturdum.

“Sen ne yaptın tüm gün?”

“Okuldaydım. Derslere gir çık başka hiçbir şey yapmadım.”

“Hım,” dedi babam mırıldanarak. “Sıkıcı geçmiş günün.”

“Öyle sayılır.”

“Belki akşam biraz renk katarız.”

“Ne?” Kaşlarını çatıttım.

“Bu yıl doğum günü hediyeni sormadın hiç. Birileri çırayı nasıl yükseltiyse artık.” Atlas için ima yaptığını anladığımda güldüm.

“Ne aldın?” dedim heyecanla. “Sonra görürsün, çık da arkadaşın yalnız kalmasın.” Lina’yı unuttuğumu hatırladığımda ayağa kalktım.

“Bulurum ki hediye.”

“Deli kız,” dedi babam ben salondan çıkarken. Zihnimde dönen düşünceleri kısa bir an için unutsam da gerçeklerin peşimizi bırakmayacağını biliyordum.

Bu kadar derinden planlanan ve saklanan kız kim olabilirdi?

Odama girdiğimde Lina’nın yatağının üzerinde beni beklediğini gördüm. “Çok korktum,” dedi Lina ben onun yanına giderken.

“En fazla odana sürpriz hazırlıyordum derdim ama dikkatleri üzerimize çekmeye gerek yok.”

“Ne yapacaksın?” dedi Lina söylediğime aldırmadan. “O adamı aramayacaksın değil mi? Tamam peşine düştük ama Atlas’a mı bıraksan Hera? Sen karışmasan mı?”

“Anlatmıyor ki? Sordum ama eğer üstelersem yalanlar söyleyecek. Yalan dinlemek istemiyorum.”

“Çok tehlikeli. Ne olduğunu bile bilmiyoruz. Silah dedin, adam dedin.”

“Yarın Atlas’a okula gittiğimi söylüyorsun. Rüzgâr ve Umut’u da Atlas’a sürpriz yapacağıma inandırarak aynı yalana ikna ediyorsun.”

“Ne?”

“Duydun Lina,” dedim karşısına geçerek. “Tam olarak bunları yapıyorsun ve ben yarın bu işi öğreniyorum.”

“Hera,” dedi Lina yeniden karşı çıkmak isteyerek.

“Boşuna debelenme vazgeçmeyeceğim.”

“Telefonun açık olacak, bana canlı konum atacaksın. On dakika içinde cevap alamazsam her şeyi söylerim Atlas’a.”

“Tamam,” dedim teslim olarak.

“Atlas yarın okula gelmeyecek mi?” dedi aklına düşen başka bir soruyu bana yönelterek.

“Hayır,” dedim net bir şekilde.

“Kendisi mi söyledi.”

“Hayır,” dedim yeniden. “Ama biliyorum. Gelmeyecek.”

“Tamam,” dedi Lina derin bir nefes alarak. “Çok gerildim zaten. Ben yavaştan gideyim. Yarın konuşuruz yine.” Başımla onu onayladım.

Ardından Lina'ya kapıya kadar eşlik ettim ve Lina gittikten sonra mutfaktan bir şeyler atıştırarak odama çıktım. Dolabımın yanındaki şarap şişesini çıkararak kendime biraz şarap doldurdum.

Gözlerim yatağımın tam karşısına astığım o tabloya takıldı. Suyun içindeyiz. En başından beri. Bu boğulduğunu anlamadan birkaç saniye önce hissettiğin o derinlik kadar gerçek bir his. Elleri bana uzanıyor biliyorum ama o elleri tutabilir miyim bilmiyorum. Gözleri bana aynı derin suları anımsatıyor biliyorum ama korkmuyorum. Çünkü onun derinliği bir tek bana nefes olur, inanmak istiyorum.

Kapım tıklatıldığında elimdeki bardağı komodinin üzerine bıraktım. “Gel,” diye seslendim kapıya doğru.

İçeriye Atlas girdiğinde bakışlarım yumuşadı. Gözlerim üzerinde dolaştığında yorgun olduğunu anladım. Okyanus mavisini gözlerine gölge düşmüştü.

“Bebeğim,” dedi kapıyı kapatıp yanıma gelirken. Kollarımı büyük bedenine sardığımda beni kollarının arasına aldı.

“Neredeydin?” dedim huzursuz bir tavırla.

“Buradayım,” dedi ben iç çekerken. Beni avutmak istercesine bir eli saçımın üzerinde dolaştı. “Çok özledim seni.”

“Ben de,” dedim yutkunarak. Yalnızca bir gün ayrı kalmıştık fakat o bir günde ve gecede çok şey değişmişti. Hissediyordum.

“Uyuyor muydun?” Başını olumsuz anlamda salladı.

“İş yırtılar başıma yine. Uyuyamadım hiç.” Üzerinde dışarıdan geldiğini anladığım kıyafetler vardı.

“Bende kıyafetin var,” dedim burada kalmasını isteyerek. “Getireyim. Birlikte uyuyalım. Sabah buradan gidersin nereye gitmek istiyorsan.”

“Olur,” dedi Atlas karşı çıkmayarak. Üzerindeki yorgunluğu o kadar çok hissediyordum ki bu içimdeki huzursuzluk hissinin daha da büyümesine sebep olmuştu. Kıyafet odama ilerleyerek oradaki şortunu ve tişörtünü alarak ona getirdim. Odamın kapısını kilitlediğimden Atlas üzerindeki gömleği çıkarmış tişörtü giymişti. Ardından pantolonunu çıkararak şortunu giydi.

Ben o gelmeden geceliğimi giymiştim.

“Şarap ister misin?” dedim başımla komodini işaret ederek. “Başka bardak yok odamda ama benimkini içebilirsin.”

“Yok,” dedi Atlas ve yatağıma ilerleyerek uzandı.

Canım sadece uzanıp sana sarılmak istiyor. Odamın ışığını kapatarak gece lambasını yaktım. Odamı aydınlatan loş sarı ışık birbirimizi görmemize ancak yetiyordu. Bardağımyı elime alarak yatağa oturdum. Birkaç yudum aldıktan sonra sırtımı onun göğsüne yasladım. O da kendisini yatağın başlığına yaslamıştı.

“Atlas, iyisin değil mi?” dedim kendime engel olamayarak.

“İyiyim güzelim,” dedi bana yalan söyleyerek. Bir eli saçlarımdaydı. Saçlarımı parmaklarının arasına alarak okşuyordu. Bense sırtımı göğsüne yaslamış şarabımı içmeye devam ediyordum.

“Yorulduğum,” dedi derin bir nefes alarak. “İşin içinden çıkamadığımı hissediyorum.”

“Hangi işin?”

“Her şeyin,” dedi Atlas durmayarak. “Babamın üzerime yıkıkları. Toparlamak zorunda kaldıklarım.”

“O,” dedim ve sustum. Ardından ona bir şans daha tanıyarak devam ettim. “O kızla mı ilgili?”

“Hayır,” dedi Adas net bir tavırla. “İş işte bebeğim. Şirket, organizasyonlar. Yavaş yavaş babam yükü benim üzerime yıkıyor. Onun yoğunluğu galiba.”

“Büyüyorsun,” dedim yalanına uyum sağlayarak.

“Hım,” dedi Atlas mırıldanarak. “Şu işi bir düzene sokalım da seni yanımıza alalım.”

“Yanınıza?” dedim tek kaşımı kaldırarak. “Sen biraz fazla olmaya başladın sanki.”

“Büyüdük işte,” dedi Adas. “Yeter bu kadar. Bir sabah bakmışsın nikâhı basmışsınız.” Güldüm.

“Komik çocuksun.”

“Şaka yapmıyorum,” dedi Atlas çok ciddi bir tavırla. “Belki bir süre evlilik istemezsin. Yaşın daha küçük. Ama aynı eve geçeriz bence. Ben hep babana mı geleceğim seni görmeye?”

“Ha sen ciddisin?” dedim başımı yüzüne bakmak için eğerek.

“Son derece,” dedi aynı tavırla.

“Ee olur o zaman,” dedim karşı çıkmayarak. “Üniversitede aynı eve çıkarız. Sen işe ben okula.”

“Bensiz okul mu?” dedi Atlas tek kaşını kaldırarak. “Gitmezsin sen o okula.”

“Haspam,” dedim gülererek. “Gayet de giderim. Göbek bağım sana mı bağlı benim?”

“Hım,” dedi Atlas ellerini belime indirerek. Elimdeki bardağı komodine geri bıraktım. Yüzünü saçlarıma yaklaştırıp saçlarımı öptü. “Bana bağlı. Her şeyin hem de. Ve benim de her şeyim sana bağlı.”

“Çok seviyorum seni,” dedim elimi çenesine yerleştirerek. “Yorma kendini. Hiçbir şeyin yıpratmasına izin verme. Ve her gece gel yanımda uyu. Seni üzen her neyse ben onun önünde dururum. Senin bana yaptığın gibi.” Onun bana yaptığı gibi.

“İyi ki hayatıma girdin Hera,” dedi Atlas. “Şimdi her şey daha anlamlı.” Ve sonra bir ömür unutamayacağım bir cümle kurdu bana. Belki çok basit iki kelime. Ama bunun bendeki anlamını, bizdeki anlamını bir tek biz biliyorduk.

“Çünkü sen varsın diye,” dedi. “Çünkü sen varsın diye.”

Ardından gözlerimizi kapattık. Onunla hep burada, böyle huzurla uyumayı hayal ettim. Her günümü huzurla ve onunla geçirebilmeyi...

Sabah uyandığımda Atlas yanımda yoktu. Yatağımın yanına uyandığımda yemem için bir not ve sandviç bırakmıştı.

İşe gitmem gerekiyor sevgilim. Uyanınca ara beni.

Derin bir nefes aldım. Aynı eksiklik hissiyle boğuşmak zorunda kalıyordum. Buradaydı, her zaman gördüğüm, bildiğim o Atlas'tı ama o adam gibi hissettirmiyordu. Belki gerçekten de büyümek zorunda kalıyordu ve ben onu göremiyordum. Ona yetişemiyordum.

Yaptığı sandviçi yerken bir elim telefonuma uzandı. Onu arayarak hoparlörü açtım. Birkaç dakika sonra telefon açıldı.

“Erkencisin,” dedi birkaç saat önce yanımda olmasına rağmen eskiden olduğu o kişiyi özlediğim adam.

“Bazılarımızın okula gitmesi gerekiyor.” İmalı bir şekilde konuştuğumda gülmekle yetindi.

“Keşke bazılarımız da seninle okula gitmek zorunda kalsa.” Gönlümü almak istediğini fark ettiğimde gülümsedim.

“Sandviç çok lezzetliydi.”

“Mutfağınızı biraz karıştırdım.”

Kaşlarımı çattım. “Babam görmedi mi seni?”

“Birlikte çıktık,” dedi olağan bir şekilde.

“Vay,” diye mırıldandım hazırlanmaya devam ederken. “Siz baya baya aştınız bu durumu.”

“Ee Atlas Katrivas’tan daha iyisini mi bulacak?”

“Aman,” dedim onu alaya alarak. “Hiçbir şey eksilmesin egondan. En çok sensin Atlas, tamam.”

“Biraz daha konuşursak derse geç kalacaksın.”

“Ay evet, kapat hadi. Senin yüzünden.” Atlas tavrıma güldü.

“İyi dersler sevgilim,” dedi kapatmadan hemen önce.

“Sana da iyi çalışmalar sevgilim,” dedim ve ardından telefonu kapattık. Üzerime okul formamı giymemiştim. İçten içe bu durum beni ne kadar korkutsa da bugün oraya gidecektim. O eve girecektim. Akın denen o adamı bir şekilde karşıma alacak, bana anlatmadıkları gerçekleri öğrenecektim.

Evden çıkarken Lina’ya mesaj attım.

Hera: Aşkim Umut’u hallettin mi?

Lina: Hallettim her şeyi.

Lina: Evden çıktın mı? Neredesin?

Hera: Akın’ı arayacağım şimdi.

Lina: Hera içim hiç rahat değil.

Lina: Tanımıyorsun bile bu adamı.

Hera: Öldürecek değil ya. En fazla babamı arar.

Lina: Of!

Lina: Haber ver sürekli.

Hera: Tamam

Ardından fotoğrafını çektiğim mesajlaşmalara bakarak Akın'ın numarasını aklımda tuttum ve telefonuma tuşlayarak sitede ilerlemeye başladım.

Telefon defalarca kez çalmasına rağmen açılmadı. Kaşlarımı çatarak aynı numarayı bir kere daha tuşladım. Tekrar kapanacağını düşündüğüm sırada karşı taraftan huysuz bir ses işittim.

“Ne var?” Kalp atışlarım hızlanırken derin bir nefes alarak korktuğumu ve bu işten çekindiğimi belli etmemeye çalıştım.

“Akın sen misin?”

“Ne var?” dedi aynı ses yeniden. Onu kötü bir anında yakalamış olmalıydım ya da onun normali buydu.

“Evde misin? Yanına geleceğim,” dedim sert bir tonla.

“Hadi ya,” dedi alaylı bir sesle. “Evime mi gelecekmişsin? Kimsin sen?” Sesi gitgide ciddileştiğinde dudaklarımdan korkuyla karışık bir mırıltı döküldü.

“Hera,” dedim ve biraz bekleyerek ekledim. “Hera Yarkan.” Karşı tarafta oluşan sessizlik bunu beklemediğinin bir kanıtıydı. Onu şaşırtmış olmak egomu okşarken siteden çıkmıştım.

“Küçük kız,” dedi Atlas’a bir oğlan çocuğu gibi davrandığı tavrın aynısını sergileyerek. “Benim seninle konuşacak neyim olabilir?”

“Atlas’la konuşacak neyin varsa benimle de konuşabilecek şeylerin olabilir!”

Kahkaha sesi işittim. Beni küçümseyerek güldüğünü biliyordum. “Gel bakalım Hera,” dedi beni küçümsemeye devam ederek. Ardından telefonu öylece yüzüme kapattı. Derin bir nefes aldım.

Korkuyordum ama bir işe girdiysem onun sonunu getirecektim. Bu işin altında beklediğimden çok daha fazlası olduğunu hissetmeye başlamıştım. Bir taksiye binerek Akın'ın ev adresini verdiğimde sırtımı

arkama yaslamış, yol boyunca bu işin sonunun bize getireceklerini düşünmüştüm.

Bizi dibe batıracak kadar büyük bir şey olamazdı. Paramız mı yoktu? Olmadan da yaşayabilirdim. Bir şeyler için çabalardım. İyi bir eğitimim vardı. Babam çalışırdı. Atlas vardı. O çalışırdı. Bizi bu adamlara, böyle bir dünyaya sürükleyen ne olabilirdi?

Taksi evin önünde durduğunda korumalar evin kapısını açmadı. Onları zorlamayarak taksiciye ücretini ödedim ve indim.

Bir koruma üzerimi arayarak kapıyı benim için açtığında üzerlerindeki kıyafetler dikkatimi çekti. Yine aynı logolar vardı. Hepsi bir askeri üsten geliyormuş gibi aynı üniformayı giyiyorlardı.

Evin kapısı ben kapıyı tıklatmadan hizmetli tarafından açılmıştı. İçeriye girdiğimde kapıyı açan hizmetli bana salona kadar eşlik etti. Atlas'la buraya geldiğimizde ne kadar tedirgin hissettiğimi hatırlıyordum. İçimde yine aynı korku vardı.

Lina'ya iyi olduğuma dair kısa bir mesaj atarak telefonu cebime geri koydum.

Merdivenlerden gelen ses bakışlarımın oraya kaymasına sebep oldu. Akın, üzerinde siyah üniformayla aşağıya iniyordu. Kulağında kulaklık vardı. Karşı tarafı dinlediğini anlamıştım. Üniforması aynı logoya sahipti fakat dışarıdakilerin aksine onun logosunun üzerinde üç belirgin satranç taşı bulunuyordu.

Yan yana dizilmiş üç kale.

"Ne istiyorsun?" Telefonu kapattığını anladığımda bakışlarımı tamamen yüzüne çevirdim.

"Hep böyle kaba mısındır?"

"Oradan akranın gibi mi duruyorum Hera? Küçük kızlarla sohbet etmek için fazla büyüğüm." Bizden en fazla birkaç yaş büyük olmalıydı. Derin bir nefes aldım. Tam konuşacaktım ki sözümü kesti.

"XVI'nın burada olduğundan haberi var mı?"

"Kim?" dedim anlamayarak. Başını olumsuz anlamda hafifçe salladı ve içeriye yeniden giren hizmetlinin getirdiği tepsiden viski bardağını aldı. Sabahın erken saati için oldukça ağır olmalıydı.

"İstemez misin?" dedi bana da ikram ederek.

“Hayır,” dedim net bir tavırla. Sert yüz hatları vardı. Gözleri bir şeytana airmiş gibi kurnazlıkla parıldıyordu. Ondan herhangi bir şey almak için ona ruhunu vermen gerekirmiş gibi hissettiriyordu.

Bir asker miydi bilmiyordum fakat pek çok askerden çok daha iyi bir vücuda sahip olduğuna emindim. Vücudunu saran üniformasından o vücut için çok çalıştığı ve son derece güçlü bir adam olduğu belliydi.

“Atlas’tan bahsediyorum Hera,” dedi ciddi tavrını bozmadan. Elindeki bardaktan birkaç yudum aldı.

“Ona neden on altı diyorsun?” dedim vereceği cevaptan korkarak. Duymaya hazır mıydım bilmiyordum. Yüzünde aynı gülümseme oluştu. Alaycı, küçük düşürücü.

“Duymaya hazır mısın?” Zihnimi okumuş gibi kurduğu cümle buz kesmeme sebep oldu.

Duymaya hazır mıyım?

Bilmiyorum.

“Evet,” dedim geri adım atmayarak.

“Buraya ne için geldin Hera?” Koltuğa geçerek oturduğunda onun karşısında ayakta beklemek istemedim fakat koltuğa oturacak cesareti de kendimde bulamadım. Üzerimdeki gerginliğin farkındaydı ve bunu kullanıyordu.

Dünya üzerinde şeytanı görebilecek olsaydım kesinlikle onun ruhunun şeytana ait olduğuna inanırdım.

“Bana gerçekleri anlat,” dedim başından beri istediğim şeyi dile getirerek. “Efsun Mina Öner kim? Atlas’a neden on altı diyorsun? Babamla işiniz ne?”

Kaşlarını kaldırdı ve elindeki bardağı hafifçe sağa eğdi. Bardağın içindeki viski bardakta daireler çizerken yüzünde aynı gülümseme belirdi.

“Karşılığında ne alacağım?”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla.

“Bütün bunların karşılığında ne alacağım Hera? Ben senin ansiklopedin miyim?”

“Ne istiyorsun, para mı?” Akın bu sefer kahkaha attı fakat bu o ki-birli gülüşü değildi. Onu şaşırtmış olduğumu anladığımda gerildim.

“Zaten sahip olduğunuzu sandığınız bütün paranın kaynağı benim güzelim,” dedi anlamadığım bir başka cümle kurarak.

“Tamam,” dedim onu geçiştirerek. “Ne istersen kabul ediyorum.”

“Bu çok cesur bir hamle,” dedi altdudağını eğerek. “Etkilendim Hera.” Bardağından birkaç yudum daha aldı. “Otur,” diye devam etti ardından.

Ona karşı çıkmadım. Karşısına geçerek oturmaya cesaret edemediğim koltuğa onun emriyle oturdum.

“Haldun Katrivas bir akademiye üye,” dedi Akın ben oturur oturmaz konuşmaya başlayarak. “Hatta o akademinin kurucularından. Kazandığınız bütün paranın kaynağı ve soy isimlerinizin heybeti buradan geliyor. Benim de içinde bulunduğum bu akademiden.” Elinin ucuyla üzerindeki üniformanın logosunu gösterdiğinde kaşlarım çatıldı fakat herhangi bir tepki veremedim.

“İşin iç kısmına girmeyeceğim. Şirketlerin düzenlediği organizasyonların hepsi birer paravan. Haldun Katrivas’ın asıl işi organizasyon ve fuarlardan özel çocukları akademiye alarak üzerlerinde deneyler yapmak. Anlayacağın büyük organizasyon şirketiyle bilinen Katrivaslar bir tür insan kaçakçısı.”

Yutkundum. Duyduklarım kalbimin korkuyla atmasına ve gözlerimin dolmasına sebep olurken ağızımı zar zor açarak mırıldandım. “Peki ya Atlas?”

“Hiçbir şeyden haberi yoktu,” dedi eğlenen bir tavırla. Karşısında düştüğüm halden keyif aldığını anladığımda gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım fakat olamadım. Bir damla gözümünden süzülerek yanağımı ıslattı. “Fakat bizim ondan hep haberimiz vardı. Akademide onun için bir yer ayrılmıştı. Bu yüzden ona on altı diyorum. XVI, akademide onun için ayırdığımız yeri simgeliyor. O da bir gün babasının yoluna girmek zorunda kalacak.”

“Yoktu?” dedim sorgulayarak.

“Artık var,” dedi zaten anladığım o gerçeği yüzüme vurarak. Bazen duyduğun kelimelerden kaçmak istersin. Peşinde koştuğun gerçeklerin

arkandaki gölgeler olduğunu anlarsın. Tam olarak böyle bir anın içindeydim.

“Bu yüzden mi sürekli işe gidiyor?” dedim altını kazarak. Hayır benim sevdiğim adam çocuklara böyle bir kötülük yapmazdı.

“Babandan önce Atlas’ı sordun Hera,” dedi Akın konuyu değiştirecek. “XVI’nın bu derece âşık olduğu kadının da ona böyle bağlı olduğunu düşünmezdim. Trajik bir hikâye olmaya başladı.”

“Devam et,” dedim durmasını istemeyerek. “Bu yüzden mi sürekli işe gidiyor?”

“Seni kurtarmaya çalışıyor,” dedi Akın. Dürüst olduğuna emindim çünkü bana yalan söylemesi için hiçbir sebebi yoktu. “Sizi kurtarmaya çalışıyor.”

“Neyden?” Anlamıyordum. Anlayamıyordum. Bütün bunlardan haberdar olduysa yapması gereken tek şey polise gitmekti.

“Hera, Hera, Hera,” dedi Akın ismimi üç kere tekrarlayarak. “Beni sandığımdan daha çok yoruyorsun. Sahip olduğun her şeyin kaynağı bu akademi. Atlas akademiye dahil olmak istemiyor ve bir yolunu bulup, seni de alıp kaçmayı planlıyor.”

“Bunu sana o söylemediğine göre,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Bizimle oynamak için çok çocuk,” dedi Akın beklediğim cevabı vererek. “Babasını kandırabilir ama akademiye kandıramaz. Farkındayım ne yapmaya çalıştığının.”

“Ne istiyorsun bizden?” dedim anlam veremeyerek. “Bunu yaptırabileceğiniz binlerce insan var. Atlas ne işinize yarayabilir?”

“Orasını da biz düşünürüz,” dedi Akın.

Ayağa kalktum. “Peki ya babam?”

“Hiçbir alakası yok. Haldun yıllardır parmağında oynatıyor.” Kalbimin paramparça olduğunu hissettim.

“Peki Efsun?” dedim son sorumu sorarak. “O Atlas’ın kardeşi mi? Kim o kız? Onunla derdiniz ne?” Akın’ın gözleri açıldı. Alaylı tavrı yok oldu.

“Efsun benim şahsi meselem,” dedi hiç olmadığı kadar kesin konuşarak. Gözlerim korkuyla odada dolaştı. Ne yapacağımı bilemeyerek ellerimi vücudumda dolaştırdım.

“Tamam,” dedim başka hiçbir şey duymaya mecalim kalmadığını hissederek. “Tamam her ne istiyorsan söylersin, yaparım. Ben,” sesim kesildi. “Ben gideyim.”

Odaya dolan telefon sesine aldırmadım. Arkamı dönerek gideceğim sırada Akın bana seslendi.

“Sevgilin arıyor,” dedi Akın keyifli bir tavırla. Ardından ayağa kalktı. “Duymak istemez misin?” Bakışlarımı ona geri çevirdiğimde aramayı cevaplandırıldığını gördüm.

“Orospu çocuğu!” Atlas’ın sesini işittiğimde gözlerimden birkaç damla daha süzüldü. Ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Anlatılan her şey bir kâbusmuş gibi hissettiriyordu. Fakat oradaydı. Telefonun ucunda, en az benim kadar gerçektir. Titrediğimi hissettim. Bir tür panik atak geçiriyor gibiydim.

“Sevgilinin yanında küfretmen hiç centilmen bir davranış değil Karıvas,” dedi Akın ona soyadıyla hitap ederek. “Sesin hoparlörde, yanımda güzel bir hanımefendi var.” Bunu Atlas’ı kızdırmak için söylediğini anladım. Konuşmak istedim fakat sesimi çıkarmaya mecalim yoktu.

“Hera,” diye bağırdı Atlas. Sesi korku dolu geliyordu. “Seni o eve gömeceğim piç,” dedi ardından.

“Tabii tabii,” dedi Akın aynı alaylı tavırla. Gözlerinden bir parıltı geçtiğinde bir planı olduğunu anladım. O saf kötüydü. Merhametsizliğini bakışlarından bile hissediyordum. “Hera’nın cesedini çıkarmazsan gömersin XVI.”

Gözlerim korkuyla açıldı. İstemsizce etrafıma baktım. “Babamın haberi var. Buraya geliyorlar. Acele etsen iyi olur.”

Ardından bakışları bana döndü. “Şimdi ben senden bir şey istiyorum ürkek prenses.” Gözleri duvarda asılı olan köstekli saate kaydı. “Kaç. Kaçabildiğin kadar. Sonunda yakalanacağını bilerek. İçindeki son umuda tutunarak.”

“Sen,” dedim konuşacak gücü kendimde bulduğumda. “Sen şeytansın.” Atlas’ın telefonunu kapatarak telefonu koltuğun üzerine fırlattı.

“Yanıldın,” dedi gözlerimin içerisine bakarak. “Ama yaşın çok küçük öğreneceksin.” Bakışlarını üzerimden bir an bile çekmedi. “Ben Tanrı’yım.”

Şizofren, dedi iç sesim. Gözlerimden yaşlar akmaya devam etti. Evin kapısını açarak dışarıya çıktığımda kapıdaki adamlar gözlerini bana çevirmedi. Kalbim korkuyla atmaya devam ederken koştum. Bacaklarımı yırtılırcasına bahçeden çıkarak koştum. Adamların hiçbirisi arkamdan gelmedi, beni durdurmadı.

Gözlerimden yaşlar boşalırken hıçkırma hıçkırma ağlıyordum ve koşuyordum. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Etrafta yalnızca boş araziler ve orman vardı. Hangi yöne gitmem gerektiğini bilmiyordum. Telefonumu elime aldım. Atlas’ın defalarca kez beni aradığım gördüğümde susmak bilmeyen telefonu titreyen parmaklarımla cevapladım.

“Adas,” dedim kesik kesik çıkan sesimle.

“Hera, güzelim.” Sesi korku dolu geliyordu. “Geliyorum, korkma. Uzaklaş oradan.”

“Atlas nereye gideceğimi bilmiyorum,” dedim ağlayarak. Gözlerim yolda dolaştı. “Biri geliyor.” Boş yola giren arabayı gördüğümde konuştum.

“Hassiktir,” dedi Atlas. O olmadığını anladım. “Ne var etrafında?” diye sordu ardından.

“Orman.”

“Ormana gir,” dedi Atlas aceleyle. “Güzelim ağlama. Ormana gir, koşabildiğin kadar koş. Telefonun açık olsun.” Ardından başka bir araba sesi işittim. Ormana girdiğimde arabaların durduğunu kesilen motor sesinden anladım.

Fare kapanı. *Kapana kısılmış hissediyordum.*

“Buraya gel,” dedi arkamdan koşan adam. Ardından bir silah sesi işiterek çılgılık attım. Bacaklarıma dolanan dikenlere aldırmadan koşmaya devam ettim.

“İyiyim,” dedim telefona. “Havaya sıkı galiba, bilmiyorum.”

“Bir sonrakini ıskalamam,” dedi aynı ses. Ağlamam hızlandı.

“Atlas,” dedim telefona. “Sevgilim.”

Ve ardından bir silah sesi daha duydum ve ayaklarım artık kaçmanın imkânsız olduğunu kabullenerek durdu. Gözlerimden yaşlar akarken arkamı ölümü kabullenerek döndüm.

Gördüğüm yüz artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını başka bir kanıtıydı.

Atlas’ın elinde bir silah vardı.

Peşimde olan adam yerde kanlar içinde uzanıyordu.

Atlas o gün ilk cinayetini işledi.

Onu kurtarmak için çıktığım bu yolda ona en büyük zararı ben verdim. Bunu biliyor olmak göğsümdeki kara delikte kendimi boğmak istememe sebep oluyordu.

Atlas o gün ilk kez Atlas Katrivas gibi değil onların olmasını istediği o adam gibi davrandı.

Atlas o gün ilk kez bana diğer yüzünü gösterdi. Aynı insanla ikinci kez tanışmama sebep oldu.

Atlas o gün XVI olmayı kabul etti.

*Ona sarıldım ve yapayalnız hissettiğimi
söyleyerek gözyaşlarımı
akıttım. Elleri saçlarımda dolaştı.
'Ben varım,' dedi. Gözlerimi
kapattım. Kalp atışlarını dinledim.
Ama o kadar orada değildi ki bunu
ona hiçbir zaman anlatamadım.
Anlamavacağını bildiğim için.*

24

PARAMPARÇA

İçindeki acıyı besle yaşanmışlıklarla. Artık geçmişinden korkma. Arkana bakma. Kalbindeki acıya aldırma. Bu kitap gözlerindeki ruhu feda etmiş, göğüs kafesinde kimsesiz kalmış adama. Sırtındaki neşteri sakla ama içindeki nefrete bağlanma. Yalnızlığı hisset ama seni kimsesiz bırakanı hiç unutma.

En başından başlamamız gerekseydi ne hissederdin? Onlarca an yaşadım. Bir adam uğruna her gece yastığımın ıslanmasına izin verdim. Beni dinledin. Kapının ardında bazen usulca bekledin ama buradaydın. Hem de hiç kimsem yokken.

Bana ışık oldun. Yolumu aydınlattın. Göğsümün içindeki acıyla ve yaşanılanlarla baş edemediğimde buradaydın. Atlas ilk kez elimi tuttuğunda, onun arabasına ilk kez bindiğimde buradaydın çünkü her şeyi senin için yazdım. Sana anlattım. Birer birer, en başından beri. Şimdi sana sona geldiğimizi söylüyorum.

Bu en az senin kadar benim de canımı yakıyor. Bazen en güzel anın içindeyken göğsünde bir ağrı hissedersin. Her şey yolundadır ama bir yanın bir yerlerde eksiklik olduğunu bilir. Ve sen içindeki o hissi yok sayamazsın.

Fırtına öncesi oluşan sessizliğin içinde bıraktığı huzursuz his gibi. Göğsünü kemirir düşüncelerin. Etini sıyrır, kalbini kanatır. Ama konuşmaya da hakkın yoktur. Kelimelerin tükenmiştir. Harfler düğüm düğüm boğazına dizilir.

Yıkımı beklersin.

Şimdi biz tam olarak oradayız. Ellerimi tutuyor. O ellere güveniyorum. Sanki bütün hayatım ince bir iple onun göğüs kafesine bağlıymış gibi ona tutunuyorum.

Ama her ne yaşanırsa yaşansın, fırtına ne kadar büyük olursa olsun onu seviyorum. Ve bu sevgi için hiçbir zaman pişman olmayacağımı biliyorum.

Ayağımın altında ezilen dallar sanki derime batıyor, canımı acıtıyordu. Boylu boyunca uzanan ağaçların arasında sıkışan bedenim bu gece, bu ormanın içinde tek kurşunla karanlığa hapsolmuştu.

Yaşanılanları kavrayamıyordum. Bir ormanın içindeydik. Saatlerdir bekliyorduk. Gözümün önünde bir ceset vardı. Atlas, ölüp ölmediğini kontrol etmek için nabzına bakmıştı. Elinde kan vardı. Gözlerimin içine bakıyordu.

Yanıma geldi ve bana sarıldı. Ellerindeki kan üzerime bulaştı.

“Hera.” İsmimi mırıldandı. Tekrar ve tekrar.

İnkâr etmek istedi ama edemedi, anladım.

Ben yapmadım demek istedi ama söyleyemedi.

Bazen kelimeler düğüm düğüm olup insanın boğazına dizilir.

Ben bugün öğrendim. Bazen konuşacak çok şeyin vardır ama konuşmaya takatın yoktur.

“Gidelim,” dedim konuşacak gücü kendimde bulduğumda. “Beni eve götür Atlas.” Derin bir nefes aldı ve etrafı kontrol etti. Geldiğimiz yolu geriye döndüğümüzde arabasının hemen yolun kenarında olduğunu gördüm.

Beni arabaya bindirerek kendi koltuğuna geçti. Gözlerimi yola sabitlemiştim ve oradan alamıyordum. Gözümün önünden defalarca kez aynı sahne geçti. Beynimin içinde aynı kurşun sesini işittim defalarca kez. Yeniden o orama girdim. Korkuyu tüm vücudumda hissettim.

Adas’ın gözlerini gördüm. Onun gözlerinde okyanusun karanlık bir yanı olduğunu keşfettim.

Saniyeler dakikaları kovaladı, zaman bizi içine alarak öylece akmaya devam etti fakat ben beynimin içinde dönüp duran tek bir ana takılı kalmıştım.

Onun elindeki silahtan çıkan tek kurşunda hayatımı, geleceğimi ve onu kaybettiğimi hissetmiştim.

Atlas'ın telefonu çaldığında bakışlarımı hafifçe ona kaydırdım. Gözlerindeki öfkeyi gördüğümde arayanın kim olduğunu anladım. O adam arıyordu.

Akın Mir Safkan.

Aynı öfke benim gözlerime doldu. Bağırarak istedim fakat içimde hiçbir zaman sahip olamadığım kadar sakin deniz suları hissediyordum.

Fırtına öncesi sessizlik.

Savaş anında ilk kurşun sıkılmadan hemen önce gelen acımasız sakinlik.

Atlas telefonu açarak kulağına götürdü. Arabanın içine hâkim olan sessizlikten ötürü Akın'ın ne söylediğini işitiyordum.

"Cesedi temizledim Katrivas," demişti Akın, Atlas konuşmadan.

"Hepsi senin oyunundu," dedi Atlas kendinden çok emin bir şekilde. "Onu durdurabilirdin. Hepsi senin oyunundu."

"Sana söylemiştim çocuk," Akın'ın derin bir nefes aldığını işittim. Atlas telefonu dinlediğimi fark ettiğinde gerildi fakat sesi kısımadı. "Bir seçim yapmak zorunda kalacağını söylemiştim."

"Bu bir seçim değildi Akın," dedi Atlas bağırarak. "Bilerek yaptın. Hera'yı bilerek buraya getirdin. O adamı öldüreceğimi biliyordun." Kurduğu son cümle gözümünden birkaç damla süzülmesine sebep olurken Atlas bana bakmamak için direndi.

O adamı öldürmüştü.

"Hem de her bir saniyesini hesapladım," dedi Akın her zamanki alaycı tavrıyla. "Altındaki arabanın hangi hıza çıkabileceğini, senin kaç dakikada orada olabileceğini, Hera'nın ne kadar hızlı koşabileceğini..." Bundan keyif aldığını fark ettiğimde ağlamam şiddetlendi.

Atlas'ın bakışları hafifçe bana kaydı fakat hiçbir şey söylemedi. "Senin de içinde olduğun düzenin de o piç babanın da..."

"Şihh," dedi Akın Atlas'ın konuşmasını bölerek. "Boyundan büyük laflar etme Katrivas. Artık sen de bu oyunun içindesin. Hatırlıyor musun? Sana bunun bir mecburiyet olduğunu söylediğimde kötülüğün yalnızca seçim olabileceğini savunmuştun." Atlas'ın daha fazla gerildiğini kasılan çenesinden fark ettim.

“Aramıza hoş geldin XVI,” dedi Akın devam ederek. “Bu son olmayacak. Ve bazen kötüye de mecbursundur. Kendine geldiğinde beni ara.”

“Seni buna pişman edeceğim piç,” dedi Atlas öfkeyle. Bunu nasıl yapacaksın? O yıkılmaz bir kral gibi. Her şeyin başında olan, her şeye hâkim olan bir Tanrı gibi. Kötülüğü içinde taşıyan bir şeytan gibi.

Onu nasıl durduracaksın Atlas?

Onu da mı öldüreceksin Atlas?

Telefonu kapattığında kendimi sıkmayı bırakarak hıçkırdım. Gözümden daha fazla yaş boşaldı. Atlas’ın elindeki kan kurumuştu. Gözleri ara ara bana kaysa da sesini çıkarmadı. Onu tanımıyor gibi hissettim. İki yabancı gibi hissettim.

“Ağlama,” dedi yalnızca. Düz ve soğuk bir sesle. Ağlama.

Sesini duymak daha fazla ağlamama sebep oldu. Aynı insanla ikinci kere tanışıyor gibi hissediyordum ve bu histen kurtulamıyordum.

“Nereye gidiyoruz?” dedim eve gitmediğimizi fark ettiğimde.

“Arada kaçtığım bir ev var,” dedi Atlas bana hiçbir şey olmamış gibi cevap vererek. Ona kızmak istiyordum, bağırmak istiyordum, kavga etmek istiyordum fakat o hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu ki zihnim bana oyunlar oynamış gibi hissediyordum.

Sustum, o da yol boyunca benimle birlikte sustu. Arabayı park ettiğinde konuşmadık. Hiç bilmediğim o eve girdiğimizde de konuşmadık. Sanki aramıza büyük bir duvar örülmüştü ve biz iki yabancı olmuştuk. Konuşacak hiçbir şeyimiz kalmamıştı.

Eve girdiğimizde Atlas’a arkamı dönmüş ve banyoyu aramaya başlamıştım. Gözümden birkaç damla daha süzülürken banyoya girdim ve kapıyı ardımdan kapattım. Üzerimin kan koktuğunu hissediyordum. Büyük bir şok etkisinin içinde gibiydim. Aynadaki yansıma baktım. Gözlerim ağlamaktan çökmüştü. Kıyafetlerim çamur ve leke içinde kalmıştı. Üzerimde kan lekesi vardı.

Musluğu açarak elimi yıkadım. Bir işe yaramadığını hissettiğimde elim tişörtümün eteklerine uzandı ve üzerimdeki lekeli tişörtü çıkararak yere attım. Kapıyı kilitlememiştim, Atlas da gelmemişti.

Gözümden birkaç damla daha süzüldü. Aynaya baktım, gözlerimdeki yaşları silmeye çalıştım. Biz ne yapmıştık? Biz ne yaşamıştık? İçimde büyük bir öfke hissettim. Göğsümün alev aldığını, içimdeki bütün sevginin birer birer öfkeye dönüştüğünü hissettim.

Ardından elim pantolonuma uzandı. Düğmelerimi açarak pantolonumu çıkardım. İç çamaşırlarımı üzerimde bırakarak öylece duşa girdim. Bütün vücudumun alev aldığını hissediyordum. İçimdeki acıyı dindirmek, gözyaşlarımı saklamak istercesine soğuk suyu açarak başımdan aşağıya süzülmesine izin verdim. Göğsüme değen su nefesimin kesilmesine sebep olsa da derin nefesler almaya devam ederek suyun akmasına izin verdim.

Vücudum yavaş yavaş uyuşurken bütün vücudum ıslandı. Üzerimdeki iç çamaşırları sırlıklam oldu. Ellerimi kendime sardım. Bütün bedenim dakikalarca suyun altında kaldı fakat ben temiz hissetmedim. Bundan sonra hiçbir zaman hissedemeyeceğimi bildiğim gibi.

Banyonun kapısının tıklatıldığını işitsem de cevap vermedim. Ağzımı açmaya, bir kelime etmeye mecalim yok gibi hissediyordum.

“Hera!” Atlas’ın sesini işittim fakat cevap vermedim. Sırtımı arkamdaki duvara yasladım. Başımın döndüğünü hissediyordum. Üzerimden soğuk su akmaya devam ediyordu. “Hera içeriye giriyorum,” dedi Atlas aynı tonla. Cevap vermedim.

Beni neden yalnız bıraktın?

Ardından kapının açılma sesini işittim fakat gözlerimi açmadım. O adamı vurmuştu. Ayağından ya da kolundan değil. Kalbinden. O adamı öldürmüştü. Elinde kan lekeleri vardı. O lekelerle bana sarılmıştı. Gözümden birkaç damla daha süzüldü.

“Hera,” dedi Atlas sesini yumuşatarak. “Yapma.”

Gözümü öfkeyle açtım. Karşımda duruyordu. Ayaktraydı, dimdikti fakat yıkılmış olduğunu bir tek ben görebiliyordum.

“Onu öldürdün,” dedim acımasız davranarak. “Onu öldürdün Atlas. Onu öldürdün. Sen...” Sustum.

“Hera,” dedi gözlerimin içerisine bakarak. Sustu, benden utandığını anladım. “Bunu daha önce de yaptın mı? Siz ne yapıyorsunuz? Siz

kimsiniz, ben kimim?” Delirmiş gibi bağırdığımda Atlas yanıma gelmişti. Artık su ikimizi birden ıslatıyordu.

“Güzelim,” dedi Atlas bana şefkatle yaklaşarak. “Seni öldürecek-ti. Eğer ben yapmasaydım. O silahı sana doğrultmuştu Hera. Silahın ucundaki ben olsaydım o kurşunu sıkamazdım ama namlunun ucundaki sendin. Yapamazdım.”

Buz kestim.

Dakikalardır altında olduğum su bile üşümeme sebep olamazken tek bir cümlesiyle buz kestim.

“Bunu bana yükleyemezsin,” dedim dudaklarım titrerken. “Bu yükü benim omuzlarıma bırakamazsın Atlas, yapamazsın bunu.”

“Beni anla,” dedi yalvararak. “Bir tek sen kaldın. Beni anlamak zorundasın.”

“İstemiyorum,” dedim başımı olumsuz anlamda sallayarak. “İstemiyorum. Uzak dur, yüzünü görmek istemiyorum.”

“Hera.” İsmimi, o isme muhtaçmış gibi seslendi.

Karanlığın içindeydik. Artık yolumu aydınlatacak hiç kimse yoktu. Artık gözlerinde boğuluyormuş gibi hissetmiyordum. Okyanusun içine dalmıştım, karanlık bir yanı olduğuyla yüzleşiyordum. Gözlerimi kapattım. Karanlığı kabullenmek istedim.

Neyin içine düşmüştük?

Onu görmek istemedim. Bunun küçükken gördüğüm ve ter içinde uyandığım kâbuslardan birisi olmasını diledim. O benim sevgilimdi. O benim sınıf arkadaşımdı. Eline bir silah alıp herhangi birini öldüremezdi. Gözümden birkaç damla yaş süzüldüğünü hissettim. Hemen ardından başparmağı yüzüme değdi. Eli çenemi kavramıştı, başparmağıyla yanağımdaki yaşları siliyordu.

“Anlamıyorum,” dedim gözlerimi açmadan. “Anlayamıyorum Adas.”

“Bazı gerçekleri kabullenmek zaman alıyor.” İlk kez onun bana bir şey öğrettiğini hissettim. “Bazen insan bir gecede büyümek zorunda kalıyor.”

“Ne yapacağız?” dedim burnumu çekerek. Eli suya uzandı ve sıcak akması için kolun yönünü değiştirdi. Bedenime değen sıcak su ne kadar üşüdüğümü anlamama sebep olurken Atlas çenemdeki elini belime indirdi ve beni kendine çekerek başımı göğsüne yasladı. Diğer eli ıslak

saçlarıma uzandı. Saçlarımı okşadı ve sustu. Onun da verecek bir cevabı yoktu.

“Seni yatağa götüreyim,” dediğinde ona engel olacak gücü kendimde bulamadım. Islak kıyafetlerime aldırmadan suyu kapatarak beni kucağına aldı ve banyodan çıkardı. Yatak odasına girdiğimizde üşümemiştım çünkü Atlas yanıma gelmeden önce evin ısınmasını sağlamıştı. Dolabını açarak bana dolaptaki kıyafetlerden verdi. Onun tişörtünü ve eşofmanını giyerek yatağa ilerlediğimde ruh gibi hissediyordum.

Ne yaşandığını kavrayabilmiş miydim emin değildim. Tek bildiğim kalbimde var olduğuna inandığım o karadeliğin artık acılarımı yok sayacak kadar büyük olmadığıydı. Vicdanımı hissediyordum. Yaşadıklarımıza ve yaşayacaklarımıza ağlıyordum. Gözyaşlarım yastığı ıslattığında zihnimde onun evinde tek başıma uyandığım o gece geldi.

Bir damla suya muhtaç kalır gibi aç kalırsın sevgiye, yetinemezsin.

Sana yetmeyen ne varsa seni tüketmeye başlar.

Görürsün ama durduramazsın.

İçindeki yıkımdan kaçamazsın.

Ve böyle gecelerde tutunacak bir dal ararsın.

Kaçmak için bir kapı, umut etmek için bir hayal kovalarsın.

Bu yüzden insan hayalleri olmadan yaşayamaz derler.

Bir hayalin yoksa eğer böyle kasvetli gecelerden sağ kurtulamazsın.

Yine o gecelerden birisindeydim ama bu sefer yanımda Atlas vardı. Kollarını bana sarmıştı. Onun yatağında, hislerimizin ve vicdanımızın altında kalmışken birbirimize muhtaçtık. Bu sefer biz bile birbirimize yetemiyorduk.

“Hera,” dedi bana seslenerek. “Ağlama artık.” Yutkundum.

“Durduramıyorum,” dedim konuşmaya çalışarak. Sesim kesik kesik çıkmıştı. Ardından ona doğru kayarak kollarımı sıcak bedenine sardım. O burada olmasaydı nefes alamazdım, biliyordum. Onun açtığı yarayı bile onun göğsünde, onun varlığıyla kapatıyordum.

“Geçecek,” dedi beni avutmak isteyerek. “Her şeyi halledeceğim.”

“Atlas nasıl halledeceksin? Biz, biz çok küçüğüz,” dedim bir itirafta bulunarak. Karşıımızdakiler kimdi bilmiyordum fakat yalnızca o adamın bile bizden çok daha büyük olduğunu biliyordum. Öğrenmiştim. “Onlarla savaşamayız, biz herhangi iki insanız. Asker ya da bir film kahramanı değiliz. Biz sadece Atlas ve Hera’yız.”

“Bazen büyümek zorunda kalırız,” dedi Atlas elini saçıma götürerek. “Tek bir gecede, birkaç saniyeyle. Sen hep başını göğsüme yaslayacaksın. Ellerin hep ellerimde olacak. Ben her şeyi halledeceğim ve bu siktigimin hayatından, ülkesinden çekip gideceğiz.”

“O adam orada kaldı,” dedim hapse girme ihtimalini ilk kez düşünerek. “Onu orada bıraktık.”

“Sen bunları düşünme.”

“Hapse girmezsin değil mi?” Onu dinlemeyerek devam ettiğimde susmayacağımı kabullenerek bana cevap verdi.

“Çoktan halletmişlerdir. Gözden çıkardıkları bir piyondan ibaretti. Elinde kaç masumun kanı vardı bilmiyoruz bile.” Kendisini mi yoksa beni mi rahatlatmaya çalışıyordu bilmiyordum.

“Birisini öldürdün Atlas,” dedim aynı cümleyi tekrar ederek. “O adam senin ellerinde can verdi.”

Sen benim kahramanımdın.

Sen benim okyanus mavisii gözlerinde hayat bulduğum o adamdın. Yutkundum.

Okyanusun karanlık bir yanı olduğunu boğulmadan öğrenemezsin.

“Yapmak zorundaydım,” dedi yeniden. “Belki de Akın en başından beri haklıdır. Ben bu gerçekten ne kadar kaçarsam kaçayım o adamımdır,” diye devam etti. Derin bir nefes aldım. Elimi göğsüne bastırdım.

“Sen o adam değilsin,” dedim ona destek olmak isteyerek. “Her şeyin üstesinden geleceğiz. Biz onlar gibi değiliz.” Onun inancı bittiğinde benimkisi başlasın istedim. Yalanlar söyledim.

“Hayatımda ilk kez herhangi birisi olmak istedim,” dedi konuyu değiştirerek. “Hayatımda ilk kez Atlas Katrivas olmaktan, bana bahşedilen bu hayattan nefret ettim.”

“Şihh,” diye mırıldandım. Gözünden birkaç damla süzülecek sanmışım fakat öyle olmadı. Belki de ben daha fazla ağlamayayım diye kendi acısını yok saydı. “İstersek her şeyi geride bırakabiliriz.”

“Bırakmak için her şeyi yapıyorum,” dedi yüzünü bana dönerek. “Aylardır köşeye para atıyorum. Yurtdışından iyi bir şirket hissesi satın aldım. Amerika vatandaşlığım var, gittiğimiz andan itibaren her şey yoluna girecek. Her şeyi milim milim hesapladım ama bu geceyi hesaplamadım Hera. Senin gözünün önünde o adam olmayı hesaplamadım.”

“Atlatmama izin ver,” dedim ne hissettiğimi bilemeyerek. Elim yüzüne uzandı. Parmaklarımla çenesini kavradım. “Anlamama ve yaşanılanları aşmama izin ver, lütfen.” Ne hissettiğimi bilmiyordum. Göğsümdeki acıyı ve o acının oluşturduğu düşüncelerden başka hiçbir şey bilmiyordum.

Yutkundu, gözleri öylece gözlerime kenetlenmişti. Bir şey arıyormuş gibi bakıyordu. Elini saçlarıma uzattı, ıslak saçlarımda dolaştı eli. “Seni hak edecek ne yapım?” dedi gözlerime bakmaya devam ederek. “Ya hiç olmasaydın? Ya hiç benim olmasaydın.”

“Başka bir ihtimal yoktu sevgilim,” dedim sol gözümünden bir yaş daha süzülürken. “Ben hep senindim. Sen hep benimdin. Başka bir ihtimal yoktu, hiç olmadı.”

Saçlarımdaki eli çeneme uzandı. Çenemi kavrayarak sıkıca tuttu. Ardından yavaşça üstdudağımı dudaklarının arasına aldı ve emdi. Kendisini hafifçe geriye çektiğinde mırıldandı. “Başka bir ihtimal hiçbir zaman olmayacak.” Tekrar dudaklarıma uzandığında yaşanılanları silmek istercesine kendimi onun kollarının arasına bıraktım. Dilim ağzının içine kayarken gözlerimi kapattım.

Zaman silikleşti. İçinde bulunduğumuz dağ evi silikleşti. Biz kaldık. Bütün şehir gözümün önünde yıkıldı. Yaşanılanlar unutuldu. Ya da bu gecelik yalnızca biz unutmuş gibi yaptık.

Geriye biz kaldık.

O ve ben.

Atlas Katrivas ve Hera Yarkan.

Gözümünden yaşlar akarken dudaklarımı ona bastırmaya devam ettim. Bana yetmediğini hissettiğimde içimde patlamaya hazır bekleyen hislere yenilerek onu kendime daha çok çektim ve üzerine çıktım. Elim üzerindeki tişörte kaydığında sanki bu bizim son gecemizmiş gibi öpüyordum onu. Son kez sevişiyormuş gibi aceleci davranıyordum.

İçimde yaşananların bıraktığı acı ve öfke vardı. Kendime öfkeliydim. Ona söyleyemiyordum ama Atlas'a öfkeliydim. Yaşanılanlara öfkeliydim ve kırgındım. En çok da babama. Bizi bu hale getirmelerine izin verdiği için.

Tişörtünü çekiştirerek yukarıya çıkardığımda yatakta hafifçe yükselerek kollarını kaldırdı ve tişörtü üzerinden çıkarmama yardım etti. Tişörtünü yere attığında ellerimi boynuna dolayarak dudaklarını çekiştirmeye devam ettim. O benimdi. O benim sevdiğim adamdı. Hep öyle kalacaktı. Hiçbir gerçek, yaşanan hiçbir şey bunu değiştiremeyecekti.

Gözlerimi kapattım. Aynı cümleleri defalarca kez içimde tekrar ettim. Boynundaki elim aşağıya kayarken boynunda takılı olan zincir kolyeye takıldı ve kolyesini tutarak hafifçe çekiştirdim. Elleri tişörtüme uzandığında tişörtümü çıkarmasına izin verdim. Üzerimde yalnızca külotumla kalmıştım. Göğüslerim tişörtümü çıkartmasıyla açıkta kalmıştı. Daha fazla bana izin vermeyerek pozisyonumuzu tam tersine çevirdi.

Yatağa sırtüstü yatmama sebep olurken elimi kolyesinden çekmedim. Kolyesinin parmaklarımın arasında bıraktığı ince sızıyı onun da boynunda hissettiğini biliyordum ve bu bana daha fazla zevk veriyordu. Bu gece yalnızca beni hissetsin istiyordum. Canını yakmak istiyordum. Bu acıdan zevk almasını istiyordum.

Elleri belimden sırtıma kayarken bir eli göğsümü avuçladı. Ellerimi kolyesinden çekerek saçlarına çıkardım. Sağ göğsümün üzerinde hissettiğim dudakları bedenimin titremesine sebep olurken göğsümü öpmesine izin verdim. Göğüs ucumun kızardığını tahmin edebiliyordum. Diğer eli sırtımdaydı. Parmak ucu belli belirsiz bel boşluğuma iniyor ardından tekrar sırtıma çıkıyordu.

O gece onu son kez öpüyor gibi hissettim. O gece yaşanan her şeyi onu hırpalayarak, acıtarak çıkarmak istedim. Son kez sevişmek istedim.

Hayatımıza nasıl devam edeceğimizi bilmiyordum. Bir yanım arkasına bakmadan kaçmak istiyordu, diğer yanım bütünüyle ona bağlanmıştı ve iplerimi çözemiyordum. Gözümün önünden anlar ve

anılarımız geçti. Onunla ilk kez tanıştığımız o an, arabasına binişim, defalarca kez evimize gelişi. Atlas öyle bir adamdı ki yanımdayken bile beni yokluğuyla sınayabiliyordu.

İçimde her yutkundüğümde boğazımı acıtan bir his vardı. Gözlerim her an ağlayacakmışım gibi doluydu. Hayatımıza nasıl devam devam edecektik? Yeniden hiçbir şey olmamış gibi yaşayabilir miydik? Burnumun ucunda aynı kan kokusunu duyduğumu hissettim. Kendime gelmeye çalışarak uzandığım yataktan kalktım ve elime aldığım tişörtü üzerime geçirerek çıplak ayaklarımla sessizce mutfığa ilerledim.

Mutfığa göz gezdirdiğimde Atlas'ın getirdiği market poşetinin dışında hiçbir şey olmadığını gördüm. Poşeti açarak içinden pet şişeyi aldım ve birkaç yudum su içtim. Midemin bulandığını hissediyordum. İçtiğim su bile içimde lavaboya koşarak kusma isteği uyandırıyordu.

Bundan sonra hayatımız nasıl olacaktı? Bir gecede her şey değişmişti ve biz sahip olduğumuz her şeyin altında kalmıştık. Yıkıntıların arasından ellerine uzanmaya çalışıyordum. O ise beni göremeyecek kadar dipte idi. Elimi tutsa gücüm onu kurtarmaya yetmezdi. Bunu görebiliyordum. Onun da bunu görebildiğini biliyordum.

İkimizin arasında oluşan uçurumun sebebi buydu.

Gözümünden birkaç damla yaş süzüldüğünü hissettiğimde midemin kasmasıyla aynı zamanda sağ elimi ağzıma götürdüm. Midemin bulandığını hissediyordum fakat öğürmemek için kendimi zor tutuyordum. Derin nefesler aldım ve midemdeki hissi bastırdım.

Daha fazla burada durmak istemediğimi fark ettiğimde odaya geri döndüm. Atlas yatakta yoktu ve banyodan su sesi geliyordu. Atlas'ın eşofmanlarından birisini alarak üzerime geçirdim ve iplerini belimden düşmemesi için sıkıca bağladım. Çantamı elime aldığım da banyonun kapısı açılmıştı.

Atlas odaya girdiğinde ne yaptığımı anlamaya çalışıyor gibi bana baktı. "Ne yapıyorsun?" dedi ardından.

"Hazırlanıyorum." Ona aldırmadan ceketime uzandığımda yanıma geldi. Altında siyah bir eşofman vardı. Üstüne hiçbir şey giymemişti. Boynunda gri bir havlu asılıydı. Saçları ıslaktı ve alına düşüyordu.

"Hera saçmalama, nereye gideceksin?"

"Evime," dedim bakışlarımı ona çevirerek. Gözlerinin içine bakmak için başımı yukarıya kaldırmam gerekiyordu.

"Ben götürürüm seni."

"Sen önce yaptıklarını temizle." İçimde ona karşı bitmek bilmeyen bir kırgınlık ve bu kırgınlığın getirdiği öfke vardı. "Elindeki kanı sil, bu boktan hayattan kurtul."

"Sen bütün bunların benim tercihim olduğunu mu sanıyorsun?" Sesi hafif yükseldiğinde içimdeki öfkenin harlandığını hissettim. Bunu istiyordum. Onunla kavga etmek, öfkemi üzerine dökmek istiyordum çünkü içimde kaldıkça beni zehirliyordu.

"İsteseydin kaçardın Atlas, ikimizi de kandırma. Ama kazanmak zorundasın değil mi? Konu ne olursa olsun sen Atlas Katriva'sın kaybedemezsin."

Gözlerindeki kırgınlığı gördüm ama aldırmadım. Onun bu cümleleri duyması gerekiyordu. Kendi gerçeğiyle yüzleşmesi gerekiyordu. "Kaybedemem çünkü ben kaybedersem sen de kaybedersin amına koyayım," dedi Atlas bu sefer bağırarak. "Ben bırakırsam seni de beni de bırakmazlar. Bu aileye doğmak bizim seçimimiz değildi."

"Olduğumuz kişi bizim seçimimiz ama," dedim ona karşı çıkarak. "O adamı öldürmek senin seçimindi. Kurşunu sıkın sendin."

"Bu kadar bencil olamazsın," dedi başını olumsuz anlamda sallayarak. Boynundaki havluyu sinirle yere fırlattı. "Daha ben günahımla yüzleşemezken bunu böyle yüzüme çarpamazsın."

"Bana üste çıkmaya çalışma," dedim bağırarak. İşaretparmağımı ona kaldırdım. "Sakin bunu yapma. Ben son bir gündür ne yaşıyorum farkında mısın sen? Sevgilim gözümün önünde cinayet işliyor, babam ve ortağı boktan işler yapıyor, ben öldürülmekle tehdit ediliyorum ve sen benden anlayış bekliyorsun."

Gözümünden birkaç damla yaş süzüldü.

"Sen benim kurtuluşumdun," dedim ona bir itirafta bulunarak. "Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Düştüğüm o çukurdan beni bir tek sen çıkarabilirdin, bir tek senin eline güvenir o eli koşulsuz

rutardım. Şimdi ellerinde kan lekeleri var. Ben bir gecede karanlıkta kaldım Atlas ve sen bunu göremiyorsun.”

“Her şeyi halledeceğim.”

“Çocuk mu avutuyorsun!” Bağırırken iki elimle onu geriye ittim. “Bu senin gücünün yetebileceği bir durum değil. Çocuk avutma artık. Adam kukla gibi oynadı bir gecede seninle. Biz kimiz Atlas? Sokaktan geçen herhangi iki insanız. Ne anlarınız savaştan silahtan? Hiçbir şey halledemezsin, kabullen artık.” Gözlerindeki karanlık beni korkuttuğu için inancını kırmak istedim. Orada gördüğüm hayal kırıklığı onu eve döndürür sandım. Yanıldım.

“Seninle ya da sensiz,” dedi Atlas net bir tavırla. “Benim yanımda hep sana bir yer var ama başlattıkları oyunu bitireceğim.”

Yapamazsın. Elimi tut, gidelim buradan. Yapamazsın.

“Yapma,” dedim kendime engel olamayarak. “Yapma, gidelim buradan. Dünyanın herhangi bir yerinde yeniden başlarız.”

Bana cevap vermedi. Öylece yüzüme baktı. Sessizliği öfkemi besledi.

“Bana ne yaşattığını göremiyorsun değil mi? Ne yaptığımı bilmiyorum ne söylediğimi bilmiyorum ne düşündüğümü bilmiyorum.” Ellerim saçlarıma uzandığında bana doğru birkaç adım attı ve kollarıma uzandı.

“Birkaç saat önce senden nefret ediyordum, gözlerinde bir mezar taşı görüyordum birkaç saat sonra ise o gözlerde boğulmak istiyorum. Dudaklarında her şeyi unutmak istiyorum. Bir an senin inancın bittiğinde benimki başlar diyorum, yanındayım başarırız diyorum. Birkaç dakika sonra hayır biz kimiz diyorum. Ne düşündüğümü ne hissettiğimi, nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyorum. Seni eve geri ne döndürür çözemiyorum Atlas. Söylesene bana? Ne yapmalıyım?”

Sustu. Cevaplar onda da yoktu. Sessizdi ve ben Atlas’ı ilk kez bu kadar sessiz görüyordum.

“Seni yalanlarıma inandırırsam, ben yanındayım başaracağız desem ve bu savaşın sonunda seni kaybedecek olursam bana ne olur hiç düşündün mü?” diye devam ettim korktuğum gerçekleri yüzüne vurarak. “Sana ben yokum desem, ardını dönüp o savaş alanına girsen. Son anında seninle olamasam, seni durduramadığımda ardında kalan bana ne olur hiç düşündün mü?”

“Bana ne olursa olsun sana olmayacak,” dedi Atlas keskin bir sesle. “Benimle ya da bensiz... Hayatın şimdi nasılsa ileride de öyle devam edeceksin. Bu hayatı yaşayacaksın.”

“Buna sen karar veremezsin!” dedim bağırarak. Ellerimi yumruk yaparak göğsüne vurdum. “O kadar bencil bir adamsın ki nasıl devam edeceğimi bile sen çizmek istiyorsun. O kadar bencil bir adamsın ki beni yanımdayken bile sensizlikle sınıyorsun. Bunu yapamazsın. Sen karar veremezsin.”

“Hera şoktasın,” dedi ona vurmama rağmen bana bir an bile engel olmayarak. “Yalnızca dinlenmen gerek. Şoktasın, ne yaptığını bilmiyorsun.”

Derin bir nefes aldım. Ne hissettiğimi bilmiyorum. Zihnim karma-karışık. İçimde bitmek bilmeyen bir öfke ve sevgi.

“Eve gitsem iyi olacak,” dedim pes ederek. “Sen de benim hayatım için plan çizerken bensiz daha rahat olursun.”

Kapıya ilerlerken sehpanın üzerindeki anahtarı aldım. Evden dışarıya çıktığımda aldığım derin nefes içimin acımasına sebep oldu ya da ben kalbimdeki acının üstünü kapatmak için acımın sebebini havaya yükledim. Tenime değen soğuk havayı hissedemeyecek kadar yoğun hislerle doluydum.

Arabanın kapısını açarak içeriye geçtiğimde gözlerim açık bıraktığım evin kapısına kaydı. Atlas’ın kapının ardından bana baktığını gördüğümde gözlerinde gördüğüm acı bana yeniden yaşanılanları hatırlattı. Bir kere daha ona bakmadan arabayı çalıştırdım. Ehliyetim yoktu ama araba kullanmayı biliyordum. Bu saatte yollarında boş olacağını umarak hızla buradan uzaklaşmak istedim. Gözlerim tekrar buğulanırken telefonuma uzandım ve navigasyonu açarak evin adresini açtım.

Kaybolmuştum. Her anlamda, her yerde. Onun zihninde, yaşanılanlarda, yok saydığım vicdanımın içinde. Bu yola çıktığımda, onu ilk kez tanıdığımda vicdanımın yerine bir delik açtığıma inanırdım. Şimdi yıllardır bastırdığım, yok saydığımı halı altına süpürdüğüm o duygu bütün bedenimi, ruhumu ele geçirmişti ve ben delirecekmiş gibi hissediyordum.

Bununla nasıl savaşıyordum? Bir başımıza, öylece bununla nasıl savaşıyorduk?

Gözümden yaşlar süzüldü. Atlas haklıydı. O kurşunu benim için sıkmişti. O eve gitmeseydim, o adamın kapısını çalmasaydım bunların hiçbirisi yaşanmayacaktı.

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım.

Ben olmasaydım da Akın onu bir şekilde bu oyunun içine dahil edecekti. Kaçamazdı, kaçamazdık. Bir gün erken bir gün geç ne fark eder?

Gözlerimi yoldan ayırmadım. Hislerimi, kalbimin atış hızını sabit tutmaya çalışırken ellerim sıkıca direksiyonu kavramıştı. Gözlerimin ağlamaktan kan kırmızısı olduğunu biliyordum. Arabaların arasından geçip giderken zihnim bana oyunlar oynamaya devam ediyordu.

Eğer ardımda o olmasaydı, onu geride ve bütün bu savaşın içinde bir başına bırakacak olmasaydım şimdi ellerimi direksiyondan çekerdim. Ama yapamazdım, onu bu savaşın içinde bir başına, kimsesiz bırakamazdım. Bana ev olmuş, bana beni hatırlatmış olan o adama bunu yapamazdım.

Yutkundum, boğazım acıdı. Dilim kurumuş dudaklarımda gezindi, bedenim sızladı. Ruhumda açılan yaraları bedenim kusmak istercesine titredi. Midem bulandı.

Gözlerimi yoldan ayırmadım. Canımın acısına dayanmaya çalıştım, içimdeki mide bulantısını yok saymaya çalıştım.

Arabayı evin önüne park ettiğimde gözlerim dışarıda dolaştı. Sokakta kimse yoktu. Kendimi toparlayarak arabadan çıkmak istedim. Anah-tarı arabanın üzerinde bırakıyor olmamı umursamadan arabanın kapısını açtım. Aşağıya indiğimde hızlı davranarak kapıyı kapattım ve aynı şekilde evin bahçesine girdim. Kapının önündeki korumalar gözlerini bana diktiğinde gözlerimi onlara diktim fakat durmadım. İlerlemeye devam ettim.

“Hera hanım.” İçlerinden birisi ismimi seslendi. “İyi misiniz?”

Durmak istemedim. Arkamı dönüp eve girmek, kaçmak, saklanmak istedim fakat ayaklarımı hareket ettiremedim. Önümde endişeyle bana bakan korumaya öfkeyle bakmaya devam ettim. Sustum.

Kontrolü yeniden elime aldığımı hissettiğimde korumaya bir cevap vermeden evin kapısına geldim. Tokmağın sesi zihnimin içinde

bir kurşun gibi yankılandığında yeniden aklımı oynattığımı düşündüm. Kontrolü kaybetme, dedi hâlâ güçlü kalan yanımda. Kontrolü kaybetme Hera.

Kapı açıldığında bana şaşkınlıkla ve korkuyla bakan hizmetlilere aldırmadan içeriye girdim. Bu sefer dışarıda olduğumdan çok daha kontrollüydüm. Merdivenleri birer birer çıkararak odama girdim ve ardından kapıyı kilitledim. Bütün gardımı bir kenara bırakarak yatağıma ilerledim ve kıyafetlerime aldırmadan yorganın altına girdim. Kulağıma yatağımın hemen yanındaki kulaklığı taktım.

Yutkundum. Boğazımda o tanıdık acıyı hissettim. Kulağımda çalan şarkı gözyaşlarımın birer birer akmasına sebep olurken zihnimdeki düşünceleri bastırmak isteyerek mırıldandım.

“Önümde ağır bir kapı...” Boğazım acımaya devam etse de susmadım, kulaklarımdaki sese eşlik ettim.

“Ardında okyanus var. Ben zaten suda doğmuşum, kapıyı açmam gerek.”

*İşte o an biri geliyor,
Tutuyor kulağımdan.
Gözü anahtar deliğinde,
Bak diyor sadece buradan.
Bırak diyorum küçücük resmi,
Yetmez bize bu esinti.*

Sustum, dinlemeye devam ettim. Yanağımdaki yaşlar kurumadan yerine bir yenisi eklendi.

“Bak diyorum koca dünyaya, buradan derhal çıkmam gerek.” Gözlerimi açtım. Gözlerimin yandığını hissettim.

*Bari çekme bileğimden.
Benim her şeyi görüp öğrenmem gerek.
Bir ileri bir geri her adım
Bu kapının ardı demek.¹*

1 Şebnem Ferah'ın *Okyanus* adlı şarkısı.

“Sonunda boğulmak olsa da benim o sulara yüzmem gerek.”

Ve ben o gece, sabaha kadar aynı şarkıyı dinledim. Aynı cümleleri tekrar tekrar mırıldandım. Boğazım acıdan yanarken susamadım. Sesim kısıldı, gözlerim yandı ama bırakmadım. Zihnimdeki bütün sesleri bir şarkının içine yükledim.

O gece gözümde yaş, boğazımda sızı, vicdanımda bir mezarla uyudum.

Zaman yaşanılanları unutturmak istercesine beni de içine alarak akıp giderken geceler içimdeki hissi bastırmaya çalışarak geçti. Karşımdaki aynaya yansıyan paramparça yüzüme baktım. Üç gün önce bir çarşamba gecesı düş aldıktan hemen sonra geçirdiğim sinir krizi elimdeki parfüm şişesini banyomun küçük aynasına fırlatmama neden olmuştu. Ayna üç ince çizgi halinde çatlarken şişemin aynadan kopan küçük bir cam parçasıyla birlikte paramparça olarak yerde dağılmasına sebep olmuştu.

Cam kırıklarının üzerine oturmuş, dizlerimi kanatmasına izin vermiştim. Hıçkırarak ağlamış, saatlerce yerden kalkmamıştım. Dizlerimde, bacaklarımda, ayaklarımda ve hatta kollarımda kesik izleri vardı. Aynayı yaptırtmamıştım ve banyoya her girdiğimde, gözlerim aynayla her buluştuğunda paramparça olan ruhumu görüyordum.

Banyomda gözlerimi kapattığımda ve suda gördüğüm yansımda ellerimde kanının kuruduğunu hissettiğim o adamın gözlerini görmekten daha az yakıyordu canımı.

Yaşanılanların üzerinden neredeyse iki ay geçmişti. Atlas günlerce beni aramış, kapımın önüne gelmiş, bahçede sabaha kadar beklemişti fakat onunla tek bir gün dışında konuşmamıştım. Çünkü karşısına geçtiğimde nasıl sakın kalabileceğimi hâlâ bilmiyordum. Odamdan çıkmıyor, zaman zaman sinir krizleri geçiriyordum.

O gece aldığım sakinleştiriciler bedenimin uyuşmasına sebep olurken aynı zamanda hislerimin üzerini örtmüştü. Kalbimin buz kestiğini hissediyordum. Sevgiye, nefrete, öfkeye ve acıya dair

hiçbir şey taşı mıyordum içimde. Yine aşağıda, balkonumun altında beni bekliyordu.

O gece içimde bir cesaret yeş erdi. Ona bakmak istedim. Yüzüne haykırmak istedim. Ç ıplak ayaklarıma ald ırmadan hızla odamın kapısını açarak aşağıya indim. Balkonumun altında, sırtını duvara yaslamış bekliyordu. Kapının sesini duyduğundan olsa gerek yanına geldiğimi anlamıştı.

“Ne istiyorsun benden?” dedim yüzüne bakmamaya çalışarak. “Neyi bekliyorsun burada?”

“Hiçbir şeyi,” dedi boş bir sesle.

“Git o zaman.”

“Gidemem.” Kısı k sesi göğsümün yanmasına sebep oldu. Onu sevmek hiçbir ilacın durduramayacağı kadar yoğun du. İçtiğ im sakinleştiriciler öylece vücudumdan gitmiş gibi yoğun hissediyordum her şeyi.

“Sadece biraz varlığını hissetmek istiyorum,” dedi Atlas bitik bedene nime bakarak. Gözümün önüne aynı anlar tekrar tekrar dizildi.

“Var mıyım ben?” dedim bağ ırarak. “Baksana bana Atlas var mıyım ben?”

“Benden ne istiyorsun Hera? Sen böyleyken, sen bu kadar uzaktayken ben yaşı yor muyum? Benden ne istiyorsun? Bir sen kald ın yanımda ve şimdi sen de...” Sustu.

“Normal bir insan olmak istiyorum,” dedim boğ azıma dizilen kelimeleri ona kusarak. “Ben seninle herhangi birisi olmak istiyorum. Artık sokağ a adım atabilmek istiyorum. Atlas ben tükeniyorum. Bir gün ya, bir gün normal olmak istiyorum. Çok mu? Seninle bir film izleyebilmek istiyorum, herhangi bir sevgili ne yaş arsa onu yaşamak istiyorum.”

“Farkındayım,” dedi bitkin çıkan sesiyle. “Ama artık sana hiçbir şey veremem anlıyor musun? Acıdan başka bir şey veremem. Bu siktiğ imin savaşı ndan ilerisini veremem. Ben...” Sustu. Mavi gözleri üzerimde dolaştı.

O gözlerde boğ ulmaktan korkardım.

Ve artık korkularıyla yüzleşiyordum. Boğ ulduğ umu hissediyordum.

“Ben kendimi bile kurtaramıyorum bu ç ukur dan!” Sesi yüks eldiğ inde gözüm den bir damla yaş sü züldü. Gözüm den sü zülen yaş a takılı kald ı bakış ları. Yüzünde kendisine acı dığ ını belli eden bir ifade oluş tu.

“Eğer istersen bırakıp gideriz Atlas,” dedim ona elimi uzatarak. Uzattığım ele doğru kaydı gözleri. Başını olumsuz anlamda salladı.

“Yapamazsın,” dedi keskin bir dille. “O kadar kolay değil. Savaşmadım mı sanıyorsun? Kaçmaya çalışmadım mı sanıyorsun?”

“Tut elimi,” dedim derin nefesler alırken. “Gidelim buradan. Bunu yapabiliriz. Güven bana.”

Darmadağın bir haldeydi. Saçları birbirine karışmıştı. Üzerindeki siyah üniforma kir içerisindeydi. Karşımdaki adamı tanıyamıyordum.

“Bunu hak etmiyorsun,” dedi kısık bir sesle. “Bunu hak etmiyorsun, hiç etmedin. Bu yaşanmamalı.” Birkaç adım geriye gitti. “Gitmelisin Hera,” dedi yaşlar gözlerimden birer birer akarken.

Biz ikimiz yıllarca kaybolduğumuzu hissettiğimiz bir hayatın içerisindeydik. Ve sonra üzerimize geçmiş devrildi, altından kalkamadık. Onun üzerinde kir, benim yüzümde yara izleri.

Biz bu insanlar değildik.

Biz Atlas Katrivas ve Hera Yarkan’dık. Daha fazlası ya da azı değil.

Arkamı döndüm ve yutkundum. “Öyle istiyorsan,” diye mırıldandım duyup duymadığına emin olamayarak.

Ardımda bıraktığım adamın on yedi yaşındayken sevmeye başladığım o adam olmadığını farkındaydım. Fakat kalbimi ezse de o adamın her halini seviyordum.

O gece onunla son konuşmamdı. Balkonun altında, beni beklemeye devam etti. Fakat bir daha yanına inmedim. Ona bakmaya cesaret edemedim. Ben odamda onun bizim için çizdiği portreye bakıp ağlarken o çaresizce sigara içti.

Babam hâlâ yaşananları öğrendiğimi bilmiyordu. Bildiği tek şey geçmişimin tetiklendiği ve kişilik bozukluğu yaşadığıma dair yalan yanlış doktor raporlarıydı. Yanımda olmaya çalışıyordu fakat onu görmek en az Atlas’ı görmek kadar beni tetikliyor, canımı yakıyordu. Lina ile zaman zaman görüştüğümüz olmuştu. Doktorum eve geldiğinde o da geliyor, psikiyatristimden hemen sonra benimle birkaç saat geçirip dönüyordu. Umut ve Rüzgâr sık sık ziyarete geliyordu ve hiçbirisi neler yaşadığımızı bilmiyordu.

Onlara arkadaşlarının katil olduğunu nasıl anlatabilirdim?

Okulu babam ve Haldun amca idare etmişti, doktorumun yazdığı rapor evde dinlenmemi sağlıyordu ve devamsızlıklarımın hiçbirisi sisteme girilmiyordu. Fakat artık benim için birkaç saatten farksız gibi olan iki aylık dinlenme sürecinin sonuna gelmiştik. Hiçbir şey anlatmadığım ve ne yaşandığına dair en ufak bir fikri olmayan psikiyatristim artık yavaş yavaş okula gitmem gerektiğini önermişti ve babam bugün okula dönmem için kapımı çalmıştı.

Bense artık savaşmam gerektiğini bütün bu sürecin her anında biliyordum. Bu sabah odamın siyah perdelerini açmış, açan güneşe gözlerimi kısarak bakmıştım. Kış ayındaydık fakat hava zaman zaman soğuk olsa da genel olarak güneşli oluyordu. Bense günlerdir güneşe siyah perdelerimi kapatıyor, odamda ilk gün girdiğim o yorganın altında aynı şarkıyı tekrar tekrar dinlemeye devam ediyordum.

Sonunda boğulmak olsa da benim o sularda yüzmem gerek.

Gözlerimi kapattım. O okyanusun içinden Atlas'ı çekip kurtarmam gerek.

Çatlak banyo aynamdaki yansıma son kez bakarak elime küçük çantamı aldım ve banyodan çıktım. Zihnimdeki düşünceleri bastırmak için aldığım ilaçlar hafif sersemlememe sebep olsa da düşünmemin önüne geçtikleri için onlara muhtaçmış gibi hissediyordum. Basit antidepresanlar belki de hâlâ hayatta olmamın tek sebebiydi.

Odamdan çıktığımda babamın salonda olduğunu biliyordum fakat onu görmeye, konuşmaya tam olarak hazır mıydım emin değildim.

“Ben çıkıyorum,” diye seslendim içeriye doğru daha fazla muhatap olmamak için.

“Arabayla git,” dedi babam bana içeriden cevap vererek. Şoför kapıda bekliyor olmalıydı. Ona bir cevap vermeden ceketimi alarak evden çıktım. Kapının önünde bekleyen şoföre aldırmadan yürümeye devam ettim. Hızlı adımlarla evin önünden uzaklaştığımda sokağın ortasında durarak derin bir nefes aldım. İçime çektiğim hava göğsümdeki ağrının kendini daha da belli etmesine sebep oldu.

Gözlerim sokakta dolaştı, yanımdan geçip giden öğrenciler zaman zaman bana bakıyordu. Hepsi yurtdışında olduğumu, eğitime gittiğimi zannediyorlardı ve Lina sosyal medya hesabımdan bunu destekleyen

onlarca paylaşım yapmıştı. Güçlü kalmaya çalışarak ilerlemeye devam ettim.

Okulun önüne geldiğimde Umut, Lina ve Rüzgâr'ın beni kapıda beklediğini görmek aylardır bir an bile tebessüm oluşmayan yüzümde hafif bir tebessümün oluşmasına sebep oldu. Atlas bana her şeyle beraber onları vermişti. Gerçek bir arkadaşlığı. Gerçek bir aileyi ve dostluğu.

"Hera!" diye bağırdı Lina daha bir hafta önce görüşmemize rağmen. "Çok özledim, çok!" Bana koşarak ellerini bedenime sardığında ben de ona sarıldım ve beni sıkarak bizi kendi etrafımızda döndürmesine izin verdim.

"Ah," dedi Rüzgâr elini gözlerine siper ederek. "Güneş mi doğdu bu ne parlaklık? Ah! Gözüm kamaşıyor galiba." Onun tavrı tebessümümün kıkırtıya dönüşmesine sebep olduğunda Lina beni bırakmıştı.

"Hoş geldin brom," dedi Umut Lina'nın ardından bana sarılarak.

"Eski günlerdeki gibi," dedi Rüzgâr ve aramızda bir sessizlik oldu. Bir eksiktik. Atlas yoktu. Bu sabah okula gideceğimi bildiğine eminim. Bugün gelmemişti çünkü onu görürsem evden çıkmayacağımdan, okula dönmeyeceğimden korkmuştu. Her gece kapımın önünde sabahlamıştı çünkü kendime bir şey yapmamdan korkuyordu.

Atlas ilk kez yaptıklarını bencillikinden, kendisi için değil bütünüyle benim için yapmıştı. Fakat öyle yanlış bir zamanın içindeydik ki bu bile onun gözlerine bakma cesaretini kendimde bulmama yetmiyordu.

Atlas'ın da okula gelmediğini biliyordum. Bana Atlas'a dair hiçbir şey sormuyorlardı çünkü bir cevap alamayacaklarını biliyorlardı. Ne yaşandığına hâkim olmasalar bile aramızda bir şeyler geçtiğini, uzak olduğumuzu biliyorlardı.

"Hadi derse gidelim, valla bütün hocalar sınava son birkaç ay kaldığı için çok gergin. Hiç Katrivas Koleji rahatlığı yok." Rüzgâr'ın konuşması aramızda sessizliğin son bulmasına sebep olduğunda Lina elini belime koyarak ilerlemeye başladı ve ben de onunla yürüdüm.

Sınıfa girdiğimizde sınıftakilerin selamlamalarını ve gittiğim eğitimle ilgili sorularını alelade cevapladım.

Olmadığımız iki ay içinde pek çok şey değişmişti. Rüzgâr ve Defne'nin artık ciddi bir ilişkisi vardı. Sınıftakilerin çoğu sınava yoğunlaşmıştı ve dersler eskisine nazaran daha çok dinleniyordu. Aynı sıraya oturmuştum çünkü benim ve Atlas'ın yeri hâlâ boştu. Rüzgâr yerimize hiç kimsenin oturmasına izin vermemişti. Gözlerimi kapattım.

Öğretmenin sesi kulaklarımda boğuklaşıırken kendi kendime mırıldandım.

Sakin ol. Sakin ol. Gözlerini kapat. Sakin ol.

Zihnim bana karşı savaştı. Tekrar iki ay öncesine, o güne geri döndüm.

Ormanın ortasındaydım. Çıplak ayaklarımla bacaklarım yırtılırcasına koşmaya devam ediyordum. Ensemde ölüm vardı. Arkamda elinde silah taşıyan o adam vardı. Ağlıyordum. Gözlerimden yaşlar durmak bilmeden akmaya devam ediyordu. Boğazım yırtınırcasına bağıırıyordum. Sesimi hiç kimse duymuyordu.

Bacaklarım kanıyordu. Dizlerimde ince sızılar hissediyordum fakat durmamak için direniyordum. Gözlerim yanıyordu. Nefes alıp verişlerim düzensiz ve hızlıydı. Saçlarım terden yüzüme yapışmıştı. Yolun sonuna geldiğimi hissediyordum.

Ve sonra bir kurşun sesi duydum.

Kan ellerime bulaştı. Karşımda onu ve karanlığa bulanık okyanus gözleri gördüm.

Üzerimize ağaçlar devrildi, zaman devrildi, yaşananlar devrildi. Nefes alıp verişlerim düzensiz bir şekilde hızlanmaya devam etti. Ciğerlerim yandı.

Atlas gözlerimin içine baktı. "Sen yaptın," dedi. Sustum ve gözlerine acıyla baktım. "Sen yaptın. Beni bu ormana sen getirdin. Elimdeki kanı sen akıttın."

Gözlerimden yaşlar aktı ama konuşamadım. Bakışlarım sağıma döndü. Atlas bu sefer sağımda duruyordu. Üzerinde kana bulanmış kıyafetler vardı. Gözleri kızarmıştı. Bana öfkeyle bakıyordu.

"Sen yaptın," dedi yeniden ve ben yutkundum.

Sakin ol, dedim kendime. Sakin ol. Bu bir sanrı. Sakin ol. Biz o ormandan çıktık. Biz o adamdan kurtulduk.

Derin bir nefes aldım.

Gözlerimi araladım.

Zilin çoktan çaldığını ve öğretmenin sınıftan çıktığını fark ettiğimde oturduğum yerden kalkarak hızla kızlar tuvaletine gittim. Cebimde ilacım ve telefonum vardı. Tuvaletlerden birisine sıra beklemeden girerek kapıyı kilitledim ve klozetin kapağını kapatarak üzerine oturdum. Nefes alıp verişlerim düzensizleştğinde kendi kendimi telkin ettim.

Sakin ol Hera. Sakin ol.

İçimde hesaplaşamadığım bir adam, hesaplaşamadığım anılar vardı ve bu beni her an sıkıştırıyor, geçmişin pençesinden kurtulmama engel oluyordu. Fakat o hesaplaşmayı görecek cesareti de kendimde bulamıyordum.

Hayatımız değişiyordu ve biz bunun önüne geçemiyorduk. Hayatımız bir gecede, tek bir kurşunla altüst oluyordu ve soy isimlerimiz, sahip olduğumuz servet bile bunun önüne geçemiyordu. Atlas günlerdir nasıl uyuyordu? Onu tanıyordum. Hiç uyumamıştır biliyorum. Gözlerini her kapattığında o adamı görmüştür biliyorum. Beni nasıl paramparça bir hale getirdiğini düşünmüştür biliyorum.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes almaya çalıştım.

Telefonuma gelen bildirim sesi elimin cebime gitmesine sebep oldu. Ekranı açarak tanımadığım numaradan gelen bildirime baktım. Kaçmak için yıllar harcasam bile kaçamayacağım ile bir kere daha yüzleştim. İçimdeki acı büyüdü. Kalp atışlarım yeniden hızlandı. Telefonuma gelen mesaj Efsun'dandı. Atlas'ın kardeşi olduğunu iddia eden kızdan.

Yarım saate okulun önünde olacağım. Aşağı iner misin? Atlas için.

Geçmişimde bir kız vardı. Yaşı çok küçüktü ama onlardan farklı olduğuna inanırdı. Geçmişimde bir çocuk vardı. Daha çok küçüktü ama büyüdüğüne inanmıştı. Büyümek zorunda kaldığına inanmıştı.

Şimdi karşımda, önüme düşen su birikintisinde bir kadın var. Gözleri yaş doluydu. Geçmişindeki o çocuğa bakıyor, her şeyi nasıl yanlış anlamış kabullenmek istemiyordu.

İnsanın hayatının değişmesi için fazlasına gerek yokmuş. Bir gecenin sabahında artık güneşi göremez olurmuş insan. Bir kurşunla hayatını geride bırakmak zorunda kalmış. İnsanlar öyle zamanla değişmezmiş. Bir gece, tek bir an, bazen bir cümle yetermiş insanı değiştirmeye.

Ve sonra kendini bile tanıyamazmış insan. Savaşın ortasında kalmışım ama başımı kaldırmak zorundayım. İnanmak zorundayım kendime. Geçmişimdeki kıza, aynada gördüğüm kadına. Uyumak istiyorum ama gözlerimi kapatamam. Göğsümdeki varlığıyla hayata tutunduğum o adamı karanlıkta bırakamam.

Bir yanım ellerim ona nasıl uzanır bilmiyor. Bir yanım bütün yaşanılanları yok saymak istiyor. Diğer yanımda hâlâ solduramadıkları çiçek bahçeleri. Suyun altında kalmış lavantalar. *Fazla su çiçeği öldürür sevgilim ve sen bizi okyanusun içinde bıraktın.*

Müdürden izin alarak okuldan çıkmıştım. Okulun önünde güvenlik beklediği için Efsun'a arka tarafta olacağıma dair bir mesaj atarak okulun arkasına geçmiştim. Okulun bahçesinin dışında, sitenin ağaçlık alanının içinde kalan banka oturarak beklemeye başladım.

Kalp atışlarım hızlanmıştı. Hem gerçeği öğrenmek istiyor hem de duyacağım her kelimededen korkuyordum. Kaçmak istiyordum. Arkama bile bakmadan. Bu şehri terk etmek, herkesi ardımda bırakmak. Son yaşanılanları hiç yaşanmamış saymak. Kendimde kaçacak gücü bulduğumda gözlerimin önüne bir çift mavi göz düşüyordu. Alnına değen uzun saçları bir gözünün önünü kapatıyordu.

Karşımda öylece susuyordu ama gözleri gitmemem için yalvarıyordu, görüyordum. Kendimi bile ardımda bırakabilecekken bir ona sırtımı dönemiyordum. Bir adam uğruna kalmaya devam ediyordum.

Yanıma oturduğunda bakışlarımı ona çevirdim. Gün ışığında daha iyi fark etmiştim. Atlas'ın aynası gibi mavi gözlere sahipti. Çıkkık çene hatları, kemikli yüzü Atlas'ın birebir aynısıydı. Kumral, uzun saçları vardı. Sporla uğraştığını ve hatta profesyonel olduğunu tahmin

edebileceğim kadar kaslı bir vücuda sahipti. Yüzündeki ciddiyet, mesafeli duruş tanımayan bir insanın bile Atlas'ta göreceği tavrın aynısıydı.

Ama en çok gözleri. O da onun gibi masmavi gözlere sahipti fakat onun mavileri Atlas'ın gözlerindeki karanlık tonun aksine gökyüzünü andırıyordu.

"Anlat," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Yaşanan her şeyin sorumlusu benim," dedi uzatmayarak. "Nasıl konuşulur bilmiyorum ama sana her şeyi anlatması gereken kişi benim."

Gözlerinin içine baktığımda gözlerini kaçırdı. Dirseklerini dizine yaslayarak elini alnına yasladı. Artık yüzünü göremiyordum.

"Atlas'a birkaç ay önce ben ulaştım." Ellerini alnından çekti ve bana döndü. "Yemin ederim zorunda kalmasaydım bunu hiçbir zaman yapmayacaktım ama zorundaydım. Her şeyi kaybetmiştim Hera. Elimde olan her şeyi kaybetmiştim ve gidecek hiçbir yerim kalmamıştı. Birinin elimden tutması gerekiyordu." Derin bir nefes aldı. Onu anlamaya çalışıyordum ama anlayamıyordum. Sessiz kaldım.

"Nasıl anlatılır inan bilmiyorum. Ama baban, babası, herkes bu işin içinde. Hepsi yapbozun bir parçası. Haberi olmayan bir sen bir Atlas vardı. Baban seni hep uzakta büyüttü ama Atlas için durum hiçbir zaman öyle değildi. O zaten yeri geldiğinde oyuna dahil edilmek için yetiştiriliyordu."

"Ne yetiştirilmesi?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Çocukluğundan beri aldığı dövüş dersleri, çocukken aldığı yazılım kursları, gittiği kamplar, vücutu, bildiği dövüş sanatları, yüzme yarışmaları. Hanginiz bu kadar disiplinli yetiştirildiniz Hera? Atlas on altı yaşına kadar her alanda en iyisi olana kadar zorlandı."

"Ama..." Sustum, haklıydı. Biz babasının mükemmellik takıntısından böyle olduğuna inanırdık ama Atlas her zaman her konuda en iyisi olmak zorundaydı. İlgi duymasa bile her alanda orta düzeyde bilgi sahibi olmak zorundaydı. Son bir yıldır ilgilendiği spor dalları ve yazılım dışında üzerine düştüğü bir şey olduğuna şahit olmamıştım ama geçmişi biliyordum.

"Babası hep biliyordu. Haldun Katrivas her şeyin farkındaydı. Oğlunu bu savaş için hazırladı. Beni bu savaş için yarattığı gibi."

“Yaratmak?” dedim yutkunarak.

“Yaratmak,” diye mırıldandı. “Anlatması çok zor belki de çok erken ama ben tıbbi yollarla Atlas’ın annesinin karnına yerleştirildim. Atlas’la herhangi bir kan bağıımız bulunmuyor. Yalnızca annesi taşıyıcı annem.”

“Tüp bebek gibi bir şey mi?” dedim anlamayarak. Bunu neden yapmışlardı. Zihnimin her yanında soru işaretleri vardı. Kavramaya çalışıyordum fakat hikâyenin bir yanı eksik kalıyordu.

“Sayılır,” dedi Efsun ve devam etti. “Anlayacağın yaşadığınız hiçbir şey Atlas’ın suçu değildi. Akın en başından beri Atlas’ı bu oyuna dahil etmek için oradaydı ve sonucu ne olursa olsun bunu yapacaktı. Sen o gün yanına gitmesen de yaşanacaktı her şey. Belki tek bir ihtimal oyunun dışında kalabilirdi. O ihtimalde de...”

“O ihtimalde de ne?” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Ben ölmeliydim,” dedi Efsun gözlerini kaçırarak. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerim yerdeki çakıtaşına takıldı ve öylece kaldı. Bunun bencilce ve küçük düşürücü bir düşünce olduğunu biliyordum fakat bir yanı onun ölmeyi seçmesini diledi.

Bunu düşündüğüm için kendime kızdım fakat hemen ardından gözümün önüne ellerimize bulaşan kan geldi. Atlas’ın elindeki silah geldi. O gece onun yatağında iki yabancı gibi uzanışımız geldi.

Biz ikimiz yan yanayken yollarımız hep denize açılırdı. Bir gençlik filminin en hayat dolu sahnelerine can verirdik. Şimdi renklerimiz solmuştu ve ben o renkleri geri istiyordum. Geleceğimiz solmuştu. Bencilceydi biliyordum fakat bu bencillik benim hakkımdı. Yalnızca on sekiz yaşındaydım. Ve suçsuzdum.

“Belki ölmemi diliyorsundur,” dedi Efsun sessizliği bozarak. “Sana kızmıyorum,” diye ekledi hemen ardından. “Böyle bir hayatın içine doğmuş olsam ve bir kadın gelip bir gecede bütün bu hayatı ellerimden alıp gidiyor olsa ben de böyle düşünürdüm ama beni dinlemek zorundasın.” Gözlerimin içine bana yalvarırcasına baktı. Anlaşılmayı isteyerek baktı.

“Atlas hep korunan taraftaydı. Bu krallığın başında siz insanları izlerdiniz, ben sizin başınıza konulacak taş için feda olurdum. Ben bu savaş için yaratıldım Hera. Benim bir ailem yok, benim bir annem

ya da babam yok. Akademi denilen bir askeri üsse gözlerimi açtım. Bu bok çukurunun içine doğdum. Haldun Katrivas para kazansın diye aç bırakıldım, susuz bırakıldım ve en önemlisi de sevgisiz bırakıldım.”

Kurduğu cümleler benim gözümde bir damla yaş süzülmesine sebep olurken Efsun gözlerini kaçırdı. Ama görmüştüm, gözleri kızarmamıştı hatta dolmamıştı bile. Öyle güçlü ve dikbaşlı gözüküyordu ki anlattığı her şey bir gram canını yakmamış gibiydi.

“Yaşamam gereken bir çocukluk var. Benim de sırtımı yaslamam gereken bir aileye ihtiyacım var. Yaşamak istediğim bir hayat var. Ölmek istemiyorum. Bütün bu savaşı o adama bırakıp ölmek istemiyorum.” Büyük bir nefretle andığı ismin Atlas’ın babası olduğunu bilmek içimdeki duygu yoğunluğunu besliyordu.

“Kaçsaydın,” dedim. “Uzak dursaydın. Hepiniz bu aptal savaştan ve kazanmaktan bahsediyorsunuz. Biriniz vazgeçseydi. Biriniz de yenilmeyi kabul etseydi. Belki o zaman...”

“Belki o zaman siz bu oyuna dahil olmamış olurdunuz,” dedi Efsun cümlemi devam ettirerek. Ben sustum fakat o susmadı. “İzin verdiklerini mi sanıyorsun? Bütün bu dünya, hükümet, siyaset, banka fonları, hepsi ellerinin arasında Hera. Bu dünyada ayak basabileceğin her toprak Akın’a ait.”

“Bu delilik,” dedim artık kurduğu cümleleri kabullenemeyerek. Efsun’un gözlerinde küçümseyici bir bakış gördüm. Kaşlarını alayla kaldırdı.

“Ben Tanrı’yım,” dedi Akın’ın o gün bize kurduğu cümleyi kurarak. Hayatımızın üzerine kara bulutlar çökmüş gibi hissediyordum. Sanki yağmur şehirde hiç durmuyordu. Şimşekler çakıyordu. Deniz, öfkeyle dalgalanıyor, dalgalar kıyıya çarpıyordu. Ve bizim evimiz denizin kenarındaydı. İnatla evden ayrılmıyor, dalgaların bir gün bizi de içine alacağını görüyor ama kurtulmak için tek bir adım bile atmıyorduk.

“Bundan nasıl kurtulacağız?” dedim Efsun’a.

“Savaşarak. Ama sen değil Hera,” dedi ve elini dizimin üzerinde duran elime uzattı. “Daha çok küçüksün. Hiçbir şey bilmiyorsun. Bu savaşta senin bir yerin yok. Okuluna git. Hayatını yaşa. Ama Atlas’a kızma. Bırak, biz onunla her şeyin üstesinden gelelim. Söz veriyorum

sonra onu sana getireceğim. Hayal ettiğiniz o hayatı yaşamaya devam edeceksiniz. Sadece onu biraz anla.”

Peki beni kim anlayacak?

Elimin üzerindeki eline baktım. Gözlerim birkaç dakika orada kaldı. Elimi bana destek olmak isteyerek sıkıldığında derin bir nefes aldım.

“Yanında olacağım,” dedim bu büyük kararı o an vererek. Sırtımı döneceğimden bahsetsem de hiçbir zaman ona sırtımı dönemeyeceğimi biliyordum.

“Sadece eski hayatımızı çok özleyorum,” dedim Efsun’a bir itirafta bulunarak. “O hayatı geri istiyorum. Belki bencillik ama ben kendi Atlasımı istiyorum.”

“Her şey bittiğinde yine burada olacaksınız,” dedi Efsun. Ona güvenmek istedim.

“Senin de bir ailen olacak,” dedim ona aynı güveni vermek isteyerek. “Atlas dışarıdan duvarlı durur, soğuk durur, keskin çizgileri vardır. Bazen kırar, bazen görünmez hissedersin kendini ama o duvarların içine bir kere girdin mi bir daha bırakmaz elini. Annesinin ölümü, senin varlığını öğrenmesi, hepsi çok zor onun için. Seni kabullendiğinde bir abin olacak. Seni her şeyden ve herkesten çok seven.” Kurduğum cümleler yüzünde ufak bir tebessüm oluşmasına sebep oldu.

“Belki o duvarları hiçbir zaman aşamam ama artık bildiğim bir şey var,” dedi Efsun. “Bana bir kız kardeş verdi.”

Kurduğu cümleye güldüm. “Ona gelin demiyor muyduk?”

Eli saçıma uzandı ve saçlarımı karıştırırken ayağa kalktı. “Bücürük,” dedi bana takılarak. Yüzümü ekşittim.

“Onu affet demiyorum sana,” dedi Efsun işin özüne gelerek. “Ama onu anla. Yanında olduğunu hissettir. Sana ihtiyacı var.”

Her gece kapımda bekleyen o adam, çocukluğumu kurtaran o adam, içimdeki yangını sevgisiyle söndüren o adam...

Efsun’a cevap vermeyerek konuyu değiştirdim.

“Akşam bizimkilerle oturacağız,” dedim Efsun’a. “Sen de gelsene.”

“Saçmalama,” dedi bankın üzerine bıraktığı çantasına uzanırken. “Siz size takılın, eskisi gibi.”

“Ben davet ediyorum. Benim misafirimsin ve sevgilimin kız kardeşini daha yakından tanımak istiyorum.”

Gözlerindeki umut ışığını gördüğümde ona üzüldüm. Kimbilir neler yaşamıştı. Nasıl bir karanlığın içinden çıkmıştı. Küçük bir davet, bizim hayatımızın normal düzeninde olan bir buluşma bile gözlerinin parlamasını sağlamıştı.

İçinde küçük bir kız çocuğu taşıdığına emindim. Umutla geleceğe bakmak istiyor, içindeki umut kırıntısı için savaşıyordu.

“Bakarız,” dedi Efsun arkasını dönerek. “Bugünlük bu kadar yeter, işlerimi halledeyim.”

“Görüşürüz, akşam sekizde,” diye bağırdım arkasından. Bir cevap vermedi ama geleceğine neredeyse emindim.

Efsun motoruna binerek uzaklaştığında bir süre daha bankta oturmuştum. Ardından oturduğum yerden kalkarak okula geri girmiş, sanki hatırlamaya ihtiyacım varmış gibi Atlas’la sigara içtiğimiz ağaçlık alana geçmiştim. Bu okul koridorlarında, bu okulun bahçesinde, adım adım âşık olmuştu bana.

Sanki birkaç ay öncesinden değil de yıllar öncesinden bahsediyormuş gibi hissediyordum. Fakat anılarımız çok uzakta değildi.

Onu özlemiştim. Ona sarılmayı, kokusunu içime çekmeyi, onunla sarhoş olmayı özlemiştim. Deniz kenarında geçirdiğimiz anlar her gece zihnimde dolaşıyordu. Ona sahip olmayı isterken ellerini bırakanın ben olması ve benim yine aynı balkonda şarap şişeleri ve Billie şarkılarıyla bir başıma kalmış olmam, içimde bir zaman makinasına girmişiz hissi yaratıyordu.

Evine gitmek istiyordum. Ona koşmak istiyordum. Evinde onun tişörtüyle dolaşmak, ona sarılıp filmler izlemek, onun yanında şımarlamak istiyordum. Her şeyden bir tek ona kaçmak istiyordum fakat yaşadıklarımız bir adım geride durmama neden oluyordu.

Yaşananları nasıl tamamen açacağımızı bilmiyordum. Psikolojik destek alıyordum fakat biz öyle bir batağın içindeydik ki psikoloğuma bile yaşananları anlatamıyordum. Yalnızca hislerimden ve yüzleştiğimiz felaketten bahsedebiliyordum. Onu affetmeye çalışıyordum, kabullenmeye çalışıyordum ama ben de kabullenirsem daha fazla dibe batmasından korkuyordum.

Ne kadar yüzümü çevirsem de kalbim biliyordu. Ben ona hiçbir zaman sırtımı dönememiştim. Onu her haliyle kabullenmiştim ve kabullenmeye devam edecektim. Şimdi gelse, karşımda dursa ve hiç konuşmasa zihnimi bana lanetler okurken ayaklarım yine ona koşar, kollarım ona sarılırdı biliyordum.

Cebimden sigaramı çıkarıp dudağıma götürdüm. Eskisi kadar çok içmiyordum fakat yeniden sigaraya başlamıştım. Atlas'ın zorla açtığı sosyal medya hesabımı eskisinden çok daha aktif kullanıyordum. Kaçmak için daha önce hiç yapmadığım, deneyimlemediğim şeyleri yapmaya çalışıyordum. Belki de kendimi mutlu olduğuma inandırmaya çalışıyordum.

“Yine başlamışsınız içmeye.” Ağaçların ardından gelen ses bir an irkil-meme sebep olsa da yüzünü gördüğümde rahatladım.

Yanıma geçerek oturduğunda bakışlarımı kısa bir an Asaf'a çevirdim. Atlas'ın her zaman oturduğu yere oturmuştu.

İçimde bir sessizlik oluştu. *Yapma bunu Hera, her anını zihninde onun hayaletiyle yaşayamazsın. Ayrıldınız, bitti.*

“İyi misin?” dedi Asaf yeniden. Okula geldiğimde onu görmemiştim çünkü sene başında okulun basketbol takımında olduğu için yurtdışına gitmişti. Döndüğünde ben Atlas'la birlikteydim ve Asaf saygılı davranmıştı.

Şu an da yalnızca arkadaştık. Aramızda daha fazlası yoktu ve hiçbir zaman olmayacaktı. O da bunun farkındaydı hatta böyle bir şey istediğini düşünmüyordum. Hayatlarımıza ayrı ayrı devam etmiştik. Onun hayatına başkaları girmişti. Her ne olursa olsun iyi iki arkadaş olduğumuz için Atlas'ın olmadığı iki ay boyunca kötü olduğumu gördüğü her an yanımda olmuştu.

“Bilmiyorum,” dedim Asaf'ın sorusuna cevap vermediğimi fark ederek.

“Yine anlatmayacaksın değil mi?” dedi Asaf kaşlarını kaldırarak. Sustum ve o bunun yeterli bir cevap olduğunu biliyordu.

“Bu kadar seviyorsan niye kaçyorsun Hera?” dedi Asaf ilk kez sessizliğimi bir cevap olarak kabul etmeyerek. “Üzülüyorsun ve hatta yaşamıyor gibi davranıyorsun. Bütün ülke senin hakkında konuşurken bile bu halde değildin.”

“Olmaz çünkü,” dedim sigaramı içime çekmeden hemen önce. “Bazen sevgi yetmez.”

“Onsuzluk da olmuyor gibi duruyor,” dedi uzatarak. “Karışmak istemiyorum ama iki ay oldu. Altmış gün. Sınava çalışmıyorsun. Katrivas okula gelmiyor. Ya sigara içiyorsun ya sarhoşsun. Asla ilgi alanın olmayan etkinliklere katılıyorsun.”

Asaf’la bazen basketbol maçlarını izlemeye gidiyorduk. Sanat filmleri izlediğim oluyordu. Denizden ve sahil kenarlarından kaçabildiğim kadar kaçıyordum. Atlas’la anımızın olmadığı neresi varsa oraya gitmeye çalışıyor, yapmadığımız ne varsa onu yapmaya çalışıyordum fakat zihnimden çıkmıyordu. Onun bende var olması için anılara ihtiyacımız yoktu.

“Affedilmeyecek ne yapmış olabilir?”

“Başka biri olmayı tercih etti,” dedim dayanamayarak. “Benim sevdiğim adam olmaktan vazgeçti.”

Ani cevabım Asaf’ın kısa bir an susmasına sebep oldu. “Her insan değişir,” dedi Asaf ne olduğunu bilmeden. “Her haliyle sevebiliyorsan âşıksındır.”

“Seviyorum,” dedim elimdeki izmariti yere atarak. “Allah kahretsin ki seviyorum. Çok seviyorum. Sadece kabullenemiyorum.”

“O zaman kendini onun yerine koymaya çalış,” dedi Asaf. “Değişen her neyse o değişimi senin yaşadığını ve onun gittiğini düşün.”

Elime bir silah verilmiş olsaydı ve silahın diğer ucunda Atlas duruyor olsaydı ne yapardım?

O tetiğe basar mıydım?

Bunun cevabını vermek istemedim. Yine kaçmak istedim çünkü vereceğim cevap beni korkuttu. Atlas’ın haklı olması beni korkuttu.

“Denerim,” diye mırıldandım. Asaf bu konuyu daha fazla konuşmak istemediğimi anladığından olsa gerek konuyu değiştirdi.

“Eski sevgilime yeni sevgilisi için tavsiye vereceğimi söyleseler inanmazdım,” dedi gülerек. Kurduğu cümle yüzümde gülümseme oluşmasına sebep oldu.

“İyi iki arkadaşlık,” dedim ona katılarak.

“Evet içine sıçtık,” dedi devam ederek. “Hiç başlamamamız gerekiyordu. Ve sen zaten başkasını seviyordun.”

Bu ona yaptığım en büyük haksızlıktı. “Özür dilerim, başlamaması gereken kişi bendim ama o sevginin farkında bile değildim.”

“Özür dilenecek bir şey yok,” dedi Asaf omuz silkerek. “Dediğin gibi çok iyi iki arkadaşlık. Yanlış bir karardı. Öfkeli olduğum ya da üzülüğüm hiçbir şey yok. Mutlu ol hayatında.”

“Sen de,” dedim elimi omzuna koyarak. “Bazen kalbini kırıyor, bazen berbat hissettiriyor,” dedim kendi halime imada bulunarak. “Ama aşk çok özel bir duygu. Her şeye rağmen yaşamak istiyor insan. Her şeye rağmen iyi ki diyor.”

“Belki acıtmayanını bulurum,” dedi göz kırparak.

Kırgın bir gülümseme oluştu yüzümde. “Aşkın bana öğrettiği tek bir şey var. Göğsünü yakmıyorsa sevgiyi aşktan sayamıyor insan.”

“Öyle mi yılların platonîği Hera Hanım?” dedi kaşlarını alayla kaldırarak.

“Öyle, aşka dair en ufak bir şey bilmeyen Asaf Bey,” dedim gülerек. Ardından telefon ekranıma düşen bildirim gözümün yanımda duran telefona kaymasına sebep oldu.

Katıvas: O orospu çocuğu yanında oturmaya devam mı edecek?

Gözlerim telefon ekranında takılı kaldı. Asaf’ın omzundaki elimi ateşe değmiş gibi çektim ve fakat gözlerimi telefon ekranından bir milim öteye oynatamadım. Gözlerimde yaşların biriktiğini hissettim fakat bir adım atmaya, bakışlarımı ekrandan ayırmaya mecalim yok gibi hissediyordum.

Yalnızca birkaç saniye önce gülen ben ne yapacağımı bilemez bir halde telefon ekranına bakıyordum. Telefonun ekranı kararmak üzereydi ki yeni bir mesaj daha geldi.

Katrivas: Hera kalk oradan ve sınıfa çık.

İkinci mesaj kendime gelmeme sebep olurken Asaf'ın korkuyla bana seslendiğini yeni fark etmiştim. Ayağa kalkarak telefonu elime aldım ve arkamızdaki demirliklerin aşağısına baktım. Arabası yoktu, motoru yoktu, hiç kimse yoktu.

Asaf'a bir açıklama yapmadan ağaçların ardından çıktım ve okulun boş olan bahçesine baktım.

Hiç kimse yoktu.

Neredeydi?

Gözlerime dolan yaşlar yavaş yavaş süzülürken gözlerim etrafta dolaşmaya devam etti. Kalbim hızla atıyordu. Canımın acıdığını hissediyordum. Onu görmek istiyordum.

Titreyen ellerim telefonuma gitti ve buğulu gözüken ekranı açtım. Mesaj kısmına girerek ona cevap yazmak için uğraştım fakat titreyen ellerim durumu zorlaştırıyordu.

Hera: Neredesin?

Bana ilk kez mesaj atmıştı. Aylar sonra ona ilk kez cevap vermiştim. Bu cevapta Efsun ve Asaf'ın üst üste yaptığı konuşmalarının etkisi olduğunu biliyordum fakat kalbimde hissettiğim baskı, midemdeki bulantı, gözlerimdeki yaşlar ellerimin titremesi, içten içe ona ihtiyaç duyduğumun başka bir kanıtıydı.

Birkaç dakika boyunca mesajım görüldü kaldı. Gözümden birkaç damla daha süzülürken gözlerimi telefondan ayırmadım. Ardından ekrana art arda iki mesaj düştü.

Katrivas: Ağlama.

Katrivas: Yalvarıyorum artık kendine bu işkenceyi yapma.

Gözlerimi tekrardan etrafta, okulun pencerelerinde dolaştırdım. Yoktu. Arkamda Asaf'tan başka hiç kimse yoktu. Ve onun da elinde telefon yoktu. Zihnimin bana oyunlar oynamasından korktum. Deliriyor muydum? Gözümden yaşlar ardı ardına akmaya devam etti. Ağlamamı durduramadım. Canım yanıyordu. Göğsümün sıkıştığını hissediyordum.

Ardından gözlerim tam karşımızda duran kameraya takıldı.

Evren'le oturduğumuz o gün Atlas'ın ceza almasına sebep olan kamera. Ve bakışlarımı bir an bile kameradan çekmedim. Orada olduğunu biliyordum. Hissetmiştim. Gözlerimin içine bir ekranın ardından baktığını görmüştüm ve onu göremesem de okyanus mavisi gözlerinin öfkeye karışmış kırgınlıkla o ekrana, yaşlı gözlerime baktığını biliyordum.

Asaf'a, "Görüşürüz," dedim kısık çıkan sesimle ve arkama bakmadan okula girdim. Hızlı adımlarla sınıfın olduğu kata çıkarak kapıyı tıklatmadan içeri girdim ve bana seslenen öğretmene bir cevap veremeden çantamı alarak sınıftan çıktım.

Arkamdan Rüzgâr'ın da kalktığını öğretmenin ona da seslenmesiyle anlamıştım. Gözümden hafif hafif yaşlar akmaya devam ediyordu. Karmakarışık hissediyordum. Bu işin sonunda ne olacağını nereye varacağımı bilmiyordum ama ona gitmek istiyordum. Ona koşmak istiyordum.

O evin kapısında sabahlamak, aynı hislerle onu beklemek istiyordum.

Rüzgâr bana yetişerek kolumu tuttuğunda duraksamak zorunda kaldım. "Bırak," dedim elimi çekmeye çalışarak fakat izin vermedi. Okuldan çoktan çıkmıştık. Atlas'ın evine giden yolun başındaydık.

"İyi misin?" dedi eliyle çenemi yukarıya kaldırarak. "Neden ağladın sen? Ne oluyor?"

"Rüzgâr," dedim nefes nefese.

"Şiih," diye mırıldandı. Ardından beni kardeşi gibi göğsüne çekerek sarıldı. "Gel ben götüreyim nereye gideceksen. Bu halde yürüme."

"Yürümek istiyorum," dedim ağlamaya devam ederken titreyen sesimle. "Onun evine gideceğim."

Derin bir nefes aldı Rüzgâr. "Tamam birlikte yürüyelim," dedi beni geri döndüremeyeceğini bildiğinden.

"Nefesim daralıyor Rüzgâr," dedim hıçkırarak. "Başım dönüyor, göğsüm yanıyor. Bu his ne zaman geçecek? Bu his nasıl geçecek?"

“Bilmiyorum,” dedi bana yalan söylemeyerek. “Ne yaşadığınızı bilmiyorum, ağzınızdan tek kelime çıkmıyor. İki aydır ortalıkta yok. Senin zaten varlığın belli belirsiz. İnan nasıl toparlayacağız bilmiyorum.”

“Özür dilerim,” dedim onlara bunu borçlu olduğumu bilerek. “Siz bu dünyadaki en iyi arkadaşlarındınız. Ama biz...” Atlas ve ben. Her şeyi mahvettik. “Size çok haksızlık yaptık,” dedim devam ederek.

“Arkadaşlar böyle günler içindir ağlak fare,” dedi Rüzgâr sırtımı sıvazlayarak. “Şimdi ağlamayı kesiyorsun, burnunu siliyorsun ve nereye yürüyeceksen birlikte yürüyoruz.”

Elindeki su şişesini ve peçeteyi bana uzattığında aramızda en umursamaz olan Rüzgâr’ın bile konu arkadaşları olduğunda ne kadar düşünceli olduğunu gördüm. Uzattığı sudan birkaç yudum içerek ona geri uzattım ve peçeteyle gözyaşlarımı sildim.

Ardından derin bir nefes aldım.

“Daha iyi misin?” dediğinde başımla onu onayladım. Ardından birlikte yürümeye başladık. Koluma uzanarak elimdeki çantayı aldı ve tek omzuna astı.

Su şişesini çantanın içine koyarak yanımda sessizce yürümeye devam etti. İçimde hiçbir zaman doldurulamayacağını bildiğim bir boşluk vardı. Kalbimde yeşeren çiçeklerin kökleri kurumuş, toprakları kopacaklarını bile bile acımasızca kazılmıştı. Karanlıktan başka hiçbir şey kalmayana kadar yüreğimin içindeki her ışık birer birer söndürülmüştü.

Korkacağımı sanmışlardı ama ben ışığı değil, onu istiyordum. Zifiri karanlık bir gecenin ortasında, kollarım ona sarılıyken umut etmek istiyordum. Evinin kapısının önüne geldiğimde bir kere daha yüzleşmiştim. O benden her şeyimi almıştı. Atlas benden kendisini almıştı ve bu, bana verebileceği her türlü zarardan daha kötüydü.

Bahçesinin önüne geldiğimde zihnim kalbimin canını daha çok acıtmak istercesine beni zorladı. Aklıma bu kapıya onunla geldiğimiz ve onun sarhoş olduğu o gün düştü. Elimi Rüzgâr’a yaslayarak ayakta durmaya çalıştım. Gözlerim yalnızca kapı kilidinin üzerindeydi.

"Atlas."

"Hım," dedi gözlerini açmadan.

"Geldik, kalk hadi."

"Uyku istiyorum," diye mırıldandı ve gözlerini hafifçe araladı.

"Hadi koca oğlan," dedim onu kolundan çekştirerek.

Gözümden bir damla yaş süzüldü. Zihnim durmadan bana o geceyi hatırlatırken gözyaşlarım yeniden, birer birer süzölmeye başladı.

"Yardımcı olayım mı?" dedi taksici durumu toparlayamayacağını düşünerek.

"Teşekkür ederim, hallediyorum." Çıplak ayaklarıma aldırmadan arabadan indim ve elimi Atlas'a uzattım. Taksicinin söylediğini algılamış mıydı emin değildim fakat kaşlarını çatarak elimi tutmuş ve taksiden yavaşça inmişti.

"Sana kahve yapayım biraz açılırsın," dedim koluna tekrar girerken. Birlikte çıplak ayaklarımızla evine ilerledik ve bahçe kapısına geldiğimizde Atlas'a döndüm.

"Umarım şifreyi biliyorsundur."

"Yok bilmiyorum," dedi benimle dalga geçerek. "Abartma."

"Farkında mısın bilmiyorum ama bir saattir seni taşıyorum hâlâ abartma diyorsun."

"Ben de seni kurtardım," dedi sırtını bahçe kapısına yaslayarak. Kendi kendini zor taşıyordu. "Suda bir sürü kez."

Kurduğu son cümle yüzümde derin bir gülümseme oluşmasına sebep olurken son söylediği gözüme çocukça ve şirin gelmişti. Bir sürü kez.

"Hadi çok konuşma yaz şifreyi," dedim başımla ona kapıyı işaret ederek. Bana kaşlarını kaldırarak baktı ve yavaş hareketlerle yaslandığı yerden kalktı. Ardından elleri yıldız işaretine iki kere dokundu. Ya da dokunmaya çalıştı. Kendimi tutamayarak bu haline kahkaha attığımda kaşlarım çatarak bana döndü.

"Ne gülüyorsun ya?"

"Yaz hadi yaz." Başını iki yana salladı.

"Göremiyorum, yedi nerede." Sesli bir şekilde tekrar güldüğümde kendi içinde bana sinirlenerek yükseldi.

"Yazmıyorum lan." Sarhoş Atlas küçük bir çocuğun tekiydi ve bu oldukça eğlenceliydi.

"Yazmıyorsun değil Atlas yazamıyorsun ve birazdan yan evindeki adam cama çıkıp sesten ötürü bizi taşılayacak."

"Of," dedi Atlas derin bir nefes alarak. "Bin dokuz yüz yetmiş yaz," dedi başıyla kapıyı işaret ederek.

Geçmişte bir yerlerde bana huzur veren, yüzümde tebessüm oluşturan anılar şimdi canımı yakıyor, kalbimi kırıyordu. Geçmişin içinde kaybolduğumu hissediyordum. Göğsümdeki acıyı bastıracak hiçbir dalım kalmamıştı. Ona git, dedi bir yanım. Sana bir tek o iyi gelir, ona bir tek sen iyi gelirsin. Ona git.

Yapamadım. Aylardır bir gün bile ona gidemedim ve ondan gitmiş olmak kendimden de uzaklaşmama sebep olmuştu. Kapının şifresini girerek elimi Rüzgâr'ın omzundan çektiğimde Rüzgâr bana seslendi.

"Gelmemi ister misin burada mı bekleyeyim?"

"İstersen eve de gidebilirsin, ben gerisini hallederim," dedim kısık çıkan sesimle.

Konuyu uzatma ihtiyacı bile duymadan, "Bekliyorum," dedi ve sırtını bahçe duvarına yasladı. İçeriye girdiğimde göğsümdeki ağırlık hissinin büyüdüğünü hissettim. Sanki bu kapının ardında geçmişim ve o vardı. Sanki kokusu hâlâ bu bahçede, evinin duvarlarındaydı ve ben o evin kapısından girdiğimde o geçmişin içine düşecektim.

Buraya ilk kez geldiğim o gün yaşadığım heyecanı ve utancı hatırladım. İçim kıpır kıpırdı. Bir yanımda beni sevme ihtimali diğer yanımda benim onu sevdiğimi anlayıp uzaklaşma ihtimali dolaşıyordu ve bir daha hiçbir zaman hissedemeyeceğimi bildiğim bir heyecanla evinde dolaşıyordum.

Üzerimde onun kıyafetleri, tenimde onun kokusu.

Evin kapısını cebimden çıkardığım anahtarım ile açtığımda içime evinden yayılan tanıdık kokuyu çektim. Zihnimde yüzlerce anı vardı. Ağladığım, güldüğüm, sevdiğim, nefret ettiğim, kırıldığım. Ama en kötüsü bile olsa onunla yaşamak istiyordum. Hâlâ ve her şeye rağmen...

Odasının önüne geldiğimde kapalı olan kapıya takıldı gözlerim. Ve gözümün önüne bir başka anı düştü. Bu merdivende oturup, telefonuna baktığım o gün gözümün önünden geçti. Ardından elim kapı koluna uzandı.

ÖLÜM PORTRESİ-2

Gözümdeki yaşlar kurumuş, kalbimdeki acının üzerini özlem kaplamıştı.

Kapı kolunu yavaşça indirdim. Göğsümde onu ilk gördüğüm andaki o heyecanı hissettim.

Orada olduğunu biliyordum.

O kapının ardında onun da beni beklediğini biliyordum.

25

YENİDEN BAŞLAMAK

Kalbinde biriktirdiğin her acı zihnine gölge düşürür. Ensende yaşanmışlıkların bıraktığı korku dolu bir nefes. Söyle şimdi gerçekten silebilir misin yaşadıklarımızın bıraktığı izi? Söyle şimdi gerçekten başlayabilir miyiz biz yeniden?

Hiçbir zaman affedemeyeceğin birine karşı özlem duymak kendinden kaçmana sebep olur. Kabullenemeyeceğini bildiğin yaşanmışlıkları yok saymak aynı zamanda kendini de yok sayman demektir. O insana yakınlaşırken kendinden uzaklaşırsın. Olduğun kişiden uzaklaşırsın ve bu zehirli ilişkinin başlangıcıdır.

Ona çekildikçe çekilir, kendinden kaçtıkça kaçarsın. Sana ait olmayan ve sahiplenmeye çalıştığın her yerde kalbinde bir boşluk olur. O boşlukla yaşamayı öğrenirsin.

Kendine olan saygını kaybedersin. Kendini kaybedersin.

İstemedim. Kaybolmak istemedim. Ona yenilmek, aşka mecbur kalmak istemedim. Yaşanılanları kabullenmek istemedim. Ona sırtımı dönmek, kaçıp gitmek istedim ama hiçbir şey sandığım gibi olmadı.

Benden beni alan ona sırtımı dönmek oldu. Öğrendim sevgilim; aşkın kazananı olmaz. Sen de ben de kaybedeceğiz. Hangimizden daha çok eksilirse diğeri onu tamamlayacak. Tükeneceksek, birlikte tükeneceğiz.

İçimdeki nefretin, acının, hayal kırıklığının üzerini yalnızca özlem kapladı. O kapıyı araladığımda içime dolan tanıdık parfüm kokusu yüzümde kırgın bir tebessümün oluşmasına sebep oldu.

Kalp atışlarım hızlandı. Kapıdan içeriye adım attığımda ayaklarımın titrediğini hissettim. Kapımın önünde beklediği geceler geçti gözümün önünden. Ona olan sevgim, ona koşuşum, gelişim geçti.

Özlemiştim. Bir insan, bir anı, en fazla ne kadar özlenebilirse o kadar çok. Bakışlarım balkon penceresine kaydığında sırtını balkonun camına yaslamış, ayaklarını karnına doğru çekmiş şekilde oturduğunu gördüm. Arkasını dönmedi, bana bakmadı. Elinde görmeye alışık olduğum sigarası olduğunu görebiliyordum.

Sanlı hâlâ arkamı dönüp kaçabilme şansımın olduğunu bana göstermek istiyor gibi bana bakmıyordu. *Gidemem. Artık geri dönemem. Kaçamam. Ne çok şey götürüyor sensizlik benden bilmiyorsun.*

Titreyen bacaklarıma aldırmadan, kendimi zorlayarak birkaç adım daha attım ve balkon kapısından içeriye girdim. Onun evine geldiğim ilk gece olduğu gibi hemen yanına oturdum ve sırtımı balkon kapısına yasladım. Dizlerimi karnıma doğru çektim. Başımı geriye yaslayarak bakışlarımı gökyüzüne çevirdim.

Ona bakamadım. Gözlerine bakamadım.

Ona bakmak istiyordum. Ona sarılmak, öpmek, tüketene kadar sevişmek istiyordum.

Gözümünden birkaç damla süzüldü. Ne çok şey çaldılar bizden Atlas? Ne çok şey aldılar. Hiç fark etmedik.

“Ağlama,” dedi elindeki sigarayı söndürüp bahçeye atarken. Sesini duyduğumda ağlamam hızlandı. Ben ona bakmaya, ona dokunmaya cesaret edemezken bakışlarını bana çevirdi ve çenemi kavrayarak yüzümü hafifçe ona çevirdi.

Islak gözlerim okyanus mavisi gözleriyle buluştuğunda en başından beri hissettiğim her şeyin bizim gerçeğimiz olduğunu anladım. O gözlerde boğulmaktan korkardım.

Okyanusun karanlık bir yanı olduğuyla yüzleşmekten korkardım. Şimdi ikimiz de o karanlığı tanıyoruz. Kollarımız birbirimize sarılı. Doğum günümde benim için çizdiği o portrenin içine hapsolmuş gibiyiz. Boğulacaksa beraber boğulacağız sevgilim. Seni yalnız bırakmayacağım, yapamıyorum.

Gözlerimin içine bakıyordu. Hiç konuşmadı ama bakışlarındaki kırgınlığı, acıyı ve öfkeyi gördüm. Beni anlıyordu fakat ben onu hiç anlamamıştım, anlamak istememiştim. Anlamak kabullenmek demek gibi gelmişti ve kabullenmek istememiştim. Sanki kaçarsam yaşananlar yok sayılacaktı ve sevdiğim adam bana geri dönecekti.

Yanıldım.

“Özür dilerim,” dedim gözyaşlarım akmaya devam ederken. Başparmağıyla usulca gözyaşımı sildi.

“Ağlama,” dedi yeniden bu sefer daha yumuşak bir sesle konuşmuştu. “Özür dilenecek hiçbir şey yok.”

Öyle kırgın konuşma. Kendimden nefret ediyorum. Seçimlerimden, yaşadıklarımızdan, içimdeki yangından, her şeyden nefret ediyorum. Öyle kırgın bakma. Kaçmak istiyorum ama senden başkasına gidemiyorum.

“Seni yalnız bıraktım,” dedim ağlamaya devam ederken. Sesim kısılırken derin bir nefes alarak konuşmaya devam ettim. “Seni karanlıkta bir başına bıraktım ama,” hıçkırdım. “Ama,” derin bir nefes alıp devam etmeye çalıştım. “Nasıl ışık yakacağımı bilmiyordum. Kaçarsam benimle gelirsin sandım.” Cümlemini tamamlayabildiğimde derin bir nefes aldım.

“En doğru olanı yaptın,” dedi gözyaşlarımı silerken net bir tavırla. “Olması gereken buydu.”

Büyümüştü. Kurduğu her cümle bunu bir kere daha anlamama sebep oluyordu. Bir insan birkaç ayda nasıl bu kadar olgunlaşıp büyürdü bilmiyordum ama büyümüştü.

“Değildi Atlas,” dedim ona karşı çıkarak. “Kendini kandırma. Zamanı ihtiyacım vardı ama senin de vardı. Ben sadece kaçmak istedim.” Burnumu çektiğimde konuyu değiştirdi.

“Ne işin vardı o çocuğun yanında?” Asaf’tan bahsettiğini anladığımda kaşlarımı çattım.

“Sigara içmeye çıkmıştım yanıma geldi.”

“Tek seferlikti yani daha önce hiç buluşmadınız?”

Elini yüzümden çekmişti. Cebinden bir dal daha çıkararak yaktı.

“Arkadaşımdı sadece, kötüyüm diye yanımdaydı.”

“Eski sevgilin,” dedi Atlas yalnızca sert bir sesle. “Süper, başka arkadaşın yok çünkü amına koyayım. Benim olmadığım her an yanında o vardı.”

“Aramızda bir şey yoktu Atlas,” dedim yalnızca. Haklıydı, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Fakat konuyu şu an buraya getireceğini, biz böyle paramparça olmuşken bunu konuşacağını hiç düşünmemiştim.

“Olamazdı zaten Hera,” dedi bana dönerek. Ardından sigarayı tuttuğu elini boynuma doladı ve koluyla beni kendine doğru çekti. Gözlerine yaşı yeni kurumuş, kızarık gözlerle bakarken gözlerini gözlerimden bir an bile çekmeden devam etti. “Bu gözler bana böyle bakarken, kalbin hâlâ böyle hızla atarken hiç kimseyle aranda hiçbir şey olamaz.”

“O zaman...” Devam etmeme izin vermeden sözümü kesti.

“Kalbin benimleyse yanında hiç kimse olamaz.”

“Arkadaşım,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

“Başlıcam arkadaşına,” diye mırıldandı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan boynuma doladığı koluyla beni kendine çekerek dudaklarımı kavradı. Elindeki sigarayı camdan attığını gördükten birkaç saniye sonra beni iyice kendine çekmiş kendisini yere yatırarak üzerine düşme sebep olmuştu.

Ne olduğunu anlayamadığım birkaç saniyenin ardından yüzünü avuççıma aldım. Tırnaklarımı yüzüne bastırırken üstdudağını iki dudaklığımın arasına alarak emdim. Özlemle, usulca öptüm dudaklarını. Teninin tadını, onun varlığını, kokusunu özlemiştim.

“Bir daha bırakma beni.”

“Birlikte savaşağız,” dedim dudaklarım dudaklarına değerken. Onun sırtı mermere yaslıyken ben onun üzerinde uzanıyordum. Yüzünde olan elim saçlarına uzandı.

“Sen varsan umut hep var Hera,” dedi gözlerini benden ayırmadan. Eli saçıma uzandı. Saçımı usulca okşadı. “Savaşmayacaksın ama ben gün sonunda bu kolların arasına döneceğim. Sen yoksan ev yok, sen yoksan ışık yok, umut yok. Kokunu içime çekmek bile kazandığımı hissetmeye yeter.”

“Özür dilerim,” dedim yeniden. “Seni çok yalnız bıraktım.”

“Özür dilerim,” dedi. “Sana hiç yaşamaman gereken şeyler yaşattım.”

Ona cevap vermeden başımı omzuyla başı arasına koydum ve dudaklarım boynuna denk gelecek şekilde üzerinde uzanmaya devam ettim. Kokusunu içime çekerken bir kere daha öğrendim.

Bazen aşk için kendini feda etmeye değermiş. Bazen kaçmak da kendini kaybetmene yol açabilirmiş. Bazen insanın değişmesi ve kendinden feda etmesi gerekiyormuş çünkü olduğun kişi değil, kimin yanında olduğun önemliymiş.

Doğrularım değişecekse onun için değişsin. Yanlışlar yapacaksam onun için yapayım. Kötü biri olacaksam, hayallerim yok olacaksa, geleceğim değişecekse hepsi yalnızca onun için olsun.

Çünkü onsuz olan hiçbir şey tam hissettirmiyor.

“Hay!” Rüzgâr’ın sesi aceleyle ayağa kalkmama sebep olurken bakışlarım Atlas’ın odasının kapısına döndü. Boydan cam olan balkon kapısından tamamen gözükiyorduk. Rüzgâr bir elini gözlerine kapatmıştı fakat iki parmağının arasını açarak bize bakıyordu.

“Lan başına bir şey geldi sandım ne yapıyorsunuz?” Bulunduğumuz durum utanmama sebep olurken ayağa kalktım. Atlas da ayağa kalkarak Rüzgâr’ın yanına gittiğinde Rüzgâr elini yüzünden çekti.

“Siktir git,” dedi Atlas’ı iterek. “Şimdi mi geldik aklına?”

“Başlama lan sen de,” dedi Atlas Rüzgâr’ın itişinden azıcık bile etkilenmeyerek. Yeni fark etmiştim. Vücudunu iyice geliştirmişti. Üzerinde siyah tişört ve kot pantolon vardı. Saçları hafif uzamıştı.

“Kafa atmadığıma dua et,” dedi Rüzgâr ve ardından ekledi. “Vücut yapışından korkmasam atardım da hadi iyisin.” Ardından gülümseyerek Atlas’a sarıldı. Atlas da ona sarıldığında geçmişten bir perde aralanmış gibi hissettim.

Sanki yaşananlar hiç yaşanmamıştı ve biz bundan dört ay öncesine dönmüştük. Hatta eylül ayında, okulların yeni yeni açıldığı o dönemde bir sonbahar akşamındaydık.

“Vaktin var mı? Oturacaktık bu akşam.”

Hevesle Atlas’a döndüm. Buna ihtiyacımız vardı. Eskisi gibi hissetmeye, bir anıya hapsolmaya ihtiyacımız vardı.

Gitmesi gerektiğini söyleyeceğini anladığımda yüzüm istemsizce düştü. Atlas’ın gözleri kısa bir an bana kaydı. Yüzümü fark ettiğinde başıyla usulca Rüzgâr’ı onayladı. “Bu gece sizinleyim,” dedi ardından.

Elini belime koyarak beni kendine çektiğinde içimde aynı güveni hissettim. O buradaydı ve yaşananların hiçbir önemi yoktu. Kendime defalarca kez bunu tekrar ettim. Onun bana ihtiyacı vardı ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

“Ee çıkalım o zaman, sen de neler yaptığını anlatırsın bize.”

Atlas’ın eli belimdeyken odasından çıktık. Bu evi ve anılarını hiçbir zaman unutmayacaktım. Salonunda kaldığımız o geceyi, bana fotoğrafımızın altındaki yorumları okuttuğu geceyi, yaptığımız yastık savaşı, merdivenlerinde telefonunu karıştırdışı... Yüzlerce anımız vardı her bir köşesinde. Bu evi hiçbir zaman unutmayacaktım, unutturmayacaktım.

“Nasıldı Amerika?” dedi Rüzgâr Atlas’a.

“Aynı,” diye mırıldandı Atlas. “Ben motorlayım bu arada,” diye ekledi ardından.

“Tamam, ben eve yürürüm siz de gelirsiniz sekiz gibi.”

Rüzgâr ayrı eve çıkmıştı. Çoğu zaman sevgilisiyle birlikte kalıyordu. Buluşulacağı zaman artık onun evine gidiliyordu. Evi Atlas’ın evinin bir iki sokak arkasındaydı.

“Görüyoruz,” dedim Rüzgâr’a seslenerek. Eliyle selamımı alıp yürümeye devam etti. Rüzgâr uzaklaştığında Atlas garaja ilerledi.

“Düdük efendi ne yapıyor?” dedi garajı açarken. Gülümsedim.

“Çocuğum hakkında düzgün konuş.”

“Çocuğun?” dedi tek kaşını kaldırarak. “Çocuğumuz demek istedin galiba.”

“Yok, resmi olarak annesi benim.” İçeriye girdiğimizde bana döndü.

“Hım,” dedi yeniden yaklaşarak. “O zaman babası ben olan başka bir çocuk mu yapsak?” Yüzümde şaşkın bir ifade oluşurken hemen yerini geniş bir gülümseme aldı.

“Resmi olarak babası olmak açısından diyorum yani,” dedi alaycı bir umursamazlıkla. “Başka bir derdim yok, yanlış anlamayın lütfen.”

Ben ona cevap veremeden Atlas kolundaki saate baktı. “Bence Rüzgâr’a birkaç saat geç gitsek hiçbir şey olmaz,” dedi.

“Nereye gideceğiz ki,” diye sordum.

“Ya da onlar bizim yanımıza gelse,” dedi soruma aldırmadan.

“Nereye gideceğiz ama?” diye yeniledim. “Kaskınızı takın, arkama atlayın ve kalanını bana bırakın hanımefendi.”

Gülümsedim. Eskisi gibi hissettiriyordu. Aylar öncesi gibi... Yaşanılanlar hiç yaşanmamış gibi davranıyordu ve tek amacının bana biraz daha iyi hissettirmek olduğunu biliyordum.

Gözünün çevresindeki derin mor halkalar günlerdir adamakıllı uyumadığının kanıtıydı. Ne kadar belli etmemeye çalışsa da yorgun olduğunu görebiliyordum. Benim için yine kendisini yok sayıyordu. Motorunun arkasına binip kollarımı ona sardığımda yol boyunca onu hiç kaybetmemeyi diledim.

Hayal ettiği her şeyi bir bir gerçekleştirdiği, birbirimize sahip olduğumuz ve başka hiç kimsenin hayatımızda olmadığı bir an hayal ettim.

Onu yalnız bırakmıştım fakat bu yalnızca ona değil, kendime de verdiğim bir cezaydı. Aylar önce kollarımı ilk kez bu motorun arkasında ona sardığımda ne hissediyorsam bugün aynısını hissediyordum. Bizden hiçbir şey eksilmemişti.

Ve bu his savaştırmak için yeterliydi. Zamanın bile kıramadığı, üstüne basıp geçemediği bir duyguya sahiptik. Birbirimiz için elimizden ne geliyorsa yapmıştık ve yapmaya devam edecektik.

Onun arkasında, kollarım ona sarılıyken yolu izlediğimde nereye gittiğimizi anlamıştım. Denize gidiyorduk. Kışın ortasında, soğuk havaya rağmen. Onun kollarında suyun içine kendimi defalarca bıraktığım o yaz akşamına bir kapı aralamak istemişti.

Motoru durdurduğunda arkasından indim ve heyecanla kaskını çıkarıp inmesini bekledim. Yanıma geldiğinde elini belime koymuş ve beni kendisine çekerek yürümeye başlamıştı. Hiçbir şey söylememişti ve ben de sormamıştım.

Hafif üşüyor olsam da buna aldırmamıştım. Geçtiğimiz her yolun zihnimde, kalbimde, öyle güzel yanları vardı ki şu an düşünebildiğim tek şey anılarımızdı.

“Çünkü sen varsın Atlas,” diye fısıldadım kumsala ayak bastığımızda.

“Çünkü ben varım,” dedi gözlerini bana çevirerek. Sahile göz gezdirdiğimde etkinlik yapılan alana açık hava sineması kurulduğunu gördüm. Yastıkların üzerine kalın pikeler bırakılmıştı ve az yanında ateş

yanıyordu. Pikelerin hemen yanına tepsi içinde iki bira şişesi ve atıştır-
malıklar bırakılmıştı. Alanın üst kısmına ince tahtalar dikilmiş, küçük
sarı lambalarla aydınlatma sağlanmıştı. Hava kararırken kumsala doğru
uzanan deniz dalgalarının sesi ortamın daha huzurlu hissettirmesine se-
bep oluyordu.

İlerlemeyi bırakarak yanımdaki adama döndüm.

“Sana o anı vermek istedim,” dedi konuşmama fırsat vermeden.
“Sana hayal ettiğin, istediğin o tek günü vermek istedim. Normal iki
sevgili gibi, tek bir gün, tek bir gece.”

Kollarımı boynuna sardığımda o da bana sarıldı. Göğsümü yakan
bu aşkı, denizlerinde nefessiz kaldığım bu adamı seviyordum. Ona bü-
rün benliğimle âşıktım.

“Kendini her seferinde derin sulara bıraktın,” dedi Atlas bana ba-
karak.

“Çünkü dipte sen vardın,” dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan.
“Gözlerin vardı. Ben vardım. Biz vardık.”

“Canın yanacak Hera,” diye mırıldandı kısık sesle. “Kalbin kırıla-
cak, göğsün yanacak hatta belki boğulacaksın.”

“Ben sığ denizleri bilmem,” dedim ellerimi ondan ayırırken. “Bo-
ğulmayacağım sulara dalmam.” Birkaç adım geriledim. Bakışlarımı he-
men yanımdaki sahile çevirdim. “Göğsümü yakmıyorsa, sevgiyi aşk-
tan saymam.”

“Defterine yazmıştın,” dedi Atlas beklemediğim bir tepki vererek.
Hatırlamasını beklemiyordum.

“Hatırladın.”

“Her sayfasını teker teker okudum Hera,” dedi Atlas. “Tekrar ve tekrar.
Her gece tekrar o adam olmak istedim. Sevmeye başladığın, sevdiğin, uğ-
runa acı çekecek, bir dolu şiirler yazacak kadar kutsal gördüğün o adam.”

Elim yüzüne uzandı. Yüzünde hafif çizikler vardı. Sebebini bilmi-
yordum ama tahmin edebiliyordum. Karanlığa adım adım ilerliyordu.
“İçinde bir yerde hep aynı adamsın.”

“Bu bizim gecemiz,” dedi Atlas. “Konuşmayalım artık bunları. Bu
gece herhangi iki sevgiliyiz. Film izleyeceğiz, cips yiyeceğiz, biramızı içe-
ceğiz.”

“Bu bizim gecemiz,” dedim ona eşlik ederek. Bizi geleceğe, hayal ettiğimiz o anlardan birisine götürmeye çalışıyordu. Mucizeleri mümkün kılmaya çalışıyordu.

Yeniden başlamaya çalışıyordu.

Yeniden başlamak gerçekten mümkün mü?

O yanımdaysa her şey mümkün.

Bizim için konulan yastıkların üzerine uzandığımızda Atlas telefonuyla projeksiyonu kontrol etti ve ekrandaki filmi oynattı. Filmin introsu girdiğinde ona döndüm.

“Titanik?” dedim şaşırarak. Daha önce defalarca kez izlemiştim.

“Okyanuslar bizim için anlamlı diye düşündüm,” dedi elini belime yerleştirerek beni kendisine çekerken.

“Anlamlı,” diye mırıldandım ve sırtımı göğsüne yasladım.

Film başladığında bir elimde bira şişesi, diğer elimde birkaç cips vardı. Atlas ara ara ağzıma patlamış mısır koymaya çalışıyordu. Gözlerimi filminden ayırmadan sırtımda hissettiğim göğsüne yaslanarak filmi izlemeye devam ettim.

Filmin başında geçen tek bir cümle zihnimde öyle bir yer edinmişti ki belki de bizim hikâyemizi anlatmaya yalnızca bu cümle yeterdi.

Rose güverteye çıktığında Jack ona dönüp, “Sen atlarsan ben de,” demişti. Atlas’la hikâyemiz artık tam olarak bu noktadaydı.

O atlarsa ben de atlayacaktım.

Filmin sonuna yaklaştığımızda gözümde biriken damlalar yavaşça aşağıya süzülüyordu. Atlas’a sırtım dönük olduğu için ağladığımı fark etmemişti. Jack, Rose için kendisini okyanusun soğuk sularına bırakırken filmin başında zihnimde yer eden o cümleyi tekrar etti ve artık her şey çok daha fazla anlam kazandı.

“Unuttun mu Rose? Sen atlarsan ben de.”

“Sen atlarsan ben de.”

Ve Jack hayatını âşık olduğu kadın için feda ederken kendimi tutamayarak bakışlarımı Atlas’a çevirdim. Gözlerimin kızarıklığını gördüğünde karnımı okşayan eli yavaşça durdu. Ona izin vermeden elimle çenesini kavradım.

“Unutma,” dedim yaşananların üzerine izlediğimiz filmin verdiği duygusal etkiyle. “Sen atlarsan ben de Atlas. Sakın unutma.”

“Sevgilim,” dedi Atlas ve hemen ardından eli saçlarıma uzandı. Saçımı usulca okşarken devam etti. “Güzelim.” Başparmağıyla akan gözyaşımı sildi. “Gözyaşına sebep olan herkesi yakıp yok etmek istiyorum,” dedi dudaklarıma yaklaşıırken. “Ve o yaşın sebebinin ben olduğunu bilmek o kadar can yakıcı ki.”

“Beni sensiz bırakma yeter.”

“Şiih,” dedi Atlas. Nefesi dudaklarıma değiyordu. “*Sen atlarsan ben de Hera.*” Ardından dudaklarıma küçük bir buse kondurdu.

“Seni çok seviyorum,” dedim yaşanan her şeyi bir kenara bırakarak. “Göğsümü yakan bu aşkı, geçmişimdeki o adamı, geleceğimde her kim olursan ol, olduğun kişiyle seni çok seviyorum.”

“Ben de sevgilim,” dedi Atlas. “Her şeyimi uğruna feda edecek kadar çok.”

Film bittiğinde Atlas uygulama değiştirerek müzik açtı. Sahilde yankılanan ses geceyi daha da anlamlı kılarken bir eli ayağıma uzandı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan ayakkabılarımı çıkardı.

Ocean Eyes¹ çalışıyordu.

“Ne yapıyorsun?” dedim ne olduğunu anlamayarak.

“Birazdan bizimkiler gelecek,” dedi Atlas kendi ayakkabılarını da çıkararak. Ardından ayağa kalktı ve hiç zorlanmadan beni de ayağa kaldırdı.

Elimden tutarak beni sahile sürüklediğinde gözyaşlarımdan yeni kurduğu yüzümde bir tebessüm oluştu. O gece de bütün bunları yaşamıştık. Bugün yaşanan her şey bizim için geçmişin perdelerini aralamaktı.

Atlas benim için buradaydı. Geçmişteki o adam olmaya devam ediyordu. Yüzünde yara izleri, kollarında kanlı kesikler, sırtında yaralar. Her ne olursa olsun hiç kimse benden o adamı alamayacaktı.

Ayaklarımız sahile doğru uzanan suya değdiğinde çığlık atarak bağırarak ve kaçmaya çalıştım. Atlas belimden tutarak beni kolayca yakaladı ve hafifçe yukarıya doğru kaldırdı.

1 Billie Eilish'in şarkısı.

“Romantik romantik konuşmak kolay Hera Hanım,” dedi gülerek. “Girin bakalım soğuk sulara.”

“İlk girişimiz değil,” dedim aynı onun gibi bir tavırla konuşarak. İkimiz de dalga geçiyorduk.

“Öyle mi?” Suyun içinde ilerlerken beni aşağıya doğru indirdiğinde tekrar suya değen ayaklarım çığlık atarak ayaklarımı sallamama sebep oldu. Ayaklarımın etrafa saçtığı damlalar Atlas’ın üzerini ıslatıyordu.

“Demek ben atlarsam sen de, ha?”

“Yukarı kaldır beni!” diye bağırdım. “İmdat! Üşüyorum!” Gülerek bağırmaya devam ettiğimde Atlas beni yukarıya kaldırarak anlamadığım bir anda hızla başının üzerinden geçirdi ve omzuna aldı. Soğuk suya bir an bile aldırmadan suyun içinde yürümeye devam etti. Su beline ancak geliyordu ve benimse ayaklarım onun omzundan aşağıya sarkıtılmış bir şekildeydi.

Kendi etrafında döndüğünde kahkaha atarak omzuna sıkıca tutundum. “Düşeceğim!” dedim kahkahalarımın arasında.

“İzin vermem,” dedi bana karşılık olarak.

Çünkü sen varsın diye, dedi geçmişimden bir ses. Sen varsın diye Atlas. Ben hiç düşmem, hiç derin sularda haddinden fazla kalmam bilirim. Çünkü artık sen varsın.

“Geçmişimdeki izleri sildin,” dedim Atlas’a hitaben. Artık acılarım, annem, yaşanan her şey bir masal olacak kadar uzaktaydı. Burukluktan başka hiçbir şey getirmiyordu.

“Geleceğindeki de teker teker yok edeceğim,” dedi Adas kendinden emin bir sesle. Ardından suyun içinde dönmeyi bıraktı. Elini arkaya doğru atarak beni tekrar belimden tutup kaldırdı ve kucağına aldı.

Kollarının arasındaydım. Gözlerinin tam içine bakıyordum.

“Yüzüne ne oldu?” dedim en sonunda kendime yenilerek.

“Eğitimde oldu,” dedi bir aydır ne yaptığından bile bihaber olduğumun yüzüme vurulmasına sebep olarak.

“Suyun içinde titremedin bile,” dedim devamını dinlemek isteyerek.

“Çok daha soğuklarında kaldım.”

“Sırtındaki izler?” Gözüm dolmuştu fakat ağlamayacaktım. Her ne yaşıyorsa bilmek istiyordum. Yaralarından teker teker öpmek istiyordum. Güçlü durmak istiyordum.

“Eğitim,” dedi yalnızca.

“Asker mi oldun yani?” dedim buruk bir gülümsemeyle. Üzerimizdeki gerginliği hafifletmek istemiştım. Sahile doğru yürürken gülümsemi.

“Üniformam bile var.”

“Ne?”

Yalnızca dalga geçmek istemiştım. Yüzünde eğlendiğini belli eden ifadeyi gördüğümde şaka yaptığını düşünmek istedim ama ciddi olduğunu biliyordum.

“Simsiyah,” dedi derin bir nefes alarak. Hâlâ kucağındaydım. Beni taşımaya devam ediyordu.

“Okyanusun karanlık tarafı,” diye mırıldandım kabullenmek zorunda kalarak. “Birlikte keşfedeceğiz.” Hemen ardından ekledim. “Belki fazla derine inerek yeniden ışığı buluruz.”

“Benim ışığım burada,” dedi gözlerimin içine bakarak. Benim karanlığım da buradaydı. Tam karşımda. Bunu biliyordum ama ona söylemedim. Artık kalbini kırmak istemiyordum. Eğer karanlıksa da felaketsede de o felakete sürüklenmeye hazırdım.

Unutma.

Sen atlarsan,

Ben de Atlas.

Ben de.

Yoldan gelen araba sesini duyduğumuzda beni yere bıraktı. Kısa süre sonra Lina, Umut ve Rüzgâr gülererek geldiğimiz yoldan aşağıya doğru yürümeye başladı. Lina bizi gördüğünde diğerlerinden ayrılarak koşmaya başladığında gözlerim hepsinin arkasında olan, sonradan fark ettiğim o kadına takıldı.

Belki de yaşanan her şeyin sebebi bu kadındı ama ben, biz böyle bir felakete sürüklenmişken bile onu anlayabiliyordum.

Efsun Mina Öner. Atlas'ın kız kardeşi arkadaşlarımızın ardından yavaş ama kendinden emin adımlarla yanımıza ilerliyordu ve ben Lina'ya sarılırken bile gözlerimi bir an ondan ayırmadım.

Bütün samimiyetimle ona gülümserken kollarımı Lina'ya sarmaya devam ettim.

BÜŞRA NUR

Bu gece bizim gecemizdi. Yeniden başlayacağımız o geceydi. Ve savaşın içinden gelmiş olan o kadının da içinde küçük bir kız çocuğu taşıdığını, o kız çocuğunun da en az bizim kadar yeniden başlamaya ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Umut ve Rüzgâr sırayla Atlas'a sarılırken Lina'dan ayrılarak Efsun'un yanına gittim. Birkaç adım gerimizde durmuş ve bizi izlemişti. Kollarımı içtenlikle ona sardığımda kaskatı kesildiğini hissettim.

En az Atlas kadar mesafeli, en az Atlas kadar sevgiye açtı.

Ona 380 dediklerini biliyordum. Atlas'a XVI dediklerini bildiğim gibi.

"380 ya da Efsun Mina Öner. Kim olduğunun hiçbir önemi yok," dedim kaskatı duran ona rağmen sarılmaya devam ederken. "Biz bu gece burada yeniden başlayacağız."

Çünkü yola başlarken öğrendim.

Yeniden başlamak, her zaman herkes için mümkün.

Yeter ki yeterince iste.

*Kalbinde biriktirdiğin her acı
zihnine gölge düşürür.*

*Ensende yaşanmışlıkların bıraktığı korku
dolu bir nefes. Söyle şimdi gerçekten
silebilir misin yaşadıklarımızın bıraktığı izi?*

*Söyle şimdi gerçekten
başlayabilir miyiz biz yeniden?*

26

SAVAŞIN ÇOCUKLARI

*Geçmişindeki küçük kız, geleceğinde yaralı adam,
yanındaki umutsuz kadın...*

Bizler bu savaşın çocukları...

*Sevgilim, bırak kazanmak için tuttuğun silahı.
Ruhumuzu bul, anılar hep yaralı çocukların kayıpları.*

Kollarımın arasındaki kadın, yaşanan her şeyin sebebiydi. Hayatımızın üzerine çöken kara bulutlar onunla birlikte gelmişti. Geçmişte bir yerde sıkışıp kalan, attığı her adımı kendisi için atan Hera bugün burada olsa değil kollarını sarmak, düşse elini uzatmazdı ama Atlas'la birlikte ben de büyümüştüm.

Onun da bir hikâyesi olduğunu artık biliyordum. Belki yaşanan hiçbir şeyin üzerini örtemezdim. Ona geçmişini, çocukluğunu veremedim ama geleceğindeki kadına bir dal çiçek uzatmak geçmişindeki küçük kızın ona tebessüm etmesine sebep olurdu, bilirdim. Çünkü Atlas bir zamanlar bana tam olarak bunu yapmıştı.

Dakikalar sonra o da kollarını bana sardığında içimde çocuksu bir mutluluk oluştu. "Kim söyledi sana?" dedim kulağına.

"Lina," diye mırıldandı. Lina'ya Efsun'un telefonunu atmış akşam gelirlerse onu da getirmelerini, arkadaşım olduğunu söylemiştim. Doğum günümde yaşananları hatırlamış, ardını sorgulamıştı fakat ben cevap vermeyince durumun hassas olduğunu anlayarak üstelememişti.

Efsun'la ayrıldığımızda gözlerinin tek bir noktada olduğunu gördüm.

Atlas'taydı. Onun gözlerine, bakışlarını bir an bile çekmeden cesurca bakıyordu. İkisinin de bakışlarında aynı meydan okuma, aynı inat vardı, görüyordum.

"Ne işi var burada?" dedi ilk konuşan Atlas olarak.

"Hera çağırırdı," dedi Lina araya girerek. "Arkadaşıymış," diye devam etti imalı bir şekilde ve ekledi. "Baya tatlı bir kız biz sakınca görmedik."

"Aynen sohbet ettik yolda," dedi Rüzgâr Lina'ya katılarak.

Atlas'ın bakışları bana kaydığında yanına giderek elini tuttum. Bunun ona güven vereceğini biliyordum. "Bu gece yalnızca gençliğimiz ve biz varız," dedim sesli bir şekilde. "Gerginlik yok." Atlas elini belime yerleştirdi. Sanki göremediği anların acısını çıkarıyor gibi her an belimi kavlıyor beni kendisine daha çok yaklaştırıyordu.

"Neyse oturalım," dedi Umut. "Konuşacak çok şey var."

Onlar Atlas'ın işi ve eğitimi için Amerika'da olduğunu zannediyordu. Yalnızca bu ani gidişe anlam verememişlerdi fakat herkes gibi onlar da cevapsız kalmıştı. Hepimiz kumsala oturduk. Ben ve Atlas yan yana oturuyorduk. Umut ve Lina da bizim gibi dip dibeydi. Az ilerisinde Rüzgâr, Rüzgâr'ın yanında ise Efsun oturuyordu.

Öyle yabancı duruyordu ki her an tetikteymiş gibi hissediyordum. Onun hiç, herhangi bir günü olmamış mıydı?

İç sesim sessizleşti. Boğazımda bir yumru hissettim.

Hayır, biz değil. Yalnızca o bu savaşın çocuğuydu. Belki savaşın kendisi Efsun'du. Ve yıkmaktan, yakmaktan ve acı çekmekten başka bildiği hiçbir gerçeklik yoktu.

Atlas'a nasıl özlemle baktığını gördüm. Gözlerinde hasret ve sevgi vardı. Gözlerinde umut vardı. Atlas'ı abisi olarak görüyordu. Ailesi olarak görüyordu ve aynı sevgiyi istiyordu. Onu anladım. Çünkü yaşadığı hissi biliyordum. Bir gece Atlas'ın yatağında bir başıma uyandığımda o hisle baş başa kalmıştım.

Bir damla suya muhtaç kalır gibi aç kalırsın sevgiye, yetinemezsin. Sana yetmeyen ne varsa seni tüketmeye başlar. Eğer tutunacak bir kadın yoksa böyle gecelerden sağ çıkamazsın Efsun.

Belki hiç karşılaşmadık, belki anlayabileceğim şeyler yaşamadın ama ben senin gözlerindeki o özlemi, aradığın sevgi kırıntısını

görüyorum. Ben o hissi tanıyorum. Acıyı ve yalnızlığı en az senin kadar biliyorum.

“Eee kaçak ne yaptın Amerika’da?” dedi Rüzgâr Atlas’a dönerek.

“İş güç, eğitim. Babamın klasik işleri.”

“Oğlum önceden görüntülü arardın,” dedi Umut araya girerek. “Sesini bile duymadık lan. Bir anda çekip gittin. Ciddi bir şey olmadığına eminsin değil mi?”

“Yok ya,” dedi Atlas. “Bir anda emrivaki yapıldı, sevgilimden uzak kaldım,” dedi bana dönerek. Lina’nın bakışlarını gördüğümde anlatılan hiçbir şeye inanmadığını anladım. Beni en yakından o görmüştü.

“Hera paramparça oldu ve tek sebebi senin iş için ülke dışında olmandı,” dedi tahminimi doğru çıkaracak derecede imalı bir şekilde.

“Kapatsak mı bu konuyu?” dedi Atlas ciddileşerek. “Sen kendinden bahsetsene Efsun,” dedi konuyu Efsun’a çevirerek.

Efsun şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Bilerek yaptığını anlamıştım. Efsun’un buradakilere anlatabilecek hiçbir şeyi yoktu. Yalanlar söylemek zorunda kalacaktı.

Ona tekrar üzıldüm. Hiç normal biriyle, olduğu kişi gibi tanışmamış olmalıydı.

“Bahsedeyim,” dedi Efsun geri adım atmayarak. Atlas’la her halleri o kadar çok benziyordu ki onun kız versiyonuyla konuşuyor gibi hissediyordum.

“Atlas ve ben teorik olarak kardeşiz,” dedi hiç beklemediğim bir cevap vererek. Yalan söylemesini beklerken Atlas’ın üzerine attığı topu Atlas için canlı bombaya çevirmiş olması bakışlarımın Atlas’a kaymasına sebep oldu. Tepki vermemişti. Sanki bunu yapacağını anlamış, yine de izin vermişti.

“Ne?” dedi Umut.

“Siktir,” dedi Rüzgâr yerden aldığı kumu ortaya doğru atarken. Lina bu konuyu az çok bildiğinden olsa gerek sessizdi.

“Annelerimiz aynı,” dedi Efsun durmayarak.

“Tamam,” dedim araya girerek. “Bu konuyu kapatalım.”

“Seni bu yüzden mi yolladı Haldun amca.” Umut bana aldırmadan Atlas’a döndüğünde Atlas bir cevap vermedi. Sessizliği bir onay olarak anlaşıldığından olsa gerek herkes sessizleşti.

Atlas’ın neden buna izin verdiğini şimdi anlamıştım. Konunun hassasiyeti ortaya çıksın ve yalan söylemeden soru işaretleri kapansın istemişti. Derin bir nefes aldım.

“Daha normal şeyler mi konuşsak?” dedim konunun değişmesini isteyerek.

“Peki,” dedi Rüzgâr uyum sağlayarak. Hassasiyet göstermeye çalıştıklarını anlamıştım. Atas istediği dram ortamını yaratmış, bütün soruların içinden sıyrılmıştı.

“Kaç yaşındasın?” dedi Umut Efsun’a dönerek. Hepimizden büyük duruyordu.

“Yirmi üç,” dedi Efsun. “Moleküler Biyoloji ve Genetik okudum, laboratuvarında çalışıyorum. İstanbul’da yaşıyorum. Sarıyer’de küçük bir evim var.” Merak edilebilecek her şeyi art arda sıraladığında Lina araya girdi.

“O gece doğum gününde ne işin vardı?”

“Lütfen,” dedim cevap vermesine izin vermeyerek. “Dümdüz bir gece. Beş ay önceki gibi,” diye ekledim.

“O zaman bir klasığı yerine getiriyoruz,” dedi Rüzgâr her zamanki gibi ortamın neşesi olarak. Ardından yanındaki poşetten alkol şişelerini çıkardı ve bağırdı.

“Cevap ver ya da iç!”

“Bu it sarhoş olmuyor,” dedim Atlas’a bakarak. “Bana ne! Ben üçüncüde bayılıyorum.”

“Onu sıkıştıracak çok sorumuz var,” dedi Rüzgâr bana göz kırparak.

“Benim bünye de sağlamdır,” dedi Efsun araya girerek. Güldüm. “Bakalım sen mi Atlas mı önce sarhoş olacak?” İkisi kısa bir an göz göze geldiğinde Atlas’ın elini tutarak avuççısını okşadım. Ellerimize bakıp tekrar bakışlarını yüzüme çevirdiğinde ona tebessüm ettim ve gülüşüme karşılık vererek beni kendisine çekti ve boynumu öptü.

“Hadi bakalım başlayalım. Ortaya internetten bulduğumuz soruları atıyoruz, herkes sırayla cevap veriyor. Cevap veremeyen kafaya diker.”

Lina, elindeki telefonda bir siteye girdi ve önüne çıkan ilk soruyu okumaya başladı. Bunu daha önce hiç yapmamıştık ama konuştuğumuz olmuştu.

“Kendinde nefret ettiğin ve değiştirmek istediğin bir özellik?” Lina soruyu sorar sormaz Rüzgâr cevap verdi.

“Umursamazlık.”

“Bu kötü bir özellik mi?” dedim şaşırarak.

“Fazlası evet,” dedi Rüzgâr ciddi bir şekilde. “Bazen bazı şeyleri umursamak gerekir çünkü bu kadar boşsan ona hiçbir zaman değer vermemişsin demektir.”

“Ben devam edeyim o zaman,” dedim kaşlarımı kaldırarak. “İçimde melankolik yan olabilir. Yani her durumu bir şekilde kendi içimde dramatize edebiliyorum.”

Kurduğum cümlelerin üzerine konuşmadan Umut kendisinininkini söyledi. “Ani sinirlenmem.”

“Çabuk affetmem,” dedi Lina.

“Atlas Katrivas olmak,” dedi Atlas hemen ardından ve önündeki şişeye uzanarak bir yudum aldı. Bakışlarım ona döndüğünde gözlerini benden kaçırdı. Hiç kimse kurduğu cümlelerin üzerine bir şey söylemedi.

Ardından sessizliği Efsun’un sesi böldü. “Ağlayamamak,” dedi Efsun hepimizi şaşırtan bir cevap vererek.

“Nasıl?” dedi Umut şaşırarak. “Hiç mi?”

“Hiç,” dedi Efsun. “Daha önce hiç ağlamadım.”

Atlas’ın bıraktığı şişeye uzanıp içtiğinde Lina diğer soruya geçti.

“İlişkini kurtarmak için yalan söyler misin? Ben hemen cevap veriyorum hayır. Çünkü yalan üzerine ilişki kurulmaz. Kısa süreli bir kurtuluş sadece kendini kandırmaktır.”

“Bence de hayır, Lina’ya katılıyorum,” dedi Umut.

“Bilmiyorum ilişkiye göre değişir,” dedi Rüzgâr.

“Evet,” dedi Efsun hiç düşünmeden. Ardından Atlas ekledi. “Evet.”

“Hayır,” dedim ona rağmen. Ve verdiği cevap kalbimin bir kere daha kırılmasına sebep oldu. Yine de ona burada nedenini sormak istemedim.

“Zaman makinen olsa geçmişe mi gitmek istersin yoksa geleceğe mi? Neden?” diye sordum.

“Geleceğe,” dedi Rüzgâr ve ekledi. “Nasıl bir hayat yaşadığımı görmek isterim. Geçmişe dair pişmanlığım yok.”

“Geleceğe,” dedi Umut ve o da ekledi. “Çocuk sevmek istiyorum artık. Baba olmuş olmam gerek.” Ardından sevgilisini öptü.

“Ben de aynısından,” dedi Lina.

“Geçmişe,” dedi Efsun düşünmeden. “Anneme bir kere sarılmak isterdim.”

Atlas’ın bakışlarının Efsun’a kaydığını gördüm. Göz göze geldiler ve hepimiz kısa bir anlığına sessizleştik.

“Geçmişe,” dedim durumun yeniden büyümemesini isteyerek. “Tek bir anı silmek için.”

Atlas’ın eli belimi kavradı ve belimi hafifçe okşadı.

“Geçmişe,” dedi Atlas. “Pek çok şeyi değiştirmek için.”

Eskiden olsa hepimiz bu soruya tek bir cevap verirdik o da geleceğimiz olurdu. Paramparça olmuş gibi hissetmiştim ve bu canımı yakmıştı.

“Aynı hatayı iki kez yapan birini affeder misin?”

Rüzgâr, Umut ve Lina hayır cevabını verirken Efsun eline aldığı kumların parmaklarının arasından kaymasını izliyordu. Kumlara bakmaya devam ederken konuştu.

“Kimsenin bana hata yapmasına izin vermem,” dedi net bir tavırla. “İlki de olmaz.”

Onu bu hale getiren hikâyeyi, her detayıyla o kadar çok merak ediyordum ki. Çok fazla zaman olmamıştı ama bazen bir insanı tanımak ya da görmek için zamana ihtiyacınız olmazdı.

“Bana yalnızca tek bir kişi istediği hatayı yapabilir artık,” dedi Adas belimdeki elini çekmeden.

“Vay,” dedi Rüzgâr Atlas’a göz kırparak. “Ee hadi hiçbirimiz içmiyoruz. Dikin lan kafaya.”

Rüzgâr’ın serzenişinin ardından hepimiz gülererek şişeleri sırayla içtik.

“Hiç tanımadığınız birinin üzerinizde büyük bir etki yarattığı oldu mu? Kim ve neden?” Efsun sordu.

“Olmadı,” dedim ilk cevabı ben vererek.

Atlas soruya cevap vermeyerek içtiğinde içimde huzursuzluk hissi oluştu. “Kimdi?” dedim diğerleri cevaplarını verirken kulağına eğilirken.

“Cevap verecek olsam içmezdim güzelim,” dedi hafif bir gülümsemeyle. Kaşlarını kaldırdım. Bunu daha sonra ona sormayı aklımın bir köşesine not ettim.

“Oldu,” dedi Efsun. Fakat devamına cevap vermediği için o da içti. Diğerlerinin cevaplarını Atlas’la konuştuğum için duyamamıştım. Hayatına giren kimdi? Bunu bana neden hiç anlatmamıştı?

“Geleceğe dair hayalini anlat,” dedi Lina son olduğunu düşündüğüm soruyu sorarak. Hepimiz hafif sarhoş olmuştuk çünkü cevap veriyor olsak bile içmeye devam ediyorduk. En çok onlar içmesine rağmen aramızda en ayık olan kişi Atlas ve Efsun’du. Her şeyleri bu kadar birken birbirlerine bu kadar uzak olmalarının Efsun’un kalbini bu gece nasıl kırdığını tahmin etmek canımı sıkıyordu.

“Bir hayalim yok,” dedi Efsun ve devam etti. “Bir yarınım yok, bir geçmişim yok. Sadece...”

“Sadece ne?” dedim merakla.

“Neyse,” dedi Efsun. Diğerleri de olduğu için uzatmadım.

“Yurtdışına taşınmışsınız,” dedi Atlas Efsun’un kurduğu cümlelere al-dırmadan. “Evliyiz ve evde iki küçük canavar var. Biri kız diğeri erkek. Ben sabahları kahvaltı hazırlayıp Hera’yı uyandırmaya gidiyorum. Küçük canavarlar benden önce davranıp yatağın içinde anneleriyle oyun oynuyor. Küçük bir sahil kasabasıdayız. Akşamları deniz kenarında geçiriyoruz.”

“Eve geç geldiğinde ona trip atıyorum. Bütün derdimiz çocukların derslerini kimin çalıştıracağı ve bulaşığı kimin yıkayacağı. Evde herhang-i bir yardımcı yok çünkü artık yalnızca biz bize yaşamak istiyoruz. Yıl içinde sık sık siz geliyorsunuz, elinizde hediyelerle. Bahçede barbekü yapıyoruz, çocuklar içeride oyunlar onuyor.”

İçim sımsıcak olmuştu.

Atlas’a iyice yaslandığımda yüzümdeki gülümseme büyüdü. Bir gün bu hayata sahip olacaktık.

“Aynı hikâyeyle yan evinizde oturuyoruz,” dedi Umut fakat Lina ona karşı çıktı.

“Bizim yardımcımız var ben yetişemem.” Ellerini teslim olur gibi yukarı kaldırdığında güldük.

“Ben ülke ülke geziyorum,” dedi Rüzgâr. “Hep gelmesi beklenen o amcamım. Her yıl başka ülke, başka dünyalar.”

“Çok uzağında değiliz bu hayallerin,” dedi Lina araya girerek.

Uzağındayız, dedi iç sesim. Çok uzaktayız ve siz bunu hiçbir zaman bilmemelisiniz.

Yüzümdeki gülümseme solduğunda Atlas saçlarımı öptü.

“Bitti sorular,” dedi Lina kendisini arkaya doğru, kumların üzerine bırakarak. Ardından Umut onun yanına uzandı. Onların ardından hepimiz teker teker kumlara uzandık ve başımızı gökyüzüne çevirdik.

“Adas’ın bana verdiği en güzel şeylerden birisiniz,” dedim ortaya konuşarak. Efsun’a baktığımda hâlâ oturuyor olduğunu ve bizi izliyor olduğunu gördüm. Elimi ona uzatarak kendime çektiğimde beklemediğinden olsa gerek geriye düşerek o da kuma uzandı.

Yüzünde oluşan gülümseme ve minnet ifadesi içimi ısıtırken Atlas beni kendisine çekti.

“Özür dilerim Atlas Katrivas ama kız kardeşimi senden çok daha fazla seviyorum,” dedi Lina benim kurduğum cümlelerin ardından.

“Ben de oyumu Hera’dan yana kullanıyorum kardeşim,” dedi Rüzgâr.

“Ben kalırım lan dostumun yanında,” diye araya girdi Rüzgâr.

Geçmişte bir yerdeydik. Hep içinde olmak istediğim o anlardan birisinde.

Tanrım.

Yalvarırım.

Onları benden alma.

Yolumuz hiç ayrılmasın.

Tanrım.

Yalvarırım.

Onu benden alma.

Karanlık ona hiç dokunmasın.

Gözümü kapatmadan önce kayan yıldızın dileğimi alıp Tanrı’ya götürdüğüne inanmak isterken hepimiz sessizce gökyüzünü izlemeye devam ettik. Başım dönüyordu. Zihnimde korku dolu onlarca düşünce vardı. Ve aynı zamanda umut dolu.

İkisini de aynı anda Atlas’ın kollarında hissediyordum.

Efsun'un ayağa kalktığını gördüğümde göz ucumla onu izledim. Sahil kenarına, suya doğru yürüdüğünü gördüm. Üzerinde beyaz uzun bir elbise vardı. Elbisesinin etekleri kıyıya vuran dalgalarla ıslanırken ilerlemeye devam etti. Onun da hafif sarhoş olduğunu adımlarını izlerken görebiliyordum.

"Ona neden bunu yapıyorsun?" dedim Atlas'a fısıldayarak.

"Bunu konuşmak istemiyorum," dedi net bir sesle.

"Atlas haksızlık ediyorsun," diye devam ettim. "Onun bir ailesi yok. Paramparça ve berbat bir halde görmüyor musun?"

"Yaşadığımız her şeyin sebebi o kız," dedi Atlas ve kısık sesli konuşmaya devam ederek ekledi. "Bu fırtınanın sebebi o kız."

"O senin kardeşin." Sustu, cevap vermedi. Kabullenmiyordu.

"Seninle 380 ismini konuşmayacağım," dedi Atlas. "Benim için sadece bu numaradan ibaret ve bu hiçbir zaman değişmeyecek. Yalnızca yan yana savaşan iki askeriz."

İki asker. İki yabancı.

Aynı anneden doğduğun ve bu hayattaki tek akrababan olduğunu bildiğin adamın sana bu şekilde yaklaşması insanın içindeki yangını beslerdi. Ve hatta belki de yangının başladığı an tam olarak bununla yüzleştiği andı.

"Yanına gideceğim," dedim olduğum yerde doğrulup kıyıda sessizce yürüyen Efsun'a bakarak. Atlas derin bir nefes alsa da bir şey söylemedi. Şu an benimle kavga edemediğini, bana karşı çıkamadığını görebiliyordum. Böyle sessiz ve sakın durma sebebi buydu. Yoksa o Mina'yı kabullenmemişti ve bir yanım hiçbir zaman kabullenmeyeceğini söylüyordu.

Çıplak ayaklarımla Mina'nın yanına gittiğimde bana dönerek gülümsedi.

"Ne yapıyorsun?" dedim tek başına yürüyor olmasını sorarak. Hava çok sıcak sayılmazdı.

"Düşünüyorum," dedi Mina. "Bütün bunları nasıl bitireceğimizi." Bana cevap hakkı vermeden ekledi. "Ve teşekkür ederim Hera. Gerçekten benim dünyamda hiçbir zaman sahip olamayacak bir kalbe sahipsin."

"Seni tanısalar daha yakın davranırlardı aslında," dedim teşekkürü hak etmediğimi bilerek. Ona karşı herkes oldukça mesafeliydi.

“Buna vaktimizin olacağını sanmıyorum. Ama bu gece hayatımdaki en değerli gece.”

“Mina,” dedim koluna dokunarak. Kısa bir an duraksadı fakat hemen kendine geldi. “İlk ismini mi kullanıyorsun?”

“Fark etmez,” dedi hızlı bir cevap vererek.

“Neden bir hayalim yok dedin?” Merak ettiğim o soruyu sorduğumda yürümeyi bırakarak kenara oturdu ve ben de onun yanına oturdum. Diğerlerinden uzaktaydık.

“Çünkü tek hayalim yaşamak,” dedi dürüst davranarak. “Ve bunu arkadaşlarının yanında söyleyemezdim.”

“Yaşayacaksın,” dedim buna inanmak isteyerek. “Neyin içindesiniz bilmiyorum. Anlamıyorum. Kaybolmuş hissediyorum ama bu her neyse bitecek.”

“Boktan bir savaş,” dedi Mina. “Anlatsan anlatılmaz. Senin gibi duru birisi bu hayatı nasıl kabullenir hiç bilmiyorum. Seni, sizi buna mecbur bıraktığım için her gün kendimden nefret ediyorum.”

“Sen yapmadın,” dedim ona karşı çıkarak. “Seni de mecbur bıraktılar Mina. Sen de çocuktun. Sen de gençtin.”

“Atlas’ın sana nasıl âşık olduğunu her konuşmamızda tekrar anlıyorum,” dedi.

“Nasıl?” dedim gülümseyerek.

“Onda olmayan her şey sende. Ve o kadar güzel bir kalbe sahipsin ki... İnsanın hayatını tek başına, yalnızca varlığın ve sevginle cennete çevirebilirsin.”

“Artık senin de hayatındayım,” dedim ona gülümseyerek. “Atlas kabullensin ya da kabullenmesin. Seni de karanlıkta bırakmasına izin vermeyeceğim.”

“Abim olur mu bilmiyorum,” dedi Mina gözümün içine bakarak. Beyaz elbisesinin içinde bir peri gibiydi. Mavi gözleri cam gibi parlıyordu. “Ama kız kardeşim oldu. Ve bunun için bile savaşmaya değerdi.” Ona gülümsedim.

Bir yerlerde birbirimizi anladık. Sanki ruhlarımız yıllar önce tanışmış ve hep bu anı bekliyormuş gibi anlıyordum onu.

“Nasıl büyüdüğünü anlatsana,” dedim onu dinlemek isteyerek. “Yani eğer istersen.”

“Atlas’ın annesi beni doğurduktan sonra Haldun tarafından akademiaye bırakılmışım,” dedi Efsun sanki yıllardır içini birine açmayı bekliyormuş gibi. “Yaşamsal fonksiyonlarım tam desteklenmediği için yıllarca bir tüpün içinde büyümüşüm. Normal insanlardan daha hızlı gelişmişim. O yıllara dair hatırladığım tek şey karanlık. Tüpün içinde gözlerimi açamıyordum. Hareket edemiyordum. Yalnızca iştiiyordum. Odaya gelen birileri olduğunda onları dinliyordum. Ve uyuyamıyordum da.”

Dehşete düştüğümü hissettim fakat tepki veremedim. Anlatmaya devam etti.

“Sonra akademide eğitim gurupları var. Hastalıklarım dengeye alındığında yedi yaş grubuna dahil edildim. Fakat diğerleri kadar hızlı koşamıyor, çabuk yoruluyor, az görüyordum. Bütün kabiliyetlerim sınırlıydı ve akademi eksiklik kabul etmez.” Bir an sessizleşti. Devam etmeyeceğini sandım fakat devam etti. “380. Eksik olan, hatalı olan.” Derin bir nefes aldı.

“Her eksik kalışında ekibe ceza verilirdi. Unutamadığım tek bir ceza anı var. Kapsüllerin içinde ölü bir bebeğin yanında üç gün aç ve susuz uyumuştum. Etrafta kan kokusu. Yaş yedi. Ölü bir bebek, bizim zor sığacağı bir kapsülün içinde. İşte buna asker eğitimi diyorlar Hera. Bizleri savaşa böyle, aklının almayacağı işkencelerle hazırlıyorlar. Ölenler kazanıyor, sağ kalanlarsa o savaşa dahil olmak zorunda kalıyor.”

“Ben,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. “Bu ülke, polis, insan hakları. Ne bileyim? Kim bu insanlar, kim izin veriyor buna? Akademi diyorsun, hangi ülkede? Nasıl kimse görmüyor?”

“Bunu zaten bütün dünya fonluyor Hera,” dedi Mina alaylı bir gülüşle. O kadar güçlüydü ki bütün acılarını, anılarını o gülüşün ardına saklıyordu.

“Ben bir askerim,” dedi bana bakarak. “Bu savaşa doğdum. Bu savaşın çocuğuyum. Ama savaşı bitirmeden beni öldürmelerine izin veremeyeceğim.”

“Bitireceksiniz,” dedim nasıl olacağını bilemesem de. Ona inanmak istedim.

“Atlas peki,” dedim göz ucuyla hâlâ gözleri kapalı bir şekilde kumsalda uzanan Atlas’a bakarak. “Ona da böyle şeyler mi yapıyorlar? Yüzünde yara izleri var. Kolları...”

“Eğitim görüyor,” dedi Efsun. “Sana karşı dürüst olacağım. Her konuda. Ve inan benim yalanlar söylemediğim hiç kimse yoktur Hera.”

“Teşekkür ederim,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

“Yazılım konusunda korkunç bir zekâsı var. Çok küçük yaşta bunun için eğitmiş Haldun. Daha çok onun üzerine gidiliyor ama olası bir durum için, savunmayı, dövüşmeyi, silah kullanmayı öğreniyor. Ve gerçek askerler acıyla, savaşla yetiştirilir.”

Derin bir nefes aldım. Gözlerim dolmuştu.

Hayır, neyin içine düştüğümüzü düşünmeyecektim. Hayır, kendime bu işkenceyi yapmayacaktım. Başımıza bu gelmişti ve bize yalnızca kabullenmek düşmüştü. Kabullenecek, onun yanında duracaktım.

“Öpeceğim,” dedim mırıldanarak. “Her bir yarasından tek tek.” Efsun gülümsedi.

“Çünkü sen onun ailesisin,” dedi Efsun. “Ve bu yüzden sana ihtiyacı var Hera. Bu yüzden kapını çaldım. Bu yüzden sana ona gitmeni söyledim.”

“Ya gitmeseydim?”

“Gidecektin,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Çünkü sen onu terk ettiğinde kendini de terk ettin.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek sustum. Haklıydı.

“Çok güzel bir gece,” dedim Mina’ya bakarak. “Belki kabullenemiyor ama iyi ki kardeşi sensin. Böyle bir hayatın içinde sen de tertemiz kalmışsın. Bir gün senin de yaralarını öpecek, onları geçirecek birini bulacaksın.”

“Aşk mı?” dedi Mina kaşlarını çatarak. “Benim hayatımda benden başka hiç kimseye yer yok Hera.”

“Vardır,” dedim ona dönerek. “Asıl ailen ne geçmişindeki ne de biyolojik bağının olduğu aile oluyor. Aile arıyorum diyorsun ama sen

BÜŞRA ÖNUR

sevgi arıyorsun Mina. Sen aşk arıyorsun. O adamı bulduğunda ne pahasına olursa olsun kaybetme. Sonu ne olursa olsun bırakma.”

“Savaşın ortasında mı?” dedi başını olumsuz anlamda sallayarak.

“Savaşın ortasında. Ve hatta Atlas’ın karşısında olman gerekse bile. Çünkü aşk için değişiyor.”

“Yalnızca bitsin,” dedi Efsun. “Daha fazla çocuğun canı yanmasın. Daha fazla hayat altüst olmasın. Yalnızca şu savaş bitsin. Daha fazlasını istemiyorum. Aşkı da öyle.”

“Söz ver,” dedim tek kaşımı kaldırarak. “Tamam istemiyorsun ama söz ver. Olur da bulursan bırakmayacaksın.” Dostça gülümsedi.

“Söz,” dedi ona uzattığım serçeparmağımı serçeparmağıyla kavrayarak. “Söz Hera.”

O gece sahil kenarında birbirimize içimizi açtık. Ve Atlas bana istediğim o tek geceyi verdi. Bir mayıs akşamı, hayallerimizi birbirimize açtık. Geçmişimize kapı araladık. Bir mayıs gecesi yeni bir arkadaş, bir kız kardeş edindim.

Bunun birbirimize ait olduğumuz son gece olduğunu bilmiyordum.

*"Senin için gözyaşı dökmeyeceğim Ophelia;
Yeterinden çok su aştı üzerinden çünkü."*¹

Kaburgalarında bir ağrı,
Susmuyor içindeki acı.

Tenimi yakıyor son kez seviştiğimiz yatağın soğuk tarafı.
Yokluğum damalarımda bir zehir gibi dolaşıyor.
Okyanusun dibinde gözlerini arıyorum.
Dinle beni. Duy sesimi.

Gözlerindeki ruhu feda etmiş,
Göğüs kafesinde kimsesiz kalmış,
Okyanus gözlü adam, bu kitap senin için.
Sırtındaki neşteri sakla ama içindeki nefrete bağlanma.
Yalnızlığı hisset ama seni kimsesiz bırakanı unutma.
Kıskıvrak yakalanma ıssız odalarda.
Aynadaki yansımandan kaçma.
Islanmaktan korkma ama boğulacağın sulara dalma.
Dinle beni; benim için bir damla gözyaşı dökme.
Çünkü;
Yeterinden çok su aştı üzerimden.

¹ William Shakespeare, *Hamlet*, (İstanbul: Remzi Kitabevi, 2007) 185.

BÜŞRA NUR

Hera Yarkan ve Atlas Katrivas.

İsimlerimiz gazete kâğıtlarında yıllarca anılır, hakkımızdaki her gerçek birer birer kaleme alınırdı. Önümdeki deftere karaladığım güçsüz hayallerde bile biz herhangi birisi olmazdık.

Onunla aynı masaya oturduk, aynı evi paylaştık.

Geleceğimi, geçmişimi birlikte kurduk fakat hiçbir zaman hayal ettiğimiz o hayata sahip olamadık.

Karşısına oturup uzun uzun kazanacağımızdan bahsederken bile bir yanım onu terk edeceğim gerçeğiyle yüzleşirdi.

Sanki gözlerime bakarsa bütün bu savaştan vazgeçip gidermiş gibi utanır, gözlerini kaçırırdı benden.

Bir felaketin içindeydik. Fakat ben...

Yine de onu severdim.

Her şeye rağmen.

Çünkü kalbimdeki kara deliğin içerisinde yok olduğunu hissetmediğim tek duygu buydu. Atlas'a karşı duyduğum sevgi bana yaşadığımı, hissettiğimi ve hâlâ var olduğumu hissettirirdi.

Ben onun açtığı yaraya bile sadıktım. Göğsümde hissettiğim yakıcı hisse, onun için aldığım nefese, kalbime sığmayan acıya, benden çalınanlara bile sıkı sıkı bağlıydım.

O ise... Atlas'tı işte.

Her şeye rağmen kendini benim için feda eder, sonu ne olursa olsun yine evine, yanıma döneceğini söylerdi.

Bir fotoğraf karesinde gülümserken kısılan gözlerimi sol cebinde, kalbinin tam üstünde taşırdı.

*“Unutma,” diye fısıldadım.
“Sen atlarsan ben de sevgilim.”
“Unutma,” dedi.
“Sen atlarsan ben de sevgilim.”*

27

OKYANUSUN KARANLIK TARAFI

“Unutma,” diye fısıldadım. “Sen atlarsan ben de sevgilim.”

“Unutma,” dedi. “Sen atlarsan ben de sevgilim.”

Bir insan için kendinden bir parça verebilirsin. Parçalara ayrılabilirsin. Karşına yollar çıkar, onun için yolundan vazgeçebilirsin. Onunla birlikte ölebilirsin. Bütün bunlar sevginin sana bahşettiği fedakârlığın bir parçasıdır.

Gözlerini kaçırdığın o aynaya bak. Şimdi kendine bir kere daha sor. O yaşasın diye kendini feda edebilir misin? O hayatına devam edecekken, onsuz kalmak pahasına kendini yok sayabilir misin?

Kaçırma gözlerini. Aynaya bak. Kendinle yüzleş. Bir insanı bu kadar sevmek mümkün mü?

Onu o kadar seviyorum ki kalbindeki karanlığa ışık yakmak için ruhumu karanlığa teslim edebilirim.

Ve biliyorum. O da beni hep böyle sevdi. Bedenim onunlayken hep suyun içindeydi. Denizin sana özgür hissettiren, nefesini keserken ruhunu besleyen yanı vardır. Fazla derine inmezsen, en güvenli alanın, en özgür alanın olur.

Ama onun gözleri denizlere sığmıyor. Onun bakışlarında okyanusun en karanlık, en kör noktası var. Ve ben o gözlere âşık oldum. Ondan önce, onun içindeki karanlık yanı gördüm ve karanlığını bile sevdim.

Sahilde uzanmış günün doğmasını beklerken başımı koluna koymuştum. Burnuma dolan parfüm kokusu yaşadığımız anın gerçekliğini defalarca kez tekrar etmeme sebep oluyordu.

Bir mayıs gecesindeydik. Mayıs ayı her yıl bir iyi bir kötü şey getirir derdi Atlas doğum günlerinden bahsederken. Kötü olan her şeyi bu yıl onun için güzelleştirecektim. Bana hissettirdiklerini birer birer ona hissettirmek istemiştım. Varlığımı onun için her zaman olduğundan daha değerli hale getirmek istemiştım. Ona değer katmak istemiştım.

Ama hayat bizim için bizden çok daha önce planlar yapmıştı. Elim eline uzandı. Parmaklarını kavradım. Elimı sıkıldığında gökyüzüne bakmaya devam ederek gülümsedim. İçimde daha iyisini yapmaya dair bir his yoktu çünkü onun benimle burada geçirdiğı bir saniyeyi bile bütün hayatından daha değerli görecektı kadar beni sevdiğini biliyordum.

O adam artık benimdi. Ruhuyla, bütünüyle yalnızca bana aitti.

Okul koridorlarında gördüğüm soğuk çocuk değildi. Aynı masada oturduğum yabancı değildi. Hiç bilmediğim okyanus gözlü çocuk değildi. He bir zerresini tanıyordum. Her bir zerresiyle benimdi, benimleydi.

“Sevgilim,” diye mırıldandığını duydum.

“Hım.”

“Bu gece bizimdi,” dedi aynı kısık sesle.

“Bu gece bizimdi,” dedim ona aynı tonlamayla. “Bu gece hepimizin-di. Geçmişimizin ve hatta geleceğimizin-di.”

“Onu neden çağırdın?” dedi Mina’yı kastederek. Bakışlarım ileride, Rüzgâr’ın yanında uzanan Mina’ya kaydı. Bakışları tamamen gökyüzünde-ydi.

“Ona neden bu kadar düşmansın?”

“O benim hiçbir şeyim değil,” dedi fakat bu sefer öfkeyle konuşmuyordu. “O bir yabancı Hera. Korumamız gereken birisi değil. O bir asker. Bu iş için yaratılmış bir canavar.”

“Canavar?” dedim şaşırarak.

“Neler yaptığını bilmiyorsun, sınırlarının nasıl olmadığını, neler yapabileceğini bilmiyorsun.”

“Sen de yapmayacağın şeyler yaptın,” dedim ona karşı gelerek. “Ona karşı bu kadar acımasız olma. Kötülüğün içine doğmuş ama ruhunda hep ışık taşıyor.”

“Benimle aylarca konuşmadın,” dedi Atlas kırılganlıkla. “Yüzüme bakmadın. Seni anlıyorum ama sormazsam hep içimde kalacak. Herkese karşı bu kadar anlayışlı olan yanın neden bana karşı hep kördü?”

Haklıydı. Ama içimde taşıdığım bencilce sebeplerim vardı.

“Seni o uçuruma ben sürükledim Atlas,” dedim itiraf ederek. “Seni karanlıkta ben tanıştırdım. Sevdiğim adamı aşağıya ittim ve öylece düşmesini izlemek zorunda kaldım. Belki bencilce ama seni ittikten sonra düştüğün için seni suçlarsam suçumu hafifletirim sandım. Kabullenemedim.” Bana dönerek saçlarını öptü.

“Beni düşüren sen değildin,” dedi net bir tavırla. “Eğer eller sana ait olsaydı o ellere de hep minnetle bakardım ama sen değildin. Biz birlikte itildik o uçurumdan, babalarımız tarafından.”

“Sahip olduklarımız tarafından,” diye devam ettirdim onu. “Ama kabullenemiyor insan. Mina aldığın eğitimleri anlattı. Biraz da kendi yaşadıklarını. Bilmiyorum Atlas. Birkaç ay önce bırak askeri, akademi, savaşı, silah görmemiş kızdım ben.”

“Özür dilerim,” dedi Atlas. “Belki sana âşık olmasaydım, belki bana âşık olmasaydın her şey çok daha kolay olurdu senin için.”

“Sevgilim,” dedim ona içten bir şekilde. Gözlerinin içine baktım. “En başa dönsek ve bu işin sonunda silahı tutan kişi ben olsam, o kurşunu senin için sıkmış olsam ya da o ormana yetişememiş olsan, yine de seni sevmeyi seçerdim. Yine aynı şeyleri yaşayacağımı bilsem bu yolu yürürdüm. Çünkü sen unutuyorsun ama o eylül gecesi beni bulmasaydın ben zaten bu hayatı hiç yaşamamış olacaktım.”

“En başa dönseydik eğer sadece seni kurtarırdım bu hayattan,” dedi Atlas. “Karanlık ya da aydınlık, hiçbir şey umurumda değil. Gerekirse ölürdüm ama yine senin yaşamamı isterdim.”

Bir insanla ölmek kolay demiştim sana. Bak aynaya. Gözlerini kaçırma. Sensiz yaşayacağını, güleceğini, hayata devam edeceğini bile bile o insan için üzerine yedi kat toprak atılmasına izin verir miydin?

Ben diri diri gömerdim tüm hayallerimi. Gözlerine bakar bir an bile şüphe duymazdım. Ve onun da aynısını yapacağını hep biliyordum. O sevgiyi kalbimin en ücra köşelerinde bile hissediyordum.

“Çünkü seni buldum,” diye mırıldandım onunla aramızda olan cümlelerden birisini söyleyerek. “Çünkü seni buldum,” dedi aynı şekilde.

O gece sahil kenarında her şeyden habersiz uzanırken gelecek olan felaketten mi kaçıyorduk yoksa o felaketi görüp son kez birbirimize ait mi olmak istemiştik bilmiyordum. Sevdığım adam gözlerimin önünde değişiyordu. Bunu görebiliyordum hem de en başından beri.

Ama içimdeki sevgiden vazgeçemiyordum. Öz kardeşine karşı duyduğu öfke ve hissizlik. Her geçen gün yüzünde artan yara izleri. Sırtındaki yanıklar, kolundaki kan lekeleri içten içe kalbimi biraz daha çürütse de bunu ona belli etmemeye çalıştım.

Eve döndüğümde onun benim için çizdiği tabloya bakarak hayaller kurdum. Her birinde kazandı. Benim için, bizim için, geleceğimiz için. Her seferinde yine evine, kollarımın arasına döndü. Bana çizdiği tablonun üzerine küçük bir aydınlatma yaptırmıştım. Geceleri o ışığı hiç söndürmüyordum ve belli belirsiz gördüğüm kâbuslardan uyandığımda varlığıyla huzur bulmaya çalışıyordum.

Bir portre çizmişti bizim için doğum günümde. Gelecek olan felaketten habersizce. O tablonun içinde ikimiz de okyanus mavisi gözlerinin içindeydik. Kolları beni sarmıştı. Batıyorduk fakat ikimizde kanadığımızın farkında değildik.

Ölüm Portresi diye karaladım bir gece defterime. O gece, doğum günümde kapımızı çalan Efsun bizim yaşamak için, birbirimiz için verdiği savaşta bir ölüm portresine çevirmişti.

Gözlerini kapat. En başını düşün. Sayfayı ilk kez açtığında sana demiştim ki okyanusun dibinde onun gözlerini arıyorum. Sayfayı çevir, bir şiir karalamıştım defterime güçsüzce. Sana demiştim ki ben sığ denizleri bilmem, boğulmayacağım sulara dalmam. Göğsümü yakmıyorsa sevgiyi aşktan saymam.

Şimdi beni daha iyi anlıyor musun?

Yaşanacak olan her şeyi sanki hep biliyormuşum gibi kalbimin içinde bir yerde hissettim. Belki de bu yüzden onu hep kaybetmekten korktum. Gidenin kim olduğu önemli değil. Biz yan yana olmadığımız her anda, her ikimiz de kaybettik.

Şimdi geriye dönüp baktığımda yıllarca dilden dile anlatılabilecek bir aşk hikâyemiz var. Gazete kâğıtlarında yıllarca yazılacak anılarımız var. Hatıralarımız var. Son bir gecemiz var.

*Sen atlarsan ben de demişti.
Sen atlarsan ben de demiştim.
Çünkü sevgilim; kimin atladığının bir önemi yok.
Biz yan yana değilsek hep suyun altındayız.
Biz yan yana değilsek,
Ruhumuz hep kimsesiz kalmış.*

Sahilde geçirdiğimiz gecenin ardından günlerce görüşmemiştik. Bu sürede okula gitmeye devam etmiştim. Terapi almaya da devam ediyordum fakat artık eskisi kadar ağır ilaçlar kullanmıyordum. Lina, Umut ve Rüzgâr her konuda bana destek oluyordu.

Atlas bazı geceler, gizlice odama geliyor bana sarılıp uyuyor sabah erken saatte gidiyor ve masamın üzerine not bırakıyordu. Yazdığı her notu duvarıma, benim için çizdiği tablonun etrafına asıyordum.

Geldiği her gece biraz daha umut doluyordu içim. Sıradan geçen günlerin ardından o güne gelmiştik. Mayısın on altısındaydık. Gece yarısından sonra Atlas'ın doğum günüydü ve ben bu geceyi en az sahildeki kadar gerçek kutlamak istiyordum.

Onun benimle geçireceği ilk doğum günüydü ve ben bugünü yok saymak istemiyordum. Bu yüzden bir akşam yemeği ayarlamıştım. Onun evinin bahçesinde. Yalnızca ailemizin ve en yakın arkadaşlarımızın olacağı bir yemek olacaktı.

O kadar ihtiyaç duymuştum ki geçmişe gitmeye babasını bile çağırmıştım. Fakat yaptığım bütün planlardan Atlas'ın haberi vardı. Başka türlü onu nasıl getirebileceğimi bilemediğimden anlatmak zorunda kalmıştım. Babasıyla yüz yüze gelmek istemediğini biliyordum fakat benim için buna bile bir şey dememişti.

Mina'nın da gelmesini istemişim ama buna Atlas'tan önce Mina ikna olmamıştı. Haldun Katrivas'la aynı masaya oturursa ikisinden birisinin o masadan kalkamayacağını sert bir dille belirtmişti ve ben Atlas'ın bahsettiği sert yüzünü görmüştüm.

Yumuşak yüzü yalnızca bana karşıydı çünkü beni seviyordu. Ona karşı verdiğim sevgiyi ve inancı sahipleniyordu. O kadar yalnız bir kızdı ki en ufak bir sevgi kırıntısı size karşı yumuşamasına yetiyordu.

“Masa hazır,” dedi Lina içeriden bana seslenerek. Organizasyon şirketinin başında Lina duruyordu. Pastayı ben kendi ellerimle hazırlıyordum. İkimiz de Atlas’ın evindeydik.

“O kız gelecek mi?” dedi Lina Mina’dan bahsederek.

“Yok,” dedim pastanın üzerine çilekleri yerleştirirken.

“Garip birisi,” dedi Lina ve doğradığım çileklerden ağzına atıp devam etti. “Böyle yaşamıyor gibi hissettiriyor. Film karakteri gibi. Hem korkutucu hem asil. Bilimkurgu ya da gerilim kitaplarından fırlamış gibi. Galiba biraz deli.” Söylediklerine güldüm.

“Yetimhanede büyümüş sonuçta,” dedim akademiden kendi dilimde bahsederek. Küçük beyaz bir yalan. “Hiç ailesi olmamış, kimbilir neler yaşamıştır?”

“Kimbilir,” dedi Lina iç çekerek.

“Şu an nasıl yaşıyor? Okulunu falan ödeyen var mı acaba?”

“Hallediyor ya,” dedim uzatmak istemeyerek.

“İyi ki basına düşmedi bu iş bu arada,” dedi ve ekledi. “Ben o gece direkt düşer sandım.”

“Öyle birisi değil,” dedim savunarak.

“Ne çabuk yakın oldun be sen de!” dedi Lina sahte bir kızgınlıkla. “Ben aylarca duvar yıkmaya çalıştım kızım.” Gülerek elimdekileri bıraktım ve yanına yaklaştım. Yanağına ıslak bir buse bırakarak konuştum.

“Sen hep ayrısın sarışın.”

“Tabii öyle olacağım ama bu öpücük nedir?” Mızızlandı ve bir eliyle yanağını sildi. “Ayrıca makyajım bozuldu.”

Lina lavaboya doğru ilerlediğinde pastayı buzdolabına yerleştirdim. Saat yediye geliyordu. Bir saat sonra herkes burada olurdu. Gece konusunda gergin değildim çünkü Rüzgâr, Umut ve Lina da olacağı için ortamı germeyecek, her şey çok iyi ilerliyormuş gibi devam edeceklerdi.

Yıllardır Atlas ve bana yaptıkları gibi oynayacaklardı. Biliyordum fakat insanın bazen yalanlara da ihtiyacı oluyordu. Bir tiyatro sahnesi bile olsa eskiyi özlüyor, o anı canlandırmak istiyordu.

Eskisi gibi hissettirmeyecekti biliyordum fakat kendimi kandırmaya devam ediyordum. Yaşanan her şeye rağmen. Hâlâ babamla yüzleşmemem, gerçekleri yüzüne haykıramamam, sadece ondan uzaklaşarak köşemde hiç var olmamış gibi davranıyor olmam bunun başka bir kanıtıydı.

Hâlâ kaçabildiğim kadar kaçıyordum ve bir yandan da korkuyordum. Ya babamla yüzleşmeden, onun yüzüne karşı, *neden* diyemeden ölürse? Bir gece peşine takıldığı bu adamlar her kimse ondan vazgeçerse?

Ya annem gibi onu da kaybedersem?

İçimde bir sessizlik oluştu. Atlas, dedi bir yanımda fakat düşünmek bile istemedim. Bütün bunların onun başına geldiğini düşünmek bile istemedim.

Çünkü biliyordum. Bir an bile düşünmeden onunla birlikte ölürdüm. Onun olmadığı bir dünyada nefes alamazdım.

“Rüzgâr ve Umut geldi,” dedi Lina bana seslenerek.

“Geliyorum,” diye bağırdım ve bir yandan da arka bahçeye ilerledim. Masa siyah örtülerle döşenmişti. Üzerinde mum dışında herhangi bir şey yoktu. Siyah şamdanlar ortama gotik bir hava katıyordu. İçimdeki acımasız taraf bana alayla güldü.

Şu hayatın içinde bile hiçbir şey olmamış gibi eskiye dönmeye çalışıyorsun dedi. Hiçbir şey olmamış gibi yemek düzenliyor, pastalar yapıyor, sizi bu hayata sürükleyen o adamları o masaya davet ediyorsun.

Ama dedim kendime, o adam bir yabancı değil. O adam babam. Bizi felaketin içine bırakan adamlar babalarımız.

Derin bir nefes aldım. Şimdi değil Hera. Bu gece hiçbir şey bizi üzemeyecek. Bu gece en az sahil kenarında olduğumuz kadar mutlu olacağız, eskiye döneceğiz. Ensemizde her zaman geçmiş ama biz arkaya bakmayı çoktan bıraktık.

Mutlu olacağız.

Yalan söyleme.

Aynadaki yansımandan kaçma artık Hera.

Yüzleş kendinle.

Sus.

Artık sus.

Zihnimde binlerce ses, farklı iki kişi.

Artık yalnızca sessizlik istiyorum.

Vicdanımdaki boşluğu, göğsümdeki karadeligi özlüyorum.

“Ne güzel ayarlamışsınız lan,” dedi Rüzgâr hasır sandalyelerden birisine kendisini atarken.

“Sevgilim ilgilendi her bir detayıyla.” Umut Lina’nın saçlarını öperek sol koluyla kendine yasladı.

“Her şeyin en güzeli olsun istiyorum,” dedim Umut’un Lina’ya yaptığı kura aldırmadan.

“En güzeli oldu zaten,” dedi Lina Umut’la birlikte Rüzgâr’ın oturduğu koltuğun karşısında olan ikili koltuğa oturarak. Ben de Rüzgâr’ın yanındaki tekli koltuğa oturdum.

“Her şeyi başa çevirmeye çalışıyorsun,” dedi Rüzgâr bir anda ondan beklemediğim ciddi bir tavırla. “Hepimiz farkındayız. Aranızda ne yaşıyor, aileleriniz neyle sınıyor bilmiyoruz ama biz yalnızca arkadaşın değiliz Hera.” Oturduğu yerde dikleşti. Bu konuşmayı yapacağından diğerlerinin haberi olduğunu tepkisizliklerinden anladım. “Biz dostunuz. Senin, Atlas’ın. Çocukluğumuz bir geçti bizim o çocukla. Her adımını anlarız. Söylediği yalanları anlarız. Her ne yaşıyorsanız birlikte atlatacaksınız ve hazır hissettiğinizde gerçekten en başa döneceğiz. En baştan başlayacağız.”

“O gece kurduğunuz bütün hayalleri teker teker gerçekleştireceğiz,” dedi Umut da Rüzgâr’a katılarak.

“İyi ki varsınız,” dedim bizi anlıyor olduklarını görmenin verdiği mutlulukla. “İyi ki buradasınız. Sizi çok seviyorum.” Bunu onlara kaç kere söylemiştim bilmiyordum. Belki de adamakıllı hiç dile getirmemişim. Çünkü duvarlarım vardı. O duvarların ardında yaşırdım tüm hislerimi. Zihnim bana oyunlar oynamıyor olsaydı hâlâ aynı noktada olacaktım.

“Biz de seni ağlak fare,” dedi Lina bana eskisi gibi seslenerek. “Ve bu gece yine bizim gecemiz.”

“Geçen yıl gibi,” dedi Rüzgâr.

“Geçen yıl Atlas’ın doğum günü nasıldı?” dedim merakıma yenik düşerek. Çok büyük bir parti organize edildiğini sosyal medyadan görmüştüm ama tam olarak neler olduğunu bilmiyordum.

“Ups,” dedi Umut ellerini kaldırarak. “Atlas anlatsın bence.” Kaşlarım çatıldı.

“Abartma,” dedi Lina ona çıkışarak. “Sadece çok olaylıydı.”

Rüzgâr gözlerini devirdi. “Ama ne olay!”

“Ne olayı?” Atlas’ın sesini duyduğumda şüpheli bakışlarımı bahçe kapısına çevirdim. Üzerine takım elbise giydiğini gördüğümde gülümsemek istedim fakat doğum günü meselesine olan merakım buna engel oldu. İş yemeğine gelir gibi giyinmişti ve bunun onun tarzı olmadığını biliyordum.

“Sevgilim,” dedim onu görmenin verdiği mutlulukla. Ben ayağa kalkmadan o yanıma gelmiş, sandalyenin arkasından kollarını omuzlarımdan, göğsüme doğru sarkıtarak sarılmıştı. Eğilerek saçlarımı öptüğünde gülümsemem büyüdü.

“Geçen yılki doğum gününden bahsediyorduk,” dedi Rüzgâr göz kırparak.

“Siktir,” dedi Atlas ve kollarını benden çekti.

“Kocanın seks kasetleri çıktı,” dedi Umut Atlas’la uğraşmaya devam ederek. Kaşlarım çatıldı. Atlas’ın kolunu ittiğimde bakışlarımı ona çevirdim.

“Ne?”

“Lan yalan söylüyor.” Atlas kendini savunduğunda Umut bir kere daha üzerine gitti.

“O kadar sarhoştur ki utanmasa ortalıkta soyunacaktı.”

“Tamam, susun.” Atlas diğerlerine sitemle baktığında yağa kalktım.

“Yok devam edin ya, başka ne yapmış?”

“Aslında Atlas hiçbir şey yapmadı,” dedi Lina Atlas’ın kıvranımlarına kayıtsız kalamayarak. “Bu şerefsizler,” diye devam etti. İki parmağıyla Umut ve Rüzgâr’ı işaret etmişti. “Atlas’ın eski sevgililerini aynı anda Atlas davet etmiş gibi partiye davet ettiler ve Atlas’ı köpek gibi sarhoş ederek partiye getirdiler. Sonra izle curcunayı.”

“Sevgililerini?” dedim tehditkâr bir tavırla ve Atlas’a döndüm. İki elini havaya kaldırdı.

“Yemin ederim suçsuzum,” dedi ve Lina’ya onu desteklemesi için bakmaya devam etti. “Sarhoştum.”

“Sevgililerini,” dedim yeniden aynı tavırla. “Seni öldüreceğim.” Atlas koşmaya başladığında peşinden koşarak onu takip ettim. Rüzgâr’ın yanından geçerek sandalyenin arkasına saklandı. Umut kahkaha atarak bizi videoya çekiyordu.

“Koskoca Atlas Katrivas’ı düşürdüğün hale bak,” dedi Atlas sandalyenin arkasında kalmaya devam ederek.

“Göstereceğim ben sana koskoca Atlas’ı da Katrivas’ı da.”

“Yemedin mi sen naneyi?” dedi Rüzgâr gülerek.

“Ben arkadayım yenge,” diye bağırdı Umut.

“Bekleyin sıra size de gelecek.” Masanın üzerinden aldığım suyu Atlas’ın takım elbisesine fırlattığımda hem koltukta oturan Rüzgâr hem de onun arkasında olan Atlas ıslanmıştı.

“Lan,” dedi Rüzgâr ayağa kalkarken. Atlas’ın şaşkınlığından yararlanarak sandalyenin arkasına geçtim ve gömleğini iki parmağımın ucuyla tutarak havaya kaldırdım.

Saçları ıslanmıştı. Yüzünde birkaç su damlası vardı. “Sevgilim,” dedi bana bakarak. “Geçmiş bir kenara bırakalım. Bu beyefendi, bugünü, yarını ve bütün geleceğiyle sizin.”

“Beyefendi,” dedim alaylı tavırla. “Bu hanımefendi sizin yediğiniz nanelerden çok sıkıldı.”

“Sizden sonrası ve sizden öncesi diye bir çizgi var hayatımda,” dedi Atlas altta kalmayarak. Ardından eli belime gitti. “Sizden sonrası yalnızca gözleriniz,” diye devam etti diğerlerine aldırmadan. “Kıvrımlı beliniz, dudaklarınız...”

“Sus,” dedim kısık bir sesle. “Tamam.”

Umut hâlâ her anımızı videoya çekiyordu.

“Biz mi içeri geçelim siz mi geçiyorsunuz,” dedi Lina gülerek. Hemen ardından üzerimize gül yapraklarının düştüğünü gördüm. Bakışlarım güllerin atıldığı yöne döndüğünde Rüzgâr’ın Atlas’ın bahçesinden kopardığı gülleri bize doğru attığını gördüm.

“Tam şu an evet demelisiniz,” dedi Umut göz kırparak.

Atlas’la birlikte güldük. Dudaklarına eğilerek küçük bir buse bıraktım. “Çok özlemişim,” diye fısıldadım ardından.

“Ben de,” dedi Atlas. Özlemimiz yalnızca birbirimize değil, sahip olduğumuz şu anlara ve anılara karşıydı. İkimiz de bunu biliyorduk.

“Bu gece başka hiç kimseye ihtiyacımız yoktu,” dedi Atlas kulağına sessizce.

“Onlar babalarımız Atlas.” Ne yaşanırsa yaşansın bu gerçeğin üstünü kapatamazdık.

“Senin için,” dedi derin bir nefes alarak. “Yalnızca senin için.”

Benim için.

Ardından Atlas’la birlikte içeriye geçtik. Bu evin onun için özel olan çok yanı vardı biliyordum. Ve her şeyden önemlisi benim içinde vardı. Her köşesi anılarımızla doluydu. Odasına çıktığımızda üzerindeki takım elbiseyi çıkararak pantolon giymişti.

“Her köşesi biz kokuyor,” dedim o üstünü değiştirirken yatağına oturarak.

“Öyle mi?” dedi Atlas imalı bir tavırla. Normalde aynasının olduğu köşeye baktığında gülümsedim.

“Öyle,” dedim altta kalmayarak. Tişört giymeden yatağı ilerledi. Yanıma uzandığında ben de uzanarak yüzümü ona döndüm. Vücudu o kadar yapılanmıştı ki gerçek bir askere benziyordu. Sanki birkaç ayda beş altı yaş büyümüştü. Karnının üzerinde yara izleri vardı. Belinde morluklar vardı. Nedenini sormak istiyordum ama zaten sebeplerini tahmin edebiliyordum.

Bugün ona kötü hissettirecek hiçbir şeyi istemiyordum.

“Acıymıyor değil mi?” dedim yalnızca bunu bilmeye ihtiyaç duyarak.

“Senin ardında olduğumu bildiğim her an, hiç acıymıyor.” Gözlerine baktım. Uzun uzun gözlerini izledim. Mavi gözlerinin içindeki siyah dalgalanmayı ve karanlık noktayı izledim.

“İlk kez burada kaldığın geceyi hatırlıyor musun?” dedi ben onun gözlerini izlemeye devam ederken. Sağ elimi çeneme yaslamış, ona doğru dönmüştüm. O da aynı pozisyonda bana dönük bir şekilde yatakta uzanıyordu.

“Hatırlamaz mıyım?” dedim gülerek. “Küçük bir çocuk gibi bana şortunu vermiş ve iplerini beş kere belime dolayarak bağlamıştın.

“Şimdi on kere dolamamız gerekecek galiba,” dedi zayıflamama vurgu yaparak.

“Hayvan gibi olmuşsun evet,” dedim konuyu onun vücut yapmasına bağlayarak. Güldü.

“Bundan sonra akşamları ne yediğini kontrol edeceğim fındık faresi,” dedi burnumun ucunu sıkarak.

“Sen de mi ya?” Gözlerimi devirdim. Lina’nın bana fare demesine alışmıştım ama Atlas ilk kez söylüyordu.

“Küçük kaplan,” dedi ardından ilk günlerde olduğu gibi. “Pardon ama hakaret saydım ilk hitabımı size.”

“Küçük kaplan mı?” Gülümsedim. “Ağlayacağım galiba.” Her şey o kadar ilk gün ki gibi hissettiriyordu ki bu gece hiç bitmesin istedim. Bizler bu kitabın bu gece başrolleriydik. *Kendi hikâyemizi yazmak için çabalıyor, birbirimizi kaybetmemek için savaşıyorduk.*

Aşağıdan korna sesi geldiğinde Atlas’ın babasının geldiğini anladım. “Hadi bakalım yaralı oğlan,” dedim ona bakarak. “Pasta üfleme zamanı.”

“Hadi canım,” dedi Atlas benimle dalga mı geçiyorsun dercesine. “Pasta falan üflemeyeceğim.”

“Doğru sen geçen yıl üflemişsin üfleyeceğini.”

“Hiçbir fırsatı kaçıрма, çıkar pençelerini. Sonra küçük kaplan deyince göz devir.”

“Kendi ellerimle pastanı yaptım, değil mumları üflemek gerekirse eline alıp fotoğraf bile çekileceksin.”

“Sen mi yaptın?” dedi Atlas kaşlarını kaldırarak.

“Ben yaptım.”

“Benim için,” dedi ardından ve üzerime eğildi. Dudakları dudaklarımın üzerinde durdu.

“Senin için sevgilim,” dedim hemen ardından beni öpeceğini bile rek. Tahmin ettiğim şeyi yapıp üstdudağımı dudaklarının arasına aldı ve elleri kollarıma uzandı. Dudağımı çekiştirdiğinde dudaklarını emmeye devam ettim.

“Biz bu doğum gününü baş başa da kutlayalım,” diye mırıldandı kendisini biraz geri çekerek. Yüzümdeki gülümseme büyüdü.

“Kutlayalım,” dedim sessizce. Onu özlemiştim. Ardından kenara kayarak yataktan kalktım. Kollarından kurtulduğumda dolabından tişört alarak yanına döndüm. Tişörtünü başından geçirdiğimde beni izlemeye devam etti.

“Günlerce güzelliğini izleyebilirim,” dedi kolunu geçirirken. Derin bir nefes aldım. Yalnızca gözlerini bile günlerce izleyebilirim sevgilim.

“Pasta üflemekten bu romantik cümlelerle kaçabileceğini sanıyorsan yanıliyorsun.”

“O pastayı senin yaptığını bilmeden önceydi,” dedi gülerek. “Şimdi suratına yapıştıracağım desen sesim çıkmaz.”

“Vay,” diye mırıldandım kapıya ilerlerken. “İyi fikirmiş düşünelim biz bunu.”

Arkamdan kahkaha atarak geldi. Merdivenlerin başına geldiğimizde elini belime sahiplenici bir tavırla yerleştirdi ve birlikte merdivenleri indik. Hava hafiften kararmıştı. Bahçeye çıktığımızda tahmin ettiğim gibi herkesin geldiğini gördüm.

Babam, Haldun Katrivas’ın tam karşısında oturuyordu. Umut ve Lina yan yana oturmuştu. Rüzgâr Haldun’un yanındaydı. Rüzgâr’ın yanına ise ben ve Atlas için iki sandalye bırakılmıştı.

On altı mayıs gecesindeydik. Bu gecenin bizim için bir mucize getirmesini umarak oturdum o masaya. Her şeyin baştan başlamasını, bizim için bir şans yaratmasını umarak oturdum. Atlas bana destek olmak isteyerek belimi sıkıca kavradı. Ben ona ruhumu yasladım. Dimdik ayakta kaldı. Yaşadığı her şeye rağmen, yalnızca benim için.

Babasının yüzüne bakamayacak hale gelmiş olması belki de onun için yaşadığımız her şeyden çok daha ağırdı. Bunu biliyordum çünkü aynı yükü taşıyordum. Benim için bir kahraman olduğuna inandığım babamın yüzüne bakacak yüzüm kalmamıştı.

Yine de ona bakarak gülümsemeye çalıştım. Eskiden olduğu gibi. İçimde ona kuramadığım cümlelerin bıraktığı ukde. Kaç gece rüyalarımnda konuştum baba seninle. Ve her birinde ter içinde uyandım. Bir insana olan bağın ona karşı sevgin değil, inancın bittiğinde koparmış. Biz seninle bir mayıs akşamı bütün bağlarımızı kopardık. Ben sana inanmaktan bir mayıs gecesi vazgeçtim.

Ve bu geçmişimdeki kız çocuğunu kaybettiğimi anladığım ilk andı.

“Senin için bu organizasyon ha evlat?” dedi babam Atlas’a bakarak. Atlas tebessüm etmekle yetindi.

“Yıllar sonra bir araya gelmiş gibi hissediyorum,” dedi Lina gülümseyerek. Hizmetliler masaya servis yapmaya başladığında Haldun Katrivas ilk defa Atlas’a ve bana bakarak benimle göz göze geldi.

“Çok hızlı büyüdün,” dedi ardından bütün masanın dikkatini çekerek. “Ama hep böyle bir adam olacağını biliyordum.” Atlas’ın gözlerindeki ifadesizlik yutkunmama sebep oldu.

Nasıl bir adam baba, demek istiyordu biliyordum. Soramıyordu. Biz onunla aynı kelimeleri düğümlerdik boğazımızda.

Sonrasında bir sessizlik oluştu. Ardından Lina ve Umut konuyu değiştirmişti ve bizler yaşanan her şeyin üzerine bir perde çekerek devam etmeye çalıştık. O gece geçmişi yok saymak istedik ama geçmiş bizi yok saymadı.

Elimdeki telefona gelen bildirime bakarak ayağa kalktığımda Atlas’ın bakışları bana döndü. “Telefonla konuşup geleceğim,” dedim nereye gittiğimi sorguladığını anladığımda. Kaşları çatıldı fakat tepki vermedi.

Masadan ayrılarak evine girdiğimde Efsun’un mesajını açtım.

Efsun Mina: Her şey yolunda mı?

Hera Yarkan: Evet, bir sorun mu var?

Birkaç saniye içinde cevap geldi. Bu sırada mutfağa girmiş, sırtımı tezgâha yaslamıştım.

Efsun Mina: Hayır, merak ettim sadece.

Bu gece olabildiğince iyi geçsin diye çaba sarf ettiğini biliyordum. Fakat bu çabaya ihtiyaç duyuyor olmamız bile bir yanımin sıkışmasına sebep oluyordu.

“Hera.” Sesin geldiği yöne döndüğümde babamın mutfak kapısından içeriye girdiğini gördüm. “Ne yapıyorsun burada?”

“Efsun’la konuşuyorum,” dedim onunla aylar sonra konuşuyor olmanın verdiği gerginlikle. Yaşadığımız her şeyin sorumlusu onlardı. Bizi bu savaşın içine doğurup silahsız bırakmışlardı. Kaybolmuştuk. Eğer birbirimize sahip olmasaydık belki de evin yolunu hiçbir zaman bulamayacaktık.

Babamın düz bir çizgi halini alan dudaklarına, ifadesiz tutmaya çalıştığı suratına baktım. “Bu senin yanlışındı,” dedim kırışmış gözlerine, çökmeye başlamış olan yüzüne bakarken. “Ama bedelini biz ödedik.”

“Hera,” dedi yeniden. Sesindeki ton canımın acımasına sebep oldu. Bu yüzleşmeyi hiçbir zaman yaşamamıştık çünkü değil babamla yüzleşmeyi, ben kendimle yüzleşebilecek kadar bile sağlıklı değildim.

O odanın içinde delirmemek için bir savaş vermiştim. Hem de aylarca.

“Annemle yaşadığın hiçbir şeyde seni suçlamamaya çalıştım,” dedim artık içime attıklarımda boğulmak istemeyerek. “Geçmişimde, yapılan haberlerde, bir Yarkan olmakta, senin kızın olmakta hiçbir zaman seni suçlamadım. Sorunu hep kendimde aradım. Hep aynayla savaştım yok yere.”

Gözümün dolduğunu hissettim. Telefonum titredi. Muhtemelen Efsun mesaj atmıştı fakat telefona bakmadım.

“Ama bak şimdi hangi noktadayız baba? Ben sevgilimin doğum gününü kaçak göçek kutlamak zorundayım. Ben o ölmesin diye dua etmek zorundayım. Ben sana baktığımda yalnızca yıkım ve hayal kırıklığı görmek zorundayım.”

“Her şey senin içindi.”

“Değildi,” dedim sesimi yükselterek. İşaretparmağımı kaldırdım ve ona doğru salladım. “Bana yalan söyleme. Kendini avutma. Artık yalanlar bizi avutamaz. Bak hangi noktadayız. Kapının önünde onlarca koruma. Bir gün evinde bir bomba patlasa ağızından kim ya da neden yaptı cümlesi çıkamaz. Bir gece trafik kazasında ölü bulundu deseler katilini aramak isterim, inanmam.”

“Sahip olamazdık Hera,” dedi bana birkaç adım yaklaşarak. “Sahip olduğun hiçbir şeye sahip olamazdık. Nasıl bulaştığını anlamadığın bir hastalık gibi güç sahibi olmak. Bir kere tadını aldığında bırakmak istemiyorsun.”

“Çünkü hiç sevmedin,” dedim ona karşı çıkarak. “Herhangi bir kadını, bir çocuğu, bir çiçeği. Hiçbir şeyi baba. Sen beni bile hiç sevmedin.” Bu yüzleşme içimde ona karşı biriken her şeyin birer birer dökülmesine ve zihnimde bir hesabın kapanmasına sebep olurken bir yanımda eksildiğini hissettim.

Artık bir babam yoktu.

Ve ben bu yokluğu kabulleniyordum.

“Böyle olsun istemedim,” dedi babam yalvarır gibi çıkan sesiyle. “Benim bu hayattaki tek varlığım sensin.”

“Keşke baba.” Gözümü kapattım. “Keşke sen de benim için var olabiliseydin.”

Bu gece daha fazlasını kaldırabileceğimi zannetmiyordum ve geceyi bencilliğimle yakıp yıkmak istemiyordum.

Atlas'a karşı kendimi korumak için ördüğüm çok fazla duvar vardı. Belki bu duvarların örülmesi onun suçuydu ama yine de ona zarar verdiğimi biliyordum. Arkamı dönüp gittiğim o aylarda, odama kapandığım o günlerde en az benim kadar canı yanmıştı.

Ve çabalamıştı. Her şeye rağmen benim için, bizim için çabalamıştı. Hikâyenin en başına dönecek olsaydık, bizim ilişkimiz benim attığım adımlar ve onun yıktığı duvarlarla başlamıştı. Ama sona geldiğimizde anladım ki seven insan çaba sarf etmeyi de savaşmayı da öğreniyormuş. Atlas, beni severken sevdiği insan içim fedakârlıklar yapmayı öğrenmişti.

Benim inancımı kaybettiğim noktada onun inancı bizi ayakta tutardı. Birbirimize yaslamıştık ruhumuzu.

“Özür dilerim,” dedi babam son cümlesini kurarak. “Neyi değiştirir bilmiyorum ama özür dilerim kızım.”

Hiçbir şeyi değiştirmedim.

Dışarıdan gelen çığlık sesi kalbimin korkuyla atmasına sebep olurken gözüm dakikalardır çalan telefon ekranıma kaydı. Ekranda gördüğüm isim içimdeki korkuyu besledi. Bu gece her şey huzur dolu olsun istemiştım. Geçmişin üzerine bir perde çekmek, bugünü yaşamak istemiştım.

Tek bir gece.

Sevgilim ben bizim için tek bir gece yaratmak istemiştım.

Kara bulutlar kapladı gökyüzünü. Mayıs yağmuru şehri ıslattı. Gözümden birkaç damla süzüldü. İçimde aynı korku. Sanki şimdi yeniden o ormanın içindeyim. Sanki göğsüm yırtıldı ve kanıyor ruhum. Nasıl baş edilir bilmiyorum. Zihnim bana oyunlar oynuyor. Deliriyor gibi hissediyorum. Delirecek gibi hissediyorum.

Lina'nın çığlığı babamı ardımda bırakarak koşar adımlarla bahçeye dönmeme sebep olurken Atlas'ın bağırmasıyla duraksadım.

Beyaz sandalyelerin üzerinde kan lekeleri vardı. Masanın üzerine koyulan pastanın üzerinde kan lekeleri vardı. Gözlerim korkuyla Atlas'a kaydı. Üzerindeki tişörtün kana bulandığını gördüğümde dışarıda ne olduğunu düşünmeden ona ilerledim.

“Atlas,” dedim korkuyla. Lina masanın yanında yere oturmuştu. Umut kollarını Lina’ya sarmıştı. Rüzgâr Haldun Katrivas’ın yanındaydı.

Atlas’ın terli yüzüne baktım. “Ne oluyor? Hastaneye gidelim.”

“Şiih,” dedi Atlas gözyaşlarına bakarak. “Bir şey yok, iyiyim. Sakin ol.” Karnındaki yaraya aldırmandan yüzümü avuç içine almıştı. “İçeri gir Hera. Geleceğim tamam mı?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Atlas kanıyor,” dedim karnına bakarak. “Çok kanıyor. Atlas çok fazla kan var.” Sesim gitgide kısılıyordu.

Atlas elimde tuttuğumun farkında bile olmadığım telefonumu çekerek eline aldı ve aramayı cevapladı.

“Bahçeye giriş yapın,” dedi telefonun ucunda olduğunu bildiğim Efsun’a ve hemen ardından beklemeden telefonu kapattı.

“Böyle olmamalıydı,” dedim gözümde yaşlar akarken. “Ne yapacağız? Atlas hastaneye gidelim.”

“Bebeğim sakın ol.” Derin bir nefes aldı. Yüzünden canının acıdığını görebiliyordum.

“Herkes iyi mi?” diye seslendi ardından.

Umut Atlas’a cevap verdiğinde Atlas’ın gözleri Rüzgâr’ı aradı. Babasının hemen başında oturduğunu gördüğünde yeniden seslendi.

“Haldun amca çok kan kaybediyor,” dedi Rüzgâr titreyen sesiyle. Derin bir nefes almaya çalıştım. Kapıdan Efsun’un ve yanındaki siyah üniformalı korumaların girdiğini gördüğümde kendimi yeniden aynı noktada buldum.

O kapıdaydım. Akın’ın evinin önünde. Yeniden aynı sahneler birer birer canlandı gözümde. “Atlas,” dedim ağlayarak. “Hastaneye gidelim.” Ve hemen ardından artık savaşamadığımı, zihnimdeki karmaşayla başa çıkamadığımı hissederek gözlerimi kapattım.

Zihnimin önünden birer birer geçen her anda Atlas ve ben el eleydik. Bir uçurumdan düşerken, derin sulara dalarken, vazgeçerken, savaşıırken...

Aylar önce ormanın içinde ona öfkeyle bakarken hissettiğim asıl

duygu kırgınlıktı. Kendi geleceğini, bizim geçmişimizi yakıp kül ettiği için kırgındım. Benim için kendisini feda ettiği için kızgındım. Ona değil kendime kızgındım.

Çünkü kendisinden verdiği her bir şeyin benden de gideceğini bilecek kadar çok seviyordum onu. Kapkaranlık bir gecenin ortasında ellerime uzanan elleri beni uçurumdan iter sandım ama o hep benimle birlikte atlamayı seçti.

Onun düşüşünü izlemek ölmekten daha çok yakıyor canımı.

Zihnimde bitmek bilmeyen bir savaş var şimdi. Delirecek gibi hissediyorum. Kontrol edemediğim duygularım, çocuksu yanlarım, olgun tarafım... Sanki hepsi birbiriyle savaş halinde. Ve ben o karmaşanın içinde kendimi bulmaya çalışıyorum.

Etrafımdaki sesleri işitiyor, tenimin üzerine değen rüzgârı hissediyordum fakat gözlerimi aralayacak gücü kendimde bulamamıştım. Burnuma dolan ilaç kokusu bir hastanede olduğumuzu anlamama yetmişti.

Ne olmuştu?

Yalnızca birkaç dakika içinde neler yaşanmıştı?

“İyi misin?” Efsun’un sesini duyduğumda gözlerimi açmak istedim fakat o gücü kendimde bulamadım.

“Nasıl oldu?” Adas ona cevap verdiğinde ikisinin de burada olduğunu anladım.

“Gözlerini açmadı daha ama birkaç saate kendisine gelir.”

“Bir sorun çıkmadı değil mi testlerinde?”

“Hayır,” dedi Efsun ve devam etti. “Sadece psikolojik olarak çok yıpranmış.”

“Susturucu kullanmışlar,” dedi Atlas konuyu değiştirerek. Onunla bu konulara girmek istemediğini anlamıştım. “Cesedi bahçeden aldınız mı?”

Birini daha öldürmüştü.

“Halledildi. Hedef Haldun’du biliyorsun değil mi?”

“Bu gece olmayacaktı Efsun,” dedi Atlas. “Bu gece olmamalıydı. Hera’yı kim koruyacak? Babası yurtdışına kaçtı? Bu kızı bu ülkede nasıl tutacağım ben?”

“Yurtdışına gönderelim,” dedi Efsun ve ekledi. “Ya da akademide kalsın.”

Babası yurtdışına kaçtı.

Özür dilerim kızım.

Belki de özrü yalnızca bunun içindi. Belki de yaşattığı hiçbir şeyin farkında bile değildi.

“Gider mi sanıyorsun?”

“Gidemez biliyorum,” dedi Efsun. “Çünkü sana âşık ve senden başka hiç kimsesi kalmadı Atlas. Sen de onu bırakamazsın. Bırakmamalı-sın. Haline bak. Ayakta kalmak için kendi içinde kaç kişiyle savaşıyor görmüyor musun?”

“Görüyorum,” dedi Atlas Efsun’a cevap vererek.

“Onu kaybetme abi,” dedi Efsun. Atlas cevap vermedi.

Abi.

Onun için bu kelimeyi kullanmak ne kadar zor olmalıydı.

“Baban öldü ama sen bu odanın başında bekliyorsun. Onu kaybet-me çünkü onu kaybedersen kendini bir daha hiçbir zaman bulamaya-caksın.”

“Zarar görmeyecek,” dedi Atlas yalnızca. “Okula gidecek. Hayata yeniden başlayacak. Belki bambaşka bir hayatı olacak ama zarar gör-meyecek.”

Konuşmanın devamını dinlemek istedim fakat başımdaki his, göğ-sümdeki çarpıntı bilincimin yeniden tamamen kapanmasına sebep oldu.

Tek bildiğim beni kaybetmeyeceğiydi. Onun ellerini bırakıp hiçbir yere gitmeyeceğimdi. Zaman bizim üzerimizi çizmesin sevgilim.

Dudaklarımın üzerinde mor halkalar var. Bacaklarımda, ellerimde, tenimde. Öpmeye kıyamadığı her yanımda yara izleri. Kendini o yara-nın sebebi sanıyor. Ellerim titriyor, zihnim bütün olanları kavrayamıyor.

Savaşmaya çalışıyorum.

Hem kendimle hem geçmişle.

Kazandım sanıyorum.

Peki ya gelecek?

Onunla nasıl savaşaacağım?

Kurşunlar yağıyor kalbimin üzerine, hiç susmuyor silah sesleri.
Kaçmaya çalışıyorum.

Onun elini bırakamıyorum.

Aklımı kaybedecek gibi hissediyorum.

Yazar sanki son sayfayı açacak ve bitti demeden hemen önce onu aklımı yitirecek kadar sevmiş olduğumdan bahsedecek. Ruhumda gezinen eller.

Düştüm sanmıştım onu kaybedince. Ama sevilen insanın uçurumları olmazmış. O hep benimle. Peki ya ben?

Başımın sızladığını hissettim. Dengesiz birkaç düşünce.

Gözlerimi açtım.

Odamda tek başımaydım. Telefonumun titreşimi uykularımda bile peşimi bırakmayan düşüncelerin dağılmasına sebep olmuştu. Bugün sınava girecektim.

O korkunç gecenin üzerinden tam bir ay geçmişti. Haldun Katrivas ölmüştü. Babam yurtdışına kaçmıştı ve benim Atlas'tan başka hiç kimsem kalmamıştı.

Kimstesizdim. Göğsümde hiçbir zaman üzerini kapatamayacağımı bildiğim bir boşluk vardı. O gece hastanede yaşanan her şeye rağmen Atlas'ın doğum gününü kutlarken kendimi uyanmak istemediğim bir rüyanın içinde gibi hissetmiştim.

Yaşanan her şey zihnimde bölük ve silik. Artık anlatmaya bile mecalim yok gibi hissediyorum. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Ne yaşadığımı bilmiyorum. Artık aklımı yitirmemek için kendimle savaşıyorum.

Ve bugün yalnızca Atlas için o üniversite sınavına gireceğim. Çünkü her şeye rağmen benim için savaşıyor. Onun için savaşıyorum. Artık sonunun yalnızca felaket getireceğini biliyorum fakat onun uğruna kendimi kaybetmekten korkmuyorum.

Düzenleme

Ny.ozlem

XVI - SEN ATLARSAN BEN DE

ATLAS KATRİVAS

Sağır edici bir sessizlik hâkim içimde. İnsan kendi şansını kendi yaratır. Uçurumun dibine itilmişim yıllarca sevdiğim herkes tarafından. Düşüm sandım rüzgârı hissedince. İnanan insanın uçurumları olmazmış.

Kendime inanmadığımda senin inancın kurtardı ruhumu o uçurumdan. Hep seni kurtardığıma inanıyorsun. Sana yaşam verdiğimi söylüyorsun. Bense yalnızca yanında nefes aldığımı hissediyorum.

Şimdi savaşacağım. Yalnızca senin için. Bana olan inancın için. Bizim için sevgilim. Yıllarca kendi içimde yokluğumla savaştın. Öylece uzaktan ellerimi izledin. Senin ellerini kavramayan ellerim kendi elini bile tutamamış bunca zaman.

Eksik hisseden sendin ama asıl eksiklik benim ruhumdaydı. Ve o kadar büyüktü ki bunun farkında bile değildim. Elini tuttuğum o gün tamamlandığımı artık biliyorum.

Kalbimde kötülük tohumları... Sana yaşattığım her şey için aynadaki gibi nefret ediyorum. Sana yaşattığım her şey için varlığımdan nefret ediyorum.

Derin bir nefes aldım. Önümdeki kum torbasına bir kere daha vurdum.

Seni yalnız bıraktığım için kendimden nefret ediyorum. Âşık olduğun o adam olmak istemiyorum.

Avuç içlerimin sızlayacağını bilerek bir kere daha vurdum. Gözümün önüne hastanedeki hali geldi.

Anlamıyorsun. Bir gün o sedyede yatan sen olursan ne yapacağım?

Hayır. Buna hiçbir zaman izin vermeyeceksin. Kendi canın pahasına bile olsa.

Bugün sınava gireceksin. Bir geleceğin var. Bir umudun var. Olmalı. Çünkü senin için yollarına hep çiçekler ekdim. Hiçbir kötülük seni bulmasın diye karanlığa birer birer ışık yaktım. Kendimi ateşe vermem gerekse bile karanlıkta kalmama izin vermeyeceğim.

Okyanusun karanlık tarafı benim gözlerimde. Ve sen orada bile bir yaşam bulabileceğine inandın. Seni orada bir başına bırakmayacağım.

Ben Atlas Katrivas.

Üzerime yıkmaya çalıştıkları ismi de kimliği de hiçbir zaman kabullenmedim ve kabullenmeyeceğim. Babamın dahil olduğu hiçbir şeye dahil olmayacağım.

Benim için yarattıkları kimliği almayacağım.

Ben hiçbir zaman XVI olmayacağım.

Sevdiğim. Senin için bütün savaşım. Kazanmanın ya da kaybetmenin bir önemi yok.

Bir savaş meydanının ortasında. Dudaklarım dudaklarının üzerinde, alnım alnına yaslıyken. Sana sahipken, kaybettiklerimin hiçbir önemi yok.

Ve bir gün tek bir kurşunum kalırsa senin yaşamam için feda edeceğim. Çünkü sen hep benim sana yaşam verdiğime inandın. Ama beni yaşatan hep sendin.

Senden öncesinin hiçbir önemi yoktu.

İçimde yine aynı sessiz çılgılık. Bu kaçınıcı konuşmam kendi içimde seninle? Bir insanın yokluğuyla böyle mi başa çıkılıyor Hera? Sen yıllarca zihninde benimle böyle mi konuştun? Sanki dilediğim hiçbir özür yerini bulmuyor. Sanki yukarıya çıkmaya çalıştıkça dibe batıyoruz ve ben engel olamıyorum.

Sanki aklını yitiriyorsun ve mutlu olmaya çalışıyorsun ama ben o elleri tutamıyorum. Artık yara izleri sırtımda. Ellerim güçsüz. Nasıl çıkaracağım bizi buradan?

Susmak istiyorum. Duymak, konuşmak istemiyorum ama susamıyorum. Savaşmak istiyorum ama seni kaybetmekten korkuyorum. Bir gün benden vazgeçer misin? Arkanı dönüp kendi hayatına gider misin?

Kalbim paramparça olsa da git Hera.

BÜŞRA NUR

Arkanı dön ve git.

Bir hayatın olsun.

Seni kendi karanlığıma çekmekten çok korkuyorum.

Çünkü biliyorum.

Korkarsın derin sulardan ve dipsiz okyanuslardan.

Korkarsın karanlıktan.

Ellerin üşür, soğuğu sevmezsin.

Sevgilim.

Ben sana git diyemiyorum.

Ama bir kere,

Bir kere olsun bencillik yap.

Beni düşünme ve git.

“Yaran daha iyileşmedi bile.” Efsun’un sesi düşüncelerimden uzaklaşmama sebep oldu. Önümdeki kum torbasını bırakarak yere oturdum. Başımı ellerimin arasına alarak derin bir nefes aldım.

Baş etmesi gittikçe zorlaşıyordu. Üzerimize yıkılıyordu yaşanan her şey. Onu saklamak istiyordum. Onu korumak istiyordum. Benim hangi tuğlanın altında kaldığımın bir önemi yoktu. Çünkü hak ettiğimi yaşadığımı biliyordum.

Gözümün önüne yaşadığımız parıltılı hayatın içinde karanlığa bürünmüş hali geldi. Okul koridorlarında, evinin bahçesinde, yemek masasında. Gözüm ona ne zaman değse karanlığını görürdüm. Sanki kapılar ardına sakladığı küçük bir kız çocuğu vardı ve umutsuzlukla insanları izlerdi.

Onu tanıdığımda benim etrafımdaki kör edici ışıkları söndürdü. Beni dünyanın bazen aydınlık, bazense karanlık olabileceğiyle yüzleştirdi. Ve kendi ışığımı bulmam gerektiğiyle.

Hera beni büyüttü.

İnsanların üzerime doğrulttuğu flaşları birer lütuf sanırken yalnızca beni körelttiklerini görmemi sağladı. Ve biz artık karanlıkta kalamayız. Çünkü sevgisi kalbimde. Ve onun olduğu hiçbir yerde ümitsizliğe yer yok.

Beni buldu, onu buldum.

Bir gece.

Tek bir gecede altüst oldu her şey. Gözlerindeki karanlığa ışık yak-
tığımı, onun içindeki kız çocuğunu büyüttüğüme inanırken o kızı bir
kurşunla öldürdüm. Şimdi karşımda hayat dolu bakışları yok. Gülen
gözleri hiçbir zaman eskisi kadar gerçek bakmayacak.

Ondan hayatını çaldım.

Ondan yarınlarını çaldım.

“Yapma,” dedi Efsun yeniden düşüncelerimi bölerek. “Kendine
eziyet ediyorsun. Seni seçen o Hera. Ve o mutsuz olacaksa da seninle
olmak istiyor.”

Karşıma oturdu. Başımı ona doğru kaldırdım. O kadar çok benzi-
yorduk ki bu benzerlik ona karşı öfke dolmama sebep oluyordu. Her
hareketi, gözleri, çene yapısı, yüzü tamamen bana benziyordu. Karde-
şim olmasaydı bile kardeş olduğumuzu düşünürlerdi.

“Beni karanlığına çektin Efsun,” dedim ona acımasız davranarak.
Beni tanı mıyordu, onu tanı mıyordum. Aramızdaki kan bağı onun kar-
deşim gibi hissettirmesine yetmiyordu.

Zihnime bir anı düştü. Aylar önce Hera’nın bana ne kadar iyi bir abi
olacağımdan bahsettiği o gece.

Hayır Atlas.

Sustur o sesleri.

Sen kimsenin kardeşi değilsin. Senin aileden yaşayan hiç kimse
kalmadı.

“Ben karanlıkta olmasaydım sen sahip olduğun hiçbir şeye sahip
olamayacaktın.”

“Böyle bitmemeliydi,” dedim gözlerinin içine bakmaya devam ede-
rek. Ona meydan okuyordum. “Bizim hikâyemiz böyle bitmemeliydi.”

“Daha bitmedi abi,” dedi bana inatla bu şekilde hitap etmeye devam
ederek. “Hera bugün sınava girdi. Ve gözü hep telefonda çünkü senden
tek bir mesaj da olsa gelsin istiyor.”

“Önce beni bırakmasın istedim,” dedim o mesajı neden atama-
dığımı bilerek. “Ama gün geçtikçe bir yanımda gitsin istiyor. Peşinde
kaç tane adam var aylardır Efsun? Kaç koldan takip ettiriyorum onu?
Bunları bilse yaşayabilir mi sanıyorsun? O bir asker değil. Bir kurban
değil.”

“O herhangi bir insan,” dedi Efsun sesini kısarak. “Elimden geleni yapıyorum. Benden daha fazlasını isteyemezsin Atlas. Biraz olsun beni de anlamak zorundasın.”

“Kimseyi anlamak zorunda değilim,” dedim sesimi yükselterek. Ardından hemen sağ tarafta asılı duran üniformayı başımla gösterdim. “Şu boktan kıyafetleri görüyor musun? Ben bu adam değilim. Ben üzerine ne olduğu belirsiz bir örgütün üniformasını giyecek bir adam değilim.”

“Sen artık o örgütün yapı taşısın,” dedi Efsun lafını esirgemeyerek. “En az benim kadar.”

Bir elimi enseme götürdüm. “Hera iyi değil mi? Bir sorun yok şu an.”

“Yok ama buraya gelmeli,” dedi bana yeniden aynı teklifi sunarak. “Onu Akın’dan başka türlü koruyamazsın. Fare deliğine bile saklasan Hera’yı bulup çıkarır. Ve sen gözünün önünde şeytanla oynuyorsun.”

“Kim bu adam amına koyayım!” Bağırduğımda ayağa kalktı.

“Kim olduğunu çok iyi biliyoruz Atlas,” dedi Efsun.

“Hayır.” Onu yeniden geri çevirdim. “Hera bu akademiye ayak basmayacak. Örgütün bir parçası olmayacak. Aylardır benim ne yaptığımı bilmediği gibi şimdi de bilmeyecek. Onu koruyacağım. Hiç kimse onu benden alamaz.”

“Hata yapıyorsun,” dedi ve arkasını döndü.

Yapmıyorum. Sen onu tanıımıyorsun. Her geçen gün kendi içinde ölümle savaşıyor. Burada bir gün bile yaşayamaz. Kendini kaybeder, bulamaz.

Ona çok acı verdim.

Daha fazlasını vermek istemiyorum.

Sevgilim sen derin sulardan hep korktun ama benim denizlerimde sığ kıyılar yok.

Karanlıktan kaçtın ama okyanuslar göğsünde karanlığı saklar.

Elim cebimdeki telefonuma uzandı. Ekranı açarak onu izleyen korumanın gözlüğündeki kameraya bağlandım. Bunu yaptığım için özür dilerim sevgilim ama yapmak zorundaydım.

Aylardır, bir köşeden seni izlemek ve korumak zorundaydım.

Sınavından çıkmıştı. Kapının önünde heyecanla Lina'yı bekliyordu. Gözlerindeki parıltıyı gördüğümde yüzümde istemsizce bir gülümseme oluştu. Gözlerindeki ışığı hiç kaybetmeyeceğim.

Lina da sınavdan çıktığında koşarak Hera'nın yanına geldi ve sınırlarını yürümeye başladılar. Onlarca lise öğrencisinden herhangi ikisi gibi gözüküyorlardı. Keşke öyle kalabilselerdi. Keşke onun hayatına hiç girmeseydim.

Telefonum çaldığı için görüntü duraklatıldığında derin bir nefes alarak aramayı cevaplandırdım. Ekranın üzerindeki isim dudaklarımın tek çizgi haline gelmesine sebep olmuştu.

Poyraz.

Akın'ın sağ kolu.

"Ne var?" dedim telefonu açar açmaz kısa keserek.

"Ne bu şiddet?" dedi Poyraz telefonun ardından.

"Sahibin nerede senin? Niye sen aradın?"

"Haldun'un ölümünden beri seninle muhatap olmamayı tercih ediyordum," dedi Poyraz gülerek. "Akın sadece denkleriyle konuşur."

"Neden aradın?" dedim kışkırtmalarına aldırmadan. Kimin kime denk olduğunu zaman gösterecekti.

"Bu sana son iyiliğimiz olsun Atlas Katrivas," dedi Poyraz ciddileşerek. "Ölüm emrin verildi. O belgeleri ve kızı teslim etmezsen baban gibi tek bir kurşunla öldürüleceksin."

Çok kısa sürede öğrenmiştim savaşı. Akın babasına karşı bir savaş veriyordu fakat işine yaradığı zamanlarda onunla el sıkışmayı da biliyordu. Babam ölmüştü ve ben buna bir an bile üzülememişim. Kim olduğunu bildiğimden, günahlarına birer birer şahit olduğumdan.

"Bunu çok uzun zamandır biliyorum zaten," dedim Akın'ın babasının beni öldürmek istediğini bilerek.

"Bu sefer farklı Atlas," dedi net bir sesle Poyraz. "Bu örgütle savaşabileceğini mi sanıyorsun? Aylardır askercilik oynuyorsun yanındaki kızla. 380'i ver. Hayatını geri al."

Bundan Efsun'un haberi yoktu. Efsun'u onlara vermek her şeyi geri getirebilirdi fakat yapamıyordum. Bunun için kendime kızıyor,

kendimden nefret ediyordum fakat yapamıyordum. Yaşadığı onca şeyden sonra onu onların kapısına ellerimle bırakamıyordum.

Hayır o benim kardeşim değildi ama içimden bir ses...

“Pazarlık falan yok Poyraz,” dedim kesin bir dille. “Gelir kapıdan alırsın çok istiyorsan.”

“Koruduğunu sanıyorsun değil mi?” Akın’ın sesi geldiğinde kaşlarım çatıldı. Telefonun ardından birkaç çıtırtı geldi. “O kızı koruduğunu sanıyorsun. Eğer ben isteseydim o gün ormanda o kız ölürdü XVI,” dedi Akın acımasızca. “Telefonun ardından izlediğin o kameralar var ya hani, hepsi babamın masasında açık. Siktir git başka yerde oyna savaş oyununu. 380’i ver ve bu savaşı bitir.”

“Ne diyorsun sen orospu çocuğu!” Korkuyla bağırdım. Ayağa kalkarak kapıya koşar adımlarla ilerledim. “Hera’ya dokunmayacaksınız.”

“Seni tüketene kadar durmayacak,” dedi Akın bunca zamandır bana yaptığı tek açık konuşmayı yaparak. “Seni bitirene kadar durmayacak. Seni kendisi gibi yapana kadar durmayacak.”

“Ona ne olacak?” dedim Efsun’u onlara verdiğim ihtimali ilk kez düşünerek.

“Üzerinde çalışılacak.” Gözümün önüne Efsun’un anlattıkları geldi. Birer birer. Üzerinde yapılan deneyler, çektiği acılar. Çocukluğu.

“Siktir git orospu çocuğu,” diye bağırdım. Arabama bindiğimde Akın konuşmaya devam etti.

“Kaçamayacaksın Katrivas. Sen bu savaşın içinde bir piyon bile değilsin. Küçük bir toz tanesisin. Sana ilk ve son iyiliğimi yaptım.” Telefonu kapattığında sinirle gaza yüklendim.

Ardından telefonumun ekranını tekrar açarak Lina’yı aradım. Birkaç çalışın ardından açıldı.

“Lina telefonu Hera’ya verir misin?” Cevap vermesine izin vermeden hızla konuştuğumda Hera’nın sesini duymayı umdum fakat duyamadım.

“Saatler önce ayrıldık, yanına gelecekti. Onu arasana.”

“Siktir,” dedim derin bir nefes alarak. Bir cevap vermeden telefonu yüzüne kapattım. Ardından Efsun’u aradım. Telefon anında açıldı.

“Akademiden çıktım. Hera’yı gözleyen adamı ara. Konumu nerede baktır. Onu alıp akademiye geliyorum.”

“Ne oluyor?” dedi Efsun aceleyle. “Konumu gözükmüyor şu an,” diye ekledi hemen ardından. Zaten bilgisayarın başında olduğunu anladığımda içimi sonsuz bir karanlık ve korku kapladı.

Sevgilim. Sen beni karanlığa sürükleyenin sıktığım tek kurşun olduğuna inandın.

Ama benim asıl karanlığımı başlatan yokluğundu.

“Adas,” dedi telefonun ucundaki Efsun. Devamında ne diyeceğini anladığımda arabayı durdurdum. Bakışlarım orman yoluna kilitlendi.

Her şeyin başladığı o gün, korkuyla o yolu koştuğum, onu kaybetmekle burun buruna geldiğim o gün.

“Hera yok,” dedi Efsun telefonun ucundan. “Hiçbir yerde gözükmüyor ve korumalarına da ulaşamıyorum.”

Gözlerimin dolduğunu hissettim.

Sevgilim, seni karanlığımdan korumak istedim. Bu dünyadan ayırıp bambaşka bir hayat yaşatmak istedim. Ama ben buyum. Beni düşürdükleri bu çukurdan çekip kurtulamıyorum.

“Bul,” dedim keskin bir sesle. “Bana Hera’yı bul. Bana sevgilimi bul.”

O korkar.

Ardından sesim kısıldı.

“O korkar Efsun,” dedim kısık sesle. “O çok korkar.”

Onu nasıl koruyacağım? Onu nasıl bulacağım?

“Bulacağım,” dedi Efsun telefonun bir ucundan. “Yanıma gel. Bulacağız Atlas.”

Söylemişti. Bana defalarca kez onu akademiye getirmem gerektiğini söylemişti. Dinlememiştim. Gözlerimin etrafı kızarmıştı ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Çaresizdim. Hayatımda ilk kez elim kolum bağlanmış, yapayalnız kalmış hissediyordum.

Çürüyordum. Onun başına gelebilecek her detayı düşündüğümde yavaş yavaş, içten içe çürüyordum.

Resmini buldum yıllar sonra bi’ kitapta.

Nasıl da yakışmıştı yüzün o sayfaya.

Bir devle savaşıyordu adam, yorulmuştu.

Bir sonraki sayfaya geçmeden vurulmuştu.

Yıldızlar meraklı gözler gibi karanlıkta.

"Ay yarım kalmış," diyordu yazar, bizim gibi.

İçimde ölüm sessizliği. Yarım kalmışlık hissi. Boğazımdaki kuruluk. Ağlamak isterken acıdan bir damla süzülmez bazen gözlerinden.

Sevgilim, biz yarım kaldık.

Seni kaybedemem.

Üşüyor musun?

Soğuk mu orası?

Söylemezsin ama sen karanlıktan korkarsın.

Karanlıkta mısın?

Düşüyorduk uzaydan bakınca.

Ama aslında yükseliyorduk dünyadan.

Mutluyduk uzaktan bakınca.

Ama aslında kanıyorduk aşkla.

Aşkla.

Dışarıdan ıslıl ıslıl gözüken o hayatın içinde, yan yana gülümsediğimiz gazete kâğıtlarının ardında taşıdığımız bu acı, göğsümüzü kanatıyordu. Susuyorduk.

Kanıyorduk sevdikçe.

Yara alıyorduk.

Vazgeçemiyorduk.

Kalbim bi' kâğıt gibi yırtılıyor,

Bir devle savaşıyordum ben hep bu hayatta.

Ölmeyi isterdim oysa kollarında.

Ölmeyi isterdim şimdi, sana bütün bunları yaşatmaktansa. Dakikalarca sustum. Öylece zihnimin içinde yaşananları oturttum. Çalan telefonumu. Bana bu haberi veren Akın'ı.

"Ona gideceğim," dedim telefonun ucunda hâlâ bekleyen Efsun'a. "Gerekirse ayaklarına kapanacağım ama ona gideceğim. O korkar Efsun. O senin gibi değil, o benim gibi değil. O korkar karanlıktan."

"Atlas saçmalama," dedi Efsun bağırarak. "Bak konumunu bulmak üzereyim."

“Vaktim yok,” dedim aceleyle ve arabayı çalıştırdım. Hemen ardından telefonu kapatarak Akın’ı aradım. Telefon dakikalarca çaldı fakat açılmadı.

Tekrar ve tekrar aradım fakat sonuç aynıydı, açmıyordu. Evini biliyordum. Evinde olduğunu da öyle. Sinirden ellerim uyuşurken arabayı son hızda kullanmaya devam ettim. Yaklaşık yarım saat sonra evin kapısına geldiğimde korumalar ses çıkarmadan kapıyı açtı.

Buraya geleceğimi biliyordu. Bu yüzleşmeyi yüz yüze yaşamak istemişti.

İçimde hiç kimsenin deviremeyeceği bir öfke vardı. Fırtınalar kopuyordu. Yakmak istiyordum. Yıkma ve yok etmek istiyordum.

Sevgilim, seni bulacağım.

Salona girdiğimde Akın ve Poyraz’ın yan yana oturduğunu gördüm. Kızaran gözlerime aldırmadan, nasıl gözüktüğümü, güçsüzlüğümü, çaresizliğimi umursamadan geçtim karşısına.

Bir devle savaşıyordu adam.

Yorulmuştu.

Bir sonraki sayfaya geçmeden,

Vurulmuştu.¹

“Seni uyarmıştım,” dedi Akın yüzüme bakmadan. Elindeki beyaz satranç taşım parmaklarının arasında çeviriyordu ve yüzünü o taşa kitlenmişti. “Hiç söz dinlemiyorsun Katrivas.”

“Bana onu bul,” dedim keskin bir sesle. “Ne istiyorsan vereceğim. Efsun’u mu istiyorsun? Vereceğim. Beni mi istiyorsun? Al karşıdayım.”

“Artık hiçbir önemi kalmadı,” dedi Akın gözümün içine bakarak. Ardından ayağa kalktı. Elindeki camdan yapılmış, şeffaf taşı avuç içinde sıkıca tutmaya devam etti.

“Vezirin ellerinde Atlas. Artık hiçbir önemi kalmadı. Sana bir seçim hakkı sunmuşlardı.”

“Değiştirebilirsin,” dedim karşı çıkarak. “Bak karşına en çaresiz halimle geldim. Benden her ne istiyorsan al. Onu bana geri ver.”

“Anlamıyorsun,” dedi Akın oldukça ciddi bir tavırla. Her zaman üzerinde olan o alaycı tavrı yoktu. Avını yakalamış bir avcı gibi davranmıyordu.

¹ Redd’in *Kanıyordu* şarkısı.

Bugün diğer günlerin aksine samimiydi.

“Onu yakalayan ben değilim, babam. Ve babamın elinden hiç kimse hiçbir şey alamaz Atlas.”

“Sen alırsın,” dedim ona meydan okuyarak. Birkaç adım daha yaklaştım. “Daha önce aldığını ikimiz de çok iyi biliyoruz.”

“Bedelleri olur,” dedi Akın öfkelenerek. “Bunu niçin yapayım Katrivas? Bu bedeli ne için ödeyeyim?”

“Bugünü unutmayacağım orospu çocuğu,” dedim onun asla geri dönmeyeceğini anlayarak. “Dua edin onu bulayım. Dua edin!” Bakışlarımda daha önce hiç sahip olmadığım bir öfke vardı. “Eğer bulamazsam her ne bok yiyorsanız başınıza yıkmadan, yok etmeden, yakmadan durmayacağım.”

Ardından telefonum titredi. Efsun’dan iki ayrı mesaj geldiğini gördüm. Bakışlarım telefonuma düşen mesaja kaydığında kaşlarım çatıldı.

Efsun Mina Öner: Onu buldum.

Efsun Mina Öner: Atlas okyanusu açıklarında. Bir gemide ya da helikopterde bilmiyorum.

Akın elindeki taşı yere bırakarak parçalara ayrılmasına sebep oldu.

“Sen kızını koru Katrivas,” dedi hemen ardından. “Yoksa bir piyon eksilecek oyunundan.”

“Piç kurusu.” Arkamı dönerek evinden çıktığımda ona bunun bedelini daha sonra ödeteceğimi biliyordum. Hemen ardından Efsun’u aradım.

“Neredesin? Ne okyanusu Efsun? Dalga mı geçiyorsun benimle?”

“Buraya gel,” dedi Efsun aceleyle. “Hemen.”

Başımın döndüğünü hissediyordum. Kalbim sıkışyordu.

“Okyanus ne amına koyayım,” dedim telefonu kapatırken. Yanıltıyor olmalılardı. Arabaya atlayarak ardını düşünmeden gaza yüklendim.

Kapısına gelmiştim. Ona yalvarmıştım!

Kalbim bi’ kâğıt gibi yırtılıyor.

Bir devle savaşıyordum ben hep bu hayatta.

Ölmeyi isterdim oysa.

Kollarında.

*Düşüyorduk uzaydan bakınca,
Ama aslında yükseliyorduk dünyadan.*

Akademiye geldiğimde hızla Efsun'un odasına çıktım. Bilgisayarın başında olduğunu gördüğümde yanına geçerek aceleyle konuştum.

“Ne oluyor Efsun?”

“Bak,” dedi bilgisayar ekranını göstererek. Ekrandaki sinyallere baktığımda konumun Atlas okyanusunun kuzeyini gösterdiğini gördüm.

“Yanıtıyorlardır Efsun bu kadar aptal olamazsın.”

“Atlas yanıtıyor olsalardı bilirdim. Bu konuma ulaşmamızı onlar sağladılar.”

“Bu ne amına koyayım?” dedim ayağımla sandalyeye tekme atarak. “Helikopter ayarla o zaman. Oraya gidelim ne duruyoruz.”

“İzin vereceklerini mi sanıyorsun? Öldürürler seni Atlas. Silah kaynıyordur yanları. Onlarca önlem almışlardır.”

“Sence umurumda mı?” dedim bağırarak. “Sence şu an ölmek umurumda mı Efsun? Öleceksem onun için ölürüm. Onu yaşatmak için ölürüm.”

“Onu yaşatmak için yaşamam lazım abi,” dedi Efsun koluma dokunarak. “Onu yaşatmak için yaşamam ve güçlü olmam lazım.”

Bir elim saçıma gitti. Gözümden birkaç damla akarken bilgisayar ekranına düşen sinyal ile Efsun'a seslendim.

“Çağrı var,” dedim o an ne olduğunu anlamayarak.

“Hera'nın olduğu konumdan,” dedi Efsun heyecanla. İçimde küçük bir umut oluşurken ekrana özel bir sinyal aracılığıyla düşen çağrıyı yanıtladı.

Ardından kulaklığını taktı. “Dinliyorum,” derken bir yandan durum tespiti yapılması için yazılım ekibine sinyal gönderdi. Hemen yanındaki kulaklığı alıp aceleyle kulağıma taktım.

“Atlas.” Hera'nın titreyen sesini duyduğumda içimdeki acı ve umut aynı anda büyüdü.

Sesin ardından cızırtılar geldi. Kalbim bir kâğıt gibi yırtılıyor, ruhum paramparça oluyordu İçimde bir şehir yıkılıyordu ve ben o enkazın altında kalıyordum. Hemen ardından bulanık bir görüntü geldi.

Suyun içinde beyaz elbisesiyle duran Hera'yı gördüm. Oradaydı, üzerine bağlı olduğunu anladığım kameranın hemen ardında.

Gözümden birkaç damla yaş süzüldü. Elim hemen yanımdaki Efsun'a uzandı. Efsun elimi tutarken ayağa kalktım.

Gözünden birkaç damla süzüldü. Titriyordu.

"Sevgilim," dedim korku dolu bir sesle. "Hera," dedim gözümünden birkaç damla art arda süzülürken. "Sevgilim."

Çaresizdim. O buz gibi suyun içindeyken çaresizdim. Yanına ekip çıkmıştı.

"Sevgilim," dedi titreyen sesiyle. Güçsüz çıkan sesi gözümünden daha fazla yaş akmasına sebep olurken bir elim ekrana kaydı. "Ağlama."

Gözümünden daha fazla yaş aktı.

Kanıyordum.

Farkında değildim.

"Buradayım," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Bir umut beni burada tutan. Elim ekranın ardında olan yüzüne kaydı. Ekrana dokundum. Onu sarmalamak istedim. "Dayan buradayım, bulacağım seni."

Buna ben bile inanmıyorum. Buna ben bile inanamıyorum.

Bir devle savaşıyordu adam.

"Bulacaksın," dedi umudu olmasa da. Çünkü biliyorum. Okyanusun dibinde de olsa benim için daha iyisini isterdi. Ayakta duracak gücü kendimde bulamadığımda yere doğru çömeldim. Elim hâlâ bilgisayar ekranının üzerindeydi. Kulağında bir kulaklık ve mikrofon vardı.

"Eğer bir şansım olsaydı yine aynı seçimleri yapardım," dedi ağlayan sesiyle.

Ağlama.

Seni bulacağım.

Seni bulmak zorundayım.

"Yine seni severdim. Sonunun bu olacağını bilsem bile yine o eli tutardım. Çünkü ben sığ denizleri bilmem sevgilim. Hep derin sularda yüzerim. Göğsümü yakmıyorsa o sevgiyi aşktan saymam."

"Böyle konuşma," dedim ona bir umutla karşı çıkarak. "Bitmedi bitmeyecek." Bütün bu dünyayı yakmam gerekse bile seni kurtaracağım.

"Atlas," dedi bağırarak. "Kendine çile çekirtmeyi bırak. O ekranı kapat ve kendin için savaşmaya devam et. Hayal ettiğimiz her şeyi yaşa-

yacaksın.” Acı çektiğini görüyordum. Ve bu onun yanında, aynı dipsiz sularda hissetmeme sebep oluyordu.

“Hayatına devam edeceksin, sevgilin olacak. Sevgilin olacak, belki bir gün sesimi unutacaksın, yüzümü unutacaksın. Yere çökme, başını ellerinin arasından çıkar. Karanlığı kabul etme Atlas. Ben bu hayatta bir tek seni sevdim. Ve yine olsa yine severdim.”

“Benim yüzümden,” dedim kısık sesimle.

“Sevgilim,” dedi yeniden. Her şeye rağmen.

O öyle bir kadındı ki her şeye rağmen yine beni seçerdi.

Ve ben de onu.

“Ben zaten sen olmasaydın o eylül gecesinde göğsüm yana yana, ciğerlerim parçalanarak ölecektim. Bana bu hayatı sen verdin.”

Sustum.

“Atlas,” dedi yeniden seslenerek. “Bana söz ver yaşayacaksın.”

Göğsümün yandığını hissettim.

Sen atlarsan ben de Hera.

Unuttun mu?

Sen atlarsan ben de.

“Hayır,” dedi sanki içimden geçenleri duymuş gibi. “Sen atlamayacaksın.”

O hep beni tanır, bilirdi. Sustuğumda bile.

“Atlas,” dedi yeniden. “Seni hiçbir zaman affetmem bana söz ver.”

“Söz,” dedim çaresizce. “Söz sevgilim!”

Saçlarının suyun içinde süzüldüğünü gördüğümde bağırdım. “Hayır! Efsun hayır. Bir şey yap.”

Suyun içinde dağıldı saçları. “Sevgilim,” dedim ona son kez acıyla.

Bedeni acıyla kıvrandı. Önce sesi gitti sonra görüntüsü. Bir elim bilgisayarın üzerinde.

O karanlıktan korkar.

O derin sulardan korkar.

Gözümünden yaşlar boşaldı, acıyla bağırdım. Efsun elimi tuttu.

“Kardeşim,” dedim aynı acıyla. Bana sarılarak benimle birlikte yere çöktüğünde gözümünden akan yaşlar omzunu ıslattı. “Kardeşim,” dedim ilk kez ona.

BÜŞRA NUR

“Göğsüm acıyor, canım çok yanıyor. Bu acı nasıl ge
Onu yaşatmak istediğim bu yolda onun sonunu ken
dım.

Bir kurşunla karanlığa boğulduğuma inanırdı.

Çevir sayfayı.

Atlas Katrivas onun okyanus gözlerinde boğulduğ
kaldı.

Onun için yaşayacağım.

Onun intikamını alana kadar yaşayacağım.

Ve sonra.

Sen atlarsan ben de sevgilim.

Özür dilerim.

Verdiğim sözleri tutamayacağım.

Önce kalplerini parçalayacağım.

Ve sonra.

Unuttun mu?

Sen atlarsan ben de.

Bu artık Atlas ve Hera'nın değil.

XVI'nın hikâyesi.

Onun için karanlığa bürünen adamın hikâyesi.

Üzerimdeki beyaz elbise ıslanarak aşağıya kaydığında bir elimle elbise tutmaya çalıştım. Bağlı olan kollarım beni kısıtlarken göğsümdeki hissi çözemiyordum. Elbisenin önünde küçük bir mikrofon ve kamera vardı.

Oradaydı. O kameranın ardında.

Gözümden birkaç damla süzüldü. Hayallerimiz vardı. Gözümden birkaç damla daha süzüldü. Kulağımdaki kulaklıktan sesini işittim.

“Sevgilim.” Sesi korku dolu geliyordu. Ses çıkaramadım. Soğuk bütün bedenimi kaplarken konuşamadım.

Her zaman okyanusun içinde olduğumu hissetmiştim. Onun sevmediği, ucu bucağı gözükmeyen derin suların içinde bir başına savaşmak gibiydi. Ama yolun sonunda onun olduğunu hep bildim. Ve bunu bilmek, gözlerin kapalıyken bile ışığı buldurur insana.

Batmamak için çabalarırken gözümden birkaç damla daha süzüldü.

“Hera,” dedi Atlas ağlayarak. “Sevgilim.”

Çaresizdi. Çaresizdim. Bir kameranın ucundan çaresizliğimi izliyordu. Sesini işitiyordum. Hangisi daha zordu? Onu bir başına bırakacak olmak mı yoksa sevdiği kadının acısını izlemesi mi?

“Sevgilim,” dedim titreyen sesimle konuşacak gücü kendimde bulduğumda. “Ağlama.”

Kulağıma ağlayışı ulaştı. “Buradayım,” dedi. “Dayan buradayım. Bulacağım seni.”

Buna sen bile inanmıyorsun Atlas. Buna sen bile inanmıyorsun.

“Bulacaksın,” dedim yeniden konuşarak. “Beni dinle. Ağlama, buradayım.” Ve ben bedenim soğuktan titrerken ve ellerim uyuşurken bile ona seslenmek istedim.

“Eğer bir şansım daha olsaydı yine aynı seçimleri yapardım,” dedim ağlayarak. Gözümden süzülen damlalar okyanusa bir damla daha ekledi. “Yine seni severdim. Sonunun bu olacağını bilsem yine o eli tutardım. Çünkü ben sığ denizleri bilmem sevgilim. Hep derin sularda yüzerim. Göğsümü yakmıyorsa o sevgiyi aşktan saymam, saymam.”

“Böyle konuşma,” dedi Atlas. “Bitmedi, bitmeyecek.”

“Atlas,” dedim bağırarak. “Kendine çile çektirmeyi bırak.” Bacaklarıma değen balıklar korkmama sebep olsa da ses çıkarmadım. “O ekranı kapat ve kendin için savaşmaya devam et. Hayal ettiğimiz her şeyi yaşayacaksın,” dedim bu bana acı verse de.

“Hayatına devam edeceksin. Sevgilin olacak, belki bir gün sesimi unutacaksın, yüzümü unutacaksın. Yere çökme,” diye devam ettim. “Başını ellerinin arasından çıkar. Karanlığı kabul etme Atlas. Ben bu hayatta bir tek seni sevdim. Ve yine olsa yine severdim.”

Bacaklarımı hareket ettirmekte zorlandığımda yavaşça batacağımı hissettim fakat dayanmaya çalışarak devam ettim. Bedenim buz kesmişti. Zihnimin uyuştüğünü hissediyordum.

“Benim yüzümden,” dediğini işittim kısık sesle.

“Sevgilim,” dedim bunu bilmesini isteyerek. “Ben zaten sen olmasaydın o Eylül gecesinde göğsüm yana yana, ciğerlerim parçalanarak ölecektim. Bana bu hayatı sen verdin.”

Cevap vermedi.

“Atlas,” dedim ona seslenerek. “Bana söz ver. Yaşayacaksın.”

Göğsümde bir yumru oluştu.

Sen atlarsan ben de demişti bana. “Hayır,” dedim ağlayarak. “Sen atlamayacaksın.” Sustu. Cevap vermedi.

“Atlas,” dedim gözümünden yaşlar süzölmeye devam ederken. Birkaç dakika sonra artık yüzeyde kalamayacağımı, bu gücü kendimde bulamayacağımı biliyordum. “Seni hiçbir zaman affetmem. Bana söz ver.”

“Söz,” dedi kısık ve ağlamaktan çatallaşmış sesiyle. “Söz sevgilim!”

Hangisi daha zordu?

Onu geride bırakmak mı? Yoksa benden sonra hiçbir zaman yaşayamayacağını bilmek mi?

Ayaklarımı artık hareket ettiremediğimde yavaşça suyun içine batım. Önce boğazım, ardından bütün vücudum okyanusun içine battı.

Gözlerimi açtım suyun içinde.

Onun beni izliyor olduğunu bilmek, göğsümü nefes alamamaktan daha çok yakıyordu.

Sevgilim.

Söyleyemediğim çok şey var sana.

Ama en çok pişman olmadığımı bil. Şimdi en başına dönecek olsak ve ben seçimler yapacak olsam yine aynı seçimleri yapar, yine seni severdim.

Çünkü unuttun.

Eğer o gece ellerimi tutmasaydın, ruhumu yakalamasaydın ben geçmişin altında kalacaktım.

Gözlerim acıyor. Hep boğulmaktan korktuğum o gözlerin içindeyim. Kollarımı kendime sarmak istiyorum, üşüyorum. Tut ellerimi boğulmaktan çok korkuyorum.

Gözlerimi kapattım.

Sevgilim, ciğerlerimde dayanamadığım yakıcı bir his. Göğsünü yakmıyorsa, sevgiyi aşktan sayabilir mi insan?

"Hera," diye bağırdığını işittim. Cevap veremedim.

Geçmişimde bir kız vardı. Yaşı çok küçüktü ama onlardan farklı olduğuna inanırdı. Geçmişimde bir çocuk vardı. Daha çok küçüktü ama büyüdüğüne inanmıştı. Büyümek zorunda kaldığına inanmıştı.

Şimdi karşımda, önüme düşen su birikintisinde bir kadın var. Gözleri yaş dolu. Geçmişindeki o çocuğa bakıyor, her şeyi nasıl yanlış anlamış kabullenmek istemiyor.

"Sevgilim," dediğini işittim. Cevap veremedim.

Gözlerim kapanırken son kez onun sesini işittim.

İnsanın hayatının değişmesi için fazlasına gerek yokmuş. Bir gecenin sabahında artık güneşi göremez olurmuş insan. Bir kurşunla hayatını geride bırakmak zorunda kalmış. İnsanlar öyle zamanla değişmezmiş. Bir gece, tek bir an, bazen bir cümle yetermiş insanı değiştirmeye.

Ve sonra kendini bile tanıyamazmış insan. Savaşın ortasında kalmışım ama başımı kaldırmak zorundayım. İnanmak zorundayım kendime, geçmişimdeki kıza, aynada gördüğüm kadına. Uyumak istiyorum ama gözlerimi kapatamam. Göğsümdeki varlığıyla hayata tutunduğum o adamı karanlıkta bırakamam.

Bir yanım ellerim ona nasıl uzanır bilmiyor. Bir yanım bütün yaşanılanları yok saymak istiyor. Diğer yanımda ise hâlâ solduramadıkları çiçek bahçeleri. Suyun altında kalmış lavantalar. Fazla su çiçeği öldürür sevgilim ve sen bizi okyanusun içinde bıraktın.

BÜŞRA NUR

*Ben yoksam senin karanlığına kim nasıl ılık yak
Şimdi hep boğulmaktan korktuğum o okyanus gi
kanda birini bırakmak olmasa ölüm o kadar canını
Bedenim acıyla kıvranıyor, ruhum hep sana yaslı
Sevgilim.*

*Okyanusun dibiydi boğulduğum göz
Serindi, dipti, maviydi.
Titreirdim yine de bakardım sonumu b
Hep sana değerdi gözlerim.
Kapıldım deli dalgaların girdabın
Derin gözlerinden farklı sanma.
Aynı göğün altındayız ama,
Boğuluyorum gök mavisi dalgaların*

*"Okyanusun karanlık bir tarafı olduğunu
boğulmadan öğrenemezsin."*

EF SUN M İNA ÖNER

380

Duyuyor musun sesimi?
Romanın son sayfasındasın. Bir daha geri dönemeyeceksin. İlk sayfayı açtığında bulduğun hissi göğsünde bulamayacaksın.

Bir yanın hep yarım kalacak. Senin de bir yanın o suyun altında kalacak. O öldü. Sen ölüme giden yolu parça parça izledin. Buradaydın, hislerini gördün.

Belki bana kızdın, benden nefret ettin ama şimdi buradasın. Çevirme sayfayı, beni dinle. Duy sesimi.

İlk sayfada sana bir şiir bıraktım. Onların sonunu okumaya başlamadan sana anlattım. Şimdi beni dinlemelisin. Beni duymalısın. Beni kurtarmalısın. Çünkü buna ihtiyacım var.

Kaburgalarım da bir ağrı.

Susmuyor içimdeki acı.

Bak yutkunamıyorum. Bir kadın öldü. Abim önce babasını sonra arkadaşlarını en son ise sevdiği kadını kaybetti. Beni suçluyorsun. Yapma, anlatmama izin ver.

Atlas benim için yeni bir umuttu. O gece kapısına geldiğimde bunun bizim sonumuzu getirmesinden korkuyordum fakat içimde bir umut ona tutundu. Ona inandı. Sen onun hayatını okudun.

Yıkılmaz duvarlarını gördün. Kendi dünyasında kurduğu krallığı gördün. O okul koridorlarında koşardı, babasının kurduğu krallığın başından insanlara bakardı bense küçük bir çocukken akademinin beyaz duvarlarına kanımla ismimi yazardım.

Bir portre çizdim önüme. Küçük bir kız çocuğu. Kan kırmızısı bedenler. *Ölüm Portresi.*

O âşık olabilecek kadar şanslıydı, diğerleri gibi yaşayabiliyordu. Sonsuz paraya sahipti. Bense onun sahip olduğu paranın sebebiydim ve o para uğruna işkence görürdüm.

Beni anlıyor musun? Onun vârisi olduğu krallık benim çocukluğumun üzerine kuruldu.

Bir abim olduğunu öğrendiğimde ise yutkunamadım. Hiçbirisini görmedim. Bir aile istedim. Atlas'ı istedim. Benden çalınan hayata rağmen abimi istedim.

Çünkü hiç kimsenin olmaması ne demekti yıllarca çok iyi bildim.

Gözlerindeki ruhu kaybetmiş, göğüskafesi buz kesmiş küçük kız. Bu kitap senin için.

Hera. Göğsündeki mezarlıkta hiçbir zaman benim ismim yazmadı biliyorum. Beni kendi abimden bile daha fazla sahiplendin. Hiç annem olmadı ama sen benim annemdin. En çok senden af diliyorum.

Biliyorum son nefesini vereceğini bilsen yine beni ve Atlas'ı kurtarırdın. Ve ben de söz veriyorum. Artık senin için savaşacağım.

Hâlâ burada mısın?

Onun hikâyesi bitti ama bu bizim savaşımız. Kaybettiğimiz Hera'nın, ardımda bırakmak zorunda kaldığım abimin ve duvara kendi kanıyla resimler çizmek zorunda bırakılan küçük kızın.

Bu benim savaşım.

Ve ben son kurşunu sıkmadan, o satranç tahtasını dağıtmadan durmayacağım.

Atlas için.

Hera için.

Kaybettiklerimiz için.

Çünkü artık kaybedebilecek hiçbir şeyimiz kalmadı.

